POETARUM
TRAGICORUM GRAECORUM
FRAGMENTA

EDIDIT

FRIDERICUS GUILELMUS WAGNER.

VOLUMEN III.

VRATISLAVIAE
IMPENSIS EDUARDI TREWENDT.
MDCCCXLVIII.

POETARUM

TRAGICORUM GRAECORUM

FRAGMENTA

EXCEPTIS

AESCHYLI SOPHOCLIS EURIPIDIS RELIQUIIS

COLLEGIT

FRIDERICUS GUILELMUS WAGNER,

PHIL. DR. ANT. LIT. IN UNIV. LIT. VRATISL. PROF.

εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.

Eur. Phoen. 745.

VRATISLAVIAE

IMPENSIS EDUARDI TREWENDT.

MDCCCXLVIII.

PRAEFATIO.

Non mea, sed librarii culpa factum est, quod nunc demum hic liber prodit. Cui quod praefarer, non haberem, quum, quale consilium atque argumentum cum totius operis tum singulorum voluminum futurum esset, in praefatione volumini secundo praemissa sat copiose exposuissem, nisi a proposito illic patefacto paullulum descissem. Nam volui quidem poetarum, qui ante Aeschylum et cum eo floruerunt, fragmenta cum Aeschyli et Sophoclis reliquiis parte prima coniunctim edere, sed quum et Aeschyli Sophoclisque fragmenta sat amplum volumen per se expletura esse intelligerem et nonnulli viri eruditissimi mihi persuaderent, harum literarum studiosis commodius fore, si omnium minorum poetarum tragicorum reliquiae *uno* volumine comprehenderentur, pristino consilio abiecto Thespidis, Choerili, Pratinae, Phrynichi, Aristiae, quae supersunt, huic libro inserui.

In fragmentis ipsis edendis vero consilium, quod in praefatione supra citata professus sum, non mutavi. Itaque ex veterum scriptorum libris, ex quibus lucri aliquid exspectari poterat, cum eorum tragicorum, quorum nomina aetas tulit, tum Welckero (Trag. Graec. III. p. 888.) maxime auctore incertorum poetarum versus quosdam, qui ex tragoediis manasse mihi videbantur, sedulo extricavi atque congessi, congesta, etiamsi depravatissima erant, maxima cum fide exhibui codicum discrepantiis accurate adnotatis. Non mirabor

tamen, si, quamvis sat strenue atque diligenter veteres scriptores pervestigaverim, attentionem meam aliquid effugerit: nam unius oculi non omnia cernere possunt; praecipue incertorum poetarum fragmenta, ut alios fontes silentio praetermittam, e sententiis monostichis, quae sub Menandri nomine circumferuntur, et ex Gregorii Nazianzeni carminibus ditari multis posse non sum nescius. Nec minorem, quam colligendis, corrigendis operam dedi fragmentis, quum et virorum doctorum emendationes hic illic sparsas curiose conquirerem, et ipse, quoad per ingenii infirmitatem licuit, haud paucis locis mederi conarer. De singularum fabularum argumentis autem, quum haec disputatio cum disquisitione de uniuscuiusque poetae vita et arte arctissime cohaereat, quid mihi videatur, in *Historia critica tragicorum* (Vol. IV.) exponam. Contra permultis gratum eo me fecisse confido, quod elegantissimam interpretationem, qua Hugo Grotius aliquot tragicorum fragmenta Latine reddidit, praesertim quum magna eius pars e libro ferme raro (Excerpta e tragoediis et comoediis graecis etc. Paris. 1624.) haurienda fuerit, sub libri calcem adieci. Ac ne quid ii desiderent, qui Volumen II. possident, etiam Euripideorum fragmentorum numerum paucis auxi eorundemque interpretationem Latinam ab eodem Grotio compositam, atque ea denique omnia appendicis loco adiunxi, quae viri docti ex tempore, quo Volumen II. prodiit, de singulis quibusdam Euripidis fragmentis observarunt. —

Haec praefatus non habeo quod addam, quam ut peritos ac benevolos harum literarum existimatores rogem, si in hoc libro alia minus recte iudicata, alia potius inchoata quam perfecta repererint, ut et magna rei difficultate et rerum mearum angustiis, quae libros meos nonum in annum premi non sinunt, haec excusent.

Scripsi Vratislaviae exeunte anno MDCCCXLVII.

INDEX POETARUM,

QUORUM FRAGMENTA HOC LIBRO CONTINENTUR.

T H E S P I S.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

I. (1.)

Polluc. On. VII, 45. *Χιτὼν, χιτωνίσκος, χιτώνιον. ἐπεὶ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἔστιν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει — — — καὶ Θέσπις δέ πού φησιν ἐν τῷ Πενθεῖ*

ἔργῳ νόμιζε νεβρίδ᾽ ἔχειν ἐπενδύτην.

Vocem *ἐπενδύτης*, qua Polluce teste etiam Sophocles in Plyntriis et Nicochares (cf. Meinek. Poet. com. II. p. 843.) usi sunt, explicant Eustath. p. 1166, 51. *ἀνδρεῖον χιτωνίσκον*. cf. p. 1226, 44. Suid. post v. *Ἐπενεγκών. Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον* (imo *χιτώνιον*), *ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται*, sed haec glossa in optimis codicibus deest ac sane illata e Zonara s. v. videtur, quum Suidas ipse v. *ὑποδύτην* haec habeat: *ὑποδύτην, τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω*. cf. Piers. ad Moer. p. 416 sq. Verumtamen *ἐπενδύτην* non *ἱματίοις*, sed *χιτῶσι* adnumerandum esse, etiam e Polluce liquet. Ceterum simillimus est Eurip. Bacch. vs. 137. *νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτὸν κτλ.*

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Fragm. poet. graec. e papyr. Mus. Paris. ed. Schneidewin. p. 23. n. 20. c. 1. *Θέσπιδος*.

Οὐκ ἐξαθρήσας οἶδ᾽, ἰδὼν δέ σοι λέγω.

Hunc versum Letronnius non ab Heraclide Pontico vel quocunque alio Thespidi suppositum, sed solum genuinum esse arbitratur, cuius sententiae vir doctissimus rationes exposuisset vellem. — Loco haec inesse videtur sententia: *non perspecta re scio, sed conspecta tibi dico.*

II. (3.)

Plut. de aud. poet. 14. p. 36. B. *Τὰ δὲ τοῦ Θέσπιδος ταυτί,*

Ὁρᾷς, ὅτι Ζεὺς τῷδε πρωτεύει θεῶν,
οὐ ψεῦδος οὐδὲ κόμπον, οὐ μῶρον γέλων
ἀσκῶν· τὸ δ' ἡδὺ μοῦνος οὐκ ἐπίσταται.

τί διαφέρει τοῦ „Πόῤῥω γὰρ ἡδόνης καὶ λύπης ἵδρυται τὸ θεῖον," ὡς Πλάτων ἔλεγε;

III. (4.)

Clem. Alex. Strom. V, 8, § 49. p. 675. ed. Pott. — *ἐπέψαλλεν δὲ ὥς εἰπεῖν ὁ λαός. βέδυ, ζάψ, χθὼν, πλῆκτρον, σφίγξ, κναξζβί, χθύπτης, φλεγμὸς, δρώψ· μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. κναξζβὶ δὲ κατὰ παραγωγὴν ἡ νόσος, παρὰ τὸ κναίειν, καὶ διαφέρειν θῦψαί τε τῷ κεραύνῳ φλέξαι. Θέσπις μέντοι ὁ τραγικὸς διὰ τούτων ἄλλο τι σημαίνεσθαί φησιν ὧδέ πως γράφων*

ἴδε σοὶ σπένδω κναξζβὶ τὸ λευκὸν
ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν·
ἴδε σοι χθύπτην (τυρὸν) μίξας
ἐρυθρῷ μέλιτι, κατὰ τῶν σῶν, Πάν,
δικέρως τίθεμαι βωμῶν ἁγίων,
ἴδε σοὶ βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν
λείβω.

αἰνίσσεται οἶμαι τὴν ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων ψυχῆς γαλακτώδη πρώτην τροφὴν, μεθ' ἣν ἤδη πεπηγὸς γάλα τὸ βρῶμα, τελευταῖον δὲ αἷμα ἀμπέλου τοῦ λόγου τὸν αἴθοπα οἶνον τὴν τελειοῦσαν τῆς ἀγωγῆς εὐφροσύνην διδάσκει. δρὼψ δὲ ὁ λόγος ὁ δραστήριος ὁ ἐκ κατηχήσεως τῆς πρώτης εἰς αὔξησιν ἀνδρὸς, εἰς μέτρον ἡλικίας, ἐκφλέγων καὶ ἐκφωτίζων τὸν ἄνθρωπον. Sic ed. R. Klotz. — Paulo aliter legit Hesychius: ubi enim fabulosa ista vocabula interpretatus est, scripsit: *κνὰξ ζβίχ, γάλα λευκὸν* et *θύπτης, ὁ τυρός.* Rectissime autem Bentleius, qui non modo ipse egregie de hoc loco disputavit (Opusc. p. 491 sq. ed. Lips.), sed etiam primus doctam Porphyrii de illis vocibus expositionem e cod. Mss. Oxon. publicavit, non tantam Hesychii auctoritatem, quam Clementis et Porphyrii esse monuit. Apud Porphyrium enim haec leguntur: *Περὶ τοῦ κναξζβὶ, χθύπτης, φλεγμὼ, δρὸψ ἑρμηνεία. Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθὺϊ ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος κατὰ ἀποκοπὴν τῶν στοιχείων τοῦ κως* (leg. *κων.* Bentl.) *καὶ πάλιν ἀφαίρεσιν* (imo *πρόσθεσιν.* Bentl.) *τοῦ ξ. κνάκον* (l. *κνάκων*) *γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις* (l. *Βουκολικοῖς.* III, 5.) *λέγει· οἷον τράγος καὶ ἰχθὺς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρὸψ ὄψον. Λέγει δὲ ὅτι ὁ τράγος φλεγόμενός ἐστι πάντοτε ὑπὸ λαγνίας, ὅτι ἐὰν τις τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἀποσφαλίσει* (l. *ἀποσφαλίσῃ.* Bentl.) *διὰ τῶν κεράτων* (*ὤτων* coni. Bentl.) *ἀναπνεῖ. Ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν οὕτως· Τὸ κναξζβὶ γάλα ἐστὶν, ὁ δὲ χθύπτης τυρὸς, δρὸψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. καὶ ἕτερα δὲ πλεῖ-*

στα τοιαῦτα διὰ τῶν κ δ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὕρομεν, οἷον· βέδυ, ζὰψ, χθὼ, πλῆκτρον, σφίγξ· ὅ ἐστιν οὕτως. Βέδυ ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐσία, ζὰψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθὼ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀὴρ, σφὶγξ ἡ τούτων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι. Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσε τὸ προκείμενον. ἀὴρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Καὶ ἕτεροί τινες φιλόσοφοί τε καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἡρμήνευσαν. Quae apud Porphyrium leguntur φλεγμὼ et δρὸψ etiam in Clementis et Pseudo-Thespidis verbis restituenda esse pro φλεγμὸς et δρὼψ iam Bentl. (p. 492.) numero literarum respecto vidit. Item Welck. Trag. Gr. p. 1097. adnot. collatis hypogrammatis Milesiacis scribendum esse κνὰξ ζβὶχ pro κναξζβὶ et θύπτης pro χθύπτης monuit. Haec autem de illis ὑπογραμμοῖς παιδικοῖς sufficiant. — Vs. 4. metrum claudicat. Cui Pinzg. de dram. sat. p. 20. adnot. succurri iussit verbis in hunc modum transpositis: τυρὸν μέλιτι μίξας ἐρυθρῷ κτλ. Sed vix operae pretium est, tales versus, ut hac voce abutar, corrigere.

IV. (5.)

Mich. Apostol. I, 53. Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται καὶ ἐν τῷ σκρρπίζειν συνάγεται. Θεσπίδου (sic).

V. (6.)

Maximus (in edit. Stob. a. MDCIX. Aurel. Allobrog.) Serm. CXL. p. 218, 32. c. lem. Θέσπιδος. Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐγκαυχάσθω· πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ τρεφόμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ ἀβύσσῳ δαπανώμενοι. — Verba πηλὸν γὰρ ἔχουσι τοῦ γένους προπάτορα satis aperte produnt Christianum auctorem.

CHOERILUS.

1.

Pausan. I, 14, 3. Χοιρίλῳ δὲ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην ἐστὶν εἰρημένα Κερκυόνα εἶναι καὶ Τριπτόλεμον ἀδελφοὺς, τεκεῖν δὲ σφᾶς θυγατέρα Ἀμφικτύονος, εἶναι δὲ πατέρα Τριπτολέμῳ μὲν Ῥᾶρον, Κερκυόνι δὲ Ποσειδῶνα.

II. (3.)

Plut. de aud. poet. 14. p. 36. B. *Τὰ δὲ τοῦ Θέσπιδος ταυτί,*

Ὁρᾷς, ὅτι Ζεὺς τῷδε πρωτεύει θεῶν,
οὐ ψεῦδος οὐδὲ κόμπον, οὐ μῶρον γέλων
ἀσκῶν· τὸ δ' ἡδὺ μοῦνος οὐκ ἐπίσταται.

τί διαφέρει τοῦ „Πόρρω γὰρ ἡδόνης καὶ λύπης ἵδρυται τὸ θεῖον," ὡς Πλάτων ἔλεγε;

III. (4.)

Clem. Alex. Strom. V, 8, § 49. p. 675. ed. Pott. — *ἐπέψαλλεν δὲ ὡς εἰπεῖν ὁ λαός. βέδυ, ζάψ, χθὼν, πλῆκτρον, σφίγξ, κναξζβί, χθύπτης, φλεγμὸς, δρώψ· μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. κναξζβὶ δὲ κατὰ παραγωγὴν ἡ νόσος, παρὰ τὸ κναίειν, καὶ διαφέρειν θῦψαί τε τῷ κεραύνῳ φλέξαι. Θέσπις μέντοι ὁ τραγικὸς διὰ τούτων ἄλλο τι σημαίνεσθαί φησιν ὧδέ πως γράφων*

ἴδε σοὶ σπένδω κναξζβὶ τὸ λευκὸν
ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν·
ἴδε σοι χθύπτην (τυρὸν) μίξας
ἐρυθρῷ μέλιτι, κατὰ τῶν σῶν, Πάν,
δικέρως τίθεμαι βωμῶν ἁγίων,
ἴδε σοὶ βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν
λείβω.

αἰνίσσεται οἶμαι τὴν ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων ψυχῆς γαλακτώδη πρώτην τροφὴν, μεθ' ἣν ἤδη πεπηγὸς γάλα τὸ βρῶμα, τελευταῖον δὲ αἷμα ἀμπέλου τοῦ λόγου τὸν αἴθοπα οἶνον τὴν τελειοῦσαν τῆς ἀγωγῆς εὐφροσύνην διδάσκει. δρὼψ δὲ ὁ λόγος ὁ δραστήριος ὁ ἐκ κατηχήσεως τῆς πρώτης εἰς αὔξησιν ἀνδρὸς, εἰς μέτρον ἡλικίας, ἐκφλέγων καὶ ἐκφωτίζων τὸν ἄνθρωπον. Sic ed. R. Klotz. — Paulo aliter legit Hesychius: ubi enim fabulosa ista vocabula interpretatus est, scripsit: *κνὰξ ζβίχ, γάλα λευκὸν* et *θύπτης, ὁ τυρός.* Rectissime autem Bentleius, qui non modo ipse egregie de hoc loco disputavit (Opusc. p. 491 sq. ed. Lips.), sed etiam primus doctam Porphyrii de illis vocibus expositionem e cod. Mss. Oxon. publicavit, non tantam Hesychii auctoritatem, quam Clementis et Porphyrii esse monuit. Apud Porphyrium enim haec leguntur: *Περὶ τοῦ κναξζβί, χθύπτης, φλεγμὼ, δρὸψ ἑρμηνεία. Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθύϊ ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος κατὰ ἀποκοπὴν τῶν στοιχείων τοῦ κως* (leg. *κων.* Bentl.) *καὶ πάλιν ἀφαίρεσιν* (imo *πρόσθεσιν.* Bentl.) *τοῦ ξ. κνάκον* (l. *κνάκων*) *γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις* (l. *Βουκολικοῖς.* III, 5.) *λέγει· οἷον τράγος καὶ ἰχθὺς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρὸψ ὄψον. Λέγει δὲ ὅτι ὁ τράγος φλεγόμενός ἐστι πάντοτε ὑπὸ λαγνίας, ὅτι ἐὰν τις τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἀποσφαλίσει* (l. *ἀποσφαλίσῃ.* Bentl.) *διὰ τῶν κεράτων* (*ὤτων* coni. Bentl.) *ἀναπνεῖ. Ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν οὕτως· Τὸ κναξζβὶ γάλα ἐστὶν, ὁ δὲ χθύπτης τυρὸς, δρὸψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. καὶ ἕτερα δὲ πλεῖ-*

στα τοιαῦτα διὰ τῶν κ δ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὕρομεν, οἷον· βέδυ, ζάψ, χθώ, πλῆκτρον, σφίγξ· ὅ ἐστιν οὕτως. Βέδυ ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐσία, ζὰψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθὼ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σφὶγξ ἡ τούτων φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι. Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμήνευσε τὸ προκείμενον. ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Καὶ ἕτεροί τινες φιλόσοφοί τε καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἡρμήνευσαν. **Quae apud Porphyrium leguntur** φλεγμὼ **et** δρὼψ **etiam in Clementis et Pseudo-Thespidis verbis restituenda esse pro** φλεγμὸς **et** δρώψ **iam Bentl. (p. 492.) numero literarum respecto vidit. Item Welck. Trag. Gr. p. 1097. adnot. collatis hypogrammatis Milesiacis scribendum esse** κνὰξ ζβὶχ **pro** κναξζβὶ **et** θύπτης **pro** χθύπτης **monuit. Haec autem de illis** ὑπογραμμοῖς παιδικοῖς **sufficiant. — Vs. 4. metrum claudicat. Cui Pinzg. de dram. sat. p. 20. adnot. succurri iussit verbis in hunc modum transpositis:** ´τυρὸν μέλιτι μίξας ἐρυθρῷ κτλ. **Sed vix operae pretium est, tales versus, ut hac voce abutar, corrigere.**

IV. (5.)

Mich. Apostol. I, 53. Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν τῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται καὶ ἐν τῷ σκρρπίζειν συνάγεται. Θεσπίδου **(sic).**

V. (6.)

Maximus (in edit. Stob. a. MDCIX. Aurel. Allobrog.) Serm. CXL. p. 218, 32. c. lem. Θέσπιδος. Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ἐγκαυχάσθω· πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν πορφύρᾳ καὶ βύσσῳ τρεφόμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ ἀβύσσῳ δαπανώμενοι. — **Verba** πηλὸν γὰρ ἔχουσι τοῦ γένους προπάτορα **satis aperte produnt Christianum auctorem.**

CHOERILUS.

1.

Pausan. I, 14, 3. Χοιρίλῳ δὲ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην ἐστὶν εἰρημένα Κερκυόνα εἶναι καὶ Τριπτόλεμον ἀδελφούς, τεκεῖν δὲ σφᾶς θυγατέρα Ἀμφικτύονος, εἶναι δὲ πατέρα Τριπτολέμῳ μὲν Ῥᾶρον, Κερκυόνι δὲ Ποσειδῶνα.

PRAEFATIO.

Non mea, sed librarii culpa factum est, quod nunc demum hic liber prodit. Cui quod praefarer, non haberem, quum, quale consilium atque argumentum cum totius operis tum singulorum voluminum futurum esset, in praefatione volumini secundo praemissa sat copiose exposuissem, nisi a proposito illic patefacto paullulum descissem. Nam volui quidem poetarum, qui ante Aeschylum et cum eo floruerunt, fragmenta cum Aeschyli et Sophoclis reliquiis parte prima coniunctim edere, sed quum et Aeschyli Sophoclisque fragmenta sat amplum volumen per se expletura esse intelligerem et nonnulli viri eruditissimi mihi persuaderent, harum literarum studiosis commodius fore, si omnium minorum poetarum tragicorum reliquiae *uno* volumine comprehenderentur, pristino consilio abiecto Thespidis, Choerili, Pratinae, Phrynichi, Aristiae, quae supersunt, huic libro inserui.

In fragmentis ipsis edendis vero consilium, quod in praefatione supra citata professus sum, non mutavi. Itaque ex veterum scriptorum libris, ex quibus lucri aliquid exspectari poterat, cum eorum tragicorum, quorum nomina aetas tulit, tum Welckero (Trag. Graec. III. p. 888.) maxime auctore incertorum poetarum versus quosdam, qui ex tragoediis manasse mihi videbantur, sedulo extricavi atque congessi, congesta, etiamsi depravatissima erant, maxima cum fide exhibui codicum discrepantiis accurate adnotatis. Non mirabor

tamen, si, quamvis sat strenue atque diligenter veteres scripl res pervestigaverim, attentionem meam aliquid effugerit: n unius oculi non omnia cernere possunt; praecipue incertor poetarum fragmenta, ut alios fontes silentio praetermitta e sententiis monostichis, quae sub Menandri nomine circu feruntur, et ex Gregorii Nazianzeni carminibus ditari mul posse non sum nescius. Nec minorem, quam colligendi corrigendis operam dedi fragmentis, quum et virorum doct rum emendationes hic illic sparsas curiose conquirerem, ipse, quoad per ingenii infirmitatem licuit, haud paucis loc mederi conarer. De singularum fabularum argumentis a tem, quum haec disputatio cum disquisitione de uniuscuius que poetae vita et arte arctissime cohaereat, quid mihi v deatur, in *Historia critica tragicorum* (Vol. IV.) exponam Contra permultis gratum eo me fecisse confido, quod elegantissimam interpretationem, qua Hugo Grotius aliquot tragicorum fragmenta Latine reddidit, praesertim quum magn eius pars e libro ferme raro (Excerpta e tragoediis et comoediis graecis etc. Paris. 1624.) haurienda fuerit, sub libri calcem adieci. Ac ne quid ii desiderent, qui Volumen II. possident, etiam Euripideorum fragmentorum numerum paucis auxi eorundemque interpretationem Latinam ab eodem Grotio compositam, atque ea denique omnia appendicis loco adiunxi, quae viri docti ex tempore, quo Volumen II. prodiit, de singulis quibusdam Euripidis fragmentis observarunt. —

Haec praefatus non habeo quod addam, quam ut peritos ac benevolos harum literarum existimatores rogem, si in hoc libro alia minus recte iudicata, alia potius inchoata quam perfecta repererint, ut et magna rei difficultate et rerum mearum angustiis, quae libros meos nonum in annum premi non sinunt, haec excusent.

Scripsi Vratislaviae exeunte anno MDCCCXLVII.

INDEX POETARUM,

QUORUM FRAGMENTA HOC LIBRO CONTINENTUR.

THESPIS.

ΠΕΝΘΕΥΣ.

I. (1.)

Polluc. On. VII, 45. *Χιτὼν, χιτωνίσκος, χιτώνιον. ἐπεὶ καὶ ὁ ἐπενδύτης ἔστιν ἐν τῇ τῶν πολλῶν χρήσει — — — καὶ Θέσπις δέ πού φησιν ἐν τῷ Πενθεῖ*

ἔργῳ νόμιζε νεβρίδ' ἔχειν ἐπενδύτην.

Vocem *ἐπενδύτης*, **qua Polluce teste etiam Sophocles in Plyntriis et Nicochares (cf. Meinek. Poet. com. II. p. 843.) usi sunt, explicant Eustath. p. 1166, 51.** *ἀνδρεῖον χιτωνίσκον.* **cf. p. 1226, 44. Suid. post v.** *Ἐπενεγκών. Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον* **(imo** *χιτώνιον*), *ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται*, **sed haec glossa in optimis codicibus deest ac sane illata e Zonara s. v. videtur, quum Suidas ipse v.** *ὑποδύτην* **haec habeat:** *ὑποδύτην, τὸ ἐσώτερον ἱμάτιον, ἐπενδύτην δὲ τὸ ἐπάνω.* **cf. Piers. ad Moer. p. 416 sq. Verumtamen** *ἐπενδύτην* **non** *ἱματίοις*, **sed** *χιτῶσι* **adnumerandum esse, etiam e Polluce liquet. Ceterum simillimus est Eurip. Bacch. vs. 137.** *νεβρίδος ἔχων ἱερὸν ἐνδυτὸν κτλ.*

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Fragm. poet. graec. e papyr. Mus. Paris. ed. Schneidewin. p. 23. n. 20. c. 1. *Θέσπιδος.*

Οὐκ ἐξαθρήσας οἶδ', ἰδὼν δέ σοι λέγω.

Hunc versum Letronnius non ab Heraclide Pontico vel quocunque alio Thespidi suppositum, sed solum genuinum esse arbitratur, cuius sententiae vir doctissimus rationes exposuisset vellem. — Loco haec inesse videtur sententia: ***non perspecta re scio, sed conspectu tibi dico.***

II. (3.)

Plut. de aud. poet. 14. p. 36. B. *Τὰ δὲ τοῦ Θέσπιδος ταυτί,*

Ὁρᾷς, ὅτι Ζεὺς τῷδε πρωτεύει θεῶν,
οὐ ψεῦδος οὐδὲ κόμπον, οὐ μῶρον γέλων
ἀσκῶν· τὸ δ' ἡδὺ μοῦνος οὐκ ἐπίσταται.

τί διαφέρει τοῦ „Πόρρω γὰρ ἡδόνης καὶ λύπης ἵδρυται τὸ θεῖον," ὡς Πλάτων ἔλεγε;

III. (4.)

Clem. Alex. Strom. V, 8, § 49. p. 675. ed. Pott. — *ἐπέψαλλεν δὲ ὡς εἰπεῖν ὁ λαός. βέδυ, ζάψ, χθὼν, πλῆκτρον, σφὶγξ, κναξζβὶ, χθύπτης, φλεγμὸς, δρώψ· μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν ἰάμβοις. κναξζβὶ δὲ κατὰ παραγωγὴν ἡ νόσος, παρὰ τὸ κναίειν, καὶ διαφέρειν θῦψαί τε τῷ κεραύνῳ φλέξαι. Θέσπις μέντοι ὁ τραγικὸς διὰ τούτων ἄλλο τι σημαίνεσθαί φησιν ὧδέ πως γράφων*

ἴδε σοὶ σπένδω κναξζβὶ τὸ λευκὸν
ἀπὸ θηλαμόνων θλίψας κνακῶν·
ἴδε σοι χθύπτην (τυρὸν) μίξας
ἐρυθρῷ μέλιτι, κατὰ τῶν σῶν, Πάν,
δικέρως τίθεμαι βωμῶν ἁγίων,
ἴδε σοὶ βρομίου αἴθοπα φλεγμὸν
λείβω.

αἰνίσσεται οἶμαι τὴν ἐκ τῶν τεσσάρων καὶ εἴκοσι στοιχείων ψυχῆς γαλακτώδη πρώτην τροφὴν, μεθ' ἣν ἤδη πεπηγὸς γάλα τὸ βρῶμα, τελευταῖον δὲ αἷμα ἀμπέλου τοῦ λόγου τὸν αἴθοπα οἶνον τὴν τελειοῦσαν τῆς ἀγωγῆς εὐφροσύνην διδάσκει. δρώψ δὲ ὁ λόγος ὁ δραστήριος ὁ ἐκ κατηχήσεως τῆς πρώτης εἰς αὔξησιν ἀνδρὸς, εἰς μέτρον ἡλικίας, ἐκφλέγων καὶ ἐκφωτίζων τὸν ἄνθρωπον. Sic ed. R. Klotz. — Paulo aliter legit Hesychius: ubi enim fabulosa ista vocabula interpretatus est, scripsit: *κνὰξ ζβὶχ, γάλα λευκὸν* et *θύπτης, ὁ τυρός.* Rectissime autem Bentleius, qui non modo ipse egregie de hoc loco disputavit (Opusc. p. 491 sq. ed. Lips.), sed etiam primus doctam Porphyrii de illis vocibus expositionem e cod. Mss. Oxon. publicavit, non tantam Hesychii auctoritatem, quam Clementis et Porphyrii esse monuit. Apud Porphyrium enim haec leguntur: *Περὶ τοῦ κναξζβὶ, χθύπτης, φλεγμὼ, δρὸψ ἑρμηνεία. Ἐν Δελφοῖς εἰς τὸν ναὸν ἐπιγέγραπται τράγος ἰχθὺϊ ἐπὶ δελφῖνος ἐπικείμενος. Κνὰξ μὲν γάρ ἐστιν ὁ τράγος κατὰ ἀποκοπὴν τῶν στοιχείων τοῦ κως* (leg. *κων.* Bentl.) *καὶ πάλιν ἀφαίρεσιν* (imo *πρόσθεσιν.* Bentl.) *τοῦ ξ. κνάκον* (l. *κνάκων*) *γὰρ καλεῖται, ὡς καὶ Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις* (l. *Βουκολικοῖς.* III, 5.) *λέγει· οἷον τράγος καὶ ἰχθὺς, ὁ μὲν φλεγόμενος, ὁ δὲ δρὸψ ὄψον. Λέγει δὲ ὅτι ὁ τράγος φλεγόμενός ἐστι πάντοτε ὑπὸ λαγνίας, ὅτι ἐὰν τις τὰς ῥῖνας αὐτοῦ ἀποσφαλίσει* (l. *ἀποσφαλίσῃ.* Bentl.) *διὰ τῶν κεράτων* (*ὤτων* coni. Bentl.) *ἀναπνεῖ. Ἔχει δὲ καὶ ἑτέραν ἑρμηνείαν οὕτως· Τὸ κναξζβὶ γάλα ἐστὶν, ὁ δὲ χθύπτης τυρὸς, δρὸψ δὲ ἄνθρωπος· δρῶπες γὰρ οἱ ἄνθρωποι λέγονται. καὶ ἕτερα δὲ πλεῖ-*

τα τοιαῦτα διὰ τῶν κ δ στοιχείων ἀπαρτίζοντα ἴδιον σκοπὸν εὕρομεν, οἷον· ἑδυ, ζάψ, χθώ, πλῆκτρον, σφίγξ· ὅ ἐστιν οὕτως. Βέδυ ἐστὶν ἡ ὑγρὰ οὐ- ἰα, ζὰψ ἡ πυρώδης οὐσία, χθὼ ἡ γῆ, πλῆκτρον δὲ ὁ ἀήρ, σφὶγξ ἡ τού- ον φιλία διὰ τὸ συνεσφίγχθαι. Κλώδιος δὲ ὁ Νεαπολίτης οὕτως ἡρμή- ευσε τὸ προκείμενον. ἀήρ, θάλασσα, γῆ, ἥλιος. Καὶ ἕτεροί τινες φιλόσοφοί ε καὶ ποιηταὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἡρμήνευσαν. Quae apud Porphyrium ͻguntur φλεγμὼ et δρὸψ etiam in Clementis et Pseudo-Thespidis erbis restituenda esse pro φλεγμὸς et δρὼψ iam Bentl. (p. 492.) umero literarum respecto vidit. Item Welck. Trag. Gr. p. 1097. dnot. collatis hypogrammatis Milesiacis scribendum esse κνὰξ ζβὶχ ro κναξζβὶ et θύπτης pro χθύπτης monuit. Haec autem de illis ὑπο- ͻαμμοῖς παιδικοῖς sufficiant. — Vs. 4. metrum claudicat. Cui Pinzg. e dram. sat. p. 20. adnot. succurri iussit verbis in hunc modum ransposítis: τυρὸν μέλιτι μίξας ἐρυθρῷ κτλ. Sed vix operae pretium st, tales versus, ut hac voce abutar, corrigere.

IV. (5.)

Mich. Apostol. I, 53. Ἀδαπάνητός ἐστι τῆς εὐποιΐας ὁ πλοῦτος. ἐν ῷ διδόναι γὰρ λαμβάνεται καὶ ἐν τῷ σκορπίζειν συνάγεται. Θεσπί- ο̣υ (sic).

V. (6.)

Maximus (in edit. Stob. a. MDCIX. Aurel. Allobrog.) Serm. XL. p. 218, 32. c. lem. Θέσπιδος. Ἐπὶ προγόνων εὐγενείᾳ μηδεὶς ͷαυχάσθω· πηλὸν γὰρ ἔχουσι πάντες τοῦ γένους προπάτορα, καὶ οἱ ἐν ορφύρᾳ καὶ βύσσῳ τρεφόμενοι, καὶ οἱ ἐν πενίᾳ ἀβύσσῳ δαπανώμενοι. — 'erba πηλὸν γὰρ ἔχουσι τοῦ γένους προπάτορα satis aperte produnt hristianum auctorem.

C H O E R I L U S.

1.

Pausan. I, 14, 3. Χοιρίλῳ δὲ Ἀθηναίῳ δρᾶμα ποιήσαντι Ἀλόπην στὶν εἰρημένα Κερκυόνα εἶναι καὶ Τριπτόλεμον ἀδελφούς, τεκεῖν δὲ σφᾶς υγατέρα Ἀμφικτύονος, εἶναι δὲ πατέρα Τριπτολέμῳ μὲν Ῥᾶρον, Κερκυόνι ὲ Ποσειδῶνα.

PRATINAS.

ΔΥΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ.

I. (1.)

Athen. IX. p. 392. F. Πρατίνας δ' ἐν Δυμαίναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μή τι παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέρδικες. — In Codd. est Δυμάναις, quod correxit Toup. Emend. in Suid. II. p. 480, deinde cod. Marc. καριάτισιν, reliqui καρίτισιν, unde Καρυάτισιν restituit Dalecampius. Pro πλὴν εἰ μή τι παρὰ Athen. Epit. habet καὶ τυχὸν παρὰ, fortassis autem rectius φωνήεντες pro scriptura codicum φωνάεντες. Sententia loci haec est: *Pratinas coturnicem plane singulariter dulcisonam dixit, nisi forte apud Phliasios aut Lacedaemonios (coturnices) vocales sunt, sicuti etiam perdices.*

INCERTORUM CARMINUM *) FRAGMENTA.

I. II. (2. 3.)

Athen. XIV. p. 624. F. καὶ Πρατίνας δέ πού φησι

Μήτε σύντονον
* * δίωκε μήτε τὰν ἀνειμέναν
Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσσαν νεῶν
ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει.

ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σαφέστερόν φησι·

Πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ
λαβράκταις Αἰολὶς ἁρμονία.

Sic edidit Dindorf. nisi quod versus altero loco non distinxit, quem nos cum Pinzgero et Bergkio exhibuimus. Post σύντονον supplet Iacobs (Animadv. in Athen. p. 335.) Δωρίδα. — Ἰαστὶ μοῦσαν e coniectura scripsit Toup. Emendatt. in Suid. II. p. 479., quum in codd. Marc. Laur. Palat. ἰαστὶν σοῦσαν, in libris Casaub. et Epitom. ἰαστὶ οὖσαν, in Ald. ἰαστί' οὖσαν esset. — Μέσσαν. optimus cod. Marc. μεσαν (σ superscr.). Laur. μέσαν. reliqui. — Deinde νεῶν (a νεᾶν) Epitom. et Por-

*) Consilio scripsi incertorum *carminum*, non *dramatum*, fragmenta. Nam haud facile explorabitur, utrum magis errent, qui omnes Pratinae reliquias ad dramata referunt, an ii, qui, velut Bergkius (Poët. lyr. p. 842 sq.) eas omnes inter lyrica carmina receperunt, quum nondum constet, quantum vetus drama (praecipue satyricum) a vetere τραγῳδία (dithyrambo) recesserit. Itaque praeter hyporchematicum Pratinae poematium (apud Athen. XIV. p. 617. C—F.) omnia eius carminum fragmenta hic recepimus.

so ad Toup. Emendatt. IV. p. 488., libri νέων. — Alterum locum omisit Epitome, in quo λαβράκτης idem esse atque λαβραγόρας (Hom. Il. ψ.′ 479.) monuit Schweighaeus. Priorem locum sic dedit Bergkius p. 844:

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαστὶ μοῦσαν
ἀλλὰ τὰν μέσαν νεῶν ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει.....

Pinzger. (de dram. sat. p. 30.) vero sic exhibuit:

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν
Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νεῶν
ἄρουραν, αἰόλιζε τῷ μέλει.

In altero fragmento haud improbabiliter correxit ἀοιδᾷ, sententia enim est: *loquacibus pueris in cantu convenit Aeolica harmonia.* In cod. Marc. est ἀοιδα (η superscr.), in Laur. ἀοιδὰ, in reliquis ἀοιδὰν, quod ex ἀοιδᾷ fortassis originem duxit.

III. (4.)

Athen. XIV. p. 633. A. Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν, πλείστῃ αὐτῇ χρώμενοι· καὶ συχνοὶ παρ' αὐτοῖς ἐγένοντο μελῶν ποιηταί· τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς ταύτας εἰσὶ καὶ ἀκριβεῖς. ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί·

Λάκων ὁ τέττιξ, εὔτυκος εἰς χορόν.

Εὔτυκος praebent cod. Marc. et Epitome, reliqui libri εὔτυχος. Versus est Alcaicus hendecasyllabus, quem Wakefield. (Silv. crit. II. p. 36.) ἐστὶν post εὔτυκος inserto in senarium commutavit vel potius corrupit.

IV. (5.)

Athen. XI. p. 461. E. Καὶ κατακλιθέντων, Ἀλλὰ μὴν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι, οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, οὓς χλευάζων Ἕρμιππος κτλ. Sic Dindorf. In libris est: οὐ γὰν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν ἀλλὰ, in Epit. οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀλλὰ, unde vir doctus (Scaliger.) apud Casaub. elicuit: οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἀρῶν ἀλλά, et sic etiam Casaub., nisi quod ἐρῶν corrigit. In sequentibus σκύφον μαστεύων habent Epit., Casaub. libri, Ald. et Eustath. p. 1632, 17., σκάφον codd. Marc. Laur. σκάφων Palat. μαστεύον: Laur. μαντεύων. Marc. Palat. ματεύων Fiorillo. Observ. in Athen. p. 28. ματεύσων. Porson. Adv. p. 123. Scriptura οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν quin vera sit, non dubium erit ei, qui literarum ductus (— ΜΕΝΑΝΑΡΩΝ, unde Α in Δ mutato vulgata ΜΕΝΑΝΔΡΩΝ exorta est,) pariter atque sententiam paululum secum reputaverit. In sequentibus autem Porsonis l. c. correctionem ματεύσων recipiendam esse docent ἀρῶν et κυλικηγορήσων, eodemque ducit codicum scriptura μαστεύων. Sed quod Porso locum in hos versus redegit:

[illegible]

Schow. e cod. Venet. dedit τείρει probante Welck. Trag. Gr. p. 21., qui de Hercule mortem, quemadmodum is in Eurip. Alc. 845 sq. ...minatus sit, comprimente sermonem esse dicit; sed ubi de sententia non constat, corrigere periculosum est. Toup. Emendatt. IV. p. 348. et G. Hermann. pro γυιοδόνιστον maluere γυιοδόνητον.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. (3.)

Hesych. v. Ἔγκαρτα. τοὺς κεκουρευμένους πυρούς. ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα. Φρύνιχος Δαναΐσιν. Nescio an ad hunc locum illustrandum nonnihil valeat Schol. Soph. Trach. 237. τέλη ἔγκαρπα sic explicans: θυμιάματα τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν.

ΠΛΕΥΡΩΝΙΑΙ.

I. (4.)

Tzetz. ad Lycophr. 433. T. II. p. 604. ed. Muell. Ἄλλος δέ τις ἱστορικός (Hecat. Miles. cf. Strabo l. infra cit.) φησιν· Ὕαντες ἔθνος βάρβαρον τὰς Θήβας παρῴκησαν· οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος ὗς Βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ Φρύνιχος ὁ τραγικὸς ἐν δράματι Πλευρωνίαις λέγων·

Στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπέστρωφα ποδὶ
Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν, ἀρχαῖος λεὼς,
πεδία δὲ πάντα καὶ παράκτιον πλάκα
ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

Vs. 1. Male Blomfield. Gloss. ad Aesch. Prom. 376, quum κράτος pro στρατὸς legisset, Κάδμος correxit. — Vs. 2. Hyantum a Cadmo expulsorum partem in Aetoliam impetum fecisse narrat etiam Strabo. VII. p. 321. IX. p. 401 sq. — Vs. 4. cf. Eur. Cycl. 309. πάρος τὸ μάργον σῆς γνάθου.

II. (5.)

Paus. X, 31, 4. Τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλὸν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἀλθαία, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις (sic recte Walz. pro vulg. Πλευρῶνι ἐς κρυερὸν κτλ.)

κρυερὸν γὰρ οὐκ
ἤλυξεν μόρον, ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο,
δαλοῦ περθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομηχάνου.

Οὐ μὴν φαίνεταί γε ὁ Φρύνιχος προαγαγὼν τὸν λόγον ἐς πλέον, ὡς εὕρημα ἄν τις οἰκεῖον, προσαψάμενος δὲ αὐτοῦ μόνον, ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβοη-

οὐ γὰρ
γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
κυλικηγορήσων ἔρχομ᾽ οὐ τῶν Κυλικράνων ὑπάρχων.

vix probari potest: nam magnopere verendum est, ne vir doctissimus Athenaei atque poetae verba inter se commiscuerit. Re vera autem dubitari potest, quae Athenaei, quae Pratinae sint, itaque Th. Bergkius p. 844. poetae tantummodo haec tribuit:

γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν.

mihi vero Pratinas scripsisse videtur:

οὐ γὰρ
γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
κυλικηγορήσων ἔρχομαι.

Verbum κυλικηγορεῖν, quod quibusdam ab Athenaeo ipso fictum videbatur, non minus quam κυνολογεῖν (I. p. 23. A.), συκολογεῖν (III. p. 79. A.), ἰχθυολογεῖν (VII. p. 308. D.) antiquum esse atque id significare, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ, Athenaeus inferius docet p. 480. C. Idem confirmant Pollux. VII. 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν et Eustath. ad Od. p. 339, 25. κυλικηγορήσων, ἀγορεύσων περὶ κυλίκων. — Friebelio (Satyr. Gr. Fragm. p. 113.) hoc fragmentum e dramate satyrico ductum videtur.

Praeterea Porso Pratinae versus assignavit, qui apud Athen. XIV. p. 622. C. D. leguntur.

PHRYNICHUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

I. (1.)

Hesych. s. v. Ἰαίνεται· χολοῦται, ἐπικραίνεται παρὰ τὸν ἰόν. Φρύνιχος Αἰγυπτίοις.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

I. (2.)

Hesych. s. v. Ἀθαμβές. Φρύνιχος Ἀλκήστιδι

σῶμα δ᾽ ἀθαμβὲς γυιοδόνιστον
τηρεῖ.

Schow. e cod. Venet. dedit *τείρει* probante Welck. Trag. Gr. p. 21., qui de Hercule mortem, quemadmodum is in Eurip. Alc. 845 sq. minatus sit, comprimente sermonem esse dicit; sed ubi de sententia non constat, corrigere periculosum est. Toup. Emendatt. IV. p. 348. et G. Hermann. pro *γυιοδόνιστον* maluere *γυιοδόνητον*.

Δ Α Ν Α Ι Δ Ε Σ.

I. (3.)

Hesych. v. *Ἔγκαρτα. τοὺς κεκουρευμένους πυρούς. ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα. Φρύνιχος Δαναΐσιν.* Nescio an ad hunc locum illustrandum nonnihil valeat Schol. Soph. Trach. 237. *τέλη ἔγκαρπα* sic explicans: *θυμιάματα τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν.*

Π Λ Ε Υ Ρ Ω Ν Ι Α Ι.

I. (4.)

Tzetz. ad Lycophr. 433. T. II. p. 604. ed. Muell. *Ἄλλος δέ τις ἱστορικός* (Hecat. Miles. cf. Strabo l. infra cit.) *φησιν· Ὕαντες ἔθνος βάρβαρον τὰς Θήβας κατῴκησαν· οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος ὗς Βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ Φρύνιχος ὁ τραγικὸς ἐν δράματι Πλευρωνίαις λέγων·*

> *Στρατός ποτ᾽ εἰς γῆν τήνδ᾽ ἐπέστρωφα ποδὶ*
> *Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν, ἀρχαῖος λεώς,*
> *πεδία δὲ πάντα καὶ παράκτιον πλάκα*
> *ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.*

Vs. 1. Male Blomfield. Gloss. ad Aesch. Prom. 376, quum *κράτος* pro *στρατὸς* legisset, *Κάδμος* correxit. — Vs. 2. Hyantum a Cadmo expulsorum partem in Aetoliam impetum fecisse narrat etiam Strabo. VII. p. 321. IX. p. 401 sq. — Vs. 4. cf. Eur. Cycl. 309. *πάρος τὸ μάργον σῆς γνάθου.*

II. (5.)

Paus. X, 31, 4. *Τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλόν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἀλθαία, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις* (sic recte Walz. pro vulg. *Πλευρῶνι ἐς κρυερὸν κτλ.*)

> *κρυερὸν γὰρ οὐκ*
> *ἤλυξεν μόρον, ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο,*
> *δαλοῦ περθομένου ματρὸς ὑπ᾽ αἰνᾶς κακομηχάνου.*

Οὐ μὴν φαίνεταί γε ὁ Φρύνιχος προαγαγὼν τὸν λόγον ἐς πλέον, ὡς εὕρημα ἄν τις οἰκεῖον, προσαψάμενος δὲ αὐτοῦ μόνον, ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβοη-

μένον τὸ Ἑλληνικόν. Memorabilis est metaphora, qua φλὸξ ad homines transfertur, quacum Welck. Trag. Gr. p. 22. comparavit Atti Fragm. ex Meleagro ap. Non. Marc. v. torris. *Tum suum vitae finem ac fati internecionem fore Meleagro, ubi torris esset interfectus flammeus.* — Vs. 3. cf. Aesch. Choeph. 579 sq.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

I. (6.)

Hesych. v. Ἐφέδρανα· ἐφ' ὧν καθῆντο οἱ τὰς λύρας ἔχουσι. Φρύνιχος Ταντάλῳ. cf. Eustath. ad Il. IX. 340. p. 716. Ροῦφος δὲ — καὶ ἐφέδρανα τὰ ἐφ' ὧν καθεζόμεσθα, ἐπάγει. Alia significatione vocem adhibuerunt Aristot. Hist. Anim. I, 13 et medici scriptores.

ΤΡΩΙΛΟΣ.

I. (7.)

Athen. XIII. p. 564. F. Φρύνιχός τε ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη

Λάμπειν ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Hunc versum iteravit Athen. XIII. p. 604. A et hinc sumsit Eustath. p. 1558, 18. sed Athen. altero loco habet λάμπει δ' et πορφυρέαις pro eo, quod h. l. libri et Eustath. praebent: πορφυραῖς. Eustath. λάμπεις. Deinde h. l. vulg. habet παρειῇσι consentiente Eustathio, cod. Marc. παρίῃσι, Laur. et Epitom. παρῃισι, altero autem loco vulg. praebet παρηίσι, Epit. παρειαῖσι, unde Porso facili negotio elicuit παρῇσι. Sed scribendum potius videtur παραῖσι post ea, quae de dativ. plur. primae declinationis terminatione apud tragicos disputavit Ellendt. Lex. Soph. II. p. V sq. — Hinc Phrynichum scripsisse liquet:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παραῖσι φῶς ἔρωτος.

Nam priori loco Athenaeum usui suo versum accommodasse ideoque λάμπειν scripsisse neminem latet.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. (8.)

Argum. gr. ad Aesch. Pers. init. Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων. ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἧτταν στρωννύς τε θρόνους τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις. cf. Blomf. Praef. ad Aesch. Pers. p. III. sq.

II. III. (9. 10.)

Schol. ad Aristoph. Vesp. 220. ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα) Παρὰ ὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδὺ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρύνιχον καὶ τὰ ἔρατα ιιξεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη Φρυνίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέ-)ντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα. Φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητὴς, ὃς γραψε δρᾶμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνηται Σιδωνίων. τὰ δὲ μέλη εἶχε διὰ ὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ. — Ἄλλως. ὅτι δι' ὀνόματος ἦν μὲν ὁ Φρύνιχος ιὶ μελοποιΐα, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν Φοινισσῶν αὐτοῦ τὸ

καὶ Σιδῶνος προλιπόντα ναὸν —

Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα.

εποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ Σιδὼν καὶ τὸ ρύνιχος καὶ τὸ ἐρατόν. Ἀρίσταρχος δέ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ ιῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν. Haec suppleri atque mendari possunt ex Hesych. v. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ. δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν τῆς θυμέλης (h. e. parodi) ἄρχεται οὕτως· „Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καῖδρος· ἐρανάδαρον. Hinc bene elicuit Schow. καὶ δροσερὰν, erfecit autem emendationem Th. Bergkius (in Zimmerm. Diar. ιntiqu. Stud. 1835. p. 968.) scribendo: καὶ δροσερὰν Ἄραδον. Hinc abemus Phrynichi versum:

Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.

'uum vero a Schol. Aristoph. duorum canticorum exordia apposita nt, Meinek. Poet. com. IV. p. 632. alterum ex Phoenissis, alterum x repetita Phoenissarum editione, quae *Persae* inscripta fuerit, actum esse suspicatur. De qua re in Hist. crit. trag. disputabimus.

IV. (11.)

Athen. XIV. p. 635. C. διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς ἱέρωνα σκολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον, διὰ τὸ δύο ινῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. καὶ 'ρύνιχος δ' ἐν Φοινίσσαις εἴρηκε

Ψαλμοῖσιν ἀντίσπαστ' ἀείδοντες μέλη.

'um his comparat Athen. ipse locum e Sophoclis Mysis: πολὺς δὲ ρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία. cf. oeckh. de metr. Pind. III, 11, p. 261 sq.

V. (12.)

Bekk. An. Gr. p. 114, 6. Σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι. Φρύνιχος Φοινίσ-κις. cf. Schol. Hom. Il. ρ'. 52.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (13.)

Hephaest. de metr. p. 67. ed. Gaisf. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγέ-ων τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷον τὸ τοῦ ρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτί·

τό γε μὴν ξείνια δούσαις, λόγος ὥσπερ λέγεται,
ὀλέσαι κἀποτεμεῖν ὀξεῖ χαλκῷ κεφαλάν.

Cf. M. Serv. Cent. p. 1823. Suid. v. Φρύνιχος. — Vs. 1. Δούσας pr. vulg. δούσαις G. Hermann. (El. Doctr. Metr. p. 473.) correxit. — Vs. 2. κἀποτεμεῖν D'Orville. καί ποτε Codd. et Edd. — Ad eundem poetam probabiliter Meinek. (Hist. crit. com. p. 150.) etiam versum eodem metro scriptum refert, quem Hephaestio ibidem comico Phrynicho assignat:

ἅ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν.

II. (14.)

Priscian. Inst. Gramm. XVIII. p. 198. ed. Krehl. „*Participia pro verbis ponunt Attici, quod frequenter faciunt Latini.* Φρύνιχος

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας γένῃ,

pro μή με ἀτιμήσῃς (cod. Leid. recte ἀτιμάσῃς.)" — Meinek. (Poet. com. II. p. 605.) locum comico poetae tribuit, sine causa, ut mihi videtur. Satis frequens enim apud tragicos est dicendi genus, de quo Priscianus loquitur. cf. Soph. Ai. 588. μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ. Ibid. 1320. 1324. 1330. Ant. 1067. OC. 816. 1433. Eur. Suppl. 513. etc.

III. (15.)

Bekk. An. Gr. p. 116, 26. Ψέλια, τὰ τοῖς πήχεσιν· οὐ μόνον στρεπτά. (scr. στρεπτοί.) Φρύνιχος. De quo loco vide quae disputavit Blomf. Praef. ad Aesch. Pers. p. IV. sq. Nescio tamen, an Attica forma Ψέλλια Phrynicho restituenda sit.

IV. (16.)

Ibid. p. 406, 9. Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνόοις. Φρύνιχος. — cf. Aesch. Niob. fragm. ap. Stob. CXVIII, 1. οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις. Choeph. 795. Soph. OC. 526. Eur. Andr. 1109. Hom. Il. XVIII. 473. Od. III, 496. Aristoph. Vesp. 369. Pind. Ol. VIII, 8.

V. (17.)

Schol. ad Hom. Il. III, 219. — ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικήν, ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ἴδριδες. Hoc reprehendit Etym. M. p. 42, 40. v. ἴδρις — οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα. Eandem rem attingit Eustath. p. 407, 38.

VI. (18.)

Zonar. Lex. v. ἐξ ὀφθαλμῶν. 757. Φρύνιχος.

ἐγὼ δέ, μισεῖ γάρ μ', ἄπειμ' ἐξ ὀμμάτων.

Similiter locuti sunt Aesch. Suppl. 927. Eur. Alc. 1067. Iph. Aul. 743. —

VII. (19.)

Hesych. v. Σεμέλη. τράπεζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτή.' Pro Σεμέλη vide ne corrigendum sit θυμέλη, nam eam initio mensam fuisse testantur Etym. M. p. 458, 30. Orio. p. 72, 8. Phavorin. 265. Cyrill. lex. Mss. ap. Hesych. T. 1. p. 1743. Praeterea dubitari potest, pertineatne locus ad tragicum an ad comicum poetam; sed videtur tragicus dictus esse, quum Hesych. saepius ad eum respexerit. cf. fgm. 1. 2. 3. 6.

A R I S T I A S.

ΑΝΤΑΙΟΣ.

I. (1.)

Herodian. περὶ μον. λεξ. p. 10, 18. ed. Dindf. — ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν Ἀνταῖος

Αἰγαίου Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός.

Recte monuit Dindorf., in Aristiae versu non Accusativum, sed Genitivum requiri; verum etiam genitivo restituto haud facile perspicitur, quomodo singula inter se cohaereant: nam verbis Αἰγαίου Ποσειδῶ(νος) παῖς Antaeus, reliquis Neptunus ipse significatur. Antaeus enim Neptuni filius fuit teste Apollod. II, 5, 11. Nihil aliud igitur reliquum esse videtur, quam ut post παῖς interpungamus et Antaeum primo de se, deinde de patre verba fecisse statuamus. Ac fortasse locus ita se habuit:

[ἀλλ' εἰμί γ] Αἰαίου Ποσειδῶ [νος τόκος]·
πατὴρ δ' ἐμὸς —

ΑΤΑΛΑΝΤΗ.

I. (2.)

Pollux. VII, 31. ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων ἔφη ἀκλώστους στήμονας, καὶ ἀρπεδόνας δὲ τὰ νήματα Ἡρόδοτος. Ἀριστίας δὲ ἐν Ἀταλάντῃ

ἀρπεδόνην τε λύσιν ἱστοῦ

τραγικώτερον. — Aristiae verba bene Friebel. (Satyrogr. fragm. p. 68.) in hunc modum correxit:

ἀρπεδόνην τ' ἔλυσεν ἱστοῦ.

P R A T I N A S.

ΔΥΜΑΙΝΑΙ Η ΚΑΡΥΑΤΙΔΕΣ.

I. (1.)

Athen. IX. p. 392. F. *Πρατίνας δ' ἐν Δυμαίναις ἢ Καρυάτισιν ἀδύφωνον ἰδίως καλεῖ τὸν ὄρτυγα, πλὴν εἰ μή τι παρὰ τοῖς Φλιασίοις ἢ τοῖς Λάκωσι φωνήεντες, ὡς καὶ οἱ πέρδικες.* — In Codd. est *Δυμάναις*, quod correxit Toup. Emend. in Suid. II. p. 480, deinde cod. Marc. *καριάτισιν*, reliqui *καρίτισιν*, unde *Καρυάτισιν* restituit Dalecampius. Pro *πλὴν εἰ μή τι παρὰ* Athen. Epit. habet *καὶ τυχὸν παρὰ*, fortassis autem rectius *φωνήεντες* pro scriptura codicum *φωνάεντες*. Sententia loci haec est: *Pratinas coturnicem plane singulariter dulcisonam dixit, nisi forte apud Phliasios aut Lacedaemonios (coturnices) vocales sunt, sicuti etiam perdices.*

INCERTORUM CARMINUM *) FRAGMENTA.

I. II. (2. 3.)

Athen. XIV. p. 624. F. *καὶ Πρατίνας δέ πού φησι*

Μήτε σύντονον
* * *δίωκε μήτε τὰν ἀνειμέναν*
Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσσαν νεῶν
ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει.

ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς σαφέστερόν φησι·

Πρέπει τοι πᾶσιν ἀοιδὰ
λαβράκταις Αἰολὶς ἁρμονία.

Sic edidit Dindorf. nisi quod versus altero loco non distinxit, quem nos cum Pinzgero et Bergkio exhibuimus. Post *σύντονον* supplet Iacobs (Animadv. in Athen. p. 335.) *Δωρίδα.* — *'Ιαστὶ μοῦσαν* e coniectura scripsit Toup. Emendatt. in Suid. II. p. 479., quum in codd. Marc. Laur. Palat. *ἰαστὶν σοῦσαν*, in libris Casaub. et Epitom. *ἰαστὶ οὖσαν*, in Ald. *ἰαστί' οὖσαν* esset. — *Μέσσαν.* optimus cod. Marc. *μεσαν* (σ superscr.). Laur. *μέσαν.* reliqui. — Deinde *νεῶν* (a *νεᾶν*) Epitom. et Por-

*) Consilio scripsi incertorum *carminum*, non *dramatum*, fragmenta. Nam haud facile explorabitur, utrum magis errent, qui omnes Pratinae reliquias ad dramata referunt, an ii, qui, velut Bergkius (Poët. lyr. p. 842 sq.) eas omnes inter lyrica carmina receperunt, quum nondum constet, quantum vetus drama (praecipue satyricum) a vetere *τραγῳδίᾳ* (dithyrambo) recesserit. Itaque praeter hyporchematicum Pratinae poematium (apud Athen. XIV. p. 617. C—F.) omnia eius carminum fragmenta hic recepimus.

so ad Toup. Emendatt. IV. p. 488., libri νέων. — Alterum locum omisit Epitome, in quo λαβράκτης idem esse atque λαβραγόρας (Hom. Il. ψ.' 479.) monuit Schweighaeus. Priorem locum sic dedit Bergkius p. 844:

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν Ἰαστὶ μοῦσαν
ἀλλὰ τὰν μέσαν νεῶν ἄρουραν αἰόλιζε τῷ μέλει.....

Pinzger. (de dram. sat. p. 30.) vero sic exhibuit:

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν
Ἰαστὶ μοῦσαν, ἀλλὰ τὰν μέσαν νεῶν
ἄρουραν, αἰόλιζε τῷ μέλει.

In altero fragmento haud improbabiliter correxit ἀοιδᾷ, sententia enim est: *loquacibus pueris in cantu convenit Aeolica harmonia.* In cod. Marc. est ἀοιδα (η superscr.), in Laur. ἀοιδὰ, in reliquis ἀοιδὰν, quod ex ἀοιδᾷ fortassis originem duxit.

III. (4.)

Athen. XIV. p. 633. A. Διετήρησαν δὲ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων Λακεδαιμόνιοι τὴν μουσικὴν, πλείστῃ αὐτῇ χρώμενοι· καὶ συχνοὶ παρ' αὐτοῖς ἐγένοντο μελῶν ποιηταί· τηροῦσι δὲ καὶ νῦν τὰς ἀρχαίας ᾠδὰς ἐπιμελῶς, πολυμαθεῖς τε εἰς ταύτας εἰσὶ καὶ ἀκριβεῖς. ὅθεν καὶ Πρατίνας φησί·

Λάκων ὁ τέττιξ, εὔτυκος εἰς χορόν.

Εὔτυκος praebent cod. Marc. et Epitome, reliqui libri εὔτυχος. Versus est Alcaicus hendecasyllabus, quem Wakefield. (Silv. crit. II. p. 36.) ἐστὶν post εὔτυκος inserto in senarium commutavit vel potius corrupit.

IV. (5.)

Athen. XI. p. 461. E. Καὶ κατακλιθέντων, Ἀλλὰ μὴν, ὁ Πλούταρχος ἔφη, κατὰ τὸν Φλιάσιον ποιητὴν Πρατίναν, οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύων, κυλικηγορήσων ἔρχομαι, οὐ τῶν Κυλικράνων εἷς ὑπάρχων, οὓς χλευάζων Ἕρμιππος κτλ. Sic Dindorf. In libris est: οὐ γᾶν αὐλακισμὲν ἀνδρῶν ἀλλὰ, in Epit. οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀλλὰ, unde vir doctus (Scaliger.) apud Casaub. elicuit: οὐ γᾶς αὐλακισμένας ἀρῶν ἀλλά, et sic etiam Casaub., nisi quod ἐρῶν corrigit. In sequentibus σκύφον μαστεύων habent Epit., Casaub. libri, Ald. et Eustath. p. 1632, 17., σκάφον codd. Marc. Laur. σκάφων Palat. μαστεύον: Laur. μαντεύων. Marc. Palat. ματεύων Fiorillo. Observ. in Athen. p. 28. ματεύσων. Porson. Adv. p. 123. Scriptura οὐ γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν quin vera sit, non dubium erit ei, qui literarum ductus (— *MENANAPΩN*, unde *Α* in *Δ* mutato vulgata *MENANΔPΩN* exorta est,) pariter atque sententiam paululum secum reputaverit. In sequentibus autem Porsonis l. c. correctionem ματεύσων recipiendam esse docent ἀρῶν et κυλικηγορήσων, eodemque ducit codicum scriptura μαστεύων. Sed quod Porso locum in hos versus redegit:

οὐ γὰρ
γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
κυλικηγορήσων ἔρχομ' οὐ τῶν Κυλικράνων ὑπάρχων.

vix probari potest: nam magnopere verendum est, ne vir doctissimus Athenaei atque poetae verba inter se commiscuerit. Re vera autem dubitari potest, quae Athenaei, quae Pratinae sint, itaque Th. Bergkius p. 844. poetae tantummodo haec tribuit:

γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν.

mihi vero Pratinas scripsisse videtur:

οὐ γὰρ
γᾶν αὐλακισμέναν ἀρῶν, ἀλλὰ σκύφον ματεύσων,
κυλικηγορήσων ἔρχομαι.

Verbum κυλικηγορεῖν, quod quibusdam ab Athenaeo ipso fictum videbatur, non minus quam κυνολογεῖν (I. p. 23. A.), συκολογεῖν (III. p. 79. A.), ἰχθυολογεῖν (VII. p. 308. D.) antiquum esse atque id significare, ὅταν ἐπὶ τῇ κύλικί τις ἀγορεύῃ, Athenaeus inferius docet p. 480. C. Idem confirmant Pollux. VII. 29. λάλος, λῆρος, φλύαρος, κυλικηγορῶν et Eustath. ad Od. p. 339, 25. κυλικηγορήσων, ἀγορεύσων περὶ κυλίκων. — Friebelio (Satyr. Gr. Fragm. p. 113.) hoc fragmentum e dramate satyrico ductum videtur.

Praeterea Porso Pratinae versus assignavit, qui apud Athen. XIV. p. 622. C. D. leguntur.

PHRYNICHUS.

ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ.

I. (1.)

Hesych. s. v. Ἰαίνεται· χολοῦται, ἐπικραίνεται παρὰ τὸν ἰόν. Φρύνιχος *Αἰγυπτίοις*.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ.

I. (2.)

Hesych. s. v. Ἀθαμβές. Φρύνιχος Ἀλκήστιδι

σῶμα δ' ἀθαμβὲς γυιοδόνιστον
τηρεῖ.

Schow. e cod. Venet. dedit *τείρει* probante Welck. Trag. Gr. p. 21., qui de Hercule mortem, quemadmodum is in Eurip. Alc. 845 sq. minatus sit, comprimente sermonem esse dicit; sed ubi de sententia non constat, corrigere periculosum est. Toup. Emendatt. IV. p. 348. et G. Hermann. pro *γυιοδόνιστον* maluere *γυιοδόνητον*.

ΔΑΝΑΙΔΕΣ.

I. (3.)

Hesych. v. *Ἔγκαρτα. τοὺς κεκουρευμένους πυρούς. ἀλλὰ καὶ ἔγκαρπα. Φρύνιχος Δαναΐσιν.* Nescio an ad hunc locum illustrandum nonnihil valeat Schol. Soph. Trach. 237. *τέλη ἔγκαρπα* sic explicans: *θυμιάματα τὰ ἀπὸ ἀνθῶν ἢ καρπῶν.*

ΠΛΕΥΡΩΝΙΑΙ.

I. (4.)

Tzetz. ad Lycophr. 433. T. II. p. 604. ed. Muell. *Ἄλλος δέ τις ἱστορικός* (Hecat. Miles. cf. Strabo l. infra cit.) *φησιν· Ὕαντες ἔθνος βάρβαρον τὰς Θήβας παρῴκησαν· οἱ δὲ ἰδιῶται κατὰ ἰδιωτισμὸν παραφθορὰν τοῦ ὀνόματος ἐποίησαν ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Ὕας Βοιώτιος ὗς Βοιώτιος λέγοντες. μέμνηται δὲ τοῦ ἔθνους τούτου καὶ Φρύνιχος ὁ τραγικὸς ἐν δράματι Πλευρωνίαις λέγων·*

Στρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπέστρωφα ποδὶ
Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν, ἀρχαῖος λεώς,
πεδία δὲ πάντα καὶ παράκτιον πλάκα
ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις.

Vs. 1. Male Blomfield. Gloss. ad Aesch. Prom. 376, quum *κράτος* pro *στρατὸς* legisset, *Κάδμος* correxit. — Vs. 2. Hyantum a Cadmo expulsorum partem in Aetoliam impetum fecisse narrat etiam Strabo. VII. p. 321. IX. p. 401 sq. — Vs. 4. cf. Eur. Cycl. 309. *πάρος τὸ μάργον σῆς γνάθου.*

II. (5.)

Paus. X, 31, 4. *Τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλόν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἀλθαία, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις* (sic recte Walz. pro vulg. *Πλευρῶνι ἐς κρυερὸν κτλ.*)

κρυερὸν γὰρ οὐκ
ἤλυξεν μόρον, ὠκεῖα δέ νιν φλὸξ κατεδαίσατο,
δαλοῦ περθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομηχάνου.

Οὐ μὴν φαίνεταί γε ὁ Φρύνιχος προαγαγὼν τὸν λόγον ἐς πλέον, ὡς εὕρημα ἄν τις οἰκεῖον, προσαψάμενος δὲ αὐτοῦ μόνον, ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβοη-

μένον τὸ Ἑλληνικόν. Memorabilis est metaphora, qua φλὸξ ad homines transfertur, quacum Welck. Trag. Gr. p. 22. comparavit Attii Fragm. ex Meleagro ap. Non. Marc. v. torris. *Tum suum vitae finem ac fati internecionem fore Meleagro, ubi torris esset interfectus flammeus.* — Vs. 3. cf. Aesch. Choeph. 579 sq.

ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

I. (6.)

Hesych. v. Ἐφέδρανα· ἐφ' ὧν καθῆντο οἱ τὰς λύρας ἔχουσι. Φρύνιχος Ταντάλῳ. cf. Eustath. ad Il. IX. 340. p. 716. Ροῦφος δὲ — καὶ ἐφέδρανα τὰ ἐφ' ὧν καθεζόμεσθα, ἐπάγει. Alia significatione vocem adhibuerunt Aristot. Hist. Anim. I, 13 et medici scriptores.

ΤΡΩΙΛΟΣ.

I. (7.)

Athen. XIII. p. 564. F. Φρύνιχός τε ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου ἔφη

Λάμπειν ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος.

Hunc versum iteravit Athen. XIII. p. 604. A et hinc sumsit Eustath. p. 1558, 18. sed Athen. altero loco habet λάμπει δ' et πορφυρέαις pro eo, quod h. l. libri et Eustath. praebent: πορφυραῖς. Eustath. λάμπεις. Deinde h. l. vulg. habet παρειῇσι consentiente Eustathio, cod. Marc. παρίησι, Laur. et Epitom. πάρησι, altero autem loco vulg. praebet παρηίσι, Epit. παρειαῖσι, unde Porso facili negotio elicuit παρῇσι. Sed scribendum potius videtur παραῖσι post ea, quae de dativ. plur. primae declinationis terminatione apud tragicos disputavit Ellendt. Lex. Soph. II. p. V sq. — Hinc Phrynichum scripsisse liquet:

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παραῖσι φῶς ἔρωτος.

Nam priori loco Athenaeum usui suo versum accommodasse ideoque λάμπειν scripsisse neminem latet.

ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

I. (8.)

Argum. gr. ad Aesch. Pers. init. Γλαῦκος ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων. ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἧτταν στρωννύς τε θρόνους τινὰς τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις. cf. Blomf. Praef. ad Aesch. Pers. p. III. sq.

II. III. (9. 10.)

Schol. ad Aristoph. Vesp. 220. ἀρχαιομελισιδωνοφρυνιχήρατα) Παρὰ τὸ μέλι, ὅπερ ἐστὶν ἡδὺ, καὶ τὴν Σιδῶνα καὶ τὸν Φρύνιχον καὶ τὰ ἔρατα ἔμιξεν, οἷον ἀρχαῖα μέλη Φρυνίχου ἐρατὰ καὶ ἡδέα, καθάπερ μέλι περιέχοντα τὸ τῆς Σιδῶνος ὄνομα. Φρύνιχος δὲ ἐγένετο τραγῳδίας ποιητὴς, ὃς ἔγραψε δρᾶμα Φοινίσσας, ἐν ᾧ μέμνηται Σιδωνίων. τὰ δὲ μέλη εἶπε διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ ποιητοῦ. — Ἄλλως. ὅτι δι᾽ ὀνόματος ἦν μὲν ὁ Φρύνιχος ἐπὶ μελοποιΐᾳ, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν Φοινισσῶν αὐτοῦ τὸ

καὶ Σιδῶνος προλιπόντα ναὸν —

ἢ

Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα.

πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἀρχαῖον καὶ τὸ μέλος καὶ τὸ Σιδὼν καὶ τὸ Φρύνιχος καὶ τὸ ἐρατόν. Ἀρίσταρχος δέ φησι γεγενῆσθαι ἀπὸ τοῦ μέλι καὶ τοῦ Σιδῶνος καὶ τοῦ Φρυνίχου καὶ τοῦ ἐρατόν. Haec suppleri atque emendari possunt ex Hesych. v. Γλυκερῷ Σιδωνίῳ. δρᾶμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τῆς θυμέλης (h. e. parodi) ἄρχεται οὕτως· „Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καὶ δρος· ἐρανάδαρον. Hinc bene elicuit Schow. καὶ δροσερὰν, perfecit autem emendationem Th. Bergkius (in Zimmerm. Diar. Antiqu. Stud. 1835. p. 968.) scribendo: καὶ δροσερὰν Ἄραδον. Hinc habemus Phrynichi versum:

Σιδώνιον ἄστυ λιπόντες καὶ δροσερὰν Ἄραδον.

Quum vero a Schol. Aristoph. duorum canticorum exordia apposita sint, Meinek. Poet. com. IV. p. 632. alterum ex Phoenissis, alterum ex repetita Phoenissarum editione, quae *Persae* inscripta fuerit, ductum esse suspicatur. De qua re in Hist. crit. trag. disputabimus.

IV. (11.)

Athen. XIV. p. 635. C. διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἱέρωνα σκολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίφθογγον, διὰ τὸ δύο γενῶν ἅμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῳδίαν ἀνδρῶν τε καὶ παίδων. καὶ Φρύνιχος δ᾽ ἐν Φοινίσσαις εἴρηκε

Ψαλμοῖσιν ἀντίσπαστ᾽ ἀείδοντες μέλη.

Cum his comparat Athen. ipse locum e Sophoclis Mysis: πολὺς δὲ Φρὺξ τρίγωνος ἀντίσπαστά τε Λυδῆς ἐφυμνεῖ πηκτίδος συγχορδία. cf. Boeckh. de metr. Pind. III, 11, p. 261 sq.

V. (12.)

Bekk. An. Gr. p. 114, 6. Σφηκῶσαι· τὸ δῆσαι. Φρύνιχος Φοινίσσαις. cf. Schol. Hom. Il. ρ΄. 52.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (13.)

Hephaest. de metr. p. 67. ed. Gaisf. τῶν δὲ ἐν τῷ μέτρῳ μεγεθῶν τὸ μὲν ἐπισημότατόν ἐστι τὸ τετράμετρον καταληκτικὸν, οἷον τὸ τοῦ Φρυνίχου τοῦ τραγικοῦ τουτί·

τό γε μὴν ξείνια δούσαις, λόγος ὥσπερ λέγεται,
ὀλέσαι κἀποτεμεῖν ὀξεῖ χαλκῷ κεφαλάν.

Cf. M. Serv. Cent. p. 1823. Suid. v. *Φρύνιχος*. — Vs. 1. *Δούσας* pro vulg. *δούσαις* G. Hermann. (El. Doctr. Metr. p. 473.) correxit. — Vs. 2. *κἀποτεμεῖν* D'Orville. *καί ποτε* Codd. et Edd. — Ad eundem poetam probabiliter Meinek. (Hist. crit. com. p. 150.) etiám versum eodem metro scriptum refert, quem Hephaestio ibidem comico Phrynicho assignat:

ἃ δ' ἀνάγκα 'σθ' ἱερεῦσιν καθαρεύειν.

II. (14.)

Priscian. Inst. Gramm. XVIII. p. 198. ed. Krehl. „*Participia pro verbis ponunt Attici, quod frequenter faciunt Latini.* *Φρύνιχος*

Ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, μή μ' ἀτιμάσας γένῃ,

pro *μή με ἀτιμήσῃς* (cod. Leid. recte *ἀτιμάσῃς*.)" — Meinek. (Poet. com. II. p. 605.) locum comico poetae tribuit, sine causa, ut mihi videtur. Satis frequens enim apud tragicos est dicendi genus, de quo Priscianus loquitur. cf. Soph. Ai. 588. *μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ.* Ibid. 1320. 1324. 1330. Ant. 1067. OC. 816. 1433. Eur. Suppl. 513. etc.

III. (15.)

Bekk. An. Gr. p. 116, 26. *Ψέλια, τὰ τοῖς πήχεσιν· οὐ μόνον στρεπτά.* (scr. *στρεπτοί.*) *Φρύνιχος.* De quo loco vide quae disputavit Blomf. Praef. ad Aesch. Pers. p. IV. sq. Nescio tamen, an Attica forma *Ψέλλια* Phrynicho restituenda sit.

IV. (16.)

Ibid. p. 406, 9. *Ἄνοις. ἀντὶ τοῦ ἀνύοις. Φρύνιχος.* — cf. Aesch. Niob. fragm. ap. Stob. CXVIII, 1. *οὔτ' ἄν τι θύων οὔτ' ἐπισπένδων ἄνοις.* Choeph. 795. Soph. OC. 526. Eur. Andr. 1109. Hom. Il. XVIII. 473. Od. III, 496. Aristoph. Vesp. 369. Pind. Ol. VIII, 8.

V. (17.)

Schol. ad Hom. Il. III, 219. — *ὁ γὰρ Σοφοκλῆς ἴδριδα ἔφη τὴν αἰτιατικήν, ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ἴδριδες.* Hoc reprehendit Etym. M. p. 42, 40. v. *ἴδρις — οὐ γὰρ δεῖ διὰ τοῦ δ. ὥστε ἁμάρτημα τὸ παρὰ Σοφοκλεῖ ἴδριδα.* Eandem rem attingit Eustath. p. 407, 38.

VI. (18.)

Zonar. Lex. v. *ἐξ ὀφθαλμῶν.* 757. *Φρύνιχος.*

ἐγὼ δέ, μισεῖ γάρ μ', ἄπειμ' ἐξ ὀμμάτων.

Similiter locuti sunt Aesch. Suppl. 927. Eur. Alc. 1067. Iph. Aul. 743. —

VII. (19.)

Hesych. v. *Σεμέλη. τραπέζα. παρὰ δὲ Φρυνίχῳ ἑορτή.* Pro *Σεμέλη* vide ne corrigendum sit *θυμέλη*, nam eam initio mensam fuisse testantur Etym. M. p. 458, 30. Orio. p. 72, 8. Phavorin. 265. Cyrill. lex. Mss. ap. Hesych. T. I. p. 1743. Praeterea dubitari potest, pertineatne locus ad tragicum an ad comicum poetam; sed videtur tragicus dictus esse, quum Hesych. saepius ad eum respexerit. cf. fgm. 1. 2. 3. 6.

A R I S T I A S.

Α Ν Τ Α Ι Ο Σ.

I. (1.)

Herodian. *περὶ μον. λεξ.* p. 10, 18. ed. Dindf. — *ἐξεκόπη παρὰ Ἀριστίᾳ ἐν Ἀνταίῳ, ἔνθα φησὶν Ἀνταῖος*

Αἰγαίου Ποσειδῶ παῖς, πατὴρ δ' ἐμός.

Recte monuit Dindorf., in Aristiae versu non Accusativum, sed Genitivum requiri; verum etiam genitivo restituto haud facile perspicitur, quomodo singula inter se cohaereant: nam verbis *Αἰγαίου Ποσειδῶ(νος) παῖς* Antaeus, reliquis Neptunus ipse significatur. Antaeus enim Neptuni filius fuit teste Apollod. II, 5, 11. Nihil aliud igitur reliquum esse videtur, quam ut post *παῖς* interpungamus et Antaeum primo de se, deinde de patre verba fecisse statuamus. Ac fortasse locus ita se habuit:

[ἀλλ' εἰμί γ] Αἰαίου Ποσειδῶ [νος τόκος]·
πατὴρ δ' ἐμὸς —

Α Τ Α Λ Α Ν Τ Η.

I. (2.)

Pollux. VII, 31. *ὁ δὲ κωμικὸς Πλάτων ἔφη ἀκλώστους στήμονας, καὶ ἀρπεδόνας δὲ τὰ νήματα Ἡρόδοτος. Ἀριστίας δὲ ἐν Ἀταλάντῃ*

ἀρπεδόνην τε λύσιν ἱστοῦ

τραγικώτερον. — Aristiae verba bene Friebel. (Satyrogr. fragm. p. 68.) in hunc modum correxit:

ἀρπεδόνην τ' ἔλυσεν ἱστοῦ.

ΚΗΡΕΣ.

I. (3.)

Athen. XV. p. 686. A. παύσομαί σε ἐρεσχηλῶν καὶ τοῖς παισὶ παρακελεύομαι κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὅς ἐν Συνδείπνοις φησὶ „Φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγχείθω βαθὺν κρατῆρ'· ὅδ' ἀνὴρ οὐ πρὶν ἂν φάγῃ καλῶς ὅμοια καὶ βοῦς ἐργάζεται.“ καὶ κατὰ τὸν Φλιάσιον δ' Ἀριστίαν· καὶ γὰρ οὗτος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Κηρσὶν ἔφη

Σύνδειπνος ἢ 'πίκωπος ἢ μαζαγρέτας,
Ἅιδου τραπεζεύς, ἀκρατέα νηδὺν ἔχων.

Vs. 1. Ἐπίκωπος (cf. Aristoph. Ach. 231. Bekk. An. p. 254.) proprie *remigem* significat, hoc loco autem, ut bene observavit Friebel. l. c. p. 62, rariorem quandam significationem habere videtur, quam cognoscas e verissima Porsonis observatione ad Eur. Med. p. 34., multa apud Graecos nomina navigiorum et poculorum communia fuisse. Ex ea enim metaphora, in qua non multum argutandum esse recte monet Naek. ad Choeril. p. 165., exortum est illud, quod compotes *remiges* vel *nautae* dicebantur, cuius rei testis est Athen. X. p. 443. D. coll. VI. p. 242. F. ubi λέμβος (lintricolus) de parasito dicitur. cf. Valck. ad Herod. VIII, 12. p. 624. Martin. Var. Lectt. III, 2. — Μαζαγρέτας, ut Casaubonus dudum monuit, duplicem vilitatis significatum habet: nam et μᾶζαν, non panem, comedere pauperum est, et μᾶζαν ἀγρεύειν (ἄγρειν, ἀγείρειν) sive furto sive mendicando sive alio quocunque modo coactum esse pauperrimorum. Male autem hanc vocem Eustath. p. 532, 18. interpretatus est ἄκολος. Similiter compositum est κωλαγρέτης (cf. Ruhnk. ad Tim. Soph. p. 171.) vel, ut vitiose apud Aristophanem (Ach. 1541. Vesp. 695. 724.) legitur κωλακρέτης, de cuius vocis vi et usu cf. Ruhnk. l. c. Boeckh. Oecon. Att. I. p. 186. sqq. — Vs. 2. in libris est αἰδοῦ τραπεζεύς, quod correxit Toup. Emend. II. p. 478. Haec imitatus est Eurip. Cycl. 396. Ἅιδου μάγειρος. Hesychio auctore τραπεζεὺς est παράσιτος ἄκλητος, unde, quis sit Ἅιδου τραπεζεύς, bene explicuisse videtur Toup. Epist. crit. p. 51. de *homine, qui captandae coenae caussa ne ad inferos quidem, si opus sit, descendere recuset.* — In sequentibus plerisque displicuit ἀκρατέα, quum alii in vocali α producta haererent, alii sententiam languere dicerent. Sed productam vocalem, quamquam raram in vocabulis compositis, nihil tamen offensionis habere docuerunt Pors. ad Eur. Or. 64. Erfurdt. ad Soph. OR. 639. Ai. 1099. Elmsl. in Diar. classic. XVI. p. 426. Neque languoris quidquam inest verbis ἀκρατέα νηδὺν ἔχων, si quidem ἀκρατὴς significat *incontinens*, i. e. h. l. *inexplebilis.* Otiosae igitur sunt coniecturae Toupii ἀκατίαιαν (sic contra metrum) νηδὺν ἔχων, h. e. *ventrem habens tanquam alvum navis onerariae* vel *piraticae*, et Friebelii: ἀκάτιον νηδὺν ἔχων eandem sententiam exhibens, de quibus praeterea dubitari potest, num re vera id significent, quod auctores crediderunt. Nam ἀκάτιον non est navis oneraria. — Cum his versibus Friebel. p. 64. haud inepte contulit Eur. Cycl. 503. sq.

ΚΥΚΛΩΨ.

I. (4.)

Mich. Apostol. IV, 7. Arsen. Viol. p. 71. ed. Walz.

Ἀπώλεσας τὸν οἶνον ἐπιχέας ὕδωρ.

αὕτη (sc. *ἡ γνώμη*) *γέγονεν ἐκ τοῦ Ἀριστίου Κύκλωπος, ὥς φησι Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ σατύρων. καὶ Πολύφημος οὕτω φησὶ πρὸς Ὀδυσσέα ἐν Κύκλωπος δράματι λεγομένῳ. λέγεται ἐπὶ τῶν τοῖς καλοῖς τὰ χείρω ἐπιμιγνύντων.* Eadem fere habet Suid. s. v. *ἀπώλεσας κτλ.* Zenob. II, 16. V, 45. Diogenian. II, 32. Unde simul collat. Athen. VIII. p. 362. A. locum in proverbium abisse cognoscitur.

ΟΡΦΕΥΣ.

I. (5.)

Pollux. IX, 43. *Ξενοφῶν δὲ καὶ χωρὶς τοῦ δρόμου τῷ ξυστῷ κεχρῆσθαι δοκεῖ ἐν τῷ Οἰκονομικῷ* (XI, 15.) *εἰπὼν „ἢ εἰ ἐν τῷ ξυστῷ περιπατοίην." εἴρηται δὲ καὶ ἐν τῷ Ἀριστίου Ὀρφεῖ*

ἦν μοι παλαίστρα καὶ δρόμος ξυστὸς πέλας.

Ξυστὸν explicat gramm. in Bekk. An. Gr. p. 284. *ὁ ἀνειμένος τόπος τοῖς ἀθληταῖς εἰς γυμνάσιον.*

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (6.)

Athen. II. p. 60. B. *Μύκαι. Ἀριστίας*

Μύκαισι δ' ὠρέχθει τὸ λάϊνον πέδον.

In libris est *ὀρέχθει*, quod correxerunt Valck. Epist. ad Roever. p. XXI. et Casaub. — Eundem locum habet Eustath. p. 1017, 16. *ἔστι δὲ καὶ μύκης, μύκητος καὶ μύκον, ὁποῖος ἂν καὶ εἴη αὐτὸς εἴτε ὁ τοῦ λύχνου, ὃς καὶ μύξα λέγεται, εἴτε ὁ τῆς σπάθης, ἀφ' οὗ καὶ ἡ Μυκήνη, ὡς προεδηλώθη κατά τινας, εἴτε ὁ ἐκ γῆς ὁ καὶ ἀμανίτης, οὗ τῆς μὲν ἰσοσυλλαβίας χρῆσις παρά τε ἄλλοις καὶ Ἀριστίᾳ εἰπόντι· μύκαισι δ' ὀρέχθει τὸ λάϊνον δάπεδον.* De sententia autem magna inter viros doctos dissensio fuit. Dalecampio enim proverbii specie hoc dictum videbatur et illis convenire, qui id optant et ambeunt, ad quod non sunt apti; quippe quum fungi nascantur in molli et humida, non in saxea terra. Simile esse adagium: optat ephippia bos piger. — Casaub. vero versum sic interpretatur: *fungis illis is resonabat lapideum solum*, atque *ὀρεχθεῖν* verbum adhiberi de sono rei in solum deiectae confirmat Eustathii ad Il. *ψ'*, 30. p. 1393, 29. testimonio. — Schweighaeus. autem hac sententia offensus rectius iudicare dicit Dalecampium, quum *ὀρεχθεῖν* primitiva notione sit *ὀρέγεσθαι*, extendi de corpore. Sic *ὀρέχθεον* Il. *ψ*. 30. in brevi scholio exponi *ὠρέγοντο*, sed translatum ad animum valere: *cupere*, *concu-*

piscere, desiderare et sic Apoll. Rhod. I. 275. II. 49. Nic. Alex. 340. Opp. Hal. II, 583. — Toup. Epist. crit. p. 51. poetam in ambiguo lusisse (— nam ambiguum est ὀρεχθεῖν, modo *concupiscere*, modo *resonare* significans, ambiguum μυκαὶ quippe, prout accentum posueris, aut *fungos* aut *pecoris mugitum* indicans —) et ad Aeschylum in Niobe (apud Strab. XII. p. 870. ἔνθ' Ἀδραστείας ἕδος Ἴδης τε μυκηθμοῖσι καὶ βρυχήμασι ἔρπουσι μήλων πᾶν δ' ὀρέχθει πέδον.) respexisse opinatur. — Schneidewin. (in Zimmermanni Diar. Antiqu. Stud. 1834. n. 53.) dubitat, utrum μύκαισι, quo poeta ad μυκηθμὸν alludens nescio quas facetias captaverit an μυκαῖσι verius sit; hoc tamen verius videri dicit. Rectissime autem monuit Friebel. l. c. p. 70. sq., de correctione μυκαῖσι cogitandum non esse, quum Athenaeus manifesto de *fungis* verba faciat, eosque ad coenam adhibitos esse dicat. Hinc et Schneidewini et Dalecampii Schweighaeuserique sententias, quibus grammatica ratio etiam obstare videtur, quum genitivus potius exspectetur aut certe accusativus, corruere manifestum est, ac sola restat Casauboni interpretatio, quam egregie defendit Friebel. l. c. p. 71. Nam quum apud Ath. l. c. F. haec legantur: φύονται δὲ οἱ μύκητες γηγενεῖς καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐδώδιμοι ὀλίγοι· οἱ γὰρ πολλοὶ ἀποπνίγουσι. „Quid igitur, inquit ille, si satyris statuimus in antro coenantibus fungos appositos esse? Deprehendentes autem, quam ex malo sint genere, iram more hominum agrestium in res exercent atque cum vehementia illos in solum lapideum proiiciunt.“

II. (7.)

Hesych. v. Πευκαλεῖται. ξηραίνεται. ἢ ἀντὶ τοῦ ζητεῖται. Ἀριστέας. (sic.) Nescio an recte hunc locum ad Aristiam rettulerim, praesertim quum Aristiae et Aristeae nomina saepius confusa sint. cf. Ael. H. An. VI. 51.

ARISTARCHUS.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Aristarchi Achillem Ennius Latino sermone expressit (vide infra fragm. 8. 9.), cuius imitationis reliquias hoc loco apposuisse eo minus inutile erit, quum Aristarchi dramatis fragmentum graecum aetatem nullum tulerit.

1.

Fabulae initium servavit Plaut. Poenul. prol.

Achillem Aristarchi commentari lubet,
Indeque mihi principium capiam ex ea tragoedia.

Sileteque et tacete atque animum advortite,
Audire iubet vos imperator histricus.

Welck. Trag. Gr. p. 933. praeterea probabiliter huc refert eiusdem prologi vs. 11. sq.

Exsurge praeco, fac populo audientiam,
Jam dudum exspecto, si tuum officium scias.

2.

Non. Marcell. v. regredere.

Quo nunc incerta re atque ingrata gradum
Regredere conare?

3.

Non. Marcell. v. defendere.

Serva cives, defende hostes, cum potes defendere.

4.

Fest. p. 244. ed. Lind. (p. 305. ed. O. Muell.) *Subices Ennius in Achille pro subiectis posuit, cum dixit:*

Nubes per ego deum subices humidas,
Inde oritur imber sonitu saevo (et) spiritu.

Paullo aliter hunc locum exhibuit Gell. N. A. IV, 17, 3. sic scribens: *Ennius in tragoedia, quae Achilles inscribitur, subices pro aëre alto ponit, qui caelo subiectus est, in his versibus:*

Per ego deum sublimes subices, humidus
Unde oritur imber sonitu saevo et spiritu.

5.

Non. Marcell. v. obvarare.

Nam consiliis obvarant omnia, quis tamen concedit hic
Ordo?

6.

Schol. Gronov. ad Cic. Verr. Act. II. lib. I. c. 18. p. 403. ed. Orell.

Ita magni fluctus eiiciebantur.

7.

Cic. pro Rosc. Amer. 32, 90.

Quis ibi non est vulneratus ferro Frugio?

Ad quem locum adnot. schol. Gronov. p. 434. ed. Orell. „*In Ennio haec fabula inducitur Achillis, quo tempore propter Briseidem*

cum Graecis pugnare noluit, quo etiam tempore Hector classem eorum incendit. In hac pugna Ulixes vulneratus inducitur et fugiens ad Achillem venit. Quum interrogaretur, cur fugisset, ille ut celaret dedecus (suum):

Quis enim vulneratus ferro Frugio?

Nemo non videt, particulam *non* in hoc versu abesse nullo modo posse, itaque rectius eum a Cicerone exhibitum esse, nisi forte fuit:

Quis enim (vel *ibi*) *non vulneratust ferro Frugio?*

8.

Non. Marcell. v. praeliant. *Ennius Achille Aristarchi*

Ita mortales inter sese pugnant, praeliant.

9.

Fest. p. 211. ed. Lind. (p. 242. ed. O. Muell.) *Prolato aere astitit. Ennius in Achille Aristarchi cum ait, significat clypeo ante se portento.*

ΤΑΝΤΑΛΟΣ.

I. (1.)

Stob. Ecl. Eth. II. 1, 1. Tom. II. p. 2. ed. Heer. c. l. *Ἀριστάρχου ἐκ Ταντάλου.*

Καὶ ταῦτ' ἴσον μὲν εὖ λέγειν, ἴσον δὲ μή·
ἴσον δ' ἐρευνᾶν, ἐξ ἴσου δὲ μὴ εἰδέναι·
πλεῖον γὰρ οὐδὲν οἱ σοφοὶ τῶν μὴ σοφῶν
εἰς ταῦτα γιγνώσκουσιν. Εἰ δ' ἄλλου λέγει
ἄμεινον ἄλλος, τῷ λέγειν ὑπερφέρει.

Vs. 1. et 2. scripsi *ἴσον* pro eo, quod in codd. et libris editis est *ἶσον*, nam antiquae tragoediae poetae *ι* vocalem in hac voce nunquam corripuerunt, id quod cum permulti aliorum tragicorum loci, tum huius fragmenti vs. 2. docet. *Ταῦτ'* pro vulg. *τ' αὖ* bene Heeren. e codd. Vatic. August. Escurial. restituit et ad *θεῖα* rettulit, de quibus in antecedentibus sermo fuerit, eamque scripturam bene confirmant, quae vs. 4. sequuntur verba *εἰς ταῦτα γιγνώσκουσιν.* Sermonem autem fuisse de rebus divinis, iure concludit Heerenius ex hac totius tituli apud Stobaeum inscriptione: *περὶ τῶν τὰ θεῖα ἑρμηνευόντων καὶ ὡς εἴη ἀνθρώποις ἀκατάληπτος ἡ τῶν νοητῶν κατὰ τὴν οὐσίαν ἀλήθεια.* — Vs. 3. ad sententiam Heeren. comparari iubet Platonis verba a posterioribus scriptoribus certatim exscripta atque laudata Tim. p. 28. C. *τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε ἔργον καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν.* — Vs. 5. post *λέγειν* inseram *γ'*.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Stob. Floril. LXIII, 9. c. l. Ἀριστάρχου.

Ἔρωτος ὅστις μὴ πεπείραται βροτῶν,
οὐκ οἶδ' ἀνάγκης θεσμόν· ᾧ πεισθεὶς ἐγὼ
οὕτω κρατηθεὶς τάσδ' ἀπεστάλην ὁδούς.
οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν
τίθησι, καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον.

ι. 1. ad dictionem ἔρωτος ὅστις πεπείραται, *qui Amoris* (*experientia*) *arus est* cf. Soph. apud Stob. XXXIX, 12. — εἰ γῆς μὴ πεπείρασαι ·ης. Eurip. fgm. 285. vs. 18. οὕτως ἄριστον μὴ πεπειρᾶσθαι καλῶν. ph. El. 460. πειρωμένη δὲ τῶνδε ἔργων. Aristoph. Equ. 504. πειραντες παντοίας Μούσης. Eurip. fgm. 466. ἐπίσταμαι δὲ καὶ πεπείραμαι ι. e. *experientia compertum habeo*) λίαν, ὡς κτλ. — Vs. 3. cod. oss. et Arsen. ἐπιστάμην. Paris. B. ἀπεστάλην. — Vs. 5. ad sententiam cf. Eurip. fgm. 431. 664. 984. etc. Εὑρίσκειν πόρους habent iam Aesch. Prom. 59. Eur. Med. 1418. Plato Theaet. p. 191. A. Legg. VI. p. 752. E. Ad Aeschyli locum Blomfield. etiam hic ρους corrigendum esse monuit, quum tragici in similibus sentents pluralem numerum adhibuerint. Quod etsi in universum verum t ac πόρον hoc loco insuper ex praegresso ἄπορον facile originem cere potuit, tamen, quum πόρον per se non habeat, quo offendat, similiter Eurip. l. c. scripserit τῶν ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός, ni- mutare ausim.

II. (3.)

Stob. CXX, 2. c. 1. Ἀριστάρχου.

Ὦ θάνατε, σωφρόνημα τῶν ἀμεινόνων.

ıne versum primus e cod. Paris. A. publicavit Grot. et egregie erpretatus est. Cum eo comparavit Welck. Trag. Gr. p. 936. not. 3. Aeschyl. ap. Stob. CXX, 12. ὦ θάνατε παιάν, μή μ' ἀτιμάσ μολεῖν· μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν ἰατρὸς, ἄλγος δ' οὐδὲν τεται νεκροῦ.

III. (4.)

Schol. Soph. OC. 1320. Ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασὶ Παρθενοῖον στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ Καλαοῦ προσαγονουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγκφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Frustra hunc locum adhuc inter ecataei fragmenta quaesieris, ubi igitur genealogiarum libris haud bie adiiciendus est. — Calaum quendam Phrygem, Attis patrem, mmemorat Paus. VII, 17. 9.

IV. (5.)

Praeterea fluctuant veteres scriptores de auctore versus:

Τάδ᾽ οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος.

quem Athen. XIII. p. 612. F. Aristarcho tragico, Suid. s. v. ὡς οὐχ ὑπάρχων (p. 2796. D. ed. Gaisf.) autem Chaeremoni, Zenob. VI, 51. et Suid. v. ὑπάρχων Menandro assignant, nisi quod hi citant: ὡς οὐχ ὑπάρχων. Haud dubie versus ab Aristarcho originem duxit, sed mox, ut permulti alii tragicorum loci in proverbium abiit, itaque a Chaeremone, Menandro et fortassis etiam ab aliis receptus est. Quod bene iam perspexit Meinek. ad Menandr. p. 126. et Fragm. Com. Gr. IV. p. 177., ubi similes insuper locos congessit. Ceterum scripseritne Aristarchus τάδ᾽ οὐχ ὑπ. an ὡς οὐχ ὑπ. nunc haud facile explores.

N E O P H R O.

ΜΗΔΕΙΑ *).

1.

Schol. ad Eurip. Med. 674. (661. Matth.) Νεόφρων δὲ εἰς Κόρινθον τὸν Αἰγέα φησὶ παραγενέσθαι πρὸς Μήδειαν, ἕνεκα τοῦ σαφηνισθῆναι αὐτῷ τὸν χρησμὸν ὑπ᾽ αὐτῆς τῆς Μηδείας, γράφων οὕτως·

καὶ γάρ τιν᾽ αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
σοῦ πρίν. θείαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶς,
οἶδ᾽ εἰς λόγους μολεῖν γὰρ ἤλπιζον μαθεῖν.

Sic locum exhibent vett. editt. et libri, nisi quod v. 3. in Florent. 6. 15. est συλλαβεῖν. Quem primus acute restituit Valck. ad Eurip. Phoen. 709 scribendo:

καὶ γάρ τιν᾽ αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἥν ἔχρησέ μοι
Φοίβου πρόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ.
σοὶ δ᾽ εἰς λόγους μολὼν ἄρ᾽ ἤλπιζον μαθεῖν.

---

*) Eius fabulae fragmenta primus congessit Martinus Runkelius in Iahnii et Seebodii Diario, quod inscribitur, Archiv für Philologie und Pädagogik. etc. a. 1825. fasc. IV. p. 682.

adstipulantibus Porsone ad Med. 666., qui tamen μολών γ' ἂν scribi maluit, Elmsl. ad. Med. 668., Matthiaeo ad schol. l. c. aliisque viris eruditissimis. Miror autem Porsonem, quod μολών γ' ἂν pro μολών γ' ἄρ' corrigi maluit, quum particulae ἂν locus vix hic esse possit.

2.

Stob. XX, 34. c. 1. Νεόφρονος ἐν Μηδείᾳ.

Εἶεν. Τί δράσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς,
πρὶν ἢ 'ξαμαρτεῖν καὶ τὰ προσφιλέστατα
ἔχθιστα θέσθαι. Ποῖ ποτ' ἐξῇξας, τάλας;
κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.
καὶ πρὸς τί ταῦτ' ὀδύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
ὁρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά;
οὐ μὴ προδώσεις, θυμέ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἴμοι, δέδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων
ἀπέλθετ'· ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
δέδυκε λύσσα θυμόν. Ὦ χέρες, χέρες,
πρὸς οἷον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα· φεῦ,
τάλαινα τόλμης, ἢ πολὺν πόνον βραχεῖ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Deest in optimo cod. Paris. A. locus, quocum dignissima est quae conferatur Eurip. Med. 1019. sq. ac praecipue vs. 1055. sq. (1024. Elmsl.). Vs. 2. Porson. Advers. p. 295. et Elmsl. ad Eur. Med. 179. adnot. u. scribi πρὶν ἐξαμαρτεῖν maluerunt Atticos poetas πρὶν ἢ non adhibuisse arbitrati, sed vanam esse hanc opinionem docuit G. Hermannus in adnott. ad Eurip. Med. ab Elmsl. editam p. 385. ed. Lips. — Vs. 3. ποῖ ποτ' ἐξῇξας correxit Valck., quum in Paris. B. a manu secunda et in uno cod. Schowii πῇ ἐξῇξας, in reliquis ποῖ ποτ' ἐξῆξαι esset. Grot. ἐξήξεις. — Vs. 5. Porso ad Eurip. Hecub. 734 iure dedit: τί ταῦτα δύρομαι, quum tragici tertium et quartum senarii pedem nunquam una voce comprehendere consueverint. Forma δύρομαι autem, in qua aliquis haereat, usi sunt Aesch. Prom. 271. Pers. 574. Soph. OR. 1218. — Vs. 9. προδώσεις habent cod. Voss. et Arsen., reliqui προδώσῃς. — Vs. 11. Voss. et Arsen. ἀπέχετ', Paris B. a manu prima et Trinc. ἀπέχθετ', unde genuinam scripturam ἀπέλθετ' elicuit Brunck. ad Eurip. Med. 1062. — Vs. 13. ἐξοπλιζόμεσθα recte Paris. B. Voss., reliqui ἐξοπλιζόμεθα. — Vs. 14. Toup. ad Longin. XXIII, 3. bene correxit ἢ pro vulg. ἤ. — Vs. 15. διαφέρουσα — χρόνον. Paris. B. a manu prima, Trinc. et Arsen. Elmsl. l. c. haesit in constructione ἔρχομαι διαφθεροῦσα, minus recte, ut docuit God. Hermannus l. c.

3.

Schol. ad Eurip. Med. 1384. (1377. Matth.) *ἱστορεῖται Ἰάσων τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τὴν Ἀργὼ κατασαπεῖσαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἔκρουσεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνην λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ τῆς Ἀργοῦς. Ἄλλως. οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργοῦς καταδαρθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτῷ ξύλου. Νεόφρων δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι· τὴν γὰρ Μήδειαν παράγει πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν·* (Sic emendate e codd. ed. Matthiaeus, quum ante legeretur: *Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν,* unde Barnes. coniectura effecerat: *Νεόφρων ξενικῶς μετὰ τὴν παράγραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν.*)

Τέλος γὰρ αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρεις
βρότον ἀγχόνης ἐπισπάσας ἔρη.
τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει.
διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους
θεῶν ὕπερθε μήποθ᾽ αἱρεῖσθαι βροτούς.

Quos versus Barnes. sic emendare conatus est: *Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίω μόρον φέρεις, βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. διδάξεις δέ τ᾽ ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, θεῶν ὕπερθε μήποτ᾽ αἵρεσθαι βροτούς.* Hoc probat Heath., nisi quod versu 4 scribi *ἄλλους διδάξει μυρίους ἐφημέρους* iubet. Matth. vero locum e cod. Flor. sic exhibuit: *Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, βρόχῳ τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρην. τοῖά σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει. διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέρους, θεῶν ὕπερθε μήποθ᾽ αἱρεῖσθαι βροτούς.* Quem Elmsl. ad Eurip. Med. 1354. in hunc modum correxit:

Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μόρῳ
φθερεῖς * * * * * *
βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει,
δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις,
θεῶν ὕπερθε μήποτ᾽ αἵρεσθαι βροτούς.

In his probandum, quod non modo vs. 1 et 4 (5) metro consuluit, sed etiam *φέρεις* (ad analogiam fragm. 2. vs. 15) in *φθερεῖς* et *διδάξεις* in *δίδαξις* mutavit. Recte autem monuit God. Hermannus in adnott. ad Eurip. Med. ab Elmsl. editam p. 403. ed. Lips., nec necessarium esse, ut lacuna statuatur, quippe quae uno verbo transposito facile removeri possit, nec placere *ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις*, ubi potius *τοῖς ἄλλοις* sine *μυρίοις*, aut *τοῖς μυρίοις* sine *ἄλλοις* exspectandum fuerit. Praeterea *βρόχον τὸν ἀγχόνης* non satis eleganter dictum esse censuit. Quare ipse versus sic constituit:

τέλος φθερεῖ γὰρ αὐτὸς αἰσχίστῳ μόρῳ,
βροχωτὸν ἀγχόνην ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μένει,

δίδαξις εἰς τοὺς μυρίους ἐφημέρους,
θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἵρεσθαι βροτούς.

in quibus sane non video, quid amplius displiceat, nisi quod vs. 2. βρόχον τὸν ἀγχόνης revocari malim, praesertim quum similiter scripserit Eurip. Hipp. 802, et βροχωτὸς nusquam adhuc legatur. Praeterea dubito, an vs. 1. scribendum sit: τέλος φθερεῖς γάρ σ' αὐτὸς vel σαυτὸν κτλ., quum in omnibus codicibus sit φέρεις et e vs. 3 appareat, non de tertio quodam homine sermonem esse, sed de eodem (Iasone), quem sic alloquitur loquens (Medea).

I O N *).

Α Γ Α Μ Ε Μ Ν Ω Ν.

I. (1.)

Athen. XI. p. 468. C. (p. 1047. ed. Dindf.) Δακτυλωτὸν ἔκπωμα οὕτως καλούμενον παρὰ Ἴωνι ἐν Ἀγαμέμνονι.

Οἴσει δὲ δῶρον ἄξιον δραμήματος,
ἔκπωμα δακτυλωτὸν, ἄχραντον πυρὶ,
Πελίου μέγ' ἆθλον, Κάστορος δ' ἔργον ποδῶν.

Ἐπιγένης μὲν οὖν ἀκούει τὸ ἄμφωτον ποτήριον, εἰς ὃ οἷόν τε τοὺς δακτύλους διείρειν ἑκατέρωθεν, ἄλλοι δὲ τὸ ἐν κύκλῳ τύπους ἔχον οἷον δακτύλους, ἢ τὸ ἔχον ἐξοχὰς, οἷα τὰ Σιδόνια ποτήρια, ἢ τὸ λεῖον. ἄχραντον δὲ πυρὶ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν (Il. ψ'. 267.) „ἄπυρον κατέθηκε λέβητα." τὸ ἐπιτήδειον εἰς ψυχρῶν ὑδάτων ὑποδοχὴν, ἢ τὸ πρὸς ψυχροποσίαν εὔθετον. τινὲς δὲ τὸ κέρας. περὶ δὲ τὴν Μολοσσίδα οἱ βόες ὑπερφυῆ ἱστοροῦνται κέρατα ἔχειν. περὶ ὧν τῆς κατασκευῆς Θεόπομπος ἱστορεῖ. ἐξ ὧν πιθανὸν καὶ αὐτὸν ἐσχηκέναι. πλησίον δὲ τῆς Μολοσσίας ἡ Ἰωλκὸς, ἐν ᾗ ὁ ἐπὶ Πελίᾳ ἀγὼν ἐτέθη. βέλτιον δὲ λέγειν, φησὶν ὁ Δίδυμος ἐν τῷ τοῦ δράματος ἐξηγητικῷ, ὅτι παρήκουσεν Ὁμήρου λέγοντος (Il. ψ'. 270.) „Πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκεν." ἔδοξε γὰρ ἔκπωμα εἶναι. ἔστι δὲ χαλκεῖον ἐκπέταλον λεβητῶδες, ἐπιτηδείως ἔχον πρὸς ὑδάτων ψυχρῶν ὑποδοχάς. δακτυλωτὸν δ', οἷον κύκλῳ τὴν φιάλην κοιλότητα ἔχουσαν ἔνδοθεν οἷον δακτύλων, ἢ ἐκεῖ περιειλήπται τοῖς τῶν πινόντων δακτύλοις. τινὲς δὲ ἀπύ-

*) *Ionis* Fragmenta collegerunt ac seorsum ediderunt *C. Nieberding* (de Ionis Chii vita, moribus et studiis doctrinae. Lips. 1836.) et multo circumspectius Ern. Sig. *Koepke* (de Ionis Chii poetae vita et fragmentis. Berol. 1836.). Praeterea de eius tragoediis copiosius egit idem *Koepkius* in Zimmermanni Diar. Antiqu. 1836. n. 73. sq.

3.

Schol. ad Eurip. Med. 1384. (1377. Matth. τέλει τοιούτῳ χρήσασθαι. κοιμώμενον γὰρ αὐτὸν ὑπὸ τ… σαν ὑπὸ πολλοῦ χρόνου, μέρος τι ταύτης ἐκπεσὸν κατ… σεν. Ἀργοῦς οὖν λειψάνην λέγει, ἀντὶ τοῦ μέρει τινὶ … οἱ μὲν λέγουσι κατὰ Μηδείας χόλον ἢ κέλευσιν ὑπὸ τ… καταδαρθέντα τὸν Ἰάσονα τελευτῆσαι, ἐμπεσόντος αὐτ… δὲ ξενικώτατον. ἀγχόνῃ γὰρ τελευτῆσαι· τὴν γὰρ M… αὐτὸν εἰποῦσαν· (Sic emendate e codd. ed. Matt… legeretur: Νεόφρων ξενικώτως τὴν παράγραφος π… unde Barnes. coniectura effecerat: Νεόφρων ξεν… γραφον εἰσφέρει τὴν Μήδειαν πρὸς αὐτὸν εἰποῦσαν.)

Τέλος γὰρ αὐτεχθίστῳ μόρῳ φέρει…
βρότον ἀγχόνης ἐπισπάσας ἔρῃ.
τοῖα τε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μ…
διδάξεις τοὺς ἄλλους μυρίους ἐφημέ…
θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι βρ…

Quos versus Barnes. sic emendare conatus e… μόρον φέρεις, βρόχειον ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρῃ. … ἔργων μένει. διδάξεις δέ τ' ἄλλους μυρίους ἐφημέ… αἵρεσθαι βροτούς. Hoc probat Heath., nisi quod διδάξει μυρίους ἐφημέρους iubet. Matth. vero … exhibuit: Τέλος γὰρ αὐτὸς ἐχθίστῳ μόρῳ φέρεις, … σπάσας δέρην. τοῖά σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μέ… μυρίους ἐφημέρους, θεῶν ὕπερθε μήποθ' αἱρεῖσθαι … ad Eurip. Med. 1354. in hunc modum correxit:

Τέλος γὰρ αὐτὸς αὐτὸν αἰσχίστῳ μό…
*φθερεῖς * * * **
βρόχον τὸν ἀγχόνης ἐπισπάσας δέρ…
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μέ…
δίδαξις ἄλλοις μυρίοις ἐφημέροις,
θεῶν ὕπερθε μήποτ' αἵρεσθαι βροτ…

In his probandum, quod non modo vs. 1 et 4 … sed etiam φέρεις (ad analogiam fragm. 2. vs. … δάξεις in δίδαξις mutavit. Recte autem monu… adnott. ad Eurip. Med. ab Elmsl. editam p. 40… cessarium esse, ut lacuna statuatur, quippe q… posito facile removeri possit, nec placere ἄλλοι… potius τοῖς ἄλλοις sine μυρίοις, aut τοῖς μυρίοις … dum fuerit. Praeterea βρόχον τὸν ἀγχόνης non … esse censuit. Quare ipse versus sic constituit:

τέλος φθερεῖ γὰρ αὐτὸς αἰσχίστῳ μό…
βροχωτὸν ἀγχόνην ἐπισπάσας δέρῃ.
τοία σε μοῖρα σῶν κακῶν ἔργων μέ…

III. (3.)

[illegible] Av. 1110. *ἐρέψομεν.*) διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώ- [illegible] πρὸς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πτερὰ [illegible] φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι. Paene eadem [illegible] πτερά. πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσι τὰς τῶν ἱερῶν [illegible] ἐν Ἀγαμέμνονι. cf. Bekk. An. p. 343. ἡ γὰρ [illegible] κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ [illegible] ὀρθόπτερος. Harpocr. v. ἀετός. Suid. v. ἀετώματα.

IV. (4.)

Phavorin. s. v. πεδανῷ ὕπνῳ· ἢ πεδανῷ (ἠπεδανῷ [illegible] ad Mill. p. 55. Opusc. p. 497.) κούφῳ. Ἴων Ἀγα- [illegible] οὐ βεβαίῳ. Difficultatis aliquid parat particula δὲ, [illegible] fere eius, quod ante prolatum est, exspectemus. [illegible] Koepkius l. c. eo expedire studuit, ut ἠπεδανὸς [illegible] levitate, οὐ βέβαιος vero de levitate somni accipienda [illegible] equidem vereor, ne res contrario modo se ha- [illegible] et κοῦφος de levitate, οὐ βέβαιος de brevitate in- [illegible]

V. (5.)

Phavorin. s. v. ἱππικὸν χλίδος. ἀντὶ τοῦ χλίδημα, [illegible] μέμνονι· οἱ γὰρ ἐποχούμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου [illegible] ἃς καλασίριδας καὶ ξυστίδας τινὲς καλοῦσιν. Male [illegible] χλίδος, nam praeter Pseudo-Phocyl. 200 (212. [illegible] produxit. cf. Aesch. Prom. 436. 466. Suppl. 981. [illegible] 888. Eur. Andr. 2. 147. Ion. 26. Troad. 975. [illegible] 391. Χλίδημα habet Eurip. Iph. A. 74.

ἈΛΚΜΗΝΗ.

I. (6.)

[illegible] 92. ἐν δὲ τῇ Ἴωνος Ἀλκμήνῃ ὁ εἰς τὴν τῆς τρο- [illegible] σάγη ὀνόμασται. Sic ed. Bekk. e codd. cf. [illegible] v. σάγη· τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα. Deinde vero [illegible] ὅπλον. σάγη δὲ τὸ ὅπλον. Similiter Apollon. Lex. [illegible] νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν κτλ. [illegible] et sic voce pluries usus est Aeschylus. Phot. [illegible] quibus verbis Photius fortasse ad Ionis lo- [illegible] se σάγη nihil aliud, quam peram significare [illegible] Herc. f. 188. pro pharetra scripsit σάγη [illegible]

II. (7.)

[illegible] v. αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυ- [illegible] Ἀλκμήνῃ. Recte cod. Schow. αὐτάγητοι

ρωτον φιάλην τὸ κέρας. οὐ γὰρ γίνεται διὰ πυρός. λέγοι δ' ἂν ἴσως κατὰ μεταφορὰν ἔκπωμα τὴν φιάλην. Φιλήμων δ' ἐν τοῖς Ἀττικοῖς ὀνόμασιν ἢ Γλώσσαις, προθεὶς Καλπὶς φησὶ δακτυλωτὸν ἔκπωμα καὶ τὸ ἄμφωτον, εἰς ὃ ἔστιν οἷόν τε τοὺς δακτύλους ἑκατέρωθεν διείρειν. οἱ δὲ τὸ ἔχον κύκλῳ δακτυλοειδεῖς τύπους τινάς. — Integrum attulimus Athenaei locum, quum ex eo appareat, quae fuerit veterum interpretum de verbis *ἔκπωμα δακτυλωτὸν* et *ἄχραντον πυρὶ* sententia. Cum Athenaeo fere consentit Eustath. p. 1300, 5. versum 2 eiusdemque interpretationes afferens. Adde Hesych. v. *δακτυλωτόν.* — Vs. 1. *οἴσει* secundam esse personam monuit Toup. Opusc. II. 86. contra Casaub. et Dalecampium. Formae *δράμημα* a permultis impugnatae, sed codicum auctoritate etiam apud Soph. OR. 193. firmatae patrocinium suscepit Lobeck. ad Phryn. p. 619. — Vs. 2. Hinc corrigendus est locus Hesych. v. *δακτυλόδικτον· δακτυλωτὸν ἔκπομα* (sic)· *ἔνιοι τὸ κρέας. ἄμεινον δὲ τὸ ξυστρωτὸν λεγόμενον. ἢ διὰ τὰ ὦτα ἔχειν ἔξωθεν, καὶ δύνασθαι τοῖς δακτύλοις κρατεῖσθαι. οἱ δάκτυλοι ἐνείροντο.* — Vs. 3. Pro *μέγ'* Osann. (Symbol. ad Hist. Lit. Graec. et Rom. I. p. 120.) correxit *μὲν*, quo minime opus est; eiusdem vero viri docti sententiam, qui verba *Κάστορος ἔργον ποδῶν* opus significare dicit, quod a nescio quo Castore pedibus tortum et in rota figulina fabricatum sit, iam bene Koepkius explosit. Recte enim Casaub. *Κάστορος ἔργον ποδῶν* opus esse intellexit, quod Castor olim (pedum labore) cursus praemium reportaverit. Apte contulit Nieberding. p. 19. Hom. Odyss. X. 98. *ἔργα βοῶν* et Virgilianum illud: *boumque labores.* Adde Chaeremon. fgm. 15. vs. 6. Verba *Πελίου ἆθλον* autem ad ludos funebres spectare videntur, quos olim Acastus in patris Peliae honorem instituit. cf. Plut. Quaest. Conviv. V, 2, 7. p. 675. A. et nos in Hist. crit. trag. ad Thespidis *Ἆθλα ἐπὶ Πελίᾳ.*

II. (2.)

Stob. CXX, 16. c. l. *Ἴωνος Ἀγαμέμνονος.*

Κακῶν ἀπέστω θάνατος ὡς ἴδῃ κακά.

Recte monuit Koepk. p. 18. Grotii interpretationem: *„Absit malis mors, ut sua adspiciat mala“* admodum obscuram, veram autem sententiam hanc esse: Absit a malis hominibus mors, ut eorum calamitates conspicere possit; nam malo maior sit poena vivere et conscientiae moribus cruciari, quam mors ipsa. (cf. Eur. fgm. 871. *κακὸν γὰρ ἄνδρα χρὴ κακῶς πάσχειν ἀεί*) Verum etiam haec sententia, quamquam ferri potest, tamen non valde placet, praesertim quum artibus quibusdam atque ambagibus extricanda sit: ac facile locum corruptum esse suspicaberis, si tituli, sub quo apud Stobaeum extat, inscriptionem *ἔπαινος θανάτου* esse consideraveris et cum hoc versu reliquos eiusdem tituli locos comparaveris. Vide igitur, ne corrigendum sit:

Κακῶν ἀκέστωρ θάνατος, ὡς ἴδοι κακά —

h. e. *Malorum medicus mors utinam aspiciat mala* (sc. quae nescio quis patitur. De sententia cf. Aristarch. fragm. 3. *Ἀκέστωρ* habet Eur. Andr. 882.

III. (3.)

Schol. Aristoph. Av. 1110. *ἐρέψομεν.*) *διὰ τὰ ἐν τοῖς ναοῖς ἀετώματα. ἀντὶ τοῦ στεγάσομεν πρὸς ἀετώματα. τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν, ὥς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι.* Paene eadem habet Phavorin. v. *πτερά. πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσι τὰς τῶν ἱερῶν στέγας, ὥς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι.* cf. Bekk. An. p. 343. *ἡ γὰρ ἐπὶ τοῖς προπυλαίοις κατασκευὴ ἀετοῦ μιμεῖται σχῆμα, ἀποτετακότος τὰ πτερά.* Hesych. v. *ὀρθόπτερος.* Harpocr. v. *ἀετός.* Suid. v. *ἀετώματα.* Eurip. fragm. 753.

IV. (4.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *πεδανῷ ὕπνῳ· ἢ πεδανῷ* (*ἠπεδανῷ* recte Bentl. Ep. ad Mill. p. 55. Opusc. p. 497.) *κούφῳ. Ἴων Ἀγαμέμνονι. τινὲς δὲ οὐ βεβαίῳ.* Difficultatis aliquid parat particula *δὲ*, quum contrarium fere eius, quod ante prolatum est, exspectemus. Quam difficultatem Koepkius l. c. eo expedire studuit, ut *ἠπεδανὸς* et *κοῦφος* de brevitate, *οὐ βέβαιος* vero de levitate somni accipienda esse diceret. Sed equidem vereor, ne res contrario modo se habuerit, ut *ἠπεδανὸς* et *κοῦφος* de levitate, *οὐ βέβαιος* de brevitate intelligenda sint.

V. (5.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *ἱππικὸν χλίδος. ἀντὶ τοῦ χλίδημα, φόρημα. Ἴων Ἀγαμέμνονι· οἱ γὰρ ἐποχούμενοι τοῖς ἵπποις ἐχρῶντο κόσμου χάριν πλατέσι χιτῶσιν, ἃς καλασίριδας καὶ ξυστίδας τινὲς καλοῦσιν.* Male Albertius scripsit *χλῖδος*, nam praeter Pseudo-Phocyl. 200 (212. Bergk.) nemo ι produxit. cf. Aesch. Prom. 436. 466. Suppl. 981. Soph. El. 51. OR. 888. Eur. Andr. 2. 147. Ion. 26. Troad. 975. Hel. 431. Fragm. 391. *Χλίδημα* habet Eurip. Iph. A. 74.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

I. (6.)

Polluc. On. X. 92. *ἐν δὲ τῇ Ἴωνος Ἀλκμήνῃ ὁ εἰς τὴν τῆς τροφῆς παρασκευὴν θύλακος σάγη ὠνόμασται.* Sic ed. Bekk. e codd. cf. Hesych. s. v. Suid. s. v. *σάγη· τὸ τοῦ ὄνου ἐπίθεμα.* Deinde vero v. *σάγμα· ἡ θήκη τοῦ ὅπλου. σάγη δὲ τὸ ὅπλον.* Similiter Apollon. Lex. v. *σάκος.* — *ἀφ' οὗ καὶ νεώτεροι σάγην τὴν ὅλην πανοπλίαν λέγουσιν κτλ.* Etym. M. p. 707, 24. et sic voce pluries usus est Aeschylus. Phot. *σάγη φερέσβιος· πήρα.* quibus verbis Photius fortasse ad Ionis locum respexit; nam per se *σάγη* nihil aliud, quam peram significare potuit. Quare Eurip. Herc. f. 188. pro pharetra scripsit *σάγη τοξήρης.*

II. (7.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *αὐτάγητοι· ἀγάμεναι ἑαυτὰς καὶ θαυμαστικῶς ἔχουσαι ἑαυτῶν. Ἴων Ἀλκμήνῃ.* Recte cod. Schow. *αὐτάγητοι*

pro vulg. αὐτάγετοι. Verba αὐτάγητοι, ἑαυτὰς ἀγάμεναι extant etiam in Etym. M. p. 173. et Zonarae Lexico; apud Suid. vero, ubi in fine glossae αὐτάγγελος legebantur, a Gaisfordio, quum in optimis et plerisque codd. abessent, eiecta sunt.

III. (8.)

Hesych. et Phavorin. s. v. Καταφράκτοις ψυχαῖς· ταῖς ἐπεσκοτισμέναις (ἐπισκοτισμέναις cod. Schow.) καὶ μὴ τὸ μέλλον εἰδυίαις. Ἴων Ἀλκμήνῃ. (Ἀλ. μήνῃ cod. Schow.)

ΑΡΓΕΙΟΙ.

I. (9.)

Hesych. s. v. σάρον. Ἴων Ἀργείοις. ὡς παλαιὸν ἀκίσσαρον (sic.) βαρυτονητέον, ὡς παρὰ Σώφρονι. θέλει δὲ λέγειν, ὅτι ἄχρηστοί εἰσι διὰ τὸ γῆρας. Ionis verba sic restituit Toup. Epist. crit. p. 86.

— — ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον.

Verum etiam hac emendatione non totus Hesychii locus sanatur, sed desideratur aliquid, quo sententia, quam Hesychius in Ionis verbis infuisse dicit, suppleatur. Quod ingeniosa coniectura reperisse videtur C. Friebelius, qui ad Hesychii exemplar quoddam in margine (apud Koepk. p. 21.) haec adscripsit: „Removere a me non possum suspicionem, ne extitisse quidem Ionis fabulam sic (Argivi) inscriptam, quum ab uno Hesychio citetur, idque corrupto loco. Scribo: σάρον· Ἴων. ἀχρεῖοι ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον." Qua correctione sane id in Ionis verba infertur, quod Hesychio teste iis expressum fuit, praecipue si σάρον, ut recte Koepkius monuit, idem valuit atque τὸ σαρούμενον, h. e. *quod scopa verritur, purgamentum, coenum, Unrath, Unflath*, sicuti apud Callim. Del. 225. Atqui in ea non acquiescendum est, quum voce ἀχρεῖοι et metrum turbetur et hiatus exoriatur. Corrigendum igitur erit ἀχρεῖος, ὡς παλ. κτλ. Praeterea dubito, an Ἀργεῖοι in ἀχρεῖος mutandum neque potius in loco tam corrupto, id quod verba ἀκίσσαρον docent, statuendum sit, vocem ἀχρεῖος post Ἀργείοις, quippe eius simillimam, librarii negligentia excidisse, ut Hesychii glossa ita se habuerit: σάρον· Ἴων Ἀργείοις. ἀχρεῖος, ὡς παλαιὸν οἰκίας σάρον. Emendationi ἀχρεῖος vero id vix obstabit, quod Hesych. scripsit: ὅτι ἄχρηστοί εἰσι, nam respexit haud dubie ad numerum pluralem Ἀργείοις. — Cum Ionis versu Nieberding. p. 22. haud inepte comparavit Eurip. Med. 49. παλαιὸν οἴκων κτῆμα.

ΕΥΡΥΤΙΔΑΙ.

I. (10.)

Atheu. XI. p. 495. C. — ὁποίους δή ποτε ὄλπας ἐκαλοῦν, χρώμενοι πρὸς τὴν τοῦ οἴνου ἔγχυσιν. καθάπερ Ἴων ὁ Χῖος ἐν Εὐρυτίδαις φησίν.

Ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσσοντες ὄλπαις
οἶνον ὑπερφίαλον κελαρύζετε.

— — τὴν δὲ ὄλπην Κλείταρχος Κορινθίους μέν φησι καὶ Βυζαντίους καὶ Κυπρίους τὴν λήκυθον ἀποδιδόναι, Θεσσαλοὺς δὲ τὴν πρόχοον. cf. Hesych. et Suid. s. v. ὄλπη et ὄλπις. Theocr. II. 156. et schol. ad h. l. Nic. Ther. 97. — Vs. 1. ut nunc legitur est logaoedicus, quem dipodia trochaica excipit hac forma: -⏑⏑-⏑⏑-⏑-|-⏑-⏓; sed Theod. Bergk. (Reliqu. Com. Att. p. 91.) ἐκ ζαθέων πιθακνῶν ἀφύσαντες ὄλπαις correxit et Ionem Homeri verba (Odyss. φ'. 305.) πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσσετο οἶνος ante oculos habuisse coniecit. At equidem hanc correctionem propter sequens κελαρύζετε probare non possum. — Vs. 2. ὑπερφίαλον, nisi forte in ὑπερφιάλως mutandum, pro adverbio positum est. Vide quae de hac voce disputarunt Buttm. Lexil. II. p. 209. sq. Nitzsch. ad. Od. IV. 663. — In sequentibus memorabilis est verbi κελαρύζειν usus, quippe quod Ion a rebus (aqua, sanguine. cf. Il. XI, 812. XXI, 261. Od. V, 323.) ad personas transtulerit.

II. (11.)

Hesych. s. v. ἀθίκτορας. ἀνεπάφους (ἀνεπάφας ms. Schow.) παρθένους, οἷον Εὐρύτιδες, quem locum Bentl. Ep. ad Mill. p. 60. sic correxit: ἀθίκτους κόρας, ἀνεπάφους παρθένους. Ἴων Εὐρυτίδαις. Recte autem Koepk. p. 23. monuisse mihi videtur, ἀθίκτορας non impugnandum esse, quum eadem fere glossa etiam legatur in Etym. M. p. 45, 9. ἄθικτον μιαρὸν, ἀκάθαρτον, καὶ ἡ παρθένος δὲ οὕτως ἐλέγετο καὶ ἀθίκτορας, ἀνεπάφους παρθένους, ἀνάνδρους. Similiter Phavorin. s. v. ἄθικτος. Ceterum haud rarum est ἄθικτος apud reliquos tragicos, ut lexicographo vix dignum videri potuerit, quod in Ionis loco adnotaretur.

III. (12.)

Hesych. s. v. ἰήϊος. δασέως μὲν ὁ Ἀπόλλων, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως καὶ τῆς τοξείας, ψιλῶς δὲ ἀπὸ τῆς ἰάσεως. ἰατρὸς γὰρ ὁ θεός. ἀλλὰ καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ καὶ Ἴων Εὐρυτίδαις· (εὐρίτιδες ms. Schow.) ὡς αἴλινον, ἰάλεμος. (αἰλίνων ἰαλέως. ms. Schow.) Similiter Etym. M. p. 469, 50. Eustath. p. 500, 43. ἰήϊον βέλος ab ἱέναι, sed ἰήϊον βοὴν, τὴν θρηνώδη ab ἰὼ deducit. Schol. Soph. OR. 174. unde Suid. v. Ἰηίων. τῶν μετ' εὐχῆς γινομένων. ἢ τῶν λοιμικῶν. Ἰήιος γὰρ ὁ Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λοιμῶν ἀναφέρεται. ἢ ὅτι ἐπίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. αἱ δὲ γυναῖκες ἐν ταῖς ἀνάγκαις τὰς τοιαύτας ἀφιᾶσι φωνάς. οἱ δὲ ἀκούουσι τῶν θρηνητικῶν. Σοφοκλῆς (OR. 174.) κτλ. Pariter Orio p. 78, 14 Sophocleum illud ἰηΐων καμάτων interpretatur τῶν θρηνητικῶν. Adde Etym. M. p. 463, 19. Eustath. p. 1020, 23. Eurip. Phoen. 1036. El. 1210. et scholl. ad h. ll.

IV. (13.)

Hesych. s. v. κυδρός. ἔνδοξος καὶ τὰ ὅμοια. γαυριῶν πεποιθὼν * εὐρύτιδες συγκοπὸν δὲ τοῦ κυδρός. Καλλίστρατος. Cod. Schow. πεποιθὼς

εὐρύτιδις συγκοπὸν Καλλίστρατος πεποιθώς. Bentl. l. c. p. 94. correxit: *πεποιθώς. Ἴων Εὐρυτίδαις.* haud dubie recte. Ion igitur vocem *κυδρὸς* ea significatione adhibuisse videtur, qua *κυδιῶν* vel *κυδρῶν* (apud Polyaen. IV, 3, 5. *Δαρεῖος ἐκυδροῦτο καὶ φαιδρὸς ἦν.*) Extrema Hesychii verba Koepk. p. 23. sic legi vult: *σύγκοπτον δὲ τοῦ κυδρὸς* (quod est *κῦδος*) *Καλλίστρατος· πεποιθώς* (h. e. sibi confisus.); parum probabiliter. Haud dubie scribendum est: *συγκοπὲν δ' ἐκ τοῦ κυδέρος. Καλλίστρατος.* quod iam Isaac. Voss. vidit. cf. R. Schmidt de Callistrato Aristophaneo. p. 24.

ΛΑΕΡΤΗΣ.

I. (14.)

Athen. VI. p. 267. D. *Ἴων δὲ ὁ Χῖος ἐν Λαέρτῃ τὸν οἰκέτην ἐπὶ δούλου τέθεικεν εἰπών· „Οἴμοι, δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος, μή τις ἔλθῃ βροτῶν."* Codd. Marc. Laur. Pal. *ἴοι μοι*, fortasse pro *ἰώ μοι*, ut Dindf. censet. Iidem codd. recte habent *δόμον* pro vulg. *δόμων*. Versus sic digessit Koepk. p. 25.

Οἴμοι, δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος
μή τις ἔλθῃ βροτῶν.

Sed quid in simplici isto iussu sibi velit *οἴμοι*, perspicere non possum, quare in eo corruptelam latere persuasissimum mihi est. Ac facile veram scripturam indagare possumus, si quidem ad optimorum librorum scripturam *ἴοι μοι* revertimur, nam inde lenissima mutatione (*IOI* = *IΘI*) erui possunt anapaesti:

Ἴθι μοι δόμον, οἰκέτα, κλεῖσον ὑπόπτερος
μή τις ἔλθῃ βροτῶν.

Sexcenties *ἴθι*, *ἴτε* cum aliis Imperativis coniunguntur. cf. fgm. 22. Ob eandem caussam, ob quam Athenaeus hoc fragmentum attulit, citavit etiam paullo post Achaei fragm. 29. Ad vs. 1. cf. Hesych. *ὑπόπτερος. κοῦφος· καὶ ὑπόπτερος, ὁ ταχύς.* ac deinceps: *ὑποπτέρου· ταχείας.*

ΜΕΓΑ ΔΡΑΜΑ.

I. (15.)

Polluc. Onom. X, 177. *καὶ νάρθηκα δ' ἂν εἴποις, Πλάτωνος μὲν καὶ ναρθηκοφόρους ὀνομάσαντος, Ἴωνος δὲ ἐν τῷ Μεγάλῳ δράματι εἰπόντος*

ψαθαρὸν νάρθηκα.

ψαθαρὸν plurimi et optimi libri praebent, idque tuetur Hesych. s. v. explicationis causa adiiciens: *ξηρὸν, ἀσθενές.*

II. (16.)

Hesych. s. v. *μελάγχετον· μεγάλῳ δράματι, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· οἷον ἀκμάζουσαν.* Bentl. Epist. ad Mill. p. 54. corrigit *μελαγχαίταν*,

Ἴων μεγάλῳ δράματι κτλ., quum *Ἴων* facile excidere potuerit propter sequens *οἷον*, quod similiter scribebatur (cf. fgm. 11. 23.), simul ad locum explicandum haec addit: „homines *ἀκμάζοντες*, aetate florentes, capillis fere nigris sunt, provecti canescunt. Sed verbum id inversum est ab Ione et ad alia tralatum, quae sunt annis et viribus integris.“

III. (17.)

Hesych. s. v. *Ὀνοταζομένη· πορθουμένη. Ἴων μεγάλῳ δράματι. κυρίως δὲ ἐπὶ τοῦ ἐκφαυλίζεσθαι.* Multo aliter Phavorin. et Phot. s. v. *ὀνοταζομένη· ἐκφαυλιζομένη. Ἴων μεγάλῳ δράματι.* Qua ratione Ion hoc vocabulo usus sit, haud facile intelligitur; nam si Photio et Phavorino fides habenda est, apud Ionem *ὀνοταζομένη* idem fere valuit atque apud Aesch. Suppl. 10., ubi mulieres *γάμον ὀνοταζόμεναι*, *nuptias aversantes* vocantur. cf. Hom. hymn. Merc. 30. Sed Hesychius, quum scripserit, *πορθουμένη* ac postea *κυρίως δὲ κτλ.* statuisse videtur, aliam eius vocis apud Ionem fuisse significationem. Nec acquiescere in eo possum, quod Koepk. p. 26. dicit, praevaluisse passivam significationem, ut *ὀνοταζομένη* fuerit *diruta, ad minimum redacta, contempta*; sed quemadmodum *πορθουμένη* ab Euripide (Phoen. 568) usu solitario de muliere polluta, stuprata dictum est, ita ab Ione *ὀνοταζομένη* de muliere polluta ideoque contempta adhibitum videtur. Inde explicationem fert, quod Hesychius ad interpretandam vocem *ὀνοταζομένη* potissimum voce *πορθουμένη* usus est.

Ο Μ Φ Α Λ Η.

I. (18.)

Athen. VI. p. 258. F. *δοκεῖ δέ μοι οὗτος, ἄνδρες φίλοι, ὁ καλὸς γάστρις οὐκ ἂν ὠκνηκέναι εἰπεῖν καὶ τὰ ἐξ Ὀμφάλης Ἴωνος τοῦ τραγῳδιοποιοῦ*

> *Ἐνιαυσίαν γάρ δεῖ με τὴν ἑορτὴν λέγειν*
> *(οἷον καθημερινήν.)*

Ita in omnibus codd. verba *οἷον καθημερινὴν* Ionis versui annexa leguntur. Verum viri docti ea non modo non Ionis, sed ne Athenaei quidem esse dixerunt et eam ob caussam uncinis incluserunt. Ac profecto ea ab imperito quodam librario in margine adscripta postea in textum irrepsisse haud improbabile est. (Vide paullo inferius.) Attamen silentio praetermitti nequit ingeniosa ratio, qua Dalecampius iis patrocinari studuit. Qui *οἷον* in *ἡμῖν* mutato locum sic interpretatur: „annuum festum dicere oportet nobis esse quotidianum, nos quotidie tam splendide epulamur, ac si dies festus esset quotannis recurrens.“ Cui interpretationi haud obstare dicam, ut Nieberding. p. 27. ait, verborum collocationem; nam locus eo, quod ex continuitate sermonis ereptus est, paullo obscurior exoritur. Quare vivendum est, ne in Dalecampii sententia subsistendum sit. Nam viri docti in hoc fragmento Bentleii auctoritate capti esse videntur, qui primus (Epist. ad Mill. p. 56. p. 499. ed. Lips.) verba *οἷον*

καθημερινὴν omisit et ἄγειν pro λέγειν scripsit, quasi λέγειν aptam, ne dicam aptiorem, sententiam non praeberet. Verumtamen etiam in hac re Bentleium praeter Koepkium omnes secuti sunt. — Ἐνιαυσίαν ἑορτὴν bene interpretatus est Nieberding. p. 27.: *festum per totum annum durans;* cf. Soph. Trach. 164. Eurip. Hipp. 37. Phoen. 547. Hel. 781. Thuc. IV, 117. V, 15. Quum autem festum, quod per totum annum durat, idem fere sit atque quotidianum, intelligitur, qui fieri potuerit, ut librarius explicationis caussa verba οἷον καθημερινὴν adiiceret. Sed etiam si haec verba eiiciuntur, tamen nullo modo, quamvis Nieberding. l. c. hoc ferme necessarium dicat, λέγειν in ἄγειν mutandum est. Loquitur enim, si quid video, Hercules in hunc modum: *(Hanc vitam delicatam) dicere me oportet festum, quod per totum annum durat.* Ἑορτὴν haud dubie, sicuti sermone vulgari, δισυλλάβως pronuntiabatur, quod in dramate satyrico facile excusari poterat. Dindorfius autem de hac synizesi dubitans, quamquam Meinek. ad Menandr. praef. p. XVIII. adnot. eius patrocinium susceperat, in Athenaeo scripsit ὀρτὴν, quod praepropere recepit Koepk. p. 31. Nam ὀρτὴ nisi apud Iones non invenitur, quare Meinek. (Exercit. philol. in Athen. Berol. 1843. p. 22.) iure hanc formam repudiavit; simul vero, propterea fortasse, quia de synizesi ista dubitare coeperat, aliam huius versus proposuit emendationem: ἐνιαυσίαν γὰρ τὴν ἑορτὴν δεῖ μ' ἄγειν, quam probarem, si λέγειν mutandum esse in ἄγειν concedere possem.

II. (19.)

Phot. Lex. v. εὔκηλον, εὔκαυσταν, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ·

ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

Idem versus legitur in Etym. Magn. s. v. εὔκηλον omisso auctoris nomine; et huc respexerunt Hesych. et Phavorin. s. v. εὔκληρον (sic) δρυός· εὔσχιστον, εὔκαυστον. — Num vero Hesych. v. πυθμένα· τὴν ῥίζαν ad hunc locum spectaverit, dubitari potest; nam ea significatione vox iam apud Homerum reperitur.

III. (20.)

Athen. X. p. 411. B. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (sc. τοῦ Ἡρακλέους) τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει

Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας
κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος (fragm. 150. Boeckh.) „Δοιὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν, πυρικνόων τε σώματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν, ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι, πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Versum 2, quem Athenaei Epitome solum habet, attulit etiam Eustath. p. 870, 12. κᾶλα. Schweigh. καλά. cod. A. κάλα. CE et Eustath. κῶλα reliqui, quod, quum idem fere significet atque ὀστᾶ, nescio an recipiendum sit. Nam Herculem etiam ligna devorasse vix credibile est. — Praeter necessitatem vero interpretes in verbo εὐφημίας haeserunt, pro quo Casaub. adversus metrum εὐφα-

γίας vel εὐστομίας, Bentl. βουλιμίας scribi voluerunt. Nam recte se habere vulgatam scripturam, egregie docuit Koepk. p. 33. Εὐφημία enim hoc loco, ut sexcentis aliis, significat *silentium*, maxime illud, quod in sacris tenendum est, (*heilige Stille, Andachtsstille*). cf. Soph. Trach. 178. et ap. Schol. ad Eur. Med. 33. Eurip. Iph. Aul. 1564. Arist. Ach. 237. Pac. 96. Vesp. 868. Thesm. 303. Athen. XII. p. 538. A. Ὑπὸ τῆς εὐφημίας vero dictum est, ut Homericum illud (Il. II, 334. XVI, 277.) ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, et sexcenta alia, velut κωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ (Hes. Scut. 281.), ὑπὸ φορμίγγων ἀνάγαγον χορόν (Ibid. 280), ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν (Theogn. 545. 803.), καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων (Aesch. Ag. 1533.), οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με (Soph. El. 620.), βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων μέλπετε (Eur. Bacch. 156.), πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος (Arist. Ach. 987.) etc. itaque vertendum: *inter silentium* sc. Herculis ipsius et aliorum, ut Koepkio videtur; quam Hercules ita voracitate captus erat, ut nec ipse inter edendum verbum proferret nec reliqui obstupefacti loqui auderent. Verum tamen offensioni est articulus, ut de certo quodam silentio h. e. de sacrificio cogitandum sit: Hercules enim tanta ardebat edacitate, ut coenam non opperiretur, sed vel inter sacrificium ossa et carbones devoraret.

IV. (21.)

Athen. XI. p. 498. E. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ

οἶνος οὐκ ἔνι
ἐν τῷ σκύφει.

τῷ (τὸ Schweighaeus.) σκύφει ἰδίως ἀπὸ τοῦ σκύφος σχηματίσας οὐδετέρως ἔφη. Ionis et qui sequuntur Epicharmi Phaedimique versus attulit etiam Eustath. p. 1775, 19. Euripides saepius voce σκύφος et quidem utraque forma (ὁ σκύφος, gen. ου et τὸ σκύφος, gen. ους) usus est. cf. Alc. 801. Cycl. 255. 553. El. 499. fragm. 381. aliter contra Cycl. 389. 410. fragm. 137.

V. (22.)

Athen. XI. p. 501. F. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ

Ἴτ' ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ
μεσομφάλους·

οὕτω δ' εἴρηκε τὰς βαλανειομφάλους, ὧν Κρατῖνος μνημονεύει „Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους." Locum exscripsit Eustath. p. 1261, 21. Codd. ABC. et Eustath. ἴτ', reliqui εἶτ'. cf. Phavorin. s. v. μεσομφάλους φιάλας. Ἴων Ὀμφάλῃ. — De βαλανειομφάλοις, quibus Athenaeus μεσομφάλους explicat, idem in antecedentibus p. 501 D. sq. dederat veterum grammaticorum sententias, quorum dissensiones nuper egregie composuit indeque veram horum vasorum formam describere studuit Meinek. Poet. com. II. p. 49. sq. Nolo tamen omittere Polluc. X, 98. μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσι, χρυσόμφαλοι δὲ τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι. — Male Toupius et post eum Koepkius in Ionis versibus

καθημερινὴν omisit et ἄγειν pro λέγειν scripsit, quasi λέγειν aptam, ne dicam aptiorem, sententiam non praeberet. Verumtamen etiam in hac re Bentleium praeter Koepkium omnes secuti sunt. — Ἐνιαυσίαν ἑορτὴν bene interpretatus est Nieberding. p. 27.: *festum per totum annum durans;* cf. Soph. Trach. 164. Eurip. Hipp. 37. Phoen. 547. Hel. 781. Thuc. IV, 117. V, 15. Quum autem festum, quod per totum annum durat, idem fere sit atque quotidianum, intelligitur, qui fieri potuerit, ut librarius explicationis caussa verba οἷον καθημερινὴν adiiceret. Sed etiam si haec verba eiiciuntur, tamen nullo modo, quamvis Nieberding. l. c. hoc ferme necessarium dicat, λέγειν in ἄγειν mutandum est. Loquitur enim, si quid video, Hercules in hunc modum: *(Hanc vitam delicatam) dicere me oportet festum, quod per totum annum durat.* Ἑορτὴν haud dubie, sicuti sermone vulgari, δισσυλλάβως pronuntiabatur, quod in dramate satyrico facile excusari poterat. Dindorfius autem de hac synizesi dubitans, quamquam Meinek. ad Menandr. praef. p. XVIII. adnot. eius patrocinium susceperat, in Athenaeo scripsit ὁρτήν, quod praepropere recepit Koepk. p. 31. Nam ὁρτὴ nisi apud Iones non invenitur, quare Meinek. (Exercit. philol. in Athen. Berol. 1843. p. 22.) iure hanc formam repudiavit; simul vero, propterea fortasse, quia de synizesi ista dubitare coeperat, aliam huius versus proposuit emendationem: ἐνιαυσίαν γὰρ τὴν ἑορτὴν δεῖ μ' ἄγειν, quam probarem, si λέγειν mutandum esse in ἄγειν concedere possem.

II. (19.)

Phot. Lex. v. εὔκηλον, εὔκαυσταν, εὔσχιστον. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ·

ἐξανθρακώσας πυθμέν' εὔκηλον δρυός.

Idem versus legitur in Etym. Magn. s. v. εὔκηλον omisso auctoris nomine; et huc respexerunt Hesych. et Phavorin. s. v. εὔκληρον (sic) δρυός· εὔσχιστον, εὔκαυστον. — Num vero Hesych. v. πυθμένα· τὴν ῥίζαν ad hunc locum spectaverit, dubitari potest; nam ea significatione vox iam apud Homerum reperitur.

III. (20.)

Athen. X. p. 411. B. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ ἐμφανίσας αὐτοῦ (sc. τοῦ Ἡρακλέους) τὴν ἀδηφαγίαν ἐπιφέρει

Ὑπὸ δὲ τῆς εὐφημίας
κατέπινε καὶ τὰ κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας.

παρὰ Πινδάρου δὲ τοῦτ' εἴληφεν εἰπόντος (fragm. 150. Boeckh.) „Δοιὰ βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακιὰν στέψαν, πυρικνόων τε σώματα. καὶ τότ' ἐγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπὰν, ἠδ' ὀστέων στεναγμὸν βαρὺν ἦν ἰδόντα διακρῖναι, πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Versum 2, quem Athenaei Epitome solum habet, attulit etiam Eustath. p. 870, 12. κᾶλα. Schweigh. καλά. cod. A. κάλα. CE et Eustath. κῶλα reliqui, quod, quum idem fere significet atque ὀστᾶ, nescio an recipiendum sit. Nam Herculem etiam ligna devorasse vix credibile est. — Praeter necessitatem vero interpretes in verbo εὐφημίας haeserunt, pro quo Casaub. adversus metrum εὐφα-

γίας vel εὐστομίας, Bentl. βουλιμίας scribi voluerunt. Nam recte se habere vulgatam scripturam, egregie docuit Koepk. p. 33. Εὐφημία enim hoc loco, ut sexcentis aliis, significat *silentium*, maxime illud, quod in sacris tenendum est, (*heilige Stille, Andachtsstille*). cf. Soph. Trach. 178. et ap. Schol. ad Eur. Med. 33. Eurip. Iph. Aul. 1564. Arist. Ach. 237. Pac. 96. Vesp. 868. Thesm. 303. Athen. XII. p. 538. A. Ὑπὸ τῆς εὐφημίας vero dictum est, ut Homericum illud (Il. II, 334. XVI, 277.) ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν, et sexcenta alia, velut κωμάζειν ὑπ' αὐλοῦ (Hes. Scut. 281.), ὑπὸ φορμίγγων ἀνάγαγον χορόν (Ibid. 280), ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν (Theogn. 545. 803.), καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων (Aesch. Ag. 1533.), οὔκουν ἐάσεις οὐδ' ὑπ' εὐφήμου βοῆς θῦσαί με (Soph. El. 620.), βαρυβρόμων ὑπὸ τυμπάνων μέλπετε (Eur. Bacch. 156.), πίνειν ὑπὸ σάλπιγγος (Arist. Ach. 987.) etc. itaque vertendum: *inter silentium* sc. Herculis ipsius et aliorum, ut Koepkio videtur; quam Hercules ita voracitate captus erat, ut nec ipse inter edendum verbum proferret nec reliqui obstupefacti loqui auderent. Verum tamen offensioni est articulus, ut de certo quodam silentio h. e. de sacrificio cogitandum sit: Hercules enim tanta ardebat edacitate, ut coenam non opperiretur, sed vel inter sacrificium ossa et carbones devoraret.

IV. (21.)

Athen. XI. p. 498. E. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ

οἶνος οὐκ ἔνι
ἐν τῷ σκύφει.

τῷ (τὸ Schweighaeus.) σκύφει ἰδίως ἀπὸ τοῦ σκύφος σχηματίσας οὐδετέρως ἔφη. Ionis et qui sequuntur Epicharmi Phaedimique versus attulit etiam Eustath. p. 1775, 19. Euripides saepius voce σκύφος et quidem utraque forma (ὁ σκύφος, gen. ου et τὸ σκύφος, gen. ους) usus est. cf. Alc. 801. Cycl. 255. 553. El. 499. fragm. 381. aliter contra Cycl. 389. 410. fragm. 137.

V. (22.)

Athen. XI. p. 501. F. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ

Ἴτ' ἐκφορεῖτε παρθένοι κύπελλα καὶ
μεσομφάλους·

οὕτω δ' εἴρηκε τὰς βαλανειομφάλους, ὧν Κρατῖνος μνημονεύει „Δέχεσθε φιάλας τάσδε βαλανειομφάλους.“ Locum exscripsit Eustath. p. 1261, 21. Codd. ABC. et Eustath. ἴτ', reliqui εἶτ'. cf. Phavorin. s. v. μεσομφάλους φιάλας. Ἴων Ὀμφάλῃ. — De βαλανειομφάλοις, quibus Athenaeus μεσομφάλους explicat, idem in antecedentibus p. 501 D. sq. dederat veterum grammaticorum sententias, quorum dissensiones nuper egregie composuit indeque veram horum vasorum formam describere studuit Meinek. Poet. com. II. p. 49. sq. Nolo tamen omittere Polluc. X, 98. μεσόμφαλοι δὲ φιάλαι καὶ βαλανειόμφαλοι τὸ σχῆμα προσηγορίαν ἔχουσι, χρυσόμφαλοι δὲ τὴν ὕλην, ὡς αἱ Σαπφοῦς χρυσαστράγαλοι. — Male Toupius et post eum Koepkius in Ionis versibus

propterea haeserunt, quia *καὶ* in versus fine positum est, idque versibus in hunc modum dispositis evitandum esse censuerunt:

ἴτ' ἐκφορεῖτε, παρθένοι,
κύπελλα καὶ μεσομφάλους.

nam Scyllam fugientes inciderunt in Charybdim, quum praeter tragicorum morem tertium et quartum pedem una voce comprehenderent. Non erat autem, cur *καὶ* in fine positum offenderet; nonnunquam enim ita collocatur, si neque distinctio neque vis particulae quidquam gravitatis imponi iubet. cf. Soph. Phil. 312. Aristoph. Lys. 1176. Menand. inc. fab. fragm. CCXXII. ed. Meinek. Timocl. ap. Athen. XIII. p. 571. A. Reisig. Comment. crit. ad Soph. OC. p. 199. —

VI. (23.)

Etym. Magn. p. 671. s. v. *πῖθι.*

— — *πῖθι Πακτώλου ῥοάς.*

ἀντὶ τοῦ πίε. Ἴων Ὀμφάλῃ. — Nemo non videt verbis *πῖθι κτλ.* iambici senarii exitum contineri. Bene monuit Koepk. p. 30. Imperativum *πῖθι* post Homerum plerumque a poetis comicis usurpatum esse (cf. Athen. X. p. 446. B. sq.); sed in dramate satyrico facile eum excusare possumus.

VII. (24.)

Athen. XIV. p. 634. C. *Ἴων δ' ὁ Χῖος ἐν Ὀμφάλῃ ὡς περὶ αὐλῶν λέγει διὰ τούτων*

Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

ὅπερ ἐξηγούμενος ἰαμβεῖον Ἀρίσταρχος ὁ γραμματικὸς — — γένος αὐλοῦ φησιν εἶναι τὸν μάγαδιν, οὔτ' Ἀριστοξένου τοῦτ' εἰπόντος κτλ. κτλ. Τρύφων δ' ἐν δευτέρῳ περὶ ὀνομασιῶν λέγει οὕτως „ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλός." καὶ πάλιν „Μάγαδις ἐν ταὐτῷ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται, ὡς Ἀναξανδρίδης ἐν Ὁπλομάχῳ φησί· Μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν." τὴν ἀπορίαν οὖν μοι ταύτην οὐδεὶς ἄλλος δυνήσεται ἀπολύσασθαι, καλὲ Μασούριε, ἢ σύ. Cf. fragm. sequ. — Hoc fragm. autem exhibent etiam quamquam corruptum Hesych. (e cod. Ven.) v. *μαγάδεις· αὐλοὶ κιθαριστήριοι ἢ ὄργανον ψαλτικόν· ὅθεν καὶ τὸ ψάλλειν μαγάζειν λέγουσιν. Ἴων Ὀμφάλῃ μαγάδης αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς. ἀντὶ τοῦ συνᾴδων τῇ μαγάδῃ.* et Phavorin. s. v. *μαγάδεις.* — — *οἷον ὀμφάλων* (*Ἴων Ὀμφάλῃ* corr. Koepk.) *ἢ μαγάδης αὐλὸς ἢ γηθηβοῆς* (leg. *μαγάδης αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.*) Hinc nescio an in Ionis versu pro *μάγαδις* restituendum sit *μαγάδης*, quam formam etiam Bergk. revocavit ad Anacr. p. 84.

VIII. (25.)

Pergit Athen. l. c. *Καὶ ὅς ἔφη, Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐν ταῖς πρὸς Ἴωνα ἀντεξηγήσεσιν μάγαδιν αὐλὸν ἀκούει τὸν κιθαριστήριον. οὐ μνημονεύειν Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ περὶ αὐλῶν τρήσεως, λέγοντα πέντε γένη*

εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικοὺς, κιθαριστηρίους, τελείους, ὑπερτελείους. ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τὸν ΤΕ σύνδεσμον, ἵν' ᾖ μάγαδις αὐλὸς ὁ προσαυλούμενος τῇ μαγάδι. ἡ γὰρ μάγαδις ὄργανόν ἐστι ψαλτικὸν, ὡς Ἀνακρέων φησὶ, Λυδῶν τε εὕρημα. διὸ καὶ τὰς Λυδὰς ψαλτρίας φησὶν εἶναι ὁ Ἴων ἐν τῇ Ὀμφάλῃ διὰ τούτων

Ἀλλ' εἶα, Λυδαὶ ψάλτριαι, παλαιθετῶν
ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε.

Athenaei verba attulimus integra, ut appareret, quae fuerit veterum grammaticorum, imprimis Didymi, de magadide sententia. Cum hoc Athenaei loco praeterea conferendus est l. IV. p. 182. E. et Eustath. p. 1157, 12. Nostro tempore et in rem et in vocis formam inquisiverunt Boeckh. de metr. Pind. III. c. 11. p. 261. sqq. Th. Bergk. ad Anacreont. fgm. 5. p. 84. sqq. Meinek. Poet. com. III. p. 179. Praecipue vero audiendus est Th. Bergk. l. c., qui de hoc fragmento ita scribit: „A Lydis enim magadis potissimum usurpatur: hinc Ion dixit in Omphala Athen. l. c.

ἀλλ' εἶα, Λυδαὶ ψάλτριαι, παλαιθετῶν
ὕμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε,
Λυδός τε μάγαδις αὐλὸς ἡγείσθω βοῆς.

utrumque enim fragmentum coniungendum esse censeo. Omphala autem Herculem hospitaliter excipiens concentum et citharae et tibiae (utraque enim communi nomine magadis appellabatur) requirit.“ Extrema perquam probabilia sunt, sed de colligatione fragmentorum, quamvis eam etiam Koepkius probaverit, dubito. — Vs. 1. ἀλλ' εἶα correxit Bentl. Epist. ad Mill. p. 56. quum cod. A. praeberet αλλεια, B. ἄλλειαι, reliqui ἀλλ' αἰ.

IX. (26.)

Athen. XV. p. 690. B. Ἴων Ὀμφάλῃ

Βακκάρεις δὲ καὶ μύρα
καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς
ἄμεινον, ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον.

ἐν τούτοις Σαρδιανὸν κόσμον εἴρηκε τὸ μύρον, ἐπεὶ διαβόητοι ἐπὶ ἡδυπαθείᾳ οἱ Λυδοί. Praecedit apud Athen. Achaei fragm. 10, quod conf. — Libri omnes praebent βάκκαρις, quod Dindorf. in βακκάρεις mutavit, Koepk. p. 30. autem male retinuit eoque defendit, quod apud Aesch. Pers. 848. ed. Well. πόλις, Sept. adv. Theb. 159. φιλοπόλις legatur. Sed priori loco codd. Paris. A. B. C. G. Colb. 1. Ald. Rob. πόλεις, altero autem omnes codices φιλοπόλεις et tantummodo Ald. φιλοπόλις praebent. Nemo vero nescit, quam saepe in syllabis finalibus erratum sit: [illegible] enim, ut iisdem armis contra Koepkium pugnem, in Pers. 864. Well. omnes codd. habent ματροπόλεις, ubi sententia ματρόπολις requirit, quod etiam editores in textum recipere non dubitarunt. Accedit, quod ionicae formae, ut iam ad fragm. 18 monuimus, a poetis tragicis certe in diverbiis alienae sunt. Praeterea Athenaeus ipse

paullo post ex Aeschyli Amymone formam *βακκάρεις* in hoc versu affert: *κἄγωγε τὰς σὰς βακκάρεις τε καὶ μύρα.* Manifestum etiam supra accentus (in *βάκκαρις*) docet, librarium non accusativum ponere, sed nominativum voluisse. — Egregie vidit Nieberding. p. 31., Omphalen ridere Herculis patriae rudes atque asperos mores eumque hortari, ut illis depositis Lydorum luxuriae atque urbanitati se tradat. Quod Canteri causa monui, qui Casaubono in nott. p. 681, suffragante pro *τρόπον* scribi maluit *τόπον.* — Vs. 2. Recte monuisse videtur Koepk. p. 30., verba *Σαρδιανὸν κόσμον* referenda esse imprimis ad purpuram. cf. Aristoph. Ach. 112. et schol. ad h. l. Pac. 1174. et schol. ad h. l. Plat. com. ap. Athen. II. p. 48. B. Clearchus ibid. VI. p. 255. E. XII. p. 514. E.

X. (27.)

Polluc. On. V, 101. *Ἴσως δ' ἂν τοῖς κόσμοις προσήκοι καὶ τὸ ἔντριμμα, ψιμύθιον ἄγχουσα φῦκος, καὶ τὰ ὑπογράμματα, καὶ ἡ στίμμις παρ' Ἴωνι ἐν Ὀμφάλῃ·*

καὶ τὴν μέλαιναν στίμμιν ὀμματογράφον.

Bekk. An. Gr. p. 1208, 30. *τὸ σίνηπι — καὶ τὸ στίμμι, ὅπερ αἱ γυναῖκες κατὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς χρίονται, ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ λαχᾶς καλεῖται, οὐκ εἰσὶν Ἑλληνικὰ, κλίνονται δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ος. — εὑρέθη δὲ καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον, οἷον ἡ στίμμις, τῆς στίμμιδος. Ἴων Ὀμφάλῃ· καὶ τὴν κτλ.* Grammat. in Cram. Anecd. Gr. Oxon. II. p. 413, 1. *Στίμμι. διατί τὸ στίμμι θηλυκῶς λεγόμενον; οἷον ἡ στίμμις, τῆς στίμμεως. Ἴων Ὀμφάλῃ· καὶ τὰν μέλαιναν κτλ.* Idem versus legitur sine auctoris et fabulae nomine apud Schol. Hom. Paris. ad Hom. Il. θ'. 545. in Cram. Anecd. Gr. Paris. III. p. 46, 8. et apud grammat. in Cram. Anecd. Gr. Oxon. II. p. 259, 18. sic: *Στῖμι· σημαίνει δὲ τὸν λεγόμενον χόλλαν διὰ τοῦ ι. τὰ γὰρ εἰς ι λήγοντα οὐδέτερα οὐ θέλουσι τὴν ει δίφθογγον παραλήγεσθαι· οἷον, μέλι, κιννάβαρι, σίνηπι, πίπερι· οὕτως οὖν καὶ στῖμι. ἰστέον δὲ ὅτι λέγεται ἡ στῖμις, τῆς στίμεως, τὴν στῖμιν· καὶ τὴν μέλαινα στῖμιν ὀμματόγραφος.* (sic!) Sine fabulae nomine poetae vero addito apud Eustath. ad Odyss. ξ'. p. 1761, 32. *ἔτι καὶ τὸ στίμμι θηλυκῶς προάγει εἰπὼν* (sc. *ὁ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς*) *ὅτι στίμμις ἡ εἰς τὰ ὄμματα χρήσιμος. Αἰγυπτίων μέν ἐστι φωνὴ, κεῖται δὲ ὅμως καὶ παρὰ Ἴωνι τῷ ποιητῇ ἐν τῷ· καὶ τὴν μελ. κτλ.* Item ad σ', 355 p. 1850. Eadem vocis forma usus est Antiphanes apud Phot. Lex. p. 538, 25. (Meinek. Poet. com. III. p. 103.) De qua similibusque nuper egregie disputavit Aug. Nauckius in Schneidewini Philologo a. 1846. p. 357. sq. — De stibio ipso, eius vi et usu cf. Plin. Hist. Nat. XXXIII, 6, 33. sq. Quod pariter atque *βάκκαριν* et *μύρα* (fgm. IX.) ad Lydorum ornatum pertinuisse vix est quod moneam.

XI. (28.)

Strabo. I, 3, 60. *Ἴων δὲ περὶ τῆς Εὐβοίας ἐν Ὀμφάλῃ σατύροις.*

Εὐβοῖδα μὲν γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων
Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς, ἐκτεμὼν
προβλῆτα πορθμόν.

In Strabonis verbis olim legebatur: ἐν Ὀμφάλῃ σατυρικῷ, quod correxit Bentl. ad Mill. p. 57. (Opusc. p. 506.) — Vs. 1. recte scripsit Koepk. Εὐβοΐδα pro vulg. Εὐβοΐδα. cf. Soph. Trach. 74. Eur. Ion. 60. fragm. 653. Eustath. ad Il. β'. 541. Lobeck. ad Phryn. p. 39. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 698. Hinc vanam esse Elmsleii opinionem (ad Eur. Heracl. 84.) formam Εὐβῷδα commendantis facile intelligitur. — Vs. 2. sq. in omnibus codicibus est: ἀκτῆς ἐχώρισεν ἐκτέμνων πρὸς Κρῆτα πορθμόν, quod ferri non posse et metrum et sententia docent. Quare Valck. Diatr. p. 144. correxit: ἐχώρισ' ἀκτῆς ἐκτεμὼν πρόβλημα πορθμόν. Recentiores autem editores Bentleio l. c. auctore: ἐχώρισ' ἀκτὴν ἐκτεμὼν προβλῆτα πορθμῷ, satis ingeniose. Atqui in ea correctione aliquid inesse, quod probari nequeat, bene monuit Nieberding. p. 32. Haud facile enim perspicitur, qua ratione poeta eam litoris partem, quam fretum illud inter Euboeam insulam et Boeotiam exsecuit, freto obiectam (ἀκτὴν προβλῆτα πορθμῷ) appellare potuerit. Imo hoc dixisse videtur: Euripus Euboeam a litore Boeotiae abscidit, sese inter utramque terram quasi insinuans atque ita fretum illud obiectum, terrae scilicet Boeotiae, exsecans. Certe sic Strabonis locum ac maxime Ionis verba etiam Eudociam legisse apparet ex huius verbis in Villoison. Anecd. Gr. II. p. 342. ὁ δὲ γεωγράφος φησὶν ὅτι πιστεύεται τὴν Λέσβον ἀπερρωγέναι τῆς Ἴδης, ὡς καὶ τὴν Σικελίαν τῆς Ῥηγίνης καὶ τὴν Ὄσσαν τοῦ Μακεδονικοῦ Ὀλύμπου, ὡς μέσον ἔκτοτε διέρρευσεν ὁ Πηνειός. καὶ τὴν Εὐβοΐδα δὲ γῆν λεπτὸς Εὐρίπου κλύδων Βοιωτίας ἀκτῆς ἐχώρισε, καθά τις φησι ποιητής. cf. Plin. Hist. Nat. II. 90. *Namque et hoc modo insulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiae, Cyprum Syriae, Euboeam Boeotiae, Euboeae Atalantem et Macrin, Besbycum Bithyniae, Leucosiam Sirenum promontorio.*

XII. (29.)

Hesych. et Phavorin. s. v. ἐρρωπίζομεν. Ἴων Ὀμφάλῃ. τινὲς ῥωπίζειν ἀπέδοσαν τὸ ἀτεχνιτεύεσθαι (ἀτεχνεύεσθαι Phavor.) καὶ ἀμαθεύεσθαι· κακῶς· ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς φόρτος (χόρτος Ms. Schow. et Phavor.), καὶ ποικίλος καὶ βέβαιος, καὶ τὰ ἔσω τῶν ῥώπων πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα (σίστρα. Ms. Schow. σεῖστρα vulg. et Phavor.) κυρίως. Bentl. Epist. ad Mill. p. 55. Opusc. p. 498. paullo audacius scripsit: ἔστι γὰρ ῥῶπος ὁ λεπτὸς καὶ ποικίλος φόρτος καὶ γέλγαι καὶ τὰ ἐκ τῶν ῥώπων πλέγματα κανᾶ καὶ σῆστρα κυρίως. Cf. Bekk. An. Gr. p. 299, 27. ῥῶπος. ὁ παντοδαπὸς φόρτος. Suid. s. v. ῥῶπος. μῖγμα χρώματος, ὅσα βαφεῦσι, ζωγράφοις, μυρέψοις χρησιμεύει. ὅθεν ῥωποπώλης. τινὲς δὲ καὶ τὸν παντοδαπὸν φόρτον ῥῶπον εἰρήκασι. Vocem habent Aeschylus in Phrygibus (ap. Polluc. VII, 131.): ἀλλὰ ναυβάτην φορτηγὸν, ὅστις ῥῶπον ἐξάγει χθονός. Demosth. adv. Phorm. 9. Ὥστε τοῦ ναυκλήρου κελεύοντος αὐτὸν κατὰ τὴν συγγραφὴν ἐντίθεσθαι τὰ ἀγοράσματα τῶν ἐμῶν χρημάτων, εἶπεν οὗτος ὁ νῦν φάσκων ἀποδεδωκέναι τὸ χρυσίον, ὅτι οὐκ ἂν δύναιτο ἐνθέσθαι εἰς τὴν ναῦν τὰ χρήματα. ἄπρατον γὰρ εἶναι τὸν ῥῶπον. — Ῥωπίζειν non multum a ῥωποπωλεῖν discrepuisse videtur, quod Hesych. s. v. affert.

XIII. (30.)

Hesych. s. v. *σπίλον Παρνασίαν.* (*Παρνασείαν* MS. Schow.) *Ἴων Ὀμφάλῃ. οὐκ εὖ· σπιλάδες γὰρ πέτραι.* cf. Lobeck. ad Phryn. p. 28. Frequens est vox apud posteriores scriptores. cf. Lycophr. 188. 374. etc.

XIV. (31.)

Schol. ad Aristoph. Av. 1680. *μὰ τὸν Δί' οὐχ οὗτός γε·) Μὰ τὸν Δία, φησὶν, οὐ λέγει παραδοῦναι, ἀλλὰ βαδίζειν καὶ ἀναχωρεῖν. οὕτω δὲ αὐτό φησι βαρβάρως καὶ δυσφράστως, ὥσπερ αἱ χελιδόνες. καὶ Αἰσχύλος τὸ βαρβαρίζειν χελιδονίζειν (φησὶ) καὶ Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ τοὺς βαρβάρους χελιδόνας ἀρσενικῶς φησιν, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πρώτῳ τῆς καθόλου φησίν.* cf. Aesch. Ag. 1020. Well. *ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μὴ, χελιδόνος δίκην, ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη, ἔσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.* Eurip. fragm. 91. Aristoph. Ran. 93. 680. Causam, cur barbari *χελιδόνες* appellentur, affert Schol. ad Aristoph. Ran. 93. Hesych. et Phavorin. *χελιδόσι· τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλιάν.*

XV. (32.)

Harpocr. s. v. *θίασος. Ἴων δὲ ἐν Ὀμφάλῃ κοινῶς ἐπὶ παντὸς ἀθροίσματος ἔταξε τοὔνομα.* Eadem habent Phot. Suid. Zonar. s. v. Similiter atque Ion voce *θίασος* usus est Euripides Phoen. 803. Iphig. A. 1059. Iphig. T. 1146.

XVI. (33.)

Polluc. II, 95. *ὁ δὲ Νικοκλέους τοῦ Κυπρίου πατὴρ, ᾧ τὰς παραινέσεις ὁ Ἀθηναῖος σοφιστὴς ἔγραψεν, τὸ μὲν ὄνομα αὐτῷ Τίμαρχος ἦν, διστοίχους δ' εἶχεν ἄρα τῷ Ἀριστοτέλους λόγῳ τοὺς ὀδόντας, κατὰ δὲ τὴν Ἴωνος τοῦ Χίου δόξαν τριστοίχους Ἡρακλῆς.* Cf. Tzetz. Chiliad. III, 115. vs. 921.

ὡς καὶ τὸν Ἡρακλέα δὲ ὁ Χῖος Ἴων λέγει
ἔχειν ὀδόντων τρίστοιχον θέσιν ἀρραγεστάτην.

Haud dubie recte Nieberding. p. 33. hanc narratiunculam ad Ionis Omphalen rettulit; nam ubi, quaeso, Hercules habere se tres dentium series ostendere potuit, nisi in hac fabula, in qua tam eximia voracitatis specimina edidit? cf. fragm. II. III. sq.

Ad eandem fabulam nescio an referendum sit fragm. 57.

ΤΕΥΚΡΟΣ.

I. (34.)

Hesych. s. v. *ἄϊδροι·* (sic cod. Schow. pro vulg. *αἴδροι.*) *ἄϊδριες.*
νι ω
Ἴων Τεύκρῳ. (cod. Schow. *'Ιὼν τευκρ.*) Phavorin et Etym. Magn. s. v. *ἄϊδροι καὶ ἄϊδριες, ἀμαθεῖς, ἄπειροι.* De accentu cf. Arcad. p. 74.

II. (35.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *ἀμφιβώτης. περιβόητος. Ἴων* (cod. how. (*υἱῶν*) *Τεύκρῳ.* Bentl. Epist. ad Mill. p. 55. Opusc. p. 498. ripsit: „lege *περιβοήτου. Βώσας βεβωμένος,* unde *ἀμφίβωτος.*" Is tur *ἀμφιβώτης* genitivum generis feminini ab *ἀμφίβωτος* esse cen it, eamque ob caussam ex Hesychii more vocem *περιβόητος* in eo- m genere, numero, casu apposuit. Quod admodum probabile est.

ΦΟΙΝΙΞ.

I. (36.)

Athen. III. p. 91. D. *ὅτι δὲ οἱ ἐχῖνοι, λέγω δὲ καὶ τοὺς χερσαίους* l *τοὺς θαλαττίους, καὶ ἑαυτῶν εἰσι φυλακτικοὶ πρὸς τοὺς θηρῶντας, προ- ϐαλλόμενοι τὰς ἀκάνθας ὥσπερ τι χαράκωμα. Ἴων ὁ Χῖος μαρτυρεῖ ἐν* ›*ίνικι ἢ Καινεῖ* (sic Dalecampius scripsit pro eo, quod in libris t: *Φοινίκῃ καίνῃ.*)

Ἀλλ' ἔν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ᾔνεσα
ἢ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας.
ὃς εὖτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὁρμὴν μάθῃ,
στρόβιλος ἀμφ' ἄκανθαν εἱλίξας δέμας
κεῖται, δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος.

sdem versus afferunt Zenob. V, 68. et Schol. Paris. Hom. Il. *ο'.* .4. in Cram. Anecd. Gr. Paris. III. p. 387, 10., Vs. 4. 5 habet ut. de solert. anim. 16, 8. p. 971. F. — Vs. 1. pro *τε* Osann. rrexit *γε,* quod sane longe praeferendum est. Cum hoc loco iam ut. l. c. aptissime contulit Archilochi versum (fragm. 83. ed. rgk.) *πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχῖνος ἓν μέγα.* — Vs. 3. pro *κρεισσό- ν ὁρμὴν* praebent Zenob. *θηρίων ὃς μὴν,* Schol. Hom. l. c. *θηρίων μίαν* unde Cram. effinxit *ὁσμὴν,* quod iam Athenaei edit. Basil. et saub. dederant. Grot. Exc. p. 499. *θηρίων ὁρμήν.* — Vs. 4. Verba *ίξας δὲ μὲν κεῖται* ex hoc versu supersunt in loco lacero Diogeniani II, 83. quod vidit Valck. ad Phoen. 1185. Ad constructionem pediendam bene monuit Schweigh. statuendam esse tmesim: *στρό- λος ἀμφιειλίξας δέμας ἄκανθαν* i. e. *ἀκάνθῃ* vel *εἱλίξας ἄκανθαν ἀμφὶ μας.* cf. Matth. Gr. Gr. § 426. Ad sententiam cf. Oppian. Ha- ut. II. 360. sq. — Vs. 5. In Athenaei codd. est *θίγειν.* Plut. et enob. habent: *θιγεῖν τε καὶ δακεῖν.*

II. (37.)

Schol. ad Aristoph. Ran. 706. *εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν*) *Τοῦτο Ἴωνός τιν ἐκ Φοίνικος ἢ Καινέως* (sic Bentl. ad Mill. p. 54. Opusc. 498. pro eo, quod in codd. est: *Φοίνικος ἢ καὶ Οἰνέως*).

εἰ δ' ἐγὼ ὀρθὸς ἰδεῖν βίον ἀνέρος, ὦ πολιῆται.

λει δὲ εἰπεῖν ὅτι εἰ δύναμαι κρίνειν. — Codd. Ven. Laur. Mediol. *δὲ τὸ ὀρθὸς κτλ.* — Optime Bentl. l. c. *ὦ* inseruit ad versum ex-

plendum, ut iustus exoriretur hexameter dactylicus, quem a tragoedia non abhorrere nemo nescit. cf. Soph. OR. 151. 153. Trach. 1010. sq. Aesch. Ag. 104. Eur. fragm. 35. etc. Hinc etiam explicationem trahunt formae ionicae, quamquam ἀνέρος vel a diverbiis non alienum fuisse videtur. Vide quae ad Eurip. fragm. 818 disputavimus. Haud dubie vero locus e chori cantico fluxit. — Ad sententiam Koepk. p. 39. haud inepte comparat Soph. OR. 1057. sq. El. 465. ed. Wund. Si quis autem quaerat, quid sit ὀρθὸς c. Inf., id eadem ratione explicandum esse opinor, qua dicitur δίκαιός εἰμι c. Inf.; itaque εἰ δ' ἐγὼ ὀρθός (εἰμι) ἰδεῖν βίον ἀνέρος dictum est pro: εἰ δ' ὀρθόν ἐστιν, ἐμὲ ἰδεῖν βίον ἀνέρος h. e. *si rectum, verum est, me vitam hominis perspicere.*

III. (38.)

Athen. IV. p. 184. F. (p. 399, ed. Dindorf.) Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν καλεῖ ἐν τούτοις

Ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

Sequuntur deinceps fragm. 44. et 42. Huc respexit Eustath. p. 1479, 27. quum scriberet: Ἴων δὲ ὁ τραγικὸς ἀλεκτόρα τὸν αὐλὸν εἶπε διὰ τὸ ἡδὺ, οὗ χάριν οὐκ ἔχει ὁ ἀκροατὴς λέγεσθαι ἤγουν κοιμᾶσθαι. Pro ἐπὶ δ' Casaub. coniecit ἐπῇδ', quod recepit Schweighaeus., fortassis recte; nam Athenaeus, ut bene Emperius (in Zimmermanni Diar. Antiqu. 1835. n. 1.) monuit, haud facile in excerpendis scriptorum locis tam negligens est, ut vocabula omittat, unde reguntur casus obliqui. In eo autem graviter lapsus est ille, quod voce αὐλὸς eiecta, quam e versu praecedente additam esse dixit, hunc senarium satis intolerabilem effinxit: ἐπῇδ' ἀλέκτωρ Λύδιος ὕμνον Ἀχαιῶν. Quem primus, quod sciam, explosit Emperius l. c., simul pro Ἀχαιῶν, quod a se non intelligi dicebat, ἀχέων (ἠχέων) corrigens et versum paroemiacum fuisse statuens. Sed iusto brevior atque obscurior fuit vir doctissimus: nam neque apparet, volueritne ἐπῇδ' retinere an non, neque intelligitur, qualis sit ille versus paroemiacus, quem statuit. Nieberdingio p. 37. versus aut hexameter dactylicus (velut fragm. 37.), cui in fronte arsis desit, aut anapaesticus fuisse videtur, in quo verbum finitum ex iis, quae antecesserint aut sequuta sint, supplendum sit; ἐπὶ enim esse adverbii loco. Quae sententia vereor, ut cuiquam probetur. Koepk. p. 40. locum sic constituit:

ἐπῇδ' ἀλέκτωρ
Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

ut sit fragmentum ex stropha quadam depromptum, cuius caput et finis desiderantur. In quo Ἀχαιῶν certe ad ἀλέκτωρ referendum, αὐλὸς autem, quippe glossema, huius ἀλέκτορος Ἀχαιῶν, e textu eiiciendum sit. Verum etiam ad hanc sententiam accedere nequeo. Primum enim credibile non est, vocem αὐλός, quae in omnibus libris legitur, librario originem debere. Nam nemo mehercle Atheniensium, si audivisset sola verba ἐπῇδ' ἀλέκτωρ, de tibia, sed tantummodo de gallo cogitasset. Deinde ne Ἀχαιῶν cum ἀλέκτωρ coniun-

gatur, prohibere mihi videtur verborum collocatio; at fingamus coniungi posse, quis verbis *ἀλέκτωρ Ἀχαιῶν* nude positis potuisse tibiam significari credat? Quare aliter huic loco medendum erit. Quod olim in mentem mihi venerat: *ἔπι δ'* (vel *ἐπὶ δ'* adverbialiter) *αὐλὸς ἀλέκτωρ | Λύδιον (ὑμνῶν) ὕμνον Ἀχαιῶν.* nunc minus mihi placet, quam corrigendi ratio ab Emperio significata, ut locum sic constituerim:

ἔπι δ' (vel *ἐπῆδ'*) *αὐλὸς ἀλέκτωρ*
Λύδιον ὕμνον ἀχῶν.

Similiter enim scripsit Eurip. Ion. 895. *ἀχεῖ ὕμνους εὐαχέτους.* Fragm. 624. *Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος.* Suppl. 82. *ἀχοῦσι προσπόλων χέρες.* — *Λύδιον ὕμνον* vero dixit etiam Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. iamque supra ab Ione ipso (fragm. 25.) Lydias psaltrices *παλαιθετῶν ὕμνων ἀοιδοὺς* vocari vidimus. Ceterum quae sit Ionis sententia, haud obscurum est. Comparat enim tibiam cum gallo eamque pariter atque hunc homines e somno et quiete excitare dicit. Neque hoc verissimum esse quisquam neget. — Haec dudum scripseram, quum in manus mihi veniebant Meinekii Excercit. philol. in Athen. spec. II. (Berol. 1846.), ubi ille p. 10. de hoc Ionis loco sic disputat: „In his *Ἀχαιῶν* quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur *Λύδιον ὕμνον ἀχέων*, *tibia Lydium hymnum ingemiscens.* De diaeresi cf. Lobeck. ad Aiac. 421. Possis etiam *ἰαχῶν* ut est apud Aesch. Sept. 849. *τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν.*" — Vir amicissimus Maur. Schmidt. pro *Ἀχαιῶν* scribi mavult *ἀρχαῖον.*

IV. (39.)

Athen. X. p. 451. D. *Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξὸν ἐν τούτοις*

δρυός μ' ἱδρὼς
καὶ θαμνομήκης ῥάβδος ἥ τ' Αἰγυπτία
βόσκει λινουλκὸς χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

Phavorin. s. v. *ἱδρώς. ὁ δέ γε τὰς πηγὰς γῆς ἱδρῶτα εἰπὼν τροπικῶς εἶπεν, ὥσπερ καὶ ὁ τὸν οἶνον εἰπὼν βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, καὶ τὸν ἰξὸν δὲ δρυὸς ἱδρῶτα ὡς τὸ δρυὸς ἱδρῶς καὶ θαμνομήκης κλάδος.* Similiter Eustath. p. 865, 15. Vs. 1. libri omnes praebent *δρυὸς μὲν ἱδρὼς*, ut sit initium senarii, sed optime iam correxit Casaub. *δρυός μ' ἱδρὼς*, in quod nuper etiam incidit Meinek. Poet. com. III. p. 251. verissime monens, poetas Atticos *ἱδρὼς* constanter prima syllaba brevi adhibuisse. cf. Soph. Ai. 10. Eur. Phoen. 1338. Troad. 1197. Ion. 1175. Bacch. 620. Aristoph. Ach. 695. Eubul. ap. Athen. XIII. p. 557. F. Hinc verba *δρυός μ' ἱδρὼς* senarii exitum efficere manifestum est. — Vs. 2. *θαμνομήκης* ed. Casaub., cod. Pal. et edit. Ald. *ταμνομήκης.* Fuerunt, qui in *θαμνομήκης* corruptelam latere suspicarentur ideoque *θαμνότμητος* vel simile quid scribi iuberent, sed mihi *θαμνομήκης ῥάβδος* de industria a poeta positum videtur, ut virga viscata (*Leimruthe*) a virga piscatoria (*περιμήκης ῥάβδος.* cf.

plendum, ut iustus exoriretur hexameter dactylicus, quem a tragoedia non abhorrere nemo nescit. cf. Soph. OR. 151. 153. Trach. 1010. sq. Aesch. Ag. 104. Eur. fragm. 35. etc. Hinc etiam explicationem trahunt formae ionicae, quamquam ἀνέρος vel a diverbiis non alienum fuisse videtur. Vide quae ad Eurip. fragm. 818 disputavimus. Haud dubie vero locus e chori cantico fluxit. — Ad sententiam Koepk. p. 39. haud inepte comparat Soph. OR. 1057. sq. El. 465. ed. Wund. Si quis autem quaerat, quid sit ὀρθὸς c. Inf., id eadem ratione explicandum esse opinor, qua dicitur δίκαιός εἰμι c. Inf.; itaque εἰ δ' ἐγὼ ὀρθός (εἰμι) ἰδεῖν βίον ἀνέρος dictum est pro: εἰ δ' ὀρθόν ἐστιν, ἐμὲ ἰδεῖν βίον ἀνέρος h. e. *si rectum, verum est, me vitam hominis perspicere.*

III. (38.)

Athen. IV. p. 184. F. (p. 399, ed. Dindorf.) Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν καλεῖ ἐν τούτοις

Ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

Sequuntur deinceps fragm. 44. et 42. Huc respexit Eustath. p. 1479, 27. quum scriberet: Ἴων δὲ ὁ τραγικὸς ἀλεκτόρα τὸν αὐλὸν εἶπε διὰ τὸ ἡδὺ, οὗ χάριν οὐκ ἔχει ὁ ἀκροατὴς λέγεσθαι ἤγουν κοιμᾶσθαι. Pro ἐπὶ δ' Casaub. coniecit ἐπῇδ', quod recepit Schweighaeus., fortassis recte; nam Athenaeus, ut bene Emperius (in Zimmermanni Diar. Antiqu. 1835. n. 1.) monuit, haud facile in excerpendis scriptorum locis tam negligens est, ut vocabula omittat, unde reguntur casus obliqui. In eo autem graviter lapsus est ille, quod voce αὐλὸς eiecta, quam e versu praecedente additam esse dixit, hunc senarium satis intolerabilem effinxit: ἐπῇδ' ἀλέκτωρ Λύδιος ὕμνον Ἀχαιῶν. Quem primus, quod sciam, explosit Emperius l. c., simul pro Ἀχαιῶν, quod a se non intelligi dicebat, ἀχέων (ἠχέων) corrigens et versum paroemiacum fuisse statuens. Sed iusto brevior atque obscurior fuit vir doctissimus: nam neque apparet, volueritne ἐπῇδ' retinere an non, neque intelligitur, qualis sit ille versus paroemiacus, quem statuit. Nieberdingio p. 37. versus aut hexameter dactylicus (velut fragm. 37.), cui in fronte arsis desit, aut anapaesticus fuisse videtur, in quo verbum finitum ex iis, quae antecesserint aut sequuta sint, supplendum sit; ἐπὶ enim esse adverbii loco. Quae sententia vereor, ut cuiquam probetur. Koepk. p. 40. locum sic constituit:

ἐπῇδ' ἀλέκτωρ
Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

ut sit fragmentum ex stropha quadam depromptum, cuius caput et finis desiderantur. In quo Ἀχαιῶν certe ad ἀλέκτωρ referendum, αὐλὸς autem, quippe glossema, huius ἀλέκτορος Ἀχαιῶν, e textu eiiciendum sit. Verum etiam ad hanc sententiam accedere nequeo. Primum enim credibile non est, vocem αὐλός, quae in omnibus libris legitur, librario originem debere. Nam nemo mehercle Atheniensium, si audivisset sola verba ἐπῇδ' ἀλέκτωρ, de tibia, sed tantummodo de gallo cogitasset. Deinde ne Ἀχαιῶν cum ἀλέκτωρ coniun-

gatur, prohibere mihi videtur verborum collocatio; at fingamus coniungi posse, quis verbis *ἀλέκτωρ Ἀχαιῶν* nude positis potuisse tibiam significari credat? Quare aliter huic loco medendum erit. Quod olim in mentem mihi venerat: *ἔπι δ'* (vel *ἐπὶ δ'* adverbialiter) *αὐλὸς ἀλέκτωρ | Λύδιον (ὑμνῶν) ὕμνον Ἀχαιῶν.* nunc minus mihi placet, quam corrigendi ratio ab Emperio significata, ut locum sic constituerim:

ἔπι δ' (vel *ἐπῇδ'*) *αὐλὸς ἀλέκτωρ*
Λύδιον ὕμνον ἀχῶν.

Similiter enim scripsit Eurip. Ion. 895. *ἀχεῖ ὕμνους εὐαχέτους.* Fragm. 624. *Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος.* Suppl. 82. *ἀχοῦσι προσπόλων χέρες.* — *Λύδιον ὕμνον* vero dixit etiam Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. iamque supra ab Ione ipso (fragm. 25.) Lydias psaltrices *παλαιθετῶν ὕμνων ἀοιδοὺς* vocari vidimus. Ceterum quae sit Ionis sententia, haud obscurum est. Comparat enim tibiam cum gallo eamque pariter atque hunc homines e somno et quiete excitare dicit. Neque hoc verissimum esse quisquam neget. — Haec dudum scripseram, quum in manus mihi veniebant Meinekii Excercit. philol. in Athen. spec. II. (Berol. 1846.), ubi ille p. 10. de hoc Ionis loco sic disputat: „In his *Ἀχαιῶν* quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur *Λύδιον ὕμνον ἀχέων, tibia Lydium hymnum ingemiscens.* De diaeresi cf. Lobeck. ad Aiac. 421. Possis etiam *ἰαχῶν* ut est apud Aesch. Sept. 849. *τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν.*" — Vir amicissimus Maur. Schmidt. pro *Ἀχαιῶν* scribi mavult *ἀρχαῖον.*

IV. (39.)

Athen. X. p. 451. D. *Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξὸν ἐν τούτοις*

δρυός μ' ἱδρὼς
καὶ θαμνομήκης ῥάβδος ἢ τ' Αἰγυπτία
βόσκει λινουλκὸς χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

Phavorin. s. v. *ἱδρώς. ὁ δέ γε τὰς πηγὰς γῆς ἱδρῶτα εἰπὼν τροπικῶς εἶπεν, ὥσπερ καὶ ὁ τὸν οἶνον εἰπὼν βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, καὶ τὸν ἰξὸν δὲ δρυὸς ἱδρῶτα ὡς τὸ δρυὸς ἱδρῶς καὶ θαμνομήκης κλάδος.* Similiter Eustath. p. 865, 15. Vs. 1. libri omnes praebent *δρυὸς μὲν ἱδρὼς*, ut sit initium senarii, sed optime iam correxit Casaub. *δρυός μ' ἱδρὼς*, in quod nuper etiam incidit Meinek. Poet. com. III. p. 251. verissime monens, poetas Atticos *ἱδρὼς* constanter prima syllaba brevi adhibuisse. cf. Soph. Ai. 10. Eur. Phoen. 1338. Troad. 1197. Ion. 1175. Bacch. 620. Aristoph. Ach. 695. Eubul. ap. Athen. XIII. p. 557. F. Hinc verba *δρυός μ' ἱδρὼς* senarii exitum efficere manifestum est. — Vs. 2. *θαμνομήκης* ed. Casaub., cod. Pal. et edit. Ald. *ταμνομήκης*. Fuerunt, qui in *θαμνομήκης* corruptelam latere suspicarentur ideoque *θαμνότμητος* vel simile quid scribi iuberent, sed mihi *θαμνομήκης ῥάβδος* de industria a poeta positum videtur, ut virga viscata (*Leimruthe*) a virga piscatoria (*περιμήκης ῥάβδος.* cf.

Hom. Od. XII. 251. *Angelruthe*) discerneretur. Sermo enim de aucupio est; auceps igitur dicit: *alit me viscum quercinum et virga (longitudine fruticis) fruticosa et laena ex Aegyptio lino texta (rete), pedica bestiis capiendis apta.* In omnibus libris est Αἰγυπτίῃ, quod editores omnes retinuerunt. — Vs. 3. libri omnes habent λίνουλκος, quod Dindorfius, nisi corrigendum, certe λινοῦλκος scribendum esse dicit. Recte autem monuit Koepk. p. 42. repugnare Arcadium p. 87, 27. ed. Bark. haec docentem: ὅσα παρὰ τὸ ἕλκω καὶ ἀμέλγω, ὀξύνεται, γαμουλκός, ἀμολγός. Atque ita sane semper scriptum invenitur κερουλκὸς (Soph. ap. Plut. Mor. p. 640. A. Eur. Or. 268.), ζυγουλκὸς (Moschion. fgm. 9. vs. 26.), τοξουλκὸς (Aesch. Pers. 238) ξιφουλκὸς (Aesch. Eum. 562) βαρουλκός, alia, quare etiam hoc loco λινουλκὸς scribere non dubitavi. Lobeck. ad Phryn. p. 612. proposuit λινόκλως, quod a literarum ductibus nimis recedit neque aptiorem sententiam praebet, quam λινουλκός, quamquam de huius vocis significatione dubitari potest. Nam adiectiva ista ab ἕλκω deducta mox activa, mox passiva significatione adhibentur; itaque Casaub. λινουλκὸς interpretatus est *e lino factus* vel *textus*, Schweigh. contra: *qui lino trahitur*, (quod satis commode dici potuerit de reti, quod lineo fune tractum aves involvat), ac similiter Toup. Epist. crit. p. 89. λινουλκὸς χλαῖνα, *rete loris sive funiculis aptum.* Sed equidem non intelligo, cur poeta rationem, qua rete adhibeatur, nec potius materiam, ex qua factum sit, descripserit; quare ad Casauboni sententiam accedo, qui verba λινουλκὸς χλαῖνα bene sic interpretatus est: *retia, quibus ceu veste amictae aviculae capiuntur.* — Pro θήραγρος, quod cod. Palat. et Casaub. in adnot. habent, in cod. Laur. et edit. Ald. est θηραγρὸς, in edit. Basil. et Casaub. θυραγρός.

V. (40.)

Athen. IV. p. 185. A. (citato fragm. 44. pergit:) ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ αὐτὸς Ἴων φησὶν

Ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.

οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος. παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι *). — Cod. Laur. τρέχοντα. — Hoc fragmentum haud mediocriter offensioni fuit viris doctis. Primum enim haud facile intelligitur, quid significet ἔκτυπος. Dicit quidem Casaub., sonum ἔκτυπον esse *clarum et perspicuum,* quum hoc adiectivum proprie locum habeat in iis, quae de alio sint ἀκριβῶς expressa, et, ut Graeci loquantur, ἐκμεμαγμένα: sed quantum ipse huic interpretationi tribuerit, inde cognosci potest, quod paullo post proposuit εὔκτυπος. Ac profecto haud facile cuiquam persuadebit, ἔκτυπον esse *clarum et perspicuum.* Idem quum sensisset

*) In Athenaei Epitome locus sic legitur: ὁ αὐτὸς (Ἴων) καὶ ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν φρύγιον καλεῖ· καὶ βαρὺν αὐλὸν τὸν φρύγιον. βαρὺς γὰρ οὗτος τῷ ὄντι, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι.

Bentleius (Epist. ad Mill. p. 55. Opusc. p. 498.), locum sic constituit:

— ἐκτύπουν, ἄγων βαρὺν
αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμὸν —

collat. (Eurip.) Rhes. 308. πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. — In qua correctione tamen primum accusativi τρέχοντα ῥυθμὸν offendunt, quum in omnibus libris praeter Laur. τρέχοντι ῥυθμῷ atque etiam in Laur. ῥυθμῷ legatur eaque scriptura insuper sequentibus Athenaei verbis: οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ confirmetur; deinde nescio an necessarium non fuerit ἔκτυπον in ἐκτύπουν mutare, quum ἔκτυπον, etiamsi ab ἔκτυπος non derivari, tamen a κτυπέω deduci possit. Nam aoristo ἔκτυπον saepius epici et semel etiam Soph. OC. 1456 usus est. Si autem ἔκτυπον et dativi τρέχοντι ῥυθμῷ revocantur, versus iambicos esse non potuisse manifestum est. Itaque nescio, an rectius Nieberding. p. 41. locum sic dederit:

ἔκτυπον
ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.

nisi forte eum potius uno versu comprehendere mavis, nam de metro in laceris poetarum reliquiis iudicare lubricum ac difficile est. Quod Hemsterhusio ad Lucian. Dial. deor. XII. in mentem venit, pro τρέχοντι scribere τρήχοντι, ut intelligantur *numeri asperi, modi inconditi*, id, ut bene monuit Nieberding. l. c., hoc loco minus aptum est, sed multo melius τρέχων ῥυθμὸς convenit harmoniae illi Bacchicae numerisque incitatis Phrygicis, de quibus cf. Boeckh. de metr. Pind. III, 8. p. 239. sq. O. Mueller. Hist. Lit. Graec. I. p. 271. sq. Verba e chori cantico petita esse vix est quod moneam.

VI. (41.)

Hesych. et Phavorin. s. v. τιμαλφῆς. ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. Ἴων Φοίνικι δευτέρῳ· τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον (leg. ὤνιον. Vales.) cf. Suid. Phot. Hesych. s. v. τιμαλφέστατον. Bachm. An. Gr. p. 287, 26. Eadem voce usus est Aeschylus in Epigonis fragm. II. Plat. Tim. p. 59. B.

VII. (42.)

Athen. VII. p. 318. E. τοῦ πολύποδος μνημονεύει καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων ἐν Φοίνικι λέγων

καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσι
στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός.

Eosdem versus attulit Eustath. p. 1541, 43. hominem versipellem vel παλίμβολον iis notari dicens, sed omisit καὶ et pro ἀναίμοσι dedit ἀναίμονα, vs. 2 autem πολύπουν, quod etiam habent Athenaei codd. Laur. Palat. — De polypis vide quae disputavit Athen. inde a p. 316. A., praecipue quae ex Aristotele attulit p. 316. C. sqq. Imprimis autem huc pertinere monuit Koepk. p. 44. quae leguntur p. 316. F. sq. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι φεύγων διὰ τὸν φόβον μεταβάλλει

τὰς χρόας καὶ ἐξομοιοῦται τοῖς τόποις ἐν οἷς κρύπτεται, ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θέογνίς φησιν ἐν ταῖς ἐλεγείαις (vs. 418. ed. Welck.) Hinc explicatur, cur polypus μεταλλακτήρ vel περιψίχρως vocetur. Similes sententias Athenaeus et h. l. et XII. p. 513. C. sq. attulit.

VIII. (43.)

Polluc. On. IX, 37. Ἴων δὲ ἐν Φοίνικι σαφέστερον

ἀλλ' ὦ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί.

Disputat Pollux de significatione vocis κωμήτης, quam ab κώμη, *vicus*, derivat, ita ut κωμήτης *vicinus* sit, eiusque usus exemplum affert Ionis versum. Similiter voce usus est Aristoph. Nub. 965. Nieberding. et Koepk. haud inepte comparant dictionem θεοὶ ἀγυιεῖς vel ἀγυιᾶται, quam veteres grammatici explicant v. σύνοικοι, γείτονες et similibus.

Φ Ρ Ο Υ Ρ Ο Ι.

I. (44.)

Athen. IV. p. 184. F. (citato fragm. 38. pergit:) ἐν δὲ Φρουροῖς τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε σύριγγα διὰ τούτων

Προθεῖ δέ τοι σῦριγξ, Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

Cod. Laur. Προσθεῖ. Sententiam bene explicuit Schweighaeuserus in adnot. p. 683, ubi contra Casaubonum disputans haec scripsit: „quid simplicius aut magis in promptu erat, quam *Idaeam fistulam* vel *tibiam*, *Phrygiam* intelligere? Iam vero poeta, pro eo, quod Phrygiam vel Idaeam fistulam (Ἰδαίαν σύριγγα) dicere potuerat, fistulam maluit (per appositionem, quam dicunt Grammatici) τὸν Ἰδαῖον ἀλεκτρυόνα appellare, i. e. *Idaeum gallum gallinaceum*." De imagine, quae verbis subest, vide quae monuimus ad fragm. 38. Male autem Schweigh., quem secutus est Nieberding. p. 42., ut senarium iambicum revocaret, ex Athenaei verbis ἀλεκτρυών in Ionis verba pro ἀλέκτωρ intulit; nam versus, qui hac ratione exoritur, intolerabilem habet in quinto pede anapaestum. Haud dubie igitur rectius Koepk. p. 47. verba e chori carmine petita et sic fortasse ordinanda esse statuit:

προθεῖ δέ τοι
σῦριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

ut dipodiam iambicam exceperit versus ex anacrusi et trimetro dactylico constans, (⏑, –⏑⏑–⏑⏑––) velut apud Soph. OR. 152 et 154. ed. Wund.

II. (45.)

Hesych. s. v. νιφόεσσα Ἑλένη, ἀντὶ τοῦ λευκή. Ἴων Φρουροῖς. Eadem habet Phot. in Lexico, nisi quod σελήνη praebet. Quod magis placere dicit Koepk. p. 46. et ob sententiam et quia finem efficiat hexametri versus, qui a tragoedia non alienus sit. Itaque haec

rba ad eam scenam pertinere sibi persuasit, ubi de adventu Priami castris Graecorum sermo fuerit; nam Priamum nocte (dum *νι-εσσα σελήνη* e coelo luxerit) ad Achillem venisse, ex Iliade constare. d equidem ea in re viro doctissimo assentiri non possum. Quum im Helena, ut e sequente fragmento liquet, in hac fabula egerit, ad epitheton potius ad mulierem pulchritudine conspicuam, quam Lunam referendum esse censeo.

III. (46.)

Schol. ad Aristoph. Ran. 1425. (1462.) *ποθεῖ μέν, ἐχθαίρει δέ·*) *ερὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶ*

σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεταί γε μήν.

δὲ λόγος, ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον, μισεῖ δὲ ὡς τυραννικόν. Paullo ter, quamquam sine auctoris et fabulae nomine, hunc versum at-lit Suid. v. *σιγῶ* scribens: *σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν.* idum vero a viris doctis observatum est, Suidam Ionis et Aristo-anis versus inter se simillimos confudisse, ab hoc finem, ab illo itio mutuantem. Attamen non tam Suidae ipsi, quam librariis hoc tio vertendum esse videtur. Nam haud ad glossam *σιγῶ* pertinent, ae nunc quidem iis fine glossae *σίφνιοι* leguntur, cum ea autem quaquam cohaerent: *ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· θεῖ μὲν κτλ.* Saepius enim in Suidae Lexico unius eiusdemque ossae partes in diversas plagulas distractae sunt. cf. v. *Σιμμίας, ίλητος,* aliis. Quam ob rem v. *σιγῶ* sic scribendum erit: *σιγῶ· τὸ τακαύω, καὶ σιωπῶ. σιγᾷ μέν, ἐχθαίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν* (imo *γε ν.*). *ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν· φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· ποθεῖ μέν, ἐχ-ίρει δέ, βούλεται δ' ἔχειν· τουτέστιν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ποθεῖ μὲν δραστήριον τὸν Ἀλκιβιάδην, μισεῖ δὲ ὡς τυραννικὸν κτλ.*

IV. (47.)

Schol. Plat. de Rep. VIII. p. 394, 20. p. 415. ed. Bekk. *στρε-πτούς·*) *ὅρμους περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὰς χεῖρας, οὓς καὶ στεφάνους ιρῶν λέγει Ἴων ἐν Φρουροῖς.* Hunc vocis *στέφανος* usum videri iam Etym. M. p. 726, 40. respexisse, ubi haec legantur: *στέμματα ν γάρ ἐστι παντὸς ἐν οἱῳδήποτε τρόπῳ περιτιθέμενον καὶ περὶ χεῖρα καὶ ρὶ τράχηλον.* bene monuit Koepk. p. 49.

V. (48.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *κλητῆρα· τὸν καλέσαντα. Ἴων Φρου-ῖς.* Sic vocem etiam adhibuit Aesch. Suppl. 617. Sept. c. Theb. 6. —

VI. (49.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *πυργήρως, μετέωρως* (*μετέωρος* He-ch.) *ὡς πύργος* (*πυρός.* Phavor.) *καὶ ἐν φρουροῖς· πυργείαν* (*πυρ-ν.* Phavor.) *κώπην.* MS. Schow. *κοπήν.* Locum sic correxit Koepk. 46. *πυργήρως· μετεώρως ὡς πύργος. Ἴων Φρουροῖς πυργείαν κώπην*

(sc. κυργήρη ὀνομάζει.), et κυργείαν κώπην remum esse dixit, quo in puppi veteres usi sint. Fortassis recte, quum Hesych. ipse paullo post scripserit: κυργίον· μέρος τριήρους. Nam illud κυργίον altiorem eamque posteriorem navis partem fuisse (*Hinterdeck*) ex primario vocis πύργος significatione apparere bene idem vir doctissimus monuit. Atqui optimi codicis scripturam κοκήν si consideramus, sponte fere sese offert coniectura, Ionem scripsisse: κυργείαν σκοπήν.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (50.)

Plut. Consol. ad Apollon. 22. p. 113. B. *Τούτων γὰρ* (sc. *τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Σύρων καὶ τῶν Λυδῶν*) *τοὺς μὲν εἰς βόθρους τινὰς καταδύντας ἱστοροῦσιν ἐπὶ πλείους ἡμέρας μένειν, μηδὲ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ὁρᾶν βουλομένους, ἐπειδὴ καὶ ὁ τετελευτηκὼς ἀποστέρηται τούτου. Ἴων γοῦν ὁ τραγικὸς ποιητής, οὐκ ἀνήκοος ὢν τῆς τούτων εὐηθείας, πεποίηκέ τινα λέγουσαν,*

Ἐξῆλθον ἡμῶν ἱκέτις ἡβώντων τροφὸς
παίδων, βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Locum Wyttenbach. e cod. Paris. restituit, quum ante legeretur: ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ (vel apud Xylandr. ἡμωνῆται) ἡμῶν τροφὸς παίδων κτλ. Carere igitur possumus emendatione, quam proposuerunt Porso (Advers. p. 278.) et Iacobs. (Animadv. in Eurip. p. 38.): ἐξῆλθον ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφὸς κτλ. Vera autem videntur, quae Iacobs. ibidem monuit: verba nutricis esse in scenam prodeuntis et prologum, ut videtur, agentis; certe novi iis actus initium constitui.

II. (51.)

Ibid. 28. p. 116. D. *Ἔν τε γὰρ τῷ γινώσκειν ἑαυτὸν περιέχεται τὸ μηδὲν ἄγαν, καὶ ἐν τούτῳ τὸ γινώσκειν ἑαυτόν. Διὸ καὶ περὶ μὲν τούτων φησὶν ὁ Ἴων οὕτως,*

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, τοῦτ᾽ ἔπος μὲν οὐ μέγα,
ἔργον δ᾽, ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπίσταται θεῶν.

Eadem verba paullulum immutata affert Olympiod. Schol. ad Plat. Alcibiad. I. p. 201. ed. Creuz. διὰ τὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ μόνος δὲ Ζεὺς ἐπίσταται θεῶν.

eaque eodem fere modo exstant etiam in schol. ad Plat. p. 81. Ruhnk., nisi quod vs. 2. legitur: ἔργῳ δὲ μόνος τοῦτ᾽ ἐπίσταται θεός.

III. (52.)

Plut. de tranqu. anim. 3. p. 466. D. et hinc Stob. Floril. IV, 117. *καὶ γὰρ ἡ γυνὴ λυπεῖ, καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῶνται, καὶ δυσχεραίνουσι τὸ κλινίδιον·*

Φίλων δ᾽ ὅ τ᾽ ἐλθὼν λυπρὸς, ὅ τ᾽ ἀπιὼν βαρὺς,

ὡς ὁ Ἴων φησίν. — In Plutarchi et Stobaei codd. est λυπηρὸς, quod iam Grot. correxit.

IV. (53.)

Plut. Quaest. Conviv. III, 10. c. 2, 3. p. 658. B. τὴν γὰρ σελήνην ἠρέμα χλιαίνουσαν ἀνυγραίνειν τὰ σώματα, τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν μᾶλλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν. — — — τὴν δὲ σελήνην ἀδρανεστέρας ἀφιέναι τὰς αὐγάς·

Μέλας γὰρ αὐταῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς,

κατὰ τὸν Ἴωνα. Ad eundem locum respexit Plut. de facie in orb. lun. 16. p. 929. A. sic scribens: αὐτῆς (sc. τῆς σελήνης) δὲ νωθείαν καὶ τάχους ἀμβλύτητα καὶ τὸ θερμὸν ἀδρανὲς καὶ ἄμαυρον, ᾧ κατὰ τὸν Ἴωνα μέλας οὐ πεπαίνεται βότρυς, εἰς τί θησόμεθα πλὴν ἀσθένειαν αὐτῆς καὶ πάθος, εἰ πάθος ἀϊδίῳ σώματι καὶ ὀλυμπίῳ μέτεστιν. — Haud improbabiliter Nieberding. p. 49., quod priori loco additum legitur γὰρ αὐταῖς, Plutarchi esse, Ionem vero scripsisse censet:

μέλας σελήνης οὐ πεπαίνεται βότρυς
αὐγαῖς κτλ.

Koepkius vero, cui versus e dramate satyrico petitus videtur, proposuit: μέλας γὰρ αὐγαῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς. Sed vix abesse potest genitivus ad αὐγαῖς pertinens. Quare multo praestantior est correctio, quam mecum communicavit Maur. Schmidt: μήνης γὰρ αὐγαῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς. Μέλας autem, quod omitti nolim, fortassis in praecedentis versus fine locum habuit. Ceterum simillimus est locus incerti poetae tragici fragm. CLVI.

V. (54.)

Plut. vit. Demosth. c. 3. κἀκεῖ γὰρ, ὥς φησιν ὁ Ἴων, δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία. Hinc Grot. Exc. p. 450. κἀκεῖ in κεῖται mutato hunc senarium elicuit:

κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

Num autem recte monuerit Koepk. p. 95., propius ad verum accessisse Reiskium videri scribentem:

κακὴ γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

dubitari potest, nam fortasse verba κἀκεῖ γὰρ tantummodo Plutarchi sunt. Certe in proverbium abierunt verba δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία, similiter atque Livianum illud (XXIII, 37.): *cantherium in fossa*, quo veteres haud dubie utebantur, ubi aut vires aut peritiam ad aliquam rem peragendam sibi deesse intelligebant.

VI. (55.)

Stob. XX, 6.

A. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος.
B. ἀλλὰ βούλομαι,
οὐδεὶς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπείληφεν, πάτερ.

plendum, ut iustus exoriretur hexameter dactylicus, quem a tragoedia non abhorrere nemo nescit. cf. Soph. OR. 151. 153. Trach. 1010. sq. Aesch. Ag. 104. Eur. fragm. 35. etc. Hinc etiam explicationem trahunt formae ionicae, quamquam ἀνέρος vel a diverbiis non alienum fuisse videtur. Vide quae ad Eurip. fragm. 818 disputavimus. Haud dubie vero locus e chori cantico fluxit. — Ad sententiam Koepk. p. 39. haud inepte comparat Soph. OR. 1057. sq. El. 465. ed. Wund. Si quis autem quaerat, quid sit ὀρθὸς c. Inf., id eadem ratione explicandum esse opinor, qua dicitur δίκαιός εἰμι c. Inf.; itaque εἰ δ' ἐγὼ ὀρθός (εἰμι) ἰδεῖν βίον ἀνέρος dictum est pro: εἰ δ' ὀρθόν ἐστιν, ἐμὲ ἰδεῖν βίον ἀνέρος h. e. *si rectum, verum est, me vitam hominis perspicere.*

III. (38.)

Athen. IV. p. 184. F. (p. 399, ed. Dindorf.) Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν καλεῖ ἐν τούτοις

Ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

Sequuntur deinceps fragm. 44. et 42. Huc respexit Eustath. p. 1479, 27. quum scriberet: Ἴων δὲ ὁ τραγικὸς ἀλεκτόρα τὸν αὐλὸν εἶπε διὰ τὸ ἡδὺ, οὗ χάριν οὐκ ἔχει ὁ ἀκροατὴς λέγεσθαι ἤγουν κοιμᾶσθαι. Pro ἐπὶ δ' Casaub. coniecit ἐπῇδ', quod recepit Schweighaeus., fortassis recte; nam Athenaeus, ut bene Emperius (in Zimmermanni Diar. Antiqu. 1835. n. 1.) monuit, haud facile in excerpendis scriptorum locis tam negligens est, ut vocabula omittat, unde reguntur casus obliqui. In eo autem graviter lapsus est ille, quod voce αὐλὸς eiecta, quam e versu praecedente additam esse dixit, hunc senarium satis intolerabilem effinxit: ἐπῇδ' ἀλέκτωρ Λύδιος ὕμνον Ἀχαιῶν. Quem primus, quod sciam, explosit Emperius l. c., simul pro Ἀχαιῶν, quod a se non intelligi dicebat, ἀχέων (ἠχέων) corrigens et versum paroemiacum fuisse statuens. Sed iusto brevior atque obscurior fuit vir doctissimus: nam neque apparet, volueritne ἐπῇδ' retinere an non, neque intelligitur, qualis sit ille versus paroemiacus, quem statuit. Nieberdingio p. 37. versus aut hexameter dactylicus (velut fragm. 37.), cui in fronte arsis desit, aut anapaesticus fuisse videtur, in quo verbum finitum ex iis, quae antecesserint aut sequuta sint, supplendum sit; ἐπὶ enim esse adverbii loco. Quae sententia vereor, ut cuiquam probetur. Koepk. p. 40. locum sic constituit:

ἐπῇδ' ἀλέκτωρ
Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν.

ut sit fragmentum ex stropha quadam depromptum, cuius caput et finis desiderantur. In quo Ἀχαιῶν certe ad ἀλέκτωρ referendum, αὐλὸς autem, quippe glossema, huius ἀλέκτορος Ἀχαιῶν, e textu eiiciendum sit. Verum etiam ad hanc sententiam accedere nequeo. Primum enim credibile non est, vocem αὐλός, quae in omnibus libris legitur, librario originem debere. Nam nemo mehercle Atheniensium, si audivisset sola verba ἐπῇδ' ἀλέκτωρ, de tibia, sed tantummodo de gallo cogitasset. Deinde ne Ἀχαιῶν cum ἀλέκτωρ coniun-

gatur, prohibere mihi videtur verborum collocatio; at fingamus coniungi posse, quis verbis ἀλέκτωρ Ἀχαιῶν nude positis potuisse tibiam significari credat? Quare aliter huic loco medendum erit. Quod olim in mentem mihi venerat: ἔπι δ' (vel ἐπὶ δ' adverbialiter) αὐλὸς ἀλέκτωρ | Λύδιον (ὑμνῶν) ὕμνον Ἀχαιῶν. nunc minus mihi placet, quam corrigendi ratio ab Emperio significata, ut locum sic constituerim:

ἔπι δ' (vel ἐπῇδ') αὐλὸς ἀλέκτωρ
Λύδιον ὕμνον ἀχῶν.

Similiter enim scripsit Eurip. Ion. 895. ἀχεῖ ὕμνους εὐαχέτους. Fragm. 624. Κύπριδος προσῳδὸν ἀχεῖ μέλος. Suppl. 82. ἀχοῦσι προσπόλων χέρες. — Λύδιον ὕμνον vero dixit etiam Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. iamque supra ab Ione ipso (fragm. 25.) Lydias psaltrices παλαιθετῶν ὕμνων ἀοιδοὺς vocari vidimus. Ceterum quae sit Ionis sententia, haud obscurum est. Comparat enim tibiam cum gallo eamque pariter atque hunc homines e somno et quiete excitare dicit. Neque hoc verissimum esse quisquam neget. — Haec dudum scripseram, quum in manus mihi veniebant Meinekii Excercit. philol. in Athen. spec. II. (Berol. 1846.), ubi ille p. 10. de hoc Ionis loco sic disputat: „In his Ἀχαιῶν quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur Λύδιον ὕμνον ἀχέων, *tibia Lydium hymnum ingemiscens.* De diaeresi cf. Lobeck. ad Aiac. 421. Possis etiam ἰαχῶν ut est apud Aesch. Sept. 849. τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν.“ — Vir amicissimus Maur. Schmidt. pro Ἀχαιῶν scribi mavult ἀρχαῖον.

IV. (39.)

Athen. X. p. 451. D. Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ δρυὸς ἱδρῶτα εἴρηκε τὸν ἰξὸν ἐν τούτοις

δρυός μ' ἱδρὼς
καὶ θαμνομήκης ῥάβδος ἤ τ' Αἰγυπτία
βόσκει λινουλκὸς χλαῖνα, θήραγρος πέδη.

Phavorin. s. v. ἱδρώς. ὁ δέ γε τὰς πηγὰς γῆς ἱδρῶτα εἰπὼν τροπικῶς εἴρηκεν, ὥσπερ καὶ ὁ τὸν οἶνον εἰπὼν βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, καὶ τὸν ἰξὸν δὲ δρυὸς ἱδρῶτα ὡς τὸ δρυὸς ἱδρῶς καὶ θαμνομήκης κλάδος. Similiter Eustath. p. 865, 15. Vs. 1. libri omnes praebent δρυὸς μὲν ἱδρώς, ut sit initium senarii, sed optime iam correxit Casaub. δρυός μ' ἱδρώς, in quod nuper etiam incidit Meinek. Poet. com. III. p. 251. verissime monens, poetas Atticos ἱδρὼς constanter prima syllaba brevi adhibuisse. cf. Soph. Ai. 10. Eur. Phoen. 1338. Troad. 1197. Ion. 1175. Bacch. 620. Aristoph. Ach. 695. Eubul. ap. Athen. XIII. p. 557. F. Hinc verba δρυός μ' ἱδρὼς senarii exitum efficere manifestum est. — Vs. 2. θαμνομήκης ed. Casaub., cod. Pal. et edit. Ald. ταμνομήκης. Fuerunt, qui in θαμνομήκης corruptelam latere suspicarentur ideoque θαμνότμητος vel simile quid scribi iuberent, sed mihi θαμνομήκης ῥάβδος de industria a poeta positum videtur, ut virga viscata (*Leimruthe*) a virga piscatoria (περιμήκης ῥάβδος. cf.

Hom. Od. XII. 251. *Angelruthe*) discerneretur. Sermo enim de aucupio est; auceps igitur dicit: *alit me viscum quercinum et virga (longitudine fruticis) fruticosa et laena ex Aegyptio lino texta (rete), pedica bestiis capiendis apta.* In omnibus libris est *Αἰγυπτίῃ*, quod editores omnes retinuerunt. — Vs. 3. libri omnes habent λίνουλκος, quod Dindorfius, nisi corrigendum, certe λινοῦλκος scribendum esse dicit. Recte autem monuit Koepk. p. 42. repugnare Arcadium p. 87, 27. ed. Bark. haec docentem: ὅσα παρὰ τὸ ἕλκω καὶ ἀμέλγω, ὀξύνεται, γαμουλκός, ἀμολγός. Atque ita sane semper scriptum invenitur κερουλκὸς (Soph. ap. Plut. Mor. p. 640. A. Eur. Or. 268.), ζυγουλκὸς (Moschion. fgm. 9. vs. 26.), τοξουλκὸς (Aesch. Pers. 238) ξιφουλκὸς (Aesch. Eum. 562) βαρουλκὸς, alia, quare etiam hoc loco λινουλκὸς scribere non dubitavi. Lobeck. ad Phryn. p. 612. proposuit λινόκλως, quod a literarum ductibus nimis recedit neque aptiorem sententiam praebet, quam λινουλκός, quamquam de huius vocis significatione dubitari potest. Nam adiectiva ista ab ἕλκω deducta mox activa, mox passiva significatione adhibentur; itaque Casaub. λινουλκὸς interpretatus est *e lino factus* vel *textus*, Schweigh. contra: *qui lino trahitur*, (quod satis commode dici potuerit de reti, quod lineo fune tractum aves involvat), ac similiter Toup. Epist. crit. p. 89. λινουλκὸς χλαῖνα, *rete loris sive funiculis aptum.* Sed equidem non intelligo, cur poeta rationem, qua rete adhibeatur, nec potius materiam, ex qua factum sit, descripserit; quare ad Casauboni sententiam accedo, qui verba λινουλκὸς χλαῖνα bene sic interpretatus est: *retia*, *quibus ceu veste amictae aviculae capiuntur.* — Pro θήραγρος, quod cod. Palat. et Casaub. in adnot. habent, in cod. Laur. et edit. Ald. est θηραγρὸς, in edit. Basil. et Casaub. θυραγρός.

V. (40.)

Athen. IV. p. 185. A. (citato fragm. 44. pergit:) ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ Φοίνικι ὁ αὐτὸς Ἴων φησὶν

Ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.

οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ· βαρὺς γὰρ οὗτος. παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι *). — Cod. Laur. τρέχοντα. — Hoc fragmentum haud mediocriter offensioni fuit viris doctis. Primum enim haud facile intelligitur, quid significet ἔκτυπος. Dicit quidem Casaub., sonum ἔκτυπον esse *clarum et perspicuum,* quum hoc adiectivum proprie locum habeat in iis, quae de alio sint ἀκριβῶς expressa, et, ut Graeci loquantur, ἐκμεμαγμένα: sed quantum ipse huic interpretationi tribuerit, inde cognosci potest, quod paullo post proposuit εὔκτυπος. Ac profecto haud facile cuiquam persuadebit, ἔκτυπον esse *clarum et perspicuum.* Idem quum sensisset

*) In Athenaei Epitome locus sic legitur: ὁ αὐτὸς (Ἴων) καὶ ῥυθμὸν τρέχοντα τὸν φρύγιον καλεῖ· καὶ βαρὺν αὐλὸν τὸν φρύγιον. βαρὺς γὰρ οὗτος τῷ ὄντι, παρ' ὃ καὶ τὸ κέρας αὐτῷ προσάπτουσιν, ἀναλογοῦν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι.

Bentleius (Epist. ad Mill. p. 55. Opusc. p. 498.), locum sic constituit:

— ἐκτύπουν, ἄγων βαρὺν
αὐλὸν, τρέχοντα ῥυθμὸν —

collat. (Eurip.) Rhes. 308. πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. — In qua correctione tamen primum accusativi τρέχοντα ῥυθμὸν offendunt, quum in omnibus libris praeter Laur. τρέχοντι ῥυθμῷ atque etiam in Laur. ῥυθμῷ legatur eaque scriptura insuper sequentibus Athenaei verbis: οὕτω λέγων τῷ Φρυγίῳ confirmetur; deinde nescio an necessarium non fuerit ἔκτυπον in ἐκτύπουν mutare, quum ἔκτυπον, etiamsi ab ἔκτυπος non derivari, tamen a κτυπέω deduci possit. Nam aoristo ἔκτυπον saepius epici et semel etiam Soph. OC. 1456 usus est. Si autem ἔκτυπον et dativi τρέχοντι ῥυθμῷ revocantur, versus iambicos esse non potuisse manifestum est. Itaque nescio, an rectius Nieberding. p. 41. locum sic dederit:

ἔκτυπον
ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῷ.

nisi forte eum potius uno versu comprehendere mavis, nam de metro in laceris poetarum reliquiis iudicare lubricum ac difficile est. Quod Hemsterhusio ad Lucian. Dial. deor. XII. in mentem venit, pro τρέχοντι scribere τρήχοντι, ut intelligantur *numeri asperi, modi inconditi*, id, ut bene monuit Nieberding. l. c., hoc loco minus aptum est, sed multo melius τρέχων ῥυθμὸς convenit harmoniae illi Bacchicae numerisque incitatis Phrygicis, de quibus cf. Boeckh. de metr. Pind. III, 8. p. 239. sq. O. Mueller. Hist. Lit. Graec. I. p. 271. sq. Verba e chori cantico petita esse vix est quod moneam.

VI. (41.)

Hesych. et Phavorin. s. v. τιμαλφής. ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. Ἴων Φοίνικι δευτέρῳ· τινὲς μὲν τὴν ἰώνιον (leg. ὤνιον. Vales.) cf. Suid. Phot. Hesych. s. v. τιμαλφέστατον. Bachm. An. Gr. p. 287, 26. Eadem voce usus est Aeschylus in Epigonis fragm. II. Plat. Tim. p. 59. B.

VII. (42.)

Athen. VII. p. 318. E. τοῦ πολύποδος μνημονεύει καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων ἐν Φοίνικι λέγων

καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσι
στυγῶ μεταλλακτῆρα πουλύπουν χροός.

Eosdem versus attulit Eustath. p. 1541, 43. hominem versipellem vel παλίμβολον iis notari dicens, sed omisit καὶ et pro ἀναίμοσι dedit ἀναίμονα, vs. 2 autem πολύπουν, quod etiam habent Athenaei codd. Laur. Palat. — De polypis vide quae disputavit Athen. inde a p. 316. A., praecipue quae ex Aristotele attulit p. 316. C. sqq. Imprimis autem huc pertinere monuit Koepk. p. 44. quae leguntur p. 316. F. sq. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι φεύγων διὰ τὸν φόβον μεταβάλλει

τὰς χρόας καὶ ἐξομοιοῦται τοῖς τόποις ἐν οἷς κρύπτεται, ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θέογνίς φησιν ἐν ταῖς ἐλεγείαις (vs. 418. ed. Welck.) Hinc explicatur, cur polypus μεταλλακτήρ vel περιφίχρως vocetur. Similes sententias Athenaeus et h. l. et XII. p. 513. C. sq. attulit.

VIII. (43.)

Polluc. On. IX, 37. Ἴων δὲ ἐν Φοίνικι σαφέστερον

ἀλλ' ὦ θυρέτρων τῶνδε κωμῆται θεοί.

Disputat Pollux de significatione vocis κωμήτης, quam ab κώμη, *vicus*, derivat, ita ut κωμήτης *vicinus* sit, eiusque usus exemplum affert Ionis versum. Similiter voce usus est Aristoph. Nub. 965. Nieberding. et Koepk. haud inepte comparant dictionem θεοὶ ἀγυιεῖς vel ἀγυιᾶται, quam veteres grammatici explicant v. σύνοικοι, γείτονες et similibus.

Φ Ρ Ο Υ Ρ Ο Ι.

I. (44.)

Athen. IV. p. 184. F. (citato fragm. 38. pergit:) ἐν δὲ Φρουροῖς τὸν ἀλεκτρυόνα Ἰδαῖον εἴρηκε σύριγγα διὰ τούτων

Προθεῖ δέ τοι σῦριγξ, Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

Cod. Laur. Προσθεῖ. Sententiam bene explicuit Schweighaeuserus in adnot. p. 683, ubi contra Casaubonum disputans haec scripsit: „quid simplicius aut magis in promptu erat, quam *Idaeam fistulam* vel *tibiam*, *Phrygiam* intelligere? Iam vero poeta, pro eo, quod Phrygiam vel Idaeam fistulam (Ἰδαίαν σύριγγα) dicere potuerat, fistulam maluit (per appositionem, quam dicunt Grammatici) τὸν Ἰδαῖον ἀλεκτρυόνα appellare, i. e. *Idaeum gallum gallinaceum.*" De imagine, quae verbis subest, vide quae monuimus ad fragm. 38. Male autem Schweigh., quem secutus est Nieberding. p. 42., ut senarium iambicum revocaret, ex Athenaei verbis ἀλεκτρυών in Ionis verba pro ἀλέκτωρ intulit; nam versus, qui hac ratione exoritur, intolerabilem habet in quinto pede anapaestum. Haud dubie igitur rectius Koepk. p. 47. verba e chori carmine petita et sic fortasse ordinanda esse statuit:

προθεῖ δέ τοι
σῦριγξ Ἰδαῖος ἀλέκτωρ.

ut dipodiam iambicam exceperit versus ex anacrusi et trimetro dactylico constans, (⏑, –⏑⏑–⏑⏑––) velut apud Soph. OR. 152 et 154. ed. Wund.

II. (45.)

Hesych. s. v. νιφόεσσα Ἑλένη, ἀντὶ τοῦ λευκή. Ἴων Φρουροῖς. Eadem habet Phot. in Lexico, nisi quod σελήνη praebet. Quod magis placere dicit Koepk. p. 46. et ob sententiam et quia finem efficiat hexametri versus, qui a tragoedia non alienus sit. Itaque haec

verba ad eam scenam pertinere sibi persuasit, ubi de adventu Priami in castris Graecorum sermo fuerit; nam Priamum nocte (dum *νιφόεσσα σελήνη* e coelo luxerit) ad Achillem venisse, ex Iliade constare. Sed equidem ea in re viro doctissimo assentiri non possum. Quum enim Helena, ut e sequente fragmento liquet, in hac fabula egerit, illud epitheton potius ad mulierem pulchritudine conspicuam, quam ad Lunam referendum esse censeo.

III. (46.)

Schol. ad Aristoph. Ran. 1425. (1462.) *ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δέ·*) *Παρὰ τὰ ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν, ὅπου ἡ Ἑλένη πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησὶ*

σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεταί γε μήν.

ὁ δὲ λόγος, ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον, μισεῖ δὲ ὡς τυραννικόν. Paullo aliter, quamquam sine auctoris et fabulae nomine, hunc versum attulit Suid. v. *σιγῶ* scribens: *σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν.* Dudum vero a viris doctis observatum est, Suidam Ionis et Aristophanis versus inter se simillimos confudisse, ab hoc finem, ab illo initio mutuantem. Attamen non tam Suidae ipsi, quam librariis hoc vitio vertendum esse videtur. Nam haud ad glossam *σιγῶ* pertinent, quae nunc quidem iis fine glossae *σίφνιοι* leguntur, cum ea autem nequaquam cohaerent: *ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· ποθεῖ μὲν κτλ.* Saepius enim in Suidae Lexico unius eiusdemque glossae partes in diversas plagulas distractae sunt. cf. v. *Σιμμίας, Μέλητος,* aliis. Quam ob rem v. *σιγῶ* sic scribendum erit: *σιγῶ· τὸ κατακαύω, καὶ σιωπῶ. σιγᾷ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν* (imo *γε μήν.*). *ἐκ τῶν Ἴωνος Φρουρῶν· φησὶ δὲ καὶ Ἀριστοφάνης· ποθεῖ μὲν, ἐχθαίρει δὲ, βούλεται δ' ἔχειν· τουτέστιν, ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ποθεῖ μὲν ὡς δραστήριον τὸν Ἀλκιβιάδην, μισεῖ δὲ ὡς τυραννικὸν κτλ.*

IV. (47.)

Schol. Plat. de Rep. VIII. p. 394, 20. p. 415. ed. Bekk. *στρεπτούς·*) *ὅρμους περὶ τὸν τράχηλον ἢ τὰς χεῖρας, οὓς καὶ στεφάνους χειρῶν λέγει Ἴων ἐν Φρουροῖς.* Hunc vocis *στέφανος* usum videri etiam Etym. M. p. 726, 40. respexisse, ubi haec legantur: *στέμματα μὲν γάρ ἐστι παντὸς ἐν οἱῳδήποτε τρόπῳ περιτιθέμενον καὶ περὶ χεῖρα καὶ περὶ τράχηλον.* bene monuit Koepk. p. 49.

V. (48.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *κλητῆρα· τὸν καλέσαντα. Ἴων Φρουροῖς.* Sic vocem etiam adhibuit Aesch. Suppl. 617. Sept. c. Theb. 556. —

VI. (49.)

Hesych. et Phavorin. s. v. *πυργήρως, μετέωρως* (*μετέωρος* Hesych.) *ὡς πύργος* (*πυρός.* Phavor.) *καὶ ἐν φρουροῖς· πυργείαν* (*πυργίαν.* Phavor.) *κώπην.* MS. Schow. *κοπήν.* Locum sic correxit Koepk. p. 46. *πυργήρως· μετεώρως ὡς πύργος. Ἴων Φρουροῖς πυργείαν κώπην*

(sc. πυργήρη ὀνομάζει.), et πυργείαν κώπην remum esse dixit, quo in puppi veteres usi sint. Fortassis recte, quum Hesych. ipse paullo post scripserit: πυργίον· μέρος τριήρους. Nam illud πυργίον altiorem eamque posteriorem navis partem fuisse (*Hinterdeck*) ex primario vocis πύργος significatione apparere bene idem vir doctissimus monuit. Atqui optimi codicis scripturam κοπήν si consideramus, sponte fere sese offert coniectura, Ionem scripsisse: π υ ρ γ ε ί α ν σ κ ο π ή ν.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (50.)

Plut. Consol. ad Apollon. 22. p. 113. B. Τούτων γὰρ (sc. τῶν Αἰγυπτίων καὶ τῶν Σύρων καὶ τῶν Λυδῶν) τοὺς μὲν εἰς βόθρους τινὰς καταδύντας ἱστοροῦσιν ἐπὶ πλείους ἡμέρας μένειν, μηδὲ τὸ τοῦ ἡλίου φῶς ὁρᾶν βουλομένους, ἐπειδὴ καὶ ὁ τετελευτηκὼς ἀποστέρηται τούτου. Ἴων γοῦν ὁ τραγικὸς ποιητής, οὐκ ἀνήκοος ὢν τῆς τούτων εὐηθείας, πεποίηκέ τινα λέγουσαν,

Ἐξῆλθον ἡμῶν ἱκέτις ἡβώντων τροφὸς
παίδων, βόθρους λιποῦσα πενθητηρίους.

Locum Wyttenbach. e cod. Paris. restituit, quum ante legeretur: ἐξῆλθον ἡμῶν καὶ τὰ (vel apud Xylandr. ἡμωνῆται) ἡμῶν τροφὸς παίδων κτλ. Carere igitur possumus emendatione, quam proposuerunt Porso (Advers. p. 278.) et Iacobs. (Animadv. in Eurip. p. 38.): ἐξῆλθον ἡ μόνη τε καὶ τλήμων τροφὸς κτλ. Vera autem videntur, quae Iacobs. ibidem monuit: verba nutricis esse in scenam prodeuntis et prologum, ut videtur, agentis; certe novi iis actus initium constitui.

II. (51.)

Ibid. 28. p. 116. D. Ἔν τε γὰρ τῷ γινώσκειν ἑαυτὸν περιέχεται τὸ μηδὲν ἄγαν, καὶ ἐν τούτῳ τὸ γινώσκειν ἑαυτόν. Διὸ καὶ περὶ μὲν τούτων φησὶν ὁ Ἴων οὕτως,

Τὸ γνῶθι σαυτὸν, τοῦτ' ἔπος μὲν οὐ μέγα,
ἔργον δ', ὅσον Ζεὺς μόνος ἐπίσταται θεῶν.

Eadem verba paullulum immutata affert Olympiod. Schol. ad Plat. Alcibiad. I. p. 201. ed. Creuz. διὰ τὴν τραγῳδίαν λέγουσαν,

τὸ γνῶθι σαυτὸν ἐν λόγοις οὐδὲν μέγα,
ἔργῳ μόνος δὲ Ζεὺς ἐπίσταται θεῶν.

eaque eodem fere modo exstant etiam in schol. ad Plat. p. 81. Ruhnk., nisi quod vs. 2. legitur: ἔργῳ δὲ μόνος τοῦτ' ἐπίσταται θεός.

III. (52.)

Plut. de tranqu. anim. 3. p. 466. D. et hinc Stob. Floril. IV, 117. καὶ γὰρ ἡ γυνὴ λυπεῖ, καὶ τὸν ἰατρὸν αἰτιῶνται, καὶ δυσχεραίνουσι τὸ κλινίδιον·

Φίλων δ' ὅ τ' ἐλθὼν λυπρὸς, ὅ τ' ἀπιὼν βαρὺς,

ὁ Ἴων φησίν. — In Plutarchi et Stobaei codd. est λυπηρὸς, quod n Grot. correxit.

IV. (53.)

Plut. Quaest. Conviv. III, 10. c. 2, 3. p. 658. B. τὴν γὰρ σελή- ν ἠρέμα χλιαίνουσαν ἀνυγραίνειν τὰ σώματα, τὸν δὲ ἥλιον ἀναρπάζειν λλον ἐκ τῶν σωμάτων τὸ νοτερὸν διὰ τὴν πύρωσιν. — — — τὴν δὲ ιήνην ἀδρανεστέρας ἀφιέναι τὰς αὐγάς·

Μέλας γὰρ αὐταῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς,

τὰ τὸν Ἴωνα. Ad eundem locum respexit Plut. de facie in orb. n. 16. p. 929. A. sic scribens: αὐτῆς (sc. τῆς σελήνης) δὲ νωθείαν ἰ τάχους ἀμβλύτητα καὶ τὸ θερμὸν ἀδρανὲς καὶ ἄμαυρον, ᾧ κατὰ τὸν ωνα μέλας οὐ πεπαίνεται βότρυς, εἰς τί θησόμεθα πλὴν ἀσθενείαν ῆς καὶ πάθος, εἰ πάθος ἀϊδίῳ σώματι καὶ ὀλυμπίῳ μέτεστιν. — Haud ιprobabiliter Nieberding. p. 49., quod priori loco additum legitur ρ αὐταῖς, Plutarchi esse, Ionem vero scripsisse censet:

μέλας σελήνης οὐ πεπαίνεται βότρυς
αὐγαῖς κτλ.

oepkius vero, cui versus e dramate satyrico petitus videtur, pro- suit: μέλας γὰρ αὐγαῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς. Sed vix ab- se potest genitivus ad αὐγαῖς pertinens. Quare multo praestantior t correctio, quam mecum communicavit Maur. Schmidt: μήνης ιρ αὐγαῖς οὐ πεπαίνεται βότρυς. Μέλας autem, quod omitti lim, fortassis in praecedentis versus fine locum habuit. Ceterum nillimus est locus incerti poetae tragici fragm. CLVI.

V. (54.)

Plut. vit. Demosth. c. 3. κἀκεῖ γάρ, ὥς φησιν ὁ Ἴων, δελφῖ- ς ἐν χέρσῳ βία. Hinc Grot. Exc. p. 450. κἀκεῖ in κεῖται mutato ιnc senarium elicuit:

κεῖται γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

im autem recte monuerit Koepk. p. 95., propius ad verum acces- se Reiskium videri scribentem:

κακὴ γὰρ ἡ δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία.

ιbitari potest, nam fortasse verba κἀκεῖ γὰρ tantummodo Plutarchi nt. Certe in proverbium abierunt verba δελφῖνος ἐν χέρσῳ βία, si- iliter atque Livianum illud (XXIII, 37.): *cantherium in fossa*, quo teres haud dubie utebantur, ubi aut vires aut peritiam ad aliquam m peragendam sibi deesse intelligebant.

VI. (55.)

Stob. XX, 6.

A. Ἐπίσχες ὀργιζόμενος.
B. ἀλλὰ βούλομαι,
οὐδεὶς γὰρ ὀργῆς χάριν ἀπείληφεν, πάτερ.

Hunc locum, quem Stobaeus sine poetae nomine affert, Menandro tribuit Clericus, sed eum Ionis esse monuit Toup. Epist. crit. p. 96. ex loco Plut. compar. Coriol. c. Alcibiad. c. 2. οὐ γὰρ ἐκ φιλονεικείας οὔτε πολιτικῆς μάχης ἢ ἁμίλλης ὡς ἐκεῖνος, ἀλλ' ὀργῇ χαριζόμενος, παρ' ἧς οὐδέν φησιν ὁ Δίων ἀπολαβεῖν χάριν. pro ὁ Δίων corrigens ὁ δ' Ἴων, quae corruptela sane etiam alibi occurrit. (cf. Ion. fgm. 76. ed. Koepk. p. 79. ed. Nieberding.) Cuius ad sententiam iure accesserunt Meinek. ad Menandr. p. 242. coll. p. 575., Nieberding. et Koepk., rem in medio reliquit Porso ad Eurip. Phoen. 459. apte tamen cum hoc loco collatis Euripidis (l. c.) verbis τάσσων ἐπέσχον πόλιν. Ut locus Ionis fuerit, tamen non diffitendum est, numeros paullo liberiores esse, quare eum e dramate satyrico fluxisse mihi persuadeam.

VII. (56.)

Athen. I. p. 21. A. ἧττον γὰρ τὸ ὀρχεῖσθαι ἐπὶ τοῦ κινεῖσθαι καὶ ἐρεθίζεσθαι. Ἀνακρέων „Καλλίκομοι κοῦραι Διὸς ὠρχήσαντ' ἐλαφρῶς." Ἴων

Ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὤρχησεν φρένας.

Codd. ὤρχησε, quod correxit Dindorf. Eundem versum praebet Eustath. p. 1942, 4. Eadem ratione, qua Ion, vocem adhibuit Aesch. Choeph. 161. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Nec Euripides (Electr. 181.) scribere dubitavit: δάκρυσι χορεύω. Ad sententiam cf. Eurip. fgm. 104. Pro ἐκ τῶν ἀέλπτων Maur. Schmidt. legi maluit: εὐχῶν ἄελπτον κτλ. sine idonea ratione.

VIII. (57.)

Athen. XI. p. 478. B. τὰ μόνωτα ποτήρια κοτύλοι, ὧν καὶ Ἀλκαῖος μνημονεύει. Διόδορος δ' ἐν τῷ πρὸς Λυκόφρονα παρὰ Σικυωνίοις καὶ Ταραντίνοις ἐπιπολάζειν φησὶ τὸ ἔκπωμα, εἶναι δὲ αὐτὸ λουτηρίῳ ἐοικὸς βαθεῖ. ἔχει δὲ καὶ οὖς ἐνιαχῇ· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Ἴων ὁ Χῖος

κοτύλον οἴνου πλέων

λέγων. — Verba μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ omittit cod. Laur. idemque postea habet λέγει. Praeterea in omnibus codd. est πλέον, quod correxit Dindorf. De κοτύλοις vide, quae Athenaeus in sequentibus et p. 482. B. praebet. Pollux. VI, 99. X, 85. — Fragmentum ad Omphalen pertinere videtur.

IX. (58.)

Sext. Empiric. adv. Math. II, 24. p. 679, 25. ed. Bekk. ἐκ μέσων μέντοι γε καὶ Χίων πρεσβεύτην περὶ ἐξαγωγῆς πυροῦ δεόμενος ἐπεὶ μακρῶς ἡρμήνευσε τὴν δέησιν, ἄπρακτον ἐξαπέστειλαν, ἑτέρου δὲ πεμφθέντος συντομωτέρου (ἤπειγε γὰρ ἀνάγκη τοὺς Χίους) ἔδοσαν. κενὸν γὰρ θύλακον αὐτοῖς οὗτος ἀνατείνας, ἀλφίτων αὐτὸν ἔφη δεῖσθαι. ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτον ὡς ἀδολέσχην ἐμέμψαντο. ἀποχρώντως γὰρ ἂν κενὸς δειχθεὶς ὁ θύλακος ἐσήμηνε τὴν τῶν Χίων αἴτησιν. ἔνθεν ὁ τραγικὸς Ἴων κινηθεὶς εἶπεν ἐπ' αὐτῶν·

οὐ γὰρ λόγοις Λάκαινα πυργοῦται πόλις,
ἀλλ' εὖτ' Ἄρης νεοχμὸς ἐμπέσῃ στρατῷ,
βουλὴ μὲν ἄρχει, χεὶρ δ' ἐπεξεργάζεται.

Versum 3 affert etiam Schol. Hom. Il. β. 273. — Vs. 1. *πυργοῦσθαι* hoc loco significat: *sese extollere, superbire.* Similiter Aesch. Pers. 188. *γῆ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα κτλ.* Eur. Or. 1568. *ὃς πεπύργωσαι θράσει.* Rhes. 122. *αἴθων γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργωται θράσει.* Herc. fur. 238. *σὺ μὲν λέγ' ἡμᾶς οἷς πεπύργωσαι λόγοις;* — Vs. 2. Fabric. post *εὖτ'* inseruit *ἄν*, quo quidem constructio sublevatur, metrum vero aliquantulum affligitur, nam prima in *Ἄρης* in diverbiis tragicorum semper brevis est, quamvis anapaestus fortassis propter nomen proprium excusari possit, praecipue si locum e fabula post Ol. LXXXIX scripta petitum esse statuimus. At ne ad constructionem quidem restituendam necessarium videtur *ἄν*, quum, ut epicos poetas omittam, e tragicis etiam Aeschylus *εὖτε* omisso *ἄν* eum coniunctivo coniunxerit. cf. Sept. c. Theb. 320. *εὖτε πόλις δαμασθῇ.* — Vs. 3. ad sententiam cf. Eurip. fragm. 201.

X. (59.)

Polluc. On. VI, 98. *βομβυλιὸς δὲ τὸ στενὸν ἔκπωμα καὶ βομβοῦν ἐν τῇ πόσει, ὡς Ἀντισθένης ἐν Προτρεπτικῷ. τὸ δὲ ποτήριον Ἴων ἐκάλεσεν* (sc. *βομβυλιόν.*) cf. Hesych. s. v. *βομβυλιός. ποτηρίου γένος, κατὰ μικρὸν πότον στάξαντος. ὅθεν διὰ τὸν ἦχον οὕτω κεκλῆσθαι· ἢ ζῶον, ἦχόν τινα ποιοῦν τοῦ γένους τῶν σφηκῶν. ἢ μέλισσα μεγάλη. ἢ μυῖα.* Quae ex parte originem debent Athen. XI. p. 784. D. *Βομβυλιός· θηρίκλειον Ῥοδιακόν· οὗ περὶ τῆς ἰδέας Σωκράτης φησίν· οἱ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται· οἱ δὲ ἐκ βομβυλιοῦ, κατὰ μικρὸν στάζοντος — Ἔστι δὲ καὶ ζῷόν τι.* Adde Harpocr. Galen. Lex. Hippocr. s. v.

XI. (60.)

Polluc. On. VII, 60. *ὁ δὲ κύπασσις λίνου πεποίητο, σμικρὸς χιτωνίσκος, ἄχρι μέσου μηροῦ, ὡς Ἴων φησὶ*

βραχὺν λίνου κύπασσιν ἐς μηρὸν μέσον
ἐσταλμένος.

Sic ed. Bekk. quum ante legeretur *βραχὺς — κύπασσις κτλ.* cf. Harpocr. Hesych. Phot. Phavor. Suid. s. v. *κύπασσις, κόσμος γυναικεῖος — οἱ γλωσσογράφοι χιτῶνος εἶδός φασι τὸν κύπασσιν, οἱ μὲν γυναικείου, οἱ δὲ ἀνδρείου.* Alcaeus ap. Athen. XV. p. 627. B. cypassim ad ornatum militarem refert.

XII. (61.)

Philo Iud. quod omnis prob. lib. sit. § 19. (p. 446. M. p. 885. P.) *Τοῦ δὲ περὶ τοὺς ὄρνιθας ἐναγωνίου μέμνηται καὶ ὁ τραγικὸς Ἴων διὰ τούτων·*

οὐδ' ὅγε σῶμα τυπεὶς διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
ἀλλ' ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ' ὅγε δουλοσύνας προβέβουλε.

Sic est in libris. Grot. Exc. p. 450 locum sic dederat, ut initio praefigeret ἀλλ', deinde θάνατον duplicaret et φθεγγάζεται pro φθογγάζεται scriberet, versus esse anapaestos haud dubie ratus. Quem ex parte secutus est Koepk. p. 92, quum interpunctione post φθογγάζεται sublata vs. 3. τὸν θάνατον· θάνατον δ' ὅγε κτλ. scripserit, quamvis ἀλλ' initio non receperit. Sed ratio, qua hanc correctionem excusat, nimirum metrum dulcius sonare, profecto nihil valet, ac si quid valeret, nullo modo articulum simul insertum tueri posset. Imo verba τὸν θάνατον ad φθογγάζεται adiecta sententiae officiunt. Rectius igitur Nieberding. p. 59. scripturam vulgatam retinuit, et prioribus versibus extremam systematis dactylici partem contineri monuit: nam vs. 1 est ordo dactylicus e tetrametro et trimetro constans; vs. 2. trimeter dact. cum cretico; vs. 3. dimeter anapaest. hypercat. (neque, ut Nieberding. credidit, tetram. dactyl. catal. in disyll. cum duplici anacrusi). Vix autem probandum est, quod idem vir doctissimus locum non ex tragoedia sed e lyrico quodam carmine fluxisse censet. Nam metrum simile est in Aesch. Eum. 992. sq. ed. Well. et alibi, neque a tragoedia abhorret sententia, quam Nieberding. bene perspexit. Videtur enim poeta in hoc carmine invictum hominis cuiusdam animum comparasse cum gallo gallinaceo, qui, etsi in certamine vulneratus ac fere fractus est, nihilominus canit et mori honeste quam servire mavult. — Vs. 2. verbum ὀλιγοδρανεῖν et quidem participium ὀλιγοδρανέων ante Ionem nisi apud Homerum (Il. XV, 246. XVI, 843. XXII, 337.) non legitur; adiectivum ὀλιγοδρανής habet Aristoph. Av. 686. Φθογγάζεσθαι extat apud incertum poetam in Anthol. Pal. IX, 539. — Vs. 3. Ut formam ὀλιγοδρανέων, ita Ion verbum προβέβουλε ab Homero (Il. I, 113) mutuatus esse videtur; hoc enim alibi vix extat.

XIII. (62.)

Schol. ad Eurip. Phoen. 219. τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ κύκλῳ κεχυμένων· ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσάν φησιν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον· οὕτω καὶ Ἴων λέγει·

ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω.

καὶ Αἰσχύλος Νηρεῖσι· „δελφινοφόρον πόντου (sic cod. August.) πεδίον διαμειψάμεναι. Euripidis verba, ad quae schol. haec adnotavit, sunt haec: περιρρυτῶν ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος. Ubi vide, quae Valck. de voce πεδίον ad mare relata disputavit. Exemplis ab eo citatis addendum est Aesch. Ag. 288. ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, ubi de flumine dictum videtur.

XIV. (63.)

Ibid. 1166. ἀμφίβολον πότερον τοὺς κρᾶτας εἶπεν ἢ τὰς κράτας, ἐπεὶ καὶ ἐν Ἀρχελάῳ (sc. Eurip. fragm. 241.) „ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι

ιω." καὶ Ὅμηρος ἀμφιβόλως εἴρηκεν, εἰπών· κρατῶν τυπτομένων. καὶ
ν·

τύπτων τὸν αὑτοῦ κρᾶτα.

ıck. in scholiastae verbis correxit: ἀμφίβολον πότερον τὸν κρᾶτα εἶ-
ν ἢ τὸ κρᾶτα, haud dubie recte, quum scholiastes non haeserit,
:um masculini an feminini generis esset κρᾶτα, sed utrum Euripi-
s dixisset τὸν κρᾶτα an τὸ κρᾶτα, quum in Phoenissarum loco (ξαν-
ν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε) adiectivum ξανθὸν ad masculinum pariter at-
e ad neutrum referri posset. Τὸν κρᾶτα ab ὁ κρὰς derivandum
t, quae forma apud Atticos poetas non legitur (cf. tamen Lobeck.
ralip. gramm. gr. p. 78.); τὸ κρᾶτα vero tantummodo in nomina-
o et accusativo reperitur, idque Sophocli originem debere dicitur.
Eustath. ad Il. θ. p. 700, 62. Ac profecto ea forma haud raro
'enitur in septem, quae supersunt, fabulis; Nominativus: v. c.
ıIL. 1456. Accusativus: OR. 263. Antig. 760. Phil. 989. 1192.
'ach. 1011. Sed eius numerus pluralis in usu fuisse non videtur:
m de loco OC. 474 res perquam dubia est; alterius contra for-
ıe pluralis legitur in Eur. Phoen. 1149. Herc. fur. 526. e. a. l.

XV. (64.)

Strabo. VIII, 5, 3. p. 364. Σοφοκλῆς δὲ καὶ Ἴων τὸ ῥάδιον λε-
ντι ῥᾳ. cf. Geogr. min. p. 119. ed. Hudson. Excerpt. e Strab.
ıollon. de adv. p. 566, 10. Etym. M. p. 700, 26. Greg. Corinth.
574. ed. Schaef. adnot.

XVI. (65.)

Etym. M. p. 755, 24. s. v. τέτυκται. ἄφυκτος ὃν οὐ δύναταί τις
ιλαθεῖν καὶ ὁ Ἰωάννης

Σειραῖς ἀφύκτοις ὃν διαρθρεῖ δακτύλοις.

ο Ἰωάννης, qui nullus est poeta, Im. Bekker. (in Anecd. Gr. Ind.
1457.) in cod. Paris. n. 2630. Ἴων legi adnotavit, quae scriptura
nfirmatur Etym. Gud. p. 216, 10. v. ἐτύχθη· καὶ ὁ Ἴων ἐν τοῖς
νοσι (sic)· συραῖς (sic) ἀφύκτοις ὃν διαρθροῖ δακτύλοις. unde
iam διαρθροῖ recipiendum. Pro ἐν τοῖς κάνοσι haud improbabili-
r suspiceris: ἐν τῷ Καινεῖ. Idem versus extat apud Cram. An.
:. Ox. II. p. 347. 24. Maur. Schmidt. in Ἰωάννης latere suspicatur
ν... ἄμης, σειραῖς κτλ.

XVII. (66.)

Hesych. et Phavorin. s. v. νυμφαῖον ὄχθον. Ἴων ὁ πάρος
ıaec tria verba omittit Phavorin.) ὃν ὁ Ἀλφειὸς τὴν Ἀρκαδίαν παρα-
ιβόμενος, τὰς λεγομένας γλύφας διέρχεται. Toup. Ep. crit. p. 94. cor-
xit: Ἴων. ὁ πάγος τῆς Ἀρκαδίας, ὃν ὁ Ἀλφειὸς κτλ. sed multo proba-
lius Nieberding. p. 51. Ἴων. ὁ πόρος, ὃν ὁ Ἀλφ. κτλ. ad quam emen-
tionem firmandam Koepk. p. 87. comparat Hom. Il. β'. 592. Vi-
m nymphis sacrum et fontem Nymphasiam commemorat Pausanias
., 10, 7 et VIII, 36, 4.

XVIII. (67.)

Hesych. *πυκνά. συχνά. συνετά. παλαιά.*

πυκνά. πτερά. τὸ ἐν Ἀθήναις δικαστήριον, τὴν πνύκα. Ἴων (*πυκναΐων.* MS. Schow.) Coniungendas esse has glossas iam vidit Toup. Ep. crit. p. 95., qui etiam *πυκνάπτερα* scripsit; sed emendationem perfecit Koepk. p. 86. corrigendo: *πυκνά. συχνά. συνετά. παλαιά. πυκνὰ πτέρα. τὸ* (*δὲ*) *ἐν Ἀθήναις δικαστήριον* (*τὴν*) *πύκνα. Ἴων.* Egregie enim primum intellexit, verba *πυκνὰ πτέρα*, quae apud Homerum leguntur (Il. ι'. 454. Od. β'. 151.) ab Hesychio tanquam exemplum, qua ratione veteres voce *πυκνὰ* usi sint, afferri; deinde isti voci *πυκνὰ* ab eodem opponi formam *πύκνα*, quam Ion adhibuerit. Nam *πύκνα* non *πνύκα* scribendum esse, et codicis Schow. scriptura et totius loci ratio docet. Quid enim sibi voluerit forma *πνύκα*, ubi de voce *πυκνὰ* agitur? Sed quod Koepkius oppositionis causa *δὲ* et paulo post *τὴν* inseruit, minus probandum videtur, quum lexicographus in eiusmodi rebus non admodum diligens sit.

XIX. (68.)

Hesych. s. v. *φοινικόλεγνον. Ἴων. τὸν πηνέλοπα. τὸ ὄρνεον· τὸ γὰρ τράχηλον ἐπίπαν φοινικοῦν. ἡ δὲ λέγνη παρέλκει.* — De penelope, ave ex anatum genere, vide Aristot. Hist. anim. VIII, 3. Schol. ad Aristoph. Av. 1302. Eustath. p. 1422, 7. Tzetz. ad Lycophr. 793. Ibyc. fragm. XIII. p. 129. sq. ed. Schneidewin.

XX. (69.)

Bekk. An. Gr. III. p. 1195, 10. Theodos. Canon. p. 982, 33. *Ἰστέον ὅτι οὐ συναιρεῖται ἐνταῦθα ἡ εὐθεῖα τῶν δυϊκῶν οὐδὲ γὰρ λέγομεν τὼ ἠδέε τὼ ἠδῆ, ὥσπερ τὼ Δημοσθένεε τὼ Δημοσθενῆ. — δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι τὸ τραχὺς μόνον εὑρίσκεται συναιρούμενον κατὰ τὴν εὐθεῖαν τῶν δυϊκῶν εἰς τὴν ει δίφθογγον παρὰ Ἴωνι τῷ τραγικῷ, οἷον τὼ τραχέε τὼ τραχεῖ.*

XXI. (70.)

Stob. Ecl. I, 27. p. 552. *Διογένης κισσηροειδὲς ἄναμμα* (*φησὶ*) *τὴν σελήνην. Ἴων σῶμα τῇ μὲν ὑαλοειδὲς, διαυγὲς, τῇ δ' ἀφεγγές.* In codd. est *ὑλοειδὲς*, quod Heeren. bene correxit. Non minus recte in sequentibus *Ionis* nomen restituisse videtur, quum in libris esset *ων* prima deficiente litera, quae rubro colore appingenda erat. Koepk. p. 96. hoc fragm. non procul a fragm. 53. locum habuisse opinatur.

A C H A E U S *).

. . . . . .

Α Δ Ρ Α Σ Τ Ο Σ.

I. (1.)

Hesych. s. v. *Ἀργῆν ἔπεφνεν. ὄφιν. ἔστι δὲ ἐπίθετον δράκοντος.* **Haec verba ex Achaei Adrasto fluxisse doçet Harpocr. p. 32, 17. ed. Bekk.** v. *Ἀργᾶς. Αἰσχίνης περὶ τῆς ἀντιδόσεως. πιθανώτερόν ἐστι λέγειν, ὅτι Δωριεῖς, μάλιστα δ' Ἀργεῖοι, τὸν ὄφιν ἀργᾶν ἐκάλουν, ὡς Ἀχαιὸς ἐν Ἀδράστῳ. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν καλεῖσθαι τὸν ὄφιν ἀργᾶν φησιν, ἀλλὰ γένος τι εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργᾶς. — — ἔνιοι δὲ τοῦ δράκοντος εἶναί φασι τὸ ἀργᾶν ἐπίθετον.* — **Ut Hesychius et Harpocratio, ita reliqui lexicographi de serpentis nomine fluctuant. cf. Etym. Gr. Paris. in Cram. Anecd. Gr. Paris. IV. p. 60, 21.** *Ἀργειφόντης. — — — ἢ ὅτι* (sc. *Ἑρμῆς*) *ὄφιν τὸν Πυθῶμα ἀνεῖλε. κατὰ γὰρ Ἀργείων γλῶσσαν ἀργὴν καλεῖται ὁ ὄφις, ἵν' ᾖ ὁ ὀφιοκτόνος. καὶ εἶδος θηρίου καλεῖται ἄργη(ς) καὶ οἱ κένταυροι οὕτως ὑπό τινων προσηγορεύθησαν.* **Suid.** v. *Ἀργάς. — — καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἀργὰν ἐκάλουν. Τίμαρχος δὲ ὁ Ῥόδιος οὐ κατὰ γλῶτταν οὕτως καλεῖσθαί φησιν, ἀλλὰ γένος εἶναι ὄφεων τοὺς ἀργάς.* **Bekk. An. Gr. p. 206, 7.** *Ἄργας· ὁ Δημοσθένης οὕτως ἐκλήθη ὡς κακῶν ἔργων ποιητής. οἱ δὲ ἄργαν ὄφιν εἶναί φασιν.* **Ibid. p. 442, 30.** *Ἄργας. ὁ δεινότατος παρ' ἡλικίαν ἄργας καλεῖται. οὕτως ἔλεγον καὶ τὸν Δημοσθένην· ἄλλοι δέ φασι τοῦτον κακὸν ποιητὴν γεγονέναι. οἱ δὲ ὅτι κατὰ Δωριεῖς καὶ μάλιστα Ἀργεῖοι τὸν ὄφιν ἄργαν ἐκάλουν.* **Bekker. denique apud Aeschin.** *περὶ παραπρεσβ.* **§ 105. p. 416** *ἀργὰς* **dedit. Quae ex tot formis** (*ἀργῆς, ἄργης, ἀργᾶς, ἄργας, ἀργὰς*) **vera sit, haud facile est ad explorandum, quum nec ratione quidquam effici possit nec librorum manu scriptorum auctoritas hoc loco aliquid valeat: nam in codd. Hesychii est:** *Ἀργηνέπεφν* (*αι* supra), **Harpocr. vero habet** *Ἀργᾶς*, **quo etiam Suid. et Gramm. in Bekk. An. Gr. l. c. ducere videntur. Etiam inde, quod** *ὄφις ἀργῆς* **etiam ab Hippocr. Epid. 5. p. 1160. commemoratur, ad genuinam formam cognoscendam lucri non multum redundat, quum Hippocrates Ionica dialecto usus sit. Si autem locum Pind. Ol. XIII, 69** *καὶ Δαμαίῳ νιν θύων ταῦρον ἀργᾶντα πατρὶ δεῖξον* **(cf. Opp. Cyn. II, 140.** *ἀργῆντα*), **haud improbabilem, opinor, dices Schneideri sententiam in Lexico** *ἀργῆς* **ex** *ἀργήεις*, **sicut** *τιμῆς* **ex** *τιμήεις*, **exortum esse affirmantis, nec multum aberit, quin veram vocis formam esse putes** *ἀργῆς* **vel dorice** *ἀργᾶς*. **Sed utrum Achaeus doricam formam an alteram ad-**

---

*) De *Achaeo* primus peculiari libello diligenter disseruit C. L. *Urlichs* (Achaei Eretriensis quae supersunt, collecta et illustrata. Bonnae, 1834.)

hibuerit, dubitari potest; nam si quis inde, quod poeta Argivos duces in hac fabula introduxit, eos forma Argivorum propria ἀργᾶ usos esse concludat, is ne fallatur caveat. Equidem saltem certi quid ea de re statuere non ausim. Differt autem ἀργῆς etiam significatione ab ἀργὴς, quando quidem adiectiva in ήεις desinentia, velut δενδρήεις, ποιήεις, ὑλήεις, alia, ubertatis notionem habent; est igitur ἀργήεις, *candore, splendore abundans*. Quod epitheton quum maxime angui conveniat, (cf. Aesch. Eum. 172. de sagitta dicentem πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν.) facile intelligitur, qua ratione anguis κατ' ἐξοχὴν appellari ἀργῆς potuerit.

ΑΖΑΝΕΣ.

1. (2.)

Schol. Eur. Orest. 373. ed. Matth. τὸ δὲ „ἐξάπτων“ ἔφη παρόσον οὓς ἱκέτευον τούτοις παρετίθεσαν τὰς ἱκετηρίους. Ἀχαιὸς Ἀζᾶσι· „Νῦν οὖν ἡμεῖς ἱκέται θαλλούς τε θεῶν γέρας τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν λῆξαι τῆς ἀστραπαίου Ζηνὸς θυσίας.“ Haec verba ab aliis aliter in versus redacta sunt. Matth. voce γέρας tanquam glossa eiecta dedit:

Νῦν οὖν ἡμεῖς ἱκέται θαλλοὺς
τε θεῶν [γέρας] τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν
λῆξαι τῆς ἀστεροποῦ Ζηνὸς θυσίας.

Urlichs. p. 20. lacuna post γέρας posita scripsit:

Νῦν οὖν
ἡμεῖς ἱκέται θαλλούς τε θεῶν
γέρας . . . .
τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν, λῆξαι
τῆς ἀστεροποῦ Ζηνὸς θυσίας.

God. Hermann. diss. de Apoll. et Dian. (Opusc. VII. p. 291.)

καὶ νῦν ἡμεῖς
ἱκέται τε θεῶν θαλλούς τε γέρας
τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν λῆξαι
τῆς ἀστερόπου Ζηνὸς θυσίας.

ἀστερόπου, non ἀστεροποῦ propter Arcad. p. 67, 13. scribendum esse monens. Propius autem ad verum accessisse videtur Meinek. Anal Alex. p. 161 ante θαλλοὺς et post γέρας aliquid excidisse statuens locumque sic disponens:

Νῦν οὖν ἡμεῖς ἱκέται [στέμματα vel *στεφάνους]*
θαλλούς τε θεῶν γέρας [ἀθανάτων]
τίθεμεν πρὸ ποδῶν τῶν σῶν λῆξαι
τῆς ἀστερόπου Ζηνὸς θυσίας.

Cum vs. 1. comparavit Meinek. Aesch. Choeph. 1031. ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει προσίξομαι. — **De sacrificiis Iovis Lycaei — cui homines immolatos esse constat — tollendis sermonem esse iam vidit Od. Muell. Dor. I. p. 306., qui primus etiam pro** ἀστραπαίου **scripsit** ἀστερωποῦ, **quod Matth., quum metro repugnaret, in** ἀστεροποῦ **(imo** ἀστερόπου. **vide supra) mutavit.**

ΑΘΛΟΙ.

I. (3.)

Athen. X. p. 417. F. sq. Ἀχαιὸς δ' ἐν Ἄθλοις

Α. Πότερα θεωροῖς εἴτ' ἀγωνισταῖς λέγεις;
Β. πόλλ' ἐσθίουσιν, ὡς ἐπασκούντων τρόπος.
Α. ποδαποὶ γάρ εἰσιν οἱ ξένοι; *Β.* Βοιώτιοι.

Vs. 1. εἴτ' **correxit Schweighaeus. pro** εἶτ' **quod in libris est. Id autem Meinek. (Exerc. philol. in Athen. Spec. I. p. 31.) post** πότερα **non magis quam in Latino sermone** ***sive*** **post** ***utrum*** **ferendum esse dicit. In qua re vereor ne erraverit vir doctissimus. Quum enim** εἴτε **saepius secundam duplicis interrogationis partem incipiat (cf. Matth. Gr. Gr. § 617. 5. p. 1476.) non intelligo, quidni etiam post** πότερα **feratur. Carere igitur possumus ingeniosa emendatione, qua ille hoc vitium tolli voluit. Suspicatur enim, personam B. in superioribus nuntiasse adventum hospitum, iisque largas et exquisitas epulas apponendas esse dixisse. Quibus auditis alterum mirabundum interrogasse:**

πότερα θεωροῖς ἢ ταγηνισταῖς λέγεις;

His quod deinceps inferatur πόλλ' ἐσθίουσιν **item dativum esse participii facile intelligatur. —** Θεωρὸς, **de cuius vocabuli significatione vide quae disputarunt Welck. Append. ad Tril. p. 131. sq. Boeckh. Oecon. Attic. I. p. 229. h. l. simpliciter** ***spectatorem*** **indicat, sicut apud Aesch. Prom. 118. Choeph. 224. Eurip. Hippol. 807. — Vs. 2. de athletarum edacitate vid. Eurip. fragm. 281. et poetarum locos ab Athen. X. p. 412. E. sq. congestos. Eadem de causa etiam Boeotii maxime irridebantur. cf. Athen. X. p. 417. C. sq.**

II. (4.)

Athen. X. p. 414. C. sq. καὶ ὁ Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς περὶ τῆς εὐεξίας τῶν ἀθλητῶν διηγούμενός φησι

Γυμνοὶ γὰρ ὤθουν φαιδίμους βραχίονας,
ἥβῃ σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέῳ
στίλβοντες ἄνθει καρτερὰς ἐπωμίδας·
ἄδην δ' ἐλαίου στέρνα καὶ ποδῶν κύτος
χρίουσιν, ὡς ἔχοντες οἴκοθεν τρυφήν.

Achaei **nomen pro eo, quod in codd. est,** Ἀχίλλιος **(cod. Marc.),** Ἀχίλλειος **(reliqui) primus bene revocavit Casaub. Locum vero ad**

Ἄθλους (— hunc enim fabulae titulum, non *Ἆθλα* fuisse persuasum mihi est. Vid. Hist. crit. trag. —) probabiliter rettulit Schweigh. consentientibus viris doctis fere omnibus. — Vs. 1. manifesto vitiosum est *ὤθουν*, pro quo Th. Bergk. Comm. de com. Att. p. 423. *γυμνοὶ γὰρ ὤμους, φαιδίμους βραχίονας ἥβῃ σφριγῶντες κτλ.* proposuit improbante Meinekio (Exerc. philol. in Athen. I. p. 31.), qui eius loco scribi maluit *γυμνοὶ δ' ἄνωθεν κτλ.* h. e. *nudati superne brachia*, et ad eam coniecturam firmandam comparari iussit similem corruptelam apud Athen. XIV. p. 651. F., ubi libri *γαραίδων* pro *δαναΐδων* habent. Atqui nescio an probabilior sit Bergkii emendatio. — Vs. 2. in libris est *ἥβης*, quod correxit Ruhnk. ad Tim. p. 245. — Vs. 3. Quid sit *ἐπωμίς* cognoscitur e Poll. II, 133. *κλειδῶν δὲ τὸ μὲν πρὸς ὠμοπλάτας ἐπωμίς, τὸ δὲ πρὸς τράχηλον παρασφαγίς κτλ.* coll. II, 137. *καὶ μὴν ἐπί γε τὰς χεῖρας ἰοῦσι τὸ μὲν ὑπερέχον τοῦ βραχίονος ἀκρωμία καὶ ὤμου κεφαλὴ καὶ ἐπωμὶς καὶ ἀκροκωλία.* Aristot. H. A. I, 12. *ἐπωμὶς τὸ ὀπισθίον αὐχένος μόριον.* coll. Physiogn. 6. Poetae vero hac voce in universum pro *humero* utuntur. cf. Eur. Iph. T. 1404. Hec. 558. Xen. Mem. III, 10, 13. — Vs. 4. pro *κύτος* in cod. Laur. est *αὐτός*. Meinek. (Cur. crit. in Athen. p. 37.) *ἐλαίῳ*, quo tamen haud opus. — Vs. 5. *χρείουσιν*. cod. Marc. De locutione *οἴκοθεν* (*ἔχειν*) vid. Markl. ad Eur. Suppl. 183. Troad. 648. (670. Seidl.) Med. 239. Plaut. Mil. gl. II, 2, 38. Similiter fere non dicimus: *von Hause aus verweichlicht sein.*

III. (5.)

Athen. XV. p. 689. B. *Τοῦ δὲ Αἰγυπτίου μύρου μνημονεύων Ἀχαιὸς ἐν Ἄθλοις φησὶν*

Ἰσάργυρόν τ' εἰς χεῖρα Κυπρίου λίθου
δώσουσι κόσμον χριμάτων τ' Αἰγυπτίων.

μήποτε, φησὶν ὁ Δίδυμος, τὴν καλουμένην στακτὴν λέγει, διὰ τὴν σμύρναν, ἣν εἰς Αἴγυπτον καταγομένην κομίζεσθαι πρὸς τοὺς Ἕλληνας. — Vs. 1. in codd. Marc. Laur. est: *εἰς ἀργυροῦν τις*, unde Cant. et Casaub. dederunt *εἰσαργυροῦντες*, satis inepte. Egregie locum sanavit Heringa Observ. c. 31. p. 276. sq. scribendo *ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα κτλ.* h. e. *ornatum argento aequalem* vel *pretiosum.* cf. Aesch. Agam. 933. et Blomf. Gloss. ad h. l. Athen. p. 359. A. Lexic. Sangerm. in Bekk. An. p. 100, 37. *ἰσάργυρος, ἰσόχρυσος, ἀντὶ τοῦ πολυτίμου.* Optime hoc convenit smaragdo — is enim *Cyprius lapis* dictus videtur (cf. Plin. XXXVII, 17. sq. Theophr. de lapid. c. 25. Hesych. v. *Νυσαία λίθος*. Phot. Lex. p. 218.), quamquam etiam adamantis genus quoddam ita appellabatur (cf. Plin. XXXVII, 15, 58.) — quippe qui a veteribus maximi aestimatus sit. — Vs. 2. libri habent *χριμμάτων*, quod Casaub. in *χρισμάτων*, rectius autem Cant. in *χριμάτων* mutavit. Ita enim in sequentibus Athenaei verbis optimi codd. praebent. — Aegyptium unguentum, cuius etiam mentionem fecerunt Antiphanes ap. Ath. p. 553. D. Anaxandr. ibid. 553. E. XV. p. 690. A., accuratius descripsit Theophr. de odor. c. 28. sq. —

ΑΙΘΩΝ.

I. (6.)

Athen. VI. p. 270. C.

Ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως
οὐκ ἔστι· πεινῶσιν γὰρ ἡ Κύπρις πικρά.

Ἀχαιός φησιν ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ. Athenaeum exscripsit Eustath. p. 1596, 43. Similes sententias congessimus ad Eurip. fragm. 982. Versum 1 expleas inserto articulo ἐν τῇ κενῇ γὰρ κτλ., quod iam Ed. Mueller (de Achaei Aethone Satyrico. Lips. 1837. p. 14.) monuit.

II. (7.)

Athen. IX. p. 368. A. Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ

Κεκερματίσθω δ' ἄλλα μοι παροψίδων
καθέφθα καὶ κνισηρὰ παραφλογίσματα.

Haec verba a deipnosophista allata sunt, ut etiam vas, non solum opsonium quoddam παροψίδα dici comprobetur. Nam parum recte Schweigh. iam hoc et sequenti (Sotadis) loco Athenaeum ad alteram vocis παροψίς significationem transisse censet, id quod facile intelligitur, si conferuntur Athenaei verba p. 368. B. Ceterum haud diffitendum est, in Achaei verbis nonnihil ambiguitatis inesse. — Vs. 2. in codd. et edd. est κατέφθα, quod Dindorf. correxit. In sequentibus Athen. Epit. habet κνισσηρά.

III. (8.)

Athen. IX. p. 376. A. sq. πεταλίδων συῶν μνημονεύει Ἀχαιὸς ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ „Π ε τ α λ ί δ ω ν δ έ τ ο ι σ υ ῶ ν μ ο ρ φ α ῖ ς τ α ῖ σ δ ε π ό λ λ' ἐ π ά ϊ ο ν." πεταλίδας δ' αὐτὰς εἴρηκε, μεταφέρων ἀπὸ τῶν μόσχων. οὗτοι γὰρ πέτηλοι ἀπὸ τῶν κεράτων, ὅταν αὐτὰ ἐκπέταλα ἔχωσι. Achaei verba sic digerenda esse:

Πεταλίδων δέ τοι συῶν
*μορφαῖς * * ταῖσδε πολλ' ἐπάϊον.*

monuit Dindorf. ad Ath. l. c. Ad hunc locum respexisse Hesych. v. Πεταλίδων ὑῶν. μετήχθη ἀπὸ τῶν μόσχων. πέτηλοι γὰρ οὗτοι λέγονται. iam Schweigh. vidit. — Ad ἐπάϊον manifesto requiritur aliquid, quod ille (haud dubie Erysichtho) percepit, idque latere mihi videtur in voce μορφαῖς, quippe quae hoc loco utique nihil valeat. Nescio igitur an corrigendum sit ὀ μ φ ῆ ς: ὀ μ φ ὴ σ υ ῶ ν de grunnitu suum satis lepide est dictum. Facile autem ὀμφῆς, quod non admodum frequens est, in μορφῆς vel propter sequentem dativum in μορφαῖς depravari potuit, praecipue, si forte in aliquo codice scriptum fuit: $\overset{\mu}{\text{ὀρφῆς}}$. Quid autem deinde exciderit, divinare nequeo. Nolo tamen coniecturam praetermittere, quam mecum communicavit vir amicissimus, Maur. Schmidtius. Is enim scribi iubet: φωνῆς ἐν ὀρφναῖς

ταῖσδε πόλλ' ἐπάϊον, et loqui dicit Erysichthonem, qui, quum dies noctesque ingenti fame vexaretur, per nuperas noctes suum voces ipsius edacitatem concitantes audiverit.

IV. (9.)

Athen. X. p. 427. C. *Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ τοὺς σατύρους ποιεῖ δυσχεραίνοντας ἐπὶ τῷ ὑδαρῇ πίνειν καὶ λέγοντας·*

A. *Μῶν Ἁχελῷος ἦν κεκραμένος πολύς;*
B. *Ἀλλ' οὐδὲ λεῖξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.*
A. *Καλῶς μὲν οὖν ἄγειν* * * *Σκύθῃ πιεῖν.*

Vs. 1. attulit etiam Eustath. p. 1624, 53. In quo, quod nunc legitur *Ἁχελῷος* pro librorum scriptura *Ἀχελῷος* correctioni debemus Meinekii ad Euphor. p. 119. ed. pr., qui ibidem etiam vs. 2. *λεῖξαι* pro vulg. *λῆξαι* egregie restituit. Quod idem vir eruditissimus (Exerc. philol. in Athen. spec. I. p. 33.) autem et ante eum Ed. Mueller (l. c. p. 18. not.) pro *ἦν κεκραμένος* scribendum esse *ἐγκεκραμένος* dixit, id ingeniosum quidem, sed minus verum est. Quum enim satyri ad bibendum sese accingunt, mistio vini cum aqua, si qua facta est, dudum est praeterita; itaque correctio illa haudquaquam necessaria est. Pro *μῶν Ἀχελῶος* Iacobs. Animadv. in Ath. p. 231 infeliciter emendavit: *οὐ μὴν Ἀχελῶος κτλ.* — Ad sententiam quod attinet notissima res est, *Acheloum* pro aqua viva in universum dictum esse. cf. Aesch. Pers. 850. et Wellauer ad h. l. Eurip .Bacch. 625. Andr. 166. Fragm. 744. Artemid. II, 43. Etym. M. et Hesych. s. v. Schol. Ven. et Eustath. ad Il. *φ'*. 195. *ω'*. 616. Schol. Aesch. l. c. — Vs. 2. pro *λῆξαι*, quod in libris est, Dalecamp. correxerat *θῖξαι* ac similiter Iacobs. l. c. *ἀλλ' οὐδέ τοῦδ' ἐμῷ γένει θέμις.* Multo propius autem ad literarum ductus accedit Meinekii (vide ad vs. 1.) correctio *λεῖξαι.* Neque emendatione *τοῦδ' ἐμῷ*, quamvis acuta sit, versus indiget: nam quum satyri inter se colloquantur, eos de suo ipsorum genere loqui per se intelligitur. Sententia haec est: *Sed hunc* (sc. Acheloum vel aquam) *ne lambere quidem* (nedum bibere) *generi nostro fas est.* Nisi enim *τοῦδε* ad *Ἁχελῷος* refertur, ineptus est versus sequens. — Vs. 3. in cod. Marc. est *σκύθῃ πιεῖν*, in Laur. *σκυθηπιεῖν*, in Palat. *σκυθιπιεῖν*, in Ald. et reliquis editt. *σκυθιστὶ πιεῖν.* Vario modo viri docti locum sanare studuerunt. Villebrun. in interpret. Athen. francogall. coniecit: *Σκυθιστί γ' ἐκπιεῖν*, pro quo Schweigh. proposuit: *ὑποπιεῖν* vel *Σκυθιστί 'στιν πιεῖν*, ut sententia esset: *Bene quidem vivere Scytha iudice est bibere.* Sed nullo modo *καλῶς ἄγειν* significare potest *bene vivere.* Correxit igitur Iacobs. l. c. acute: *χάλιος μὲν οὖν ἄγ' ἔγχεον Σκύθῃ πιεῖν*, de voce *χάλις* citans Schneid. ad Nic. Alex. 29. (Adde Naek. ad Choeril. p. 216. Urlichs.) Urlichs dedit: *καλῶς μὲν οὖν· ἄγ' ἓν χέον Σκύθῃ πιεῖν.* hac sententia: *age, pincerna, unam portionem nobis Scythis infunde* i. e. *vinum ita misce, ut merum maneat, sive, ut sit quidem non nisi una vini portio sed quae totum expleat poculum.* Ad quam coniecturam probandam com-

parari iubet Anaxilae verba, quae paulo superius p. 426. C. leguntur: οἶνον δ' ἓν μόνον. At cum longe aliter comparatus est Anaxilae locus, tum nimis obscura atque contorta Urlichsii est ratio, ut placere vix cuiquam possit. Ed. Muell. coniecit: καλῶς· μέθυος οὖν ἔγχεον σκύθει πιεῖν aeolica forma illata. Th. Bergk. Anacr. p. 187. καλῶς μὲν οὖν ἄγαν Σκύθῃ πιεῖν ἔχει. Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 28.): καλῶς μὲν οὖν ἄγαν δίκην Σκύθου πιεῖν. in eo haud dubie recte iudicans, quod ex continuitate totius apud Athenaeum sermonis apparere dicit, Scythici moris significationem non distrahendam esse a potandi verbo. Qua observatione, ut mihi videtur, verissima adducor, ut etiam reliquas virorum doctorum coniecturas, Dindorfii: καλῶς μὲν οὖν ἄγειν ἔχει Σκύθῃ πιεῖν et Meinekii (Exerc. philol. in Athen. spec. I. p. 33.) καλῶς μὲν οὖν ἂν ἐγχέοις Σκύθῃ πιεῖν improbandas esse censeam. Quid enim sibi velit dativus Σκύθῃ non perspicio. Cui quaeso Scythae infundatur? Ferri Σκύθῃ posset, si, ut alii quidam dativi, pro adverbio adhibitum esset. Manifesto enim, ut Athenaei verba luculenter docent, sermo est de Scytharum more merum (neque vero de more immoderate) bibendi, qui mos etiam paullo ante apud Athenaeum singulari verbo ἐπισκυθίζειν significatus erat. Nescio igitur, an Achaeus, nisi forte novo vocabulo idem atque ἐπισκυθίζειν significante usus est, scripserit: καλῶς μὲν οὖν φαγεῖν Σκυθιστὶ καὶ πιεῖν vel potius

καλῶς μὲν οὖν φαγεῖν τε χὡς Σκύθαι *) πιεῖν

h. e. Bene nunc edendum ac Scytharum more (merum vinum) bibendum est.

V. (10.)

Athen. p. 690. B. Παρὰ πολλοῖς δὲ τῶν κωμῳδοποιῶν ὀνομάζεταί τε μύρον βάκκαρις· οὗ μνημονεύει καὶ Ἱππῶναξ διὰ τούτων (fgm. 33. ed. Bergk.) — Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῷ·

Βακκάρει χρισθέντα καὶ ψυκτηρίοις
πτεροῖς ἀναστήσαντα προσθίαν τρίχα.

Sequitur Ionis fragm. 26. — Achaei vss. omittit Epitome. Vs. 2. in libris est πρὸς θείαν, quod emendavit Canter. — Locum bene sic illustravit Casaubonus: „Cultum molliorem nescio cuius describit, qui haec loquitur. Ait *baccari se ipsum inunxisse et crines anteriores erexisse sustulisseque in altum ope crinalis:* quod poeta vocat *alas*, quia elata coma ab utraque parte capitis speciem alarum non male exhibet: quod et cernimus hodieque in crinium compositione nobilium feminarum, quarum etiam *alas* vulgo censores nostri appellitant. Etiam viros olim θηλυδρίας capiti suo crinale aptasse nullum dubium. Ovid. libro V Metam. (vs. 52.) de Aty:

---

*) Si quis Nominativo offendatur conferat Aesch. Sept. c. Theb. 239. ed. Well. Xen. Hiero. IV, 6. etc.

— Ornabant aurata monilia collum
et madidos myrrha curvum crinale capillos.

Qui locus non mediocriter Achaei verba illustrat. At ψυκτήρια vocat alas istas, quoniam suscitati crines, ut loquitur Tertullianus, flabellis similes sunt, quibus ventum facere et frigus captare soliti etiam veteres. Adde quod hoc modo composita coma ceu expansum velum, admisso vento caput potest refrigerare." — Schweighaeusero autem adstipulante Friebelio ψυκτήρια πτερὰ *flabella refrigerantia* esse videntur: sed haec verba accipi ea significatione posse negat Urlichs. propter Aorist. ἀναστήσαντα, quum flabellis quidem crines tollantur, minime vero sublati teneantur. Vereor autem, ut haec ratio quidquam valeat.

VI. (11.)

Schol. Aristoph. Ran. 184. Χαῖρ' ὦ Χάρων) Δημήτριός φησιν Ἀχαιοῦ ὅλον εἶναι ἐκ τοῦ Αἴθωνος. λέγουσι δ' αὐτὸ οἱ σάτυροι

Χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων, χαῖρ' ὦ Χάρων.
ἦ που σφόδρα θυμοῖ;

Sic codd. Rav. Ven. — Verba ἦ που (Rav. εἶπον) σφόδρα θυμοῖ, quae vulgo tanquam scholiastae edebantur, Achaei esse nemo re diligenter perpensa negabit. Charo enim lascivos satyros austero ac truculento vultu accepisse videtur. — Alia vero de hoc fragmento est quaestio, utrum iure an errore Demetrii ad hanc fabulam relatum sit, nec potius ad Pirithoum pertineat. De qua re in Hist. crit. trag. disputabimus.

Friebel. Satyr. Gr. Fragm. p. 25. haud improbabiliter ad hanc fabulam fgm. 41 referendum esse dicit. — Equidem huc etiam retulerim Inc. Tragic. Fragm. XL.

Α Λ Κ Μ Α Ι Ω Ν.

I. II. (12. 13.)

Athen. IV. p. 173. D. Ἀχαιὸς δ' ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι τῷ σατυρικῷ καρυκοποιοὺς καλεῖ τοὺς Δελφοὺς διὰ τούτων

Καρυκοποιοὺς προσβλέπων βδελύττομαι.

παρόσον τὰ ἱερεῖα περιτέμνοντες δῆλον ὡς ἐμαγείρευον αὐτὰ καὶ ἐκαρύκευον. εἰς ταῦτα δὲ ἀποβλέπων καὶ Ἀριστοφάνης ἔφη „ἀλλ' ὦ Δελφῶν πλείστας ἀκονῶν Φοῖβε μαχαίρας, καὶ προδιδάσκων τοὺς σοὺς προπόλους." κἀν τοῖς ἑξῆς δ' ὁ Ἀχαιός φησιν

Τίς ὑποκεκρυμμένος μένει
σαραβάκων κοπίδων συνομώνυμε;

ἐπισκώπτουσι γὰρ οἱ Σάτυροι τοὺς Δελφοὺς ὡς περὶ τὰς θυσίας καὶ τὰς θοίνας διατρίβοντας. — In libris bis est καρυκκοποιοὺς, quod correxerunt Casaub. (improbante Schweighaeusero) et Dindorf. Ita enim scriptum extat apud Aristoph. Equ. 343. verbum καρυκοποιεῖν, de

quo schol.: *καρυκοποιεῖν· κοσμεῖν ποικιλίᾳ τινὶ ῥημάτων τὸν λόγον. πλαγίως δὲ τῇ λέξει ὡς μάγειρος ἐχρήσατο. καρυκεύματα γὰρ καὶ ἡδύσματά εἰσι τὰ ἀρτύματα. καὶ καρύκη, κοιλία ἣν νῦν μονθυλευτὴν καλοῦσιν.* cf. Athen. XII. p. 576. C. De Delphorum mollitie ac luxuria vide O. Muell. Dor. I. p. 360. not. II. p. 399. 419. sq. —

In altero fragmento, quod haud levem difficultatem interpretibus suppeditavit, pro *σαραβάκων*, quum intelligi non posset, Casaub. correxit: *τί δ' ὑποκεκρυμμένος μένεις σαλάκων, κοπίδων σύ γ' ὁμώνυμε;* h. e. *Quid te clam occultans manes nequam, qui vulgo κοπὶς cluis?* At vix reperiat quemquam sibi assentientem. Illud tamen recte statuisse videtur, unum e Delphis a cultris coquinariis (*κοπὶς*) nomen traxisse vel q. i. e. *Κοπίδος* cognomen habuisse. Ad quam sententiam confirmandam egregie monuit Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 32.), Philoxeno Athen. VI. p. 241. E. teste cognomen *Πτερνοκοπὶς* fuisse. At multo luculentius id ex iis elucet, quae de Neoptolemi morte (in Sophoclis Hermione) narrantur: Neoptolemus enim interficiebatur a Delphico quodam homine, cui nomen erat *Μαχαιρεύς*. cf. Schol. Pind. Nem. VII, 58. Eustath. p. 1479. Schol. Hom. Od. IV, 4. Strab. IX. p. 421. — Achaei verba Toup. Epist. crit. p. 50. (Emend. II. p. 476.) sic dedit: *τί δ' ὑποκεκρυμμένος μένεις, Σαραμβικῶν κοπίδων συνομώνυμε;* et in hunc modum explicuit: „Nimirum coquus coquum alloquitur, quem festive vocat *Σαραμβικῶν κοπίδων συνομώνυμον*, a brother tradesman, artis collegam. Sunt autem *κοπίδες σαραμβικαὶ* cultri coquinarii. Nam *Sarambus* caupo sive coquus Atticus satis notus, de quo nos ad Suid. T. III. p. 409.“ Cui adstipulati sunt Schweigh. et Iacobs. Animadv. p. 113., qui tamen post *τί* inseruit *δ'* et *συνομώνυμε* in *συνώνυμε* mutavit. Nec improbabiliter restituerit Toupius *Sarambi*, clarissimi istius Atheniensium cauponis (de quo vid. Plat. Gorg. p. 518. B. Suid. s. v. Athen. p. 212. E. Toup. l. c. Davis. ad Max. Tyr. IV, 5.) nomen. Sed quum idem homo etiam *Sarabus* appelletur (cf. Polluc. VII, 193. Dio Chrys. IV. p. 75. ed. Morell. Tzetz. Chil. X, 818.), haud spernenda est Urlichsii coniectura, in Achaei versu proxime ad literarum ductus scribendum esse: *Σαραβικῶν κοπίδων συνομώνυμε.* Diffiteri tamen nolo, miri quid habere Sarambi nomen in fabula satyrica, quamvis eam postea aliquantum libertatis e comoedia petitae ascisse optime sciam. (Vide quae ad Astydamantis Herculem, ad Pythonis Agenem et ad Lycophronis Menedemum monuimus.) Nec Friebel. l. c. in Toupii coniectura, quam nimis quaesitam dicit, acquiescit, sed ab Achaeo tale potius adiectivum expressum fuisse suspicatur, quali species et munus *κοπίδος* accuratius designaretur. Quod in correctione *σαρκοφάγων κοπίδων συνομώνυμε* sibi reperisse visus est. Haud probabiliter. Hoc tamen Friebel. contra Toupium recte monuit, non coquos inter se colloqui, sed satyros et Delphos, nam id satis manifesto ex Athenaeo ipso elucet. Non minus difficile est ad diiudicandum, utrum de priori fragmenti parte Toupii vel potius Iacobsii sententia probanda an vulgata scriptura retinenda sit, quum de nexu sententiarum plane nihil constet. Quam ob rem Urlichs. et Friebel. illam partem intactam relique-

runt, hic autem vulgatam eo defendit, quod statuit, satyros alicuius sectari vestigia, de quo exquirant Delphicos vel potius sacerdotes Delphicos, quorum ex conventu iam unum alloquantur proxime stantem. Ut hoc verum sit, tamen perquam mirum fuisset, si satyri nescissent, cuius vestigia persequerentur, itaque interrogassent: τίς μένει κτλ. exspectatur potius τί δ' κτλ. *cur* vel ᾗ δ' i. e. *ubi delitescit* etc.? Sed rem doctioribus relinquo expediendam. Illud unum tantum addam, metrum una cum sententia fortasse restitui posse verbis in hunc modum transpositis et correctis:

τί μένεις ὑποκεκρυμμένος [ὦνερ]
κοπίδων συνομώνυμε Σᾱραβικῶν;

III. (14.)

Athen. XI. p. 480. F. Ἀχαιὸς δ' ὁ Ἐρετριεὺς ἐν Ἀλκμαίωνι ἀντὶ τοῦ κύλικες παραγώγως κυλιχνίδας εἴρηκε διὰ τούτων

Ἀλλ' ὡς τάχιστα μέλανα δεῦρ' οἶνον φέρειν
κοινόν τε χρὴ κρατῆρα καὶ κυλιχνίδας.

Vs. 1. in codd. Marc. Palat. est δεῦρα μόνον, in reliquis δεῦρο μόνον, unde Casaub. ingeniosa coniectura δεῦρ' οἶνον effecit. Haud inepte vero monuit Schweigh., ferri etiam vulgatam posse, si quidem in antecedentibus de vino sermo fuerit. — Vs. 2. κοινὸν vario modo coniecturis tentarunt viri docti (καινὸν, κενὸν, κανοῦν etc.), sed nulla omnino opus est correctione: *crater* enim re vera est κοινὸς, quum in commune serviat omnibus, *calix* vero unicuique suus apponatur. Κρατῆρα restituit Dindorf. pro vulg. κρητῆρα.

Ex eadem fabula petitum esse videtur fragm. 40. —

ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑ.

I. (15.)

Hesych. v. Ἔναστρος ὥστε Μαινάς. Ἀχαιὸς Ἀλφεσιβοίᾳ, ἀντὶ τοῦ Θυάς. τὰς γὰρ Βάκχας Θυάδας ἔλεγον. — Vulgo legebatur Τάς et Τάδας, quod correxit Valesius. Achaei verba senarii initium efficere monuit Bentl. Ep. ad Mill. p. 77. Ἔναστρα omnia dicuntur, ut bene Urlichs. p. 25. monuit, quae siderum vi exposita sunt, velut γῆ apud Theophr. de caus. plant. 5, 18. Quum autem mentis furor saepe ab astris repetatur, vox ἔναστρος etiam de insania usurpatur. —

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

I. (16.)

Athen. XIV. p. 641. D. Ὅτι γὰρ ἦσαν καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις αἱ δεύτεραι τράπεζαι πολυτελῶς μεμεριμνημέναι παρίστησι Πίνδαρος ἐν Ὀλυμπιονίκαις (I, 80) — — — οἱ δὲ παλαιότεροι ἁπλῶς τραπέζας ἔλεγον, ὡς Ἀχαιὸς ἐν Ἡφαίστῳ σατυρικῷ·

Δ. Θοίνῃ σε πρῶτον τέρψομεν. πάρεστι δέ.
Η. Τὸ δεύτερον δὲ τῷ με κηλήσεις τρόπῳ;
Δ. Μύρῳ σε χρίσω πάμπαν εὐόσμῳ δέμας.
Η. Ὕδωρ δὲ νίψαι χεῖρας οὐ πρόσθεν δίδως;
Δ. Ναί· καὶ τράπεζά γ' ἐκποδὼν ἀπαίρεται.

lloqui inter se Bacchum et Vulcanum manifestum est. Cf. Hist. it. trag. — Vs. 1. in libris est θοίνην δὲ, quod correxit Casaub. em in fine versus pro πάρεστι δὲ legi malult πάρεστι γὰρ, sed probilior ac fere necessaria est Iacobsii (Animadv. p. 340.) correctio: ρεστι δή. — Vs. 2. δὲ, quod in codd. deest, addiderunt Casaub. Sat. Poes. p. 138. et Iacobs. l. c. In sequentibus cod. Marc. cte habet με κηλήσεις, Palat. contra male με κλήσεις, reliqui μη κησεις. — Vs. 4. pro νίψαι cod. Laur. habet νίψας. — Vs. 5. in ld. legitur: ναὶ τράπεζ. κτλ. Syllabam, qua ad versum explendum us est, supplevit Casaubonus particula καὶ perquam probabir inserta. In sequentibus cod. Laur. τράπεζ' ἐκποδῶν., Palat. τράζά γ' ἐκ ποδῶν., et praeter codd. Marc. Laur., qui recte ἀπαίρεται , omnes praebent ἐπαίρεται (Ald. ἐπάίρεται).

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

I. (17.)

Hesych. v. Σαρωνία. Σαρωνία Ἄρτεμις. Ἀχαιὸς Θησεῖ. ἀπὸ τοῦ Τροιζῆνι Σαρωνικοῦ κόλπου. — De sinu Saronio, qui secundum alios en a Sarone, antiquo Troezenes rege, (Paus. II, 30, 7.) secunm alios a querno nemore, quo olim redimitus fuerit, traxit, vide sch. Agam. 314. Schol. Eur. Hipp. 1200. Paus. l. c. Steph. Byz. ym. M. Phot. Zonar. ss. vv. Plin. IV, 9. Pompon. Mel. II, 3. roniae Dianae meminit etiam Paus. II, 32, 10. Ἐπὶ θάλασσαν δὲ αίαν πορευομένοις κότινος πέφυκεν ὀνομαζόμενος ῥᾶχος στρεπτός. Ῥάμὲν δὴ καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυκαὶ ἔλαιον. στρεπτὸν δὲ ἐπονομάζουσι τοῦτο, ὅτι ἐνσχεθεισῶν αὐτῷ ἡνιῶν ἀνετράπη τοῦ Ἱππολύτου τὸ ἅρμα. Τούτου δὲ οὐ πολὺ τῆς ρωνίας Ἀρτέμιδος ἀφέστηκε τὸ ἱερὸν, καὶ τὰ ἐς αὐτὸ ἐμήνυσεν ὁ ος ἤδη μοι. Τόσονδε δὲ ἔτι δηλώσει. Σαρώνια γὰρ δὴ κατὰ ἔτος τῇ μιδι ἑορτὴν ἄγουσι.

Ι Ρ Ι Σ.

I. (18.)

Athen. X. p. 451. C. D. Ἀχαιὸς δ' ὁ Ἐρετριεὺς, γλαφυρὸς ὢν ποιηὴς περὶ τὴν σύνθεσιν, ἔσθ' ὅτι καὶ μελαίνει τὴν φράσιν, καὶ πολλὰ αἰνιγδῶς ἐκφέρει, ὥσπερ ἐν Ἴριδι σατυρικῇ. λέγει γὰρ „Λιθάργυρος δ' κη παρηωρεῖτο χρίσματος, πλεκτὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν ὀρβιν ἐν διπλῷ ξύλῳ." τὸν γὰρ λευκὸν ἱμάντα βυληθεὶς εἰπεῖν, ἐξ

οὗ ἡ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο, Σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη κύρβιν ἀντὶ τοῦ Σπαρτιᾶτιν σκυτάλην. ὅτι δὲ λευκῷ ἱμᾶντι περιειλοῦντες τὴν σκυτάλην οἱ Λάκωνες ἔγραφον ἃ ἠβούλοντο εἴρηκεν ἱκανῶς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχου. καὶ Στησίχορος δ' ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον ποδονιπτῆρα ἔφη. Sic primus Schweigh. locum e cod. Marc. dedit, quem Casaub. in adnott. partim ex epitome Hoeschelii suppleverat, in qua sic scriptum: *λέγει γοῦν που λιθάργυρος δ' ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλεκτὸν σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν. τὸν γὰρ λευκὸν ἱμᾶντα ἐξ οὗ ἡ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη κύρβιν. ἢ τὴν σπαρτιάτην σκυτάλην.* (*ἤτοι σπαρτιάτιν σκυτάλιν* Epit. Paris.) *σπαρτιᾶτιν.* cod. Marc. *σπαρτιάτιν.* Ald. *σπαρτιάτην.* Palat. Casaub. At ne optimi quidem codicis scriptura Achaei verba satis perspicua atque numerosa reddit, quare viri docti vario modo iis succurrere studuerunt. Obscuritas, quam poeta h. l. captavit, primum, ut recte Schweigh. monuit, in eo posita est, quod pro *loro albo* scripsit *Laconicam scytalam;* deinde quod ne scytalam quidem dixit, sed scytalae loco intulit *κύρβιν*, qua voce Athenienses *tabulas, leges* significabant. Res igitur alienissimae inter se sunt mistae. Ad grammaticam rationem quod attinet, haud facile perspicitur, quid sit *λιθάργυρος ὄλπη χρίσματος*, et quaeritur, unde pendeant accusativi *πλεκτὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν.* Corruptelam in voce *πλεκτὸν* latere Toup. Ep. cr. p. 29. ex eo collegisse mihi videtur, quod ea neque cum reliquis Accusativis ab Athenaeo iterata est neque aptam sententiam praebet; itaque et sententiae et metro convenienter correxit:

Λιθάργυρος δ'
ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα.

In eandem coniecturam incidit Urlichs p. 62., sed tetrametros trochaicos h. l. latere ratus hos elicuit versus:

— (*Ὄλπη* — —
— *λιθάργυρος παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα*·)
Σπαρτιάτην εἶχε γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ.

quorum alter ne caesuram quidem habet. Qui plures ob rationes displicent ac iure improbati sunt a Koepkio (in Zimmerm. Diar. Antiqu. Stud. 1837. p. 253.), quamquam versus, quos ipse substituit:

Ὄλπη λιθάργυρος δὲ χρίσματος πλέα
ἐκ Σπαρτιάτης γραπτοῦ ἐν διπλῷ ξύλῳ
κύρβεως παρῃωρεῖτο.

ferme multo minus ferri possunt, quum hient et nimias mutationes contineant. Recte autem vidit Koepkius, in corrupto isto *πλεκτὸν* plus latere quam solum *πλέα*; sed quod ipse *πλέα ἐκ* inde eruit, non tam probabile est, quam quod Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. 39.) et Th. Bergk. (Reliq. Com. Att. p. 120) hinc expiscati sunt, *πλέα τὸν κτλ.* extrema simul ita constituentes: *τὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ κύρβιν.* Totus igitur locus ita se habuerit:

Λιθάργυρος δ'
ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα
τὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ
κύρβιν.

In his autem dubitari potest, num recte dicatur ὄλπη παρῃωρεῖτο κύρβιν, etiamsi haec verba non cum Schweighaeusero interpreteris: *ampulla suspensa erat ex κύρβι*, sed potius: *ampulla suspensa erat vel pendebat prope lorum.* Nam Herod. (VII, 61.) certe scripsit: ἐγχειρίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης ut nesciam, an etiam hoc loco praepositio quaedam (παρὰ vel πρὸς) adiicienda sit, quod fieri facillime potest, si quidem vs. 4. scribitur: κύρβιν ἄρα vel πρὸς κύρβιν. — Vs. 1. *Λιθάργυρος* quid sit quaque metallorum mixtione conficiatur, inter viros doctos nondum satis constat. Athenaeus vas argenteum ea voce obscurius significari censet; explicat eam enim per ἀργυρᾶ. Quam interpretationem Iacobs. Animadv. Anth. Gr. T. II. p. 385. probat et allato exempl. Theocr. XVIII, 45. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος quodammodo confirmat. Iure autem de ea dubitavit Schweigh., non intelligendam esse dicens ὄλπην prorsus argenteam, sed argento similem, nempe aeneam argento obductam. A quo longe recedit I. G. Schneider, qui in Lexico s. h. v. vas stanneum significari arbitratur, quum stannum e plumbi et argenti compositione exoriatur. Sed si λιθάργυρος stannum fuit, quid significatur vocabulis κασσίτερος et ψευδάργυρος? Quo iure porro stannum, metallum minime durum, λιθάργυρος appellari potuit? Si etymologiam spectamus, voce λιθάργυρος aut metallum argento durius aut rectius lapis argenti instar splendens significatus esse videtur, in qua sententia etiam H. Stephanum fuisse video. Sed nihil decernere ausim, immo rem peritioribus explorandam relinquo. — Vs. 2. De ὄλπη cf. Athen. XI. p. 495. C. Schol. ad Theocr. II. 156. Hesych. s. v. — Vs. 3. sq. De κύρβεσι Atheniensium et σκυτάλαις Lacedaemoniorum nota sunt omnia. Quae quomodo commutari inter se potuerint, explorare conatus fuit Hadr. Iunius Animadv. IV. c. 14. p. 186. hanc inter eas intercessisse similitudinem dicens: „Ut in κύρβεσι leges exaratae erant, ita in scytala praecepta ad duces et imperatores militiae inscribebantur.“ Ceterum Achaei verba bene sic explicuit Urlichs p. 64: „Σπαρτιάτης κύρβις est lorum candidum, cui velut scytalae et cyrbi praecepta insunt; vocatur autem γραπτὸς ἐν διπλῷ ξύλῳ, quoniam ea, quae in cyrbi tribus inscripta lateribus leguntur, in loro, ut res fert, duobus tantum continentur. Ita h. l. κύρβις γραπτὸς ἐν διπλῷ ξύλῳ nihil aliud est quam lorum utrinque literatum, vocabulo ξύλῳ ab Atheniensium ligneis columnis ad lorum translato. Cum scytale lorum illud comparatur, quatenus Iris deorum praecepta loro inscripta ut nuntia affert; cum cyrbi, quod utrinque, non in una tantum parte inscriptum est.“ Memorabilis autem hic locus etiam propter numerum singularem κύρβις est, quem eadem significatione qua pluralem in usu fuisse omnes fere grammatici negant. Nam prorsus diversam significationem habet κύρβις apud Aristoph. Nub. 447, ubi vid. schol.

II. (19.)

Polluc. On. X, 157. *Ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασεν. καλεῖται δὲ οὕτως καὶ τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας, δοκεῖ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν.* Pro *ἀκτηρίδα* Passov. in Lex. s. v. scribi voluit *βακτηρίδα*, quod probavit Friebel l. c. p. 41., recte autem Urlichs. p. 65. reiecit. Nam sicut *ἄκτωρ* ita *ἀκτηρὶς* a verbo *ἄγω* deduci potest.

III. (20.)

Suid. s. v. *Βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπετίθετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ* (Fragm. 363.) *παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων.* Haec sua petierunt Mich. Apost. V, 76. et Arsen. Viol. p. 144. Ceterum cf. Suid. v. *ἀνάστατοι* et *σελῆναι*. Recte monuit Urlichs, et dictione *βοῦς ἕβδομος* et voce *σελῆναι* placentarum genera significari eo inter se discrepantia, quod *βοῦς ἕβδομος* cornua praetenderit, *σελῆναι* autem rotundae fuerint, de quibus vid. Boettig. Curiosit. T. II. p. 1. p. 166. Lobeck. Aglaoph. II. p. 1064. sq.

IV. (21.)

Hesych. s. v. *Ἐκολλόπωσε· συνήρμοσε κόλλῃ· καὶ γὰρ ἡ κόλλα ἀπὸ τῶν κολλόπων. ἔστι δὲ τὰ νωτιαῖα μέρη τῶν βοῶν, ἐξ ὧν γίνονται οἱ κόλλοπες. καί, ᾧ ἐπιτείνουσιν τὰς χορδάς, κόλλοπα ἔλεγον, διὰ τὸ δερματίνοις τὰ παλαιὸν χρῆσθαι. Ἀχαιὸς Ἴριδι.* (Ita Casaub. de Poes. Sat. p. 139. correxit pro vulg. *Ἀχαιοὶ ἔριον*.) cf. Etym. M. Suid. s. v. Eustath. ad Od. *φ'*, 407. p. 1915, 9. Hesych. v. *κόλλα*. et *κόλλοπες*. Primo adspectu dubitari potest, utrum Hesych. *ἐκολλόπωσε* an *κόλλοπα* ex Achaeo afferat. Sed quia tertiam eius verbi personam citavit, quod nisi apud lexicographos non invenitur, ad certum quendam, ut bene Urlichs vidit, Achaei locum respexisse videtur; quo accedit quod alterum illud vocabulum notius fuit, quam ut Achaei usu confirmaretur. —

Ad eandem fabulam Urlichs. haud improbabiliter rettulit fragm. 44. —

Κ Υ Κ Ν Ο Σ.

I. (22.)

Hephaest. I, 3, p. 18. ed. Gaisf. *φησὶ δὲ Ἡλιόδωρος τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε „Σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθήκας" ἀντὶ τοῦ ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξ-*

λέγξαμεν ψεῦδος ὄν. ἄλλως τε καὶ τὸ ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέτροις συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν Κύκνῳ

Κύκνον δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν.

παρ' ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστι ἀκολούθως πρόσωπον,

Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε;

De formis ἐλήλυμεν, ἐλήλυτε vid. Matth. Gr. Gr. T. I. § 198. 3.

II. (23.)

Athen. VI. p. 270. E.

Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα
χρυσοῦ τε κἀλέφαντος.

... τὸν τοῦ Ἐρετριέως Ἀχαιοῦ Κύκνον. Fabulae nomen ex Hadr. Turnebi coniectura restituit Casaub., quum in libris esset Κύκλον. Alibi ... vocabula κύκνος et κύκλος commutari observavit Gaisf. ad Hephaest. p. 18. — Vs. 1. pro γὰρ sine dubio metri causa, nisi forte fabula satyrica fuit, scribendum est δ': sexcenties enim hae particulae propter similitudinem compendii, quo exprimebantur, confusae ...; num vero h. l. talis confusio locum habuerit, dubitari potest, quum facile γὰρ ab Athenaeo ad probandam sententiam suam inferri potuerit. Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ vero legitur etiam apud Eustathium, qui p. 1818, 10 hunc vs. citat. — De *maza*, pane ex hordeo parato, vid. Aristiae fgm. 3. Xen. Cyr. I, 2, 11. VI, 2, 28. Schol. Aristoph. Pac. 568. Athen. IV. p. 137. E. XIV. p. 663. B. Liebel. ad Archiloch. fgm. 56. (fgm. 2. ed. Bergk.) p. 156.

Α Ι Ν Ο Σ.

I. (24.)

Athen. XV. p. 668. A. Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴνῳ περὶ τῶν Σατύρων λέγων φησί·

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες, τί μ' οὐ
λέγοντες, ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

τοῦτο δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα. Hinc sua descripsit Schol. Aristoph. Pac. 1244. ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Αἴνῳ καὶ Καλλίμαχος. „Πολλοὶ καὶ φιλέοντες Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.“ In libris est τί μου, quae scriptura pariter atque totius loci interpretatio viris doctis haud levem difficultatem paravit. Casaub. metro neglecto scripsit τἀμὰ λέγοντες, ὦ καλλίστῳ vel καλλίστη Ἡρακλεῖ λάταξ. Toup. Epist. crit. p. 45. τίν' οὐ λέγοντες· ὦ κάλλιστος, Ἡράκλεις λάταξ. h. e. *quem non nuncupantes, o festivus, mehercule latax.* Quam coniectu-

ram probarunt et Schweigh. rescripto tamen *καλλίστη*, quum *λάταξ* generis femini esset, et qui de cottabo copiosius egerunt, *Groddeck*, (in libro: Antiquar. Versuche etc. p. 226.) et Iacobs. (in Wieland. Mus. Att. III, 3. p. 494.), nisi quod is praeterea vs. 2. correxit: *ἀλλ' κάλλιστον, Ἡράκλεις, λάταξ*, et nuper etiam Urlichs. p. 70. recte servato *κάλλιστον*. Ac profecto ea longe praeferenda est emendatione, quam proposuit Fiorillo ad Herod. Att. p. 163. *ἀγνύντες θ' ὁμοῦ λέγοντες, ὦ κάλλιστος Ἡράκλεις, ἄναξ*. Sed haud dubie genuinam scripturam restituit Dindorfius, scribendo *τί μ' οὐ λέγοντες κτλ.* Nam si paullo accuratius Athenaei verba consideraveris, vix dubitabis, quin Hercules ipse loquatur graviter offensus, quod satyri in convivio tumultuantes et cottabi ludo gavisi sui, quasi amasii, non meminerint, neque in suum honorem laticem eiecerint. Sermo enim est de eo cottabi genere, in quo ex carchesiis latices in vacua vascula aquae innatantia ita coniiciuntur, ut ea vino iacta in aqua demergantur. (cf. Athen. X. p. 427. D. E. XI. p. 782. D. XV. p. 667. C.) Hoc igitur cottabi genere delectatos satyros sic alloquitur Hercules: *Mittentes, eiicientes, frangentes, cur me non nuncupant his: ah, pulcherrime Herculi sonat latex!* Facile simul ex hac interpretatione intelligitur, ferre vix posse *ὦ*, sed aut *ἦ*, ut Iacobsius voluit, aut certe *ὢ* scribendum esse, id quod sensit Urlichs. (qui tamen etiam *ὦ* defendi posse censet) ac bene vidit Friebel. l. c. p. 46. —

M O I P A I.

I. (25.)

Athen. VII. p. 277. B. *Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα — κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα „χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, σαίνοντες οὐραίοισι" οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας. καὶ κατὰ τὰς Ἀχαιοῦ δὲ Μοίρας*

Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύκλου σοβῶν
. . . . ἐνάλιος θεωρία,
χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.

Vs. 1. pro *γὰρ* Erfurdt. Horr. Regimont. III. p. 461. scribi maluit *δ'* probante Dindorfio; recte autem monuit Urlichs. p. 73, in versu satyrico anapaestum ferri posse. cf. Eurip. Cycl. 272. 334. 560. 562. etc. *Ποντίου κύκλου* ex optimis libris restituit Schweigh., quum ante legeretur *κύλλου*, quod Casaub. coniectura in *κοῖλου* mutaverat. — Vs. 2. verba *ἐνάλιος θεωρία* Dindorf. in versus initio collocavit, male; nam secunda in *ἐνάλιος* brevis est. — Vs. 3. in libris est *χραίνοντες*, quod correxit Schweigh.; *οὐραίοισιν* autem pro vulg. *θυραίοισιν* Casaub. ex loco Sophoclis correxerat, idque optimorum librorum auctoritate postea confirmabatur. — Ad sententiam quod attinet, negari vix potest, paullulum obscura esse verba ac de piscibus, uti nunc leguntur, haudquaquam intelligenda. Ut enim vocibus *πόντιος κύκλος* Oceanus dictus sit, quippe qui ex veterum sententiam terram

fluctibus cingat, tamen verba πολὺς ὅμιλος πόντιον κύκλον per se significare non possunt, ut plerisque visum est: *magnus piscium, coetus Oceani.* Deinde offendit σοβῶν, pro quo potius σοβῶντες vel σοβοῦντες adiecto insuper accusativo quodam exspectatur; raro enim neque apud antiquiores scriptores σοβεῖν intransitive usurpatum invenitur. Idem Blomfield., Urlichs. et Friebel. sensisse videntur. Blomfield. enim (ad Aesch. Sept. c. Theb. 379.) paullo audacius coniecit: πόντιος (vel ποντίῳ) κύκλῳ σέβουσιν (sc. Neptunum vel Amphitriten vel etiam Protea. cf. Il. XIII. 27. Qu. Smyrn. V, 93. Philostr. Imag. I. p. 742. Virg. Georg. IV, 430.), ἐνάλιος θεωρία, χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Urlichs. p. 73. maluit: πόντιος κύκλῳ σοβῶν [ἐπερρόθει vel simile quid.]. Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 48.) denique dedit:

Πολὺς γὰρ ὅμιλος πόντιον
κύκλον σοβοῦσιν, ἐνάλιος θεωρία,
χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.

h. e. „*Magnus enim coetus circulum marinum* (i. e. *circulum aquae in maris superficie et protinus se volventem*) *excitantes propellunt, spectaculum aequoreum, turbantes caudis maris tranquillitatem.*“ At equidem vereor, ne Friebel. locum melius correxerit, quam interpretatus sit. Quidni enim verba πόντιος κύκλος simpliciter de mari intelligantur longe lateque terram circumcirca cingente? nisi forte poeta, ut Schweigh. opinatus est, philosophorum quorundam sententiam amplexus est, qui universam terram insulam esse dicebant, quam Oceanus vel mare Atlanticum circumfluat. cf. Periz. ad Ael. V. H. III, 18. Aristot. de mundo. c. 3. Significant igitur verba πόντιον κύκλον σοβοῦσιν (nisi participium malis): *circulum marinum* i. e. *mare agitant, versant.* Ita enim σοβεῖν, quod apud tragicos non extat, usurpatum est ab Aristoph. Vesp. 211. 1523. σοβεῖν πόδα ἐν κύκλῳ. Praeterea nescio an vs. 1. post πολὺς γὰρ inserendum sit ἰχθύων, quam vocem Athenaeus facile omittere potuit, quum in antecedentibus perpetuo de piscibus verba fecisset. Verba ἐνάλιος θεωρία Schweigh. male de *pompa* vel sacra *legatione* intelligi voluit; significant enim haud dubie *spectaculum marinum.* cf. Aesch. Prom. 801. Soph. OR. 1491. Welck. Aesch. Tril. Append. p. 139. sq. — Vs. 3. De usu ac significatione verbi χραίνειν vide quae egregie disputavit Porso ad Eur. Orest. 909. —

II. (26.)

Hesych. s. v. Νυμφόβας. Ἀχαιός· ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μοίραις·

βαβαί, βαβαί· βήσομαι γυναῖκας.

ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. — Sic Hesychii locum restituit ac primus duos Achaei locos afferri monuit Casaub. de Poes. Sat. p. 140, quum ante legeretur: Νυμφόβας. Ἀχαιὸς, ὃς ἦν δεινὸς ἐπιβαίων (sic) ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μύροις (sic)· βαβαῖ βαβαῖ· βήσομαι γυναῖκες. Correctio-

nem ὁ Σειληνὸς pro ὃς ἦν δεινὸς egregie confirmat Phot. s. v. Νυμφόβας· ὁ Σειληνὸς τῶν Νυμφῶν ἀνήρ, qui haud dubie ad eundem Achaei locum respexit, quamquam eius nomen omisit. Ac propter hunc ipsum locum probari nequit correctio per se haud improbabilis Toupii (Epist. crit. p. 82.) ἐπιβαίνειν scribentis, ut verbis ὃς δεινὸς ἦν ἐπιβαίνειν ταῖς Νύμφαις explicatio vocis νυμφόβας (de qua vid. Lobeck. ad Phryn. p. 609, 10.) contineatur. Recte vero a Casaubono etiam fabulae nomen (*Μοῖρας*) restitutum esse cum ex antecedente fragmento ex Athenaei loco (XI. p. 476. D.), ubi pariter Hermippeae fabulae titulus Μοῖραι in Μύραι et Μύροι depravatus est, cognosci potest. In fragmento ex hac fabula servato Toup. l. c. quidem γυναῖκας pro γυναῖκες correxit, at etiamnunc mihi et verba ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης et metri conditionem consideranti corruptelae aliquid illic latere videtur. Ac primum vix dubitari potest, quin propter verba ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης restituendus sit singularis γυναῖκα vel potius γυναῖκά σε, qua correctione egregium senarii exitum nanciscimur. Idem sensit Heinsius, qui ceteroquin improbabiliter emendavit: βαβαί, βαβαί· νῦν νυμφοβήσομαι, γύναι. At quae exciderit syllaba ante βήσομαι haud facile est divinandum. Nescio tamen, an scribendum sit ἀμβήσομαι, quamquam verbum simplex (βαίνειν) etiam alibi de coitu adhibeatur. cf. Plat. Phaedr. p. 250. E. Herod. I. 192. Aristot. Hist. An. V, 14. Formam ἀμβήσομαι autem tuetur Eurip. Hec. 1263. Bacch. 1105. Iph. T. 97. Nec habet hiatus quidquam offensionis post interiectionem ac maiorem interpunctionem. Syllaba αμ vero post similem αι facile excidere potuit. Attamen scribi etiam possit: βαβαί, βαβαιάξ· βήσομαι γυναῖκά σε vel βαβαί, βαβαί· νῦν βήσομαι γυναῖκά σε. — Hesychius hunc versum propterea s. v. Νυμφόβας attulisse videtur, ut exemplo demonstraret, Silenum re vera talem (*Νυμφόβαντα*) fuisse, itaque iure illud cognomen accepisse.

ΜΩΜΟΣ.

I. (27.)

Aristoph. Vesp. 1081. Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι κτλ. ad quem locum schol. Venet. τὸ τοῦ Ἀχαιοῦ ἀπὸ Μώμου δράματος. Dilucidius idem schol. loquitur ad Aristoph. Pac. 353. τὸ δὲ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι Ἀχαιοῦ ἐστιν ἐκ Μώμου. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὁλόκληρον θεῖναι τὸ ἰαμβεῖον, ὅπερ οὕτως ἔχει

Ἄρης ὁ λῃστὴς σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι.

cf. Choerobosc. ap. Bekk. An. Gr. p. 1364. τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ, ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Quod Choeroboscus Achaei Momum cum Sophoclis fabula pariter cognominata confudit, neminem opinor commovebit, ut Momum ab Achaeo abiudicet, praecipue si satis frequentes eiusmodi confusiones esse meminerit. — Urlichs. locum omisit.

Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ.

I. (28.)

Hesych. s. v. Ἀκάθαρτον. μανιώδης. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι. Ἀκάθαρτος in diversum significat hominem *impurum* ac maxime eum, qui *impuro* simo est h. e. *sceleratum*. Scelera autem quum haud raro ad perturbationem animi atque insaniam adducant, facile intelligitur, qui fieri potuerit, ut ἀκάθαρτος eadem significatione qua μανιώδης usurparetur.

II. (29.)

Hesych. s. v. Ἐκλωτίζεται. ἐξανθίζεται. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι. Ita rectissime correxit Salmas. pro vulg. ἐκλωπίζεται, nam λωτὸς iam ab Homero (Il. XII, 683) pro flore in universum positus est. cf. Hesych. v. λῶτα. ἄνθη. At non modo λωτὸς ipse, quum pro praestantissimo flore haberetur, sed etiam verba inde deducta eadem significatione adhibita sunt. cf. Eur. Hel. 1609. ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα. Hesych. v. λωτίζειν. ἀπανθίζεσθαι. Aesch. Suppl. 941. Adde Hesych. s. v. λωτεῦντα. λωτεῦσι. λωτός.

Ο Μ Φ Α Λ Η.

I. (30.)

Athen. VI. p. 267. D. praemisso Ionis fgm. 14. pergit: Ἀχαιὸς ἐν Ὀμφάλῃ περὶ τοῦ Σατύρου λέγων φησὶν

Ὡς εὔδουλος, ὡς εὔοικος ἦν.

ἴσως λέγων ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. ὅτι δὲ οἰκέτης ἐστὶν ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβων, κἂν ἐλεύθερος ᾖ, κοινόν. cf. Poll. c. III, 80. καὶ εὔδουλος δὲ ὁ τοῖς δούλοις εὖ χρώμενος παρὰ Φερεκράτει, καὶ τὸ δρᾶμα Δουλοδιδάσκαλος. Satyrum esse *Silenum*, satyrorum patrem ac principem, recte monuit Urlichs. p. 78. cf. Welck. Aesch. Tril. Append. p. 217. sqq.

II. (31.)

Athen. XI. p. 466. E. sq. Ἀχαιὸς δ' ὁ τραγικὸς ἐν Ὀμφάλῃ καὶ αὐτὸς περὶ γραμματικοῦ ποτηρίου ποιεῖ τοὺς σατύρους τάδε λέγοντας·

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα φαίνων, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὦ νῦ τό τ' ὖ πάρεστιν, οὖ κἀπουσίαν
ἐκ τοὐπέκεινα σὰν τό τ' οὖ κηρύσσετον.

τούτοις λείπει τὸ ὖ στοιχεῖον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὖ ἀπεχρῶντο οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ οὖ μόνον γράφουσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ εἶ γράφουσιν, ὅταν καὶ καθ' αὑτὸ μόνον ἐκφωνῆται καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ

οὗ ἡ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο, Σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη κύρβιν ἀντὶ τοῦ Σπαρτιᾶτιν σκυτάλην. ὅτι δὲ λευκῷ ἱμᾶντι περιειλοῦντες τὴν σκυτάλην οἱ Λάκωνες ἔγραφον ἃ ἠβούλοντο εἴρηκεν ἱκανῶς Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ Ἀρχιλόχου. καὶ Στησίχορος δ' ἐν Ἑλένῃ λιθαργύρεον κεδονικτῆρα ἔφη. Sic primus Schweigh. locum e cod. Marc. dedit, quem Casaub. in adnott. partim ex epitome Hoeschelii suppleverat; in qua sic scriptum: *λέγει γοῦν που λιθάργυρος δ' ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλεκτὸν σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν. τὸν γὰρ λευκὸν ἱμᾶντα ἐξ οὗ ἀργυρᾶ λήκυθος ἐξήρτητο σπαρτιάτην γραπτὸν ἔφη κύρβιν. ἢ τὴν σπαρτιάτην σκυτάλην.* (*ἤτοι σπαρτιάτιν σκυτάλιν* Epit. Paris.) *σπαρτιᾶτιν.* cod. Marc. *σπαρτιάτιν.* Ald. *σπαρτιάτην.* Palat. Casaub. At ne optimi quidem codicis scriptura Achaei verba satis perspicua atque numerosa reddit, quam viri docti vario modo iis succurrere studuerunt. Obscuritas, quam poeta h. l. captavit, primum, ut recte Schweigh. monuit, in eo posita est, quod pro *loro albo* scripsit *Laconicam scytalam;* deinde quod ne scytalam quidem dixit, sed scytalae loco intulit *κύρβιν*, qua voce Athenienses *tabulas, leges* significabant. Res igitur alienissimae inter se sunt mistae. Ad grammaticam rationem quod attinet, hic facile perspicitur, quid sit *λιθάργυρος ὄλπη χρίσματος*, et quaeritur, unde pendeant accusativi *πλεκτὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν κύρβιν.* Corruptelam in voce *πλεκτὸν* latere Toup. Ep. cr. p. 29. ex eo coniecisse mihi videtur, quod ea neque cum reliquis Accusativis ab Athenaeo iterata est neque aptam sententiam praebet; itaque et sententiae et metro convenienter correxit:

Λιθάργυρος δ'
ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα.

In eandem coniecturam incidit Urlichs p. 62., sed tetrametros trochaicos h. l. latere ratus hos elicuit versus:

— (*Ὄλπη* — —
— *λιθάργυρος παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα·*)
Σπαρτιάτην εἶχε γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ.

quorum alter ne caesuram quidem habet. Qui plures ob rationes displicent ac iure improbati sunt a Koepkio (in Zimmerm. Diar. Antiqu. Stud. 1837. p. 253.), quamquam versus, quos ipse substituit:

Ὄλπη λιθάργυρος δὲ χρίσματος πλέα
ἐκ Σπαρτιάτης γραπτοῦ ἐν διπλῷ ξύλῳ
κύρβεως παρῃωρεῖτο.

ferme multo minus ferri possunt, quum hient et nimias mutationes contineant. Recte autem vidit Koepkius, in corrupto isto *πλεκτὸν* plus latere quam solum *πλέα*; sed quod ipse *πλέα ἐκ* inde eruit, non tam probabile est, quam quod Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. 39.) et Th. Bergk. (Reliq. Com. Att. p. 120) hinc expiscati sunt, *πλέα τὸν κτλ.* extrema simul ita constituentes: *τὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ κύρβιν.* Totus igitur locus ita se habuerit:

Λιθάργυρος δ᾽
ὄλπη παρῃωρεῖτο χρίσματος πλέα
τὸν Σπαρτιάτην γραπτὸν ἐν διπλῷ ξύλῳ
κύρβιν.

...m autem dubitari potest, num recte dicatur ὄλπη παρῃωρεῖτο κύρ-, etiamsi haec verba non cum Schweighaeusero interpreteris: pulla *suspensa erat ex* κύρβι, sed potius: *ampulla suspensa erat pendebat prope lorum.* Nam Herod. (VII, 61.) certe scripsit: ...ίδια παρὰ τὸν δεξιὸν μηρὸν παραιωρεόμενα ἐκ τῆς ζώνης ut nesciam, etiam hoc loco praepositio quaedam (παρὰ vel πρὸς) adiicienda quod fieri facillime potest, si quidem vs. 4. scribitur: κύρβιν vel πρὸς κύρβιν. — Vs. 1. Λιθάργυρος quid sit quaque me-...rum mixtione conficiatur, inter viros doctos nondum satis con-... Athenaeus vas argenteum ea voce obscurius significari censet; ...cat eam enim per ἀργυρᾶ. Quam interpretationem Iacobs. Ani-... Anth. Gr. T. II. p. 385. probat et allato exempl. Theocr. ..., 45. ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος quodammodo confirmat. Iure autem dubitavit Schweigh., non intelligendam esse dicens ὄλπην pror-...rgenteam, sed argento similem, nempe aeneam argento obdu-... A quo longe recedit I. G. Schneider, qui in Lexico s. h. v. ...tanneum significari arbitratur, quum stannum e plumbi et ar-... compositione exoriatur. Sed si λιθάργυρος stannum fuit, quid ...nificatur vocabulis κασσίτερος et ψευδάργυρος? Quo iure porro stan-...n, metallum minime durum, λιθάργυρος appellari potuit? Si ety-...logiam spectamus, voce λιθάργυρος aut metallum argento durius ...rectius lapis argenti instar splendens significatus esse videtur, in ...sententia etiam H. Stephanum fuisse video. Sed nihil decer-... ausim, immo rem peritioribus explorandam relinquo. — Vs. 2. ὄλπη cf. Athen. XI. p. 495. C. Schol. ad Theocr. II. 156. He-...h. s. v. — Vs. 3. sq. De κύρβεσι Atheniensium et σκυτάλαις La-...laemoniorum nota sunt omnia. Quae quomodo commutari inter ...potuerint, explorare conatus fuit Hadr. Iunius Animadv. IV. c. 14. ...6. hanc inter eas intercessisse similitudinem dicens: „Ut in ...βεσι leges exaratae erant, ita in scytala praecepta ad duces et ...peratores militiae inscribebantur.“ Ceterum Achaei verba bene explicuit Urlichs p. 64: „Σπαρτιάτης κύρβις est lorum candidum, velut scytalae et cyrbi praecepta insunt; vocatur autem γραπτὸς διπλῷ ξύλῳ, quoniam ea, quae in cyrbi tribus inscripta lateribus ...ntur, in loro, ut res fert, duobus tantum continentur. Ita h. l. ...βις γραπτὸς ἐν διπλῷ ξύλῳ nihil aliud est quam lorum utrinque li-...atum, vocabulo ξύλῳ ab Atheniensium ligneis columnis ad lorum ...lato. Cum scytale lorum illud comparatur, quatenus Iris deo-...n praecepta loro inscripta ut nuntia affert; cum cyrbi, quod un-...ue, non in una tantum parte inscriptum est.“ Memorabilis au-...s hic locus etiam propter numerum singularem κύρβις est, quem ...am significatione qua pluralem in usu fuisse omnes fere gram-...tici negant. Nam prorsus diversam significationem habet κύρβις ...d Aristoph. Nub. 447, ubi vid. schol.

II. (19.)

Polluc. On. X, 157. Ἀκτηρίδα δὲ τὴν βακτηρίαν Ἀχαιὸς ἐν Ἴριδι ὠνόμασεν. καλεῖται δὲ οὕτως καὶ τὸ τὸν ῥυμὸν τοῦ ἅρματος ἢ τῆς ἁμάξης ἀνέχον ξύλον, ὅταν ἄζευκτος ᾖ, ὃ στήριγγα καλεῖ Λυσίας, ὥσπερ καὶ τὴν κνήμην τῆς ἁμάξης ὁ αὐτὸς ὠνόμασε κνημίαν. Pro ἀκτηρίδα Passov. in Lex. s. v. scribi voluit βακτηρίδα, quod probavit Friebel l. c. p. 41., recte autem Urlichs. p. 65. reiecit. Nam sicut ἄκτωρ ita ἀκτηρίς a verbo ἄγω deduci potest.

III. (20.)

Suid. s. v. Βοῦς ἕβδομος. πέμματα κέρατα ἔχοντα κατὰ μίμησιν τῆς πρωτοφαοῦς σελήνης. ἐκάλουν δὲ αὐτὸ βοῦν, προστιθέντες καὶ τὸ ἕβδομον, ὅτι ἐπὶ ἓξ ταῖς σελήναις ἐπεθύετο οὗτος ἕβδομος, ὡς Εὐθυκλῆς ἐν Ἀταλάντῃ. ὁμοίως δὲ καὶ αἱ σελῆναι πέμματα πλατέα κυκλοτερῆ, ἃ οὕτως ἐκάλουν. ἔστι δὲ παρὰ Εὐριπίδῃ ἐν Ἐρεχθεῖ (Fragm. 363.) καὶ παρ' Ἀχαιῷ ἐν Ἴριδι. τάττεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ἀναισθήτων. Haec sua petierunt Mich. Apost. V, 76. et Arsen. Viol. p. 144. Ceterum cf. Suid. v. ἀνάστατοι et σελῆναι. Recte monuit Urlichs, et dictione βοῦς ἕβδομος et voce σελῆναι placentarum genera significari eo inter se discrepantia, quod βόυς ἕβδομος cornua praetenderit, σελῆναι autem rotundae fuerint, de quibus vid. Boettig. Curiosit. T. II. p. 1. p. 166. Lobeck. Aglaoph. II. p. 1064. sq.

IV. (21.)

Hesych. s. v. Ἐκολλόπωσε· συνήρμοσε κόλλῃ· καὶ γὰρ ἡ κόλλα ἀπὸ τῶν κολλόπων. ἔστι δὲ τὰ νωτιαῖα μέρη τῶν βοῶν, ἐξ ὧν γίνονται οἱ κόλλοπες. καί, ᾧ ἐπιτείνουσιν τὰς χορδάς, κόλλοπα ἔλεγον, διὰ τὸ δερματίνοις τὰ παλαιὸν χρῆσθαι. Ἀχαιὸς Ἴριδι. (Ita Casaub. de Poes. Sat. p. 139. correxit pro vulg. Ἀχαιοὶ ἴριον.) cf. Etym. M. Suid. s. v. Eustath. ad Od. φ', 407. p. 1915, 9. Hesych. v. κόλλα. et κόλλοπες. Primo adspectu dubitari potest, utrum Hesych. ἐκολλόπωσε an κόλλοπα ex Achaeo afferat. Sed quia tertiam eius verbi personam citavit, quod nisi apud lexicographos non invenitur, ad certum quendam, ut bene Urlichs vidit, Achaei locum respexisse videtur; quo accedit, quod alterum illud vocabulum notius fuit, quam ut Achaei usu confirmaretur. —

Ad eandem fabulam Urlichs. haud improbabiliter rettulit fragm. 44. —

ΚΥΚΝΟΣ.

I. (22.)

Hephaest. I, 3, p. 18. ed. Gaisf. φησὶ δὲ Ἡλιόδωρος τὸ μ ἐπιφερόμενον ἀφώνῳ ἧττον τῶν ἄλλων ὑγρῶν κοινὰς ποιεῖν ἐν τοῖς ἔπεσι συλλαβάς. διὰ τοῦτο καὶ Κρατῖνος ἐν τοῖς Χείρωσι πεποίηκε „Σκῆψιν μὲν Χείρωνες ἐλήλυμεν, ὡς ὑποθῆκας“ ἀντὶ τοῦ ἐληλύθαμεν, ὅπερ ἐξη-

ξαμεν ψεῦδος ὄν. ἄλλως τε καὶ τὸ ἐλήλυμεν ἐδείξαμεν καὶ ἐν ἄλλοις μέ-
μῃ συνήθως αὐτοῖς λεγόμενον, ὡς παρ' Ἀχαιῷ ἐν Κύκνῳ

Κύκνον δὲ πρῶτα πρὸς δόμους ἐλήλυμεν.

ᾧ καὶ τὸ δεύτερόν ἐστι ἀκολούθως πρόσωπον,

Τοιοῦδε φωτὸς πρὸς δόμους ἐλήλυτε;

formis ἐλήλυμεν, ἐλήλυτε vid. Matth. Gr. Gr. T. I. § 198. 3.

II. (23.)

Athen. VI. p. 270. E.

Πεινῶντι γὰρ ἀνδρὶ μᾶζα τιμιωτέρα
χρυσοῦ τε κἀλέφαντος.

τὸν τοῦ Ἐρετριέως Ἀχαιοῦ Κύκνον. Fabulae nomen ex Hadr. Tur-
conjectura restituit Casaub., quum in libris esset Κύκλον. Alibi
vocabula κύκνος et κύκλος commutari observavit Gaisf. ad He-
st. p. 18. — Vs. 1. pro γὰρ sine dubio metri causa, nisi forte
satyrica fuit, scribendum est δ': sexcenties enim hae parti-
propter similitudinem compendii, quo exprimebantur, confusae
num vero h. l. talis confusio locum habuerit, dubitari potest,
facile γὰρ ab Athenaeo ad probandam sententiam suam inferri
erit. Πεινῶντι δ' ἀνδρὶ vero legitur etiam apud Eustathium, qui
1818, 10 hunc vs. citat. — De *maza*, pane ex hordeo parato,
l. Aristiae fgm. 3. Xen. Cyr. I, 2, 11. VI, 2, 28. Schol. Aristoph.
. 563. Athen. IV. p. 137. E. XIV. p. 663. B. Liebel. ad Archi-
h. fgm. 56. (fgm. 2. ed. Bergk.) p. 156.

Α Ι Ν Ο Σ.

I. (24.)

Athen. XV. p. 668. A. Ἀχαιὸς δ' ἐν Αἴνῳ περὶ τῶν Σατύρων λέγων
φεὶ·

Ῥιπτοῦντες, ἐκβάλλοντες, ἀγνύντες, τί μ' οὐ
λέγοντες, ὦ κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ.

ὅτῳ δὲ λέγοντες παρ' ὅσον τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο, ἀφιέντες ἐπ' αὐ-
τοὺς τοὺς λεγομένους κοττάβους. διὸ καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ Ἀφροδισίαν
ρηκε τὴν λάταγα. Hinc sua descripsit Schol. Aristoph. Pac. 1244.
δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ' αὐτοῖς τοὺς λεγομένους κοτ-
βους, δῆλον ποιεῖ Ἀχαιὸς ἐν Αἴνῳ καὶ Καλλίμαχος. „Πολλοὶ καὶ φιλέοντες
ιόντιον ἧκαν ἔραζε Οἰνοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας." In libris
ἐστι τί μου, quae scriptura pariter atque totius loci interpretatio vi-
doctis haud levem difficultatem paravit. Casaub. metro neglecto
ripsit τάμὰ λέγοντες, ὦ καλλίστῳ vel καλλίστη Ἡρακλεῖ λάταξ. Toup.
pist. crit. p. 45. τίν' οὐ λέγοντες· ὦ κάλλιστος, Ἡράκλεις λάταξ. h. e.
non nuncupantes, o festivus, mehercule latax. Quam conjectu-

ram probarunt et Schweigh. rescripto tamen καλλίστη, quum λάταξ generis femini esset, et qui de cottabo copiosius egerunt, Groddeck. (in libro: Antiquar. Versuche etc. p. 226.) et Iacobs. (in Wielands Mus. Att. III, 3. p. 494.), nisi quod is praeterea vs. 2. correxit: ὦ κάλλιστον, Ἡράκλεις, λάταξ, et nuper etiam Urlichs. p. 70. recte servato κάλλιστον. Ac profecto ea longe praeferenda est emendationi, quam proposuit Fiorillo ad Herod. Att. p. 163. ἀγνύντες θ' ὁμοῦ λέγοντες, ὦ κάλλιστος Ἡράκλεις, ἄναξ. Sed haud dubie genuinam scripturam restituit Dindorfius, scribendo τί μ' οὐ λέγοντες κτλ. Nam si paullo accuratius Athenaei verba consideraveris, vix dubitabis, quin Hercules ipse loquatur graviter offensus, quod satyri in convivio tumultuantes et cottabi ludo gavisi sui, quasi amasii, non meminerint, neque in suum honorem laticem eiecerint. Sermo enim est de eo cottabi genere, in quo ex carchesiis latices in vacua vascula aquae innatantia ita coniiciuntur, ut ea vino iacta in aqua demergantur. (cf. Athen. X. p. 427. D. E. XI. p. 782. D. XV. p. 667. C.) Hoc igitur cottabi genere delectatos satyros sic alloquitur Hercules: *Mittentes, eiicientes, frangentes, cur me non nuncupant his: ah, pulcherrime Herculi sonat latex!* Facile simul ex hac interpretatione intelligitur, ferre vix posse ὦ, sed aut ἦ, ut Iacobsius voluit, aut certe ἆ scribendum esse, id quod sensit Urlichs. (qui tamen etiam ὦ defendi posse censet) ac bene vidit Friebel. l. c. p. 46. —

M O I P A I.

I. (25.)

Athen. VII. p. 277. B. Πολλῶν οὖν ὄντων τῶν ἰχθύων, οὓς κατὰ τὰς ἑκάστας ὥρας ἐνδαινύμεθα — κατὰ γὰρ τὸν Σοφοκλέα „χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, σαίνουσιν οὐραίοισι“ οὐ τὴν κεκτημένην, ἀλλὰ τὰς λοπάδας. καὶ κατὰ τὸν Ἀχαιοῦ δὲ Μοίρας

Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύκλου σοβῶν
. . . . ἐνάλιος θεωρία,
χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.

Vs. 1. pro γὰρ Erfurdt. Horr. Regimont. III. p. 461. scribi maluit δ' probante Dindorfio; recte autem monuit Urlichs. p. 73, in versu satyrico anapaestum ferri posse. cf. Eurip. Cycl. 272. 334. 560. 562. etc. Ποντίου κύκλου ex optimis libris restituit Schweigh., quum ante legeretur κύλλου, quod Casaub. coniectura in κοίλου mutaverat. — Vs. 2. verba ἐνάλιος θεωρία Dindorf. in versus initio collocavit, male; nam secunda in ἐνάλιος brevis est. — Vs. 3. in libris est χραίνοντες, quod correxit Schweigh.; οὐραίοισιν autem pro vulg. θυραίοισιν Casaub. ex loco Sophoclis correxerat, idque optimorum librorum auctoritate postea confirmabatur. — Ad sententiam quod attinet, negari vix potest, paullulum obscura esse verba ac de piscibus, uti nunc leguntur, haudquaquam intelligenda. Ut enim vocibus πόντιος κύκλος Oceanus dictus sit, quippe qui ex veterum sententiam terram

fluctibus cingat, tamen verba πολὺς ὅμιλος ποντίου κύκλου per se significare non possunt, ut plerisque visum est: *magnus piscium coetus Oceani.* Deinde offendit σοβῶν, pro quo potius σοβῶντες vel σοβοῦντες adiecto insuper accusativo quodam exspectatur; raro enim neque apud antiquiores scriptores σοβεῖν intransitive usurpatum invenitur. Idem Blomfield., Urlichs. et Friebel. sensisse videntur. Blomfield. enim (ad Aesch. Sept. c. Theb. 379.) paullo audacius coniecit: πόντιος (vel ποντίῳ) κύκλῳ σέβουσιν (sc. Neptunum vel Amphitriten vel etiam Protea. cf. Il. XIII. 27. Qu. Smyrn. V, 93. Philostr. Imag. I. p. 742. Virg. Georg. IV, 430.), ἐνάλιος θεωρία, χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Urlichs. p. 73. maluit: πόντιος κύκλῳ σοβῶν [ἐπιρρόθει vel simile quid.]. Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 48.) denique dedit:

> *Πολὺς γὰρ ὅμιλος πόντιον*
> *κύκλον σοβοῦσιν, ἐνάλιος θεωρία,*
> *χραίνοντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός.*

h. e. „*Magnus enim coetus circulum marinum* (i. e. *circulum aquae in maris superficie et protinus se volventem*) *excitantes propellunt, spectaculum aequoreum, turbantes caudis maris tranquillitatem.*“ At equidem vereor, ne Friebel. locum melius correxerit, quam interpretatus sit. Quidni enim verba πόντιος κύκλος simpliciter de mari intelligantur longe lateque terram circumcirca cingente? nisi forte poeta, ut Schweigh. opinatus est, philosophorum quorundam sententiam amplexus est, qui universam terram insulam esse dicebant, quam Oceanus vel mare Atlanticum circumfluat. cf. Periz. ad Ael. V. H. III, 18. Aristot. de mundo. c. 3. Significant igitur verba πόντιον κύκλον σοβοῦσιν (nisi participium malis): *circulum marinum* i. e. *mare agitant, versant.* Ita enim σοβεῖν, quod apud tragicos non extat, usurpatum est ab Aristoph. Vesp. 211. 1523. σοβεῖν πόδα ἐν κύκλῳ. Praeterea nescio an vs. 1. post πολὺς γὰρ inserendum sit ἰχθύων, quam vocem Athenaeus facile omittere potuit, quum in antecedentibus perpetuo de piscibus verba fecisset. Verba ἐνάλιος θεωρία Schweigh. male de *pompa* vel sacra *legatione* intelligi voluit; significant enim haud dubie *spectaculum marinum.* cf. Aesch. Prom. 801. Soph. OR. 1491. Welck. Aesch. Tril. Append. p. 139. sq. — Vs. 3. De usu ac significatione verbi χραίνειν vide quae egregie disputavit Porso ad Eur. Orest. 909. —

II. (26.)

Hesych. s. v. Νυμφόβας. Ἀχαιός· ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μοίραις·

> *βαβαί, βαβαί· βήσομαι γυναῖκας.*

ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης. — Sic Hesychii locum restituit ac primus duos Achaei locos afferri monuit Casaub. de Poes. Sat. p. 140, quum ante legeretur: Νυμφόβας. Ἀχαιός, ὃς ἦν δεινὸς ἐπιβαίων (sic) ταῖς Νύμφαις. καὶ ἐν Μύροις (sic)· βαβαῖ βαβαῖ· βήσομαι γυναῖκες. Correctio-

nem ὁ Σειληνὸς pro ὃς ἦν δεινὸς egregie confirmat Phot. s. v. Νυμφόβας· ὁ Σειληνὸς τῶν Νυμφῶν ἀνήρ, qui haud dubie ad eundem Achaei locum respexit, quamquam eius nomen omisit. Ac propter hunc ipsum locum probari nequit correctio per se haud improbabilis Toupii (Epist. crit. p. 82.) ἐπιβαίνειν scribentis, ut verbis ὃς δεινὸς ἦν ἐπιβαίνειν ταῖς Νύμφαις explicatio vocis νυμφόβας (de qua vid. Lobeck. ad Phryn. p. 609, 10.) contineatur. Recte vero a Casaubono etiam fabulae nomen (Μοίρας) restitutum esse cum ex antecedente fragm. tum ex Athenaei loco (XI. p. 476. D.), ubi pariter Hermippeae fabulae titulus Μοῖραι in Μύραι et Μύροι depravatus est, cognosci potest. In fragmento ex hac fabula servato Toup. l. c. quidem γυναῖκας pro γυναῖκες correxit, at etiamnunc mihi et verba ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης et metri conditionem consideranti corruptelae aliquid illic latere videtur. Ac primum vix dubitari potest, quin propter verba ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης restituendus sit singularis γυναῖκα vel potius γυναῖκά σε, qua correctione egregium senarii exitum nanciscimur. Idem sensit Heinsius, qui ceteroquin improbabiliter emendavit: βαβαί, βαβαί· νῦν νυμφοβήσομαι, γύναι. At quae exciderit syllaba ante βήσομαι haud facile est divinandum. Nescio tamen, an scribendum sit ἀμβήσομαι, quamquam verbum simplex (βαίνειν) etiam alibi de coitu adhibeatur. cf. Plat. Phaedr. p. 250. E. Herod. I. 192. Aristot. Hist. An. V, 14. Formam ἀμβήσομαι autem tuetur Eurip. Hec. 1263. Bacch. 1105. Iph. T. 97. Nec habet hiatus quidquam offensionis post interiectionem ac maiorem interpunctionem. Syllaba αμ vero post similem αι facile excidere potuit. Attamen scribi etiam possit: βαβαί, βαβαιάξ· βήσομαι γυναῖκά σε vel βαβαί, βαβαί· νῦν βήσομαι γυναῖκά σε. — Hesychius hunc versum propterea s. v. Νυμφόβας attulisse videtur, ut exemplo demonstraret, Silenum re vera talem (Νυμφόβαντα) fuisse, itaque iure illud cognomen accepisse.

Μ Ω Μ Ο Σ.

I. (27.)

Aristoph. Vesp. 1081. Εὐθέως γὰρ ἐκδραμόντες σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι ἐμαχόμεσθ' αὐτοῖσι κτλ. ad quem locum schol. Venet. τὸ τοῦ Ἀχαιοῦ ἀπὸ Μώμου δράματος. Dilucidius idem schol. loquitur ad Aristoph. Pac. 353. τὸ δὲ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι Ἀχαιοῦ ἐστιν ἐκ Μώμου. οὐδὲν δὲ χεῖρον ὁλόκληρον θεῖναι τὸ ἰαμβεῖον, ὅπερ οὕτως ἔχει

Ἄρης ὁ ληστὴς σύν δόρει σὺν ἀσπίδι.

cf. Choerobosc. ap. Bekk. An. Gr. p. 1364. τὸ σὺν δόρει σὺν ἀσπίδι, ὅπερ Ἀριστοφάνης παρεμφαίνει ἐν Εἰρήνῃ, ἐν Μώμῳ Σοφοκλέους προκείμενον, ὡς ἀπὸ τοῦ δόρος ἐστίν. Quod Choeroboscus Achaei Momum cum Sophoclis fabula pariter cognominata confudit, neminem opinor commovebit, ut Momum ab Achaeo abiudicet, praecipue si satis frequentes eiusmodi confusiones esse meminerit. — Urlichs locum omisit.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

I. (28.)

Hesych. s. v. Ἀκάθαρτον. μανιώδης. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι. Ἀκάθαρτος in universum significat hominem *impurum* ac maxime eum, qui *impuro animo* est h. e. *sceleratum*. Scelera autem quum haud raro ad perturbationem animi atque insaniam adducant, facile intelligitur, qui fieri potuerit, ut ἀκάθαρτος eadem significatione qua μανιώδης usurparetur.

II. (29.)

Hesych. s. v. Ἐκλωτίζεται. ἐξανθίζεται. Ἀχαιὸς Οἰδίποδι. Ita rectissime correxit Salmas. pro vulg. ἐκλωπίζεται, nam λωτὸς iam ab Homero (Il. XII, 683) pro flore in universum positus est. cf. Hesych. v. λῶτα. ἄνθη. At non modo λωτὸς ipse, quum pro praestantissimo flore haberetur, sed etiam verba inde deducta eadem significatione adhibita sunt. cf. Eur. Hel. 1609. ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα. Hesych. v. λωτίζειν. ἀπανθίζεσθαι. Aesch. Suppl. 941. Adde Hesych. s. v. λωτεῦντα. λωτεῦσι. λωτός.

ΟΜΦΑΛΗ.

I. (30.)

Athen. VI. p. 267. D. praemisso Ionis fgm. 14. pergit: Ἀχαιὸς δ' ἐν Ὀμφάλῃ περὶ τοῦ Σατύρου λέγων φησὶν

Ὡς εὔδουλος, ὡς εὔοικος ἦν.

ἰδίως λέγων ὡς χρηστὸς ἐς τοὺς δούλους ἐστὶ καὶ τοὺς οἰκέτας. ὅτι δὲ οἰκέτης ἐστὶν ὁ κατὰ τὴν οἰκίαν διατρίβων, κἂν ἐλεύθερος ᾖ, κοινόν. **cf. Polluc. III, 80.** καὶ εὔδουλος δὲ ὁ τοῖς δούλοις εὖ χρώμενος παρὰ Φερεκράτει, καὶ τὸ δρᾶμα Δουλοδιδάσκαλος. **Satyrum esse *Silenum*, satyrorum patrem ac principem, recte monuit Urlichs. p. 78. cf. Welck. Aesch. Tril. Append. p. 217. sqq.**

II. (31.)

Athen. XI. p. 466. E. sq. Ἀχαιὸς δ' ὁ τραγικὸς ἐν Ὀμφάλῃ καὶ αὐτὸς περὶ γραμματικοῦ ποτηρίου ποιεῖ τοὺς σατύρους τάδε λέγοντας·

Ὁ δὲ σκύφος με τοῦ θεοῦ καλεῖ πάλαι,
τὸ γράμμα φαίνων, δέλτ', ἰῶτα, καὶ τρίτον
ὦ νῦ τό τ' ὖ πάρεστιν, οὐ κἀπουσίαν
ἐκ τοὐπέκεινα σὰν τό τ' οὖ κηρύσσετον.

ἐν τούτοις λείπει τὸ ῦ στοιχεῖον, ἐπεὶ πάντες οἱ ἀρχαῖοι τῷ οὖ ἀπεχρῶντο οὐ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ καὶ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει, διὰ τοῦ οὖ μόνον γράφουσι. παραπλησίως δὲ καὶ τὸ εἶ γράφουσιν, ὅταν καὶ καθ' αὑτὸ μόνον ἐκφωνῆται καὶ ὅταν συζευγνυμένου τοῦ

ἰῶτα. κἂν τοῖς προκειμένοις οὖν οἱ Σάτυροι τοῦ Διονύσου τὴν τελευταίαν συλλαβὴν διὰ τοῦ ο μόνου, ὡς βραχέος ἐγκεχάραγμένον, ἐδήλωσαν ὅτι συνυπακούεσθαι δεῖ καὶ τὸ υ, ἵν' ᾖ Διονύσου. τὸ δὲ σὰν ἀντὶ τοῦ σίγμα Δωρικῶς εἰρήκασιν. Athenaei verba integra exhibuimus, quum Achaei loco interpretando inserviant. — Vs. 1. iteratur ab Athen. p. 498. E. poetae et fabulae nomine addito. — Vs. 2. in libris Athenaei est *φαῖνον*, quod Dawes. Misc. Crit. p. 123. velut *ἐξὸν*, *παρὸν*, alia, absolute dictum esse opinatur, rectius autem Toup. Epist. Crit. p. 99. (Emend. II. p. 552.) in *φαίνων* mutavit, ut sententia esset: *scyphus hanc inscriptionem ostendens*. *Γράμμα* h. l. inscriptionem significat sicut apud Athen. V. p. 209. B. D. Herod. IV. 87. Plat. Critia. p. 119. C. — Vs. 3. 4. sic editi legebantur:

ο υ τοῦ υ πάρεστι κοὐκ ἀπουσίαν
ἐκ τοῦ πέκεινα σὰν τό τε ο κηρύσσετον.

nec multum accessit subsidii ex optimis codd., nisi quod vs. 3. codd. Marc. Laur. *ω* pro *ο*, et vs. 4. iidem cum Pal. *οὐ* pro *ο* habent. Coniecturis igitur viri docti verba restituere conati fuere. Casaub. dedit: *ο, υυ τ' αὖ πάρεστι, κοὐκ ἄπεστιν υ. ἐκ τοῦ 'πέκεινα σὰν, τὸ τ' ο κηρύσσετον.* Dawes. l. c. *ου, υυ πάρεστι, κοὐκ ἀπουσίαν ἔχει* (vel *ἐχ' οὐ*) *υ 'κ τοῦ 'πέκεινα* (vel *ἐκ τοῦ 'πέκεινα*) *σὰν τό τ' ο κηρύσσετον.* Toup. l. c. *Ο. Νυ, τό τ' Υ πάρεστι. κοὐκ ἀπουσίαν ἐκ τοῦ 'πέκεινα κτλ.* Tyrwhitt. in adnot. ad Dawes. Misc. p. 424. *ο υυ τε κ' υ πάρεστι*, in reliquis Toupium secutus. Schweigh. partim ex opt. libris partim ex Toupii emendatione: *ω, νυ, τό τ' υ πάρεστιν, κοὐκ ἀπουσίαν ἐκ τοῦ 'πέκεινα σὰν τό τ' ου κηρύσσετον.* h. e. *tertiumque o, ny, tum adest y; et ex opposita parte Σ et O proclamant non-absentiam* h. e. *praesentiam suam.* In quibus priora haud dubie recte restituta, male autem verba *κοὐκ ἀπουσίαν* ex Tyrwhitti ratione explicata sunt. Nam ut omittam, sententiam sic exoriri frigidissimam eamque Athenaei verbis adversantem, articulus abesse non posset, si verba *οὐκ ἀπουσίαν* una notione comprehendenda essent. At si locum opinione non praeiudicata consideraveris, vix dubitabis, quin vox *ἀπουσίαν* genitivum quendam requirat. Quem egregie Porso (Tracts Miscellan. p. 242.) restituit scribendo: *πάρεστιν, οὗ κἀπουσίαν κτλ.* Sententia enim haec est: *ο, ν et υ adest, cuius* (sc. literae *υ*) *praesentiam in contraria parte literae σ et ο testantur.* In vase igitur insculptum erat nomen Dionysi, sed ita, ut in altera parte *ΔΙΟΝΥ*, in altero *ΣΟ* scriptum esset. Quod vs. 3 *ὢ* pro *ο* legitur, id nisi ad significandum sonum non factum esse bene monuit Schweigh.; vs. 4 autem *οὗ* Athenaeo teste literam *ο* ita significat, ut simul intelligatur, legendum esse *ΔΙΟΝΥΣΟΥ*. — De consuetudine veterum literas *ο* et *ε* ita pronuntiandi, ut supra significatum est cf. Plat. Crat. p. 402. E. 414. B. 426. C. Athen. X. p. 453. D—F. coll. 454. F. Muret. Var. Lect. XVIII, 1. Koen. ad Greg. Cor. p. 191. Boeckh. Oecon. Att. II. p. 201. 323. Buttm. Lexil. II. p. 28. 301.

III. (32.)

Diog. Laert. II, 17, 133. *μάλιστα δὲ πάντων Ὁμήρῳ προσεῖχεν (ὁ Μενέδημος)· εἶτα καὶ τοῖς μελικοῖς· ἔπειτα Σοφοκλεῖ καὶ δὴ καὶ Ἀχαιῷ,*

ὥσπερ καὶ δευτερεῖον ἐν τοῖς Σατύροις, Αἰσχύλῳ δὲ πρωτεῖον ἀπεδίδου. ὅθεν καὶ πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους ταῦτα, φασί, προσεφέρετο·

Ἡλίσκετ' ἄρα καὶ πρὸς ἀσθενῶν ταχὺς
καὶ πρὸς χελώνης αἰετὸς βραχεῖ χρόνῳ.

ταῦτα δέ ἐστιν Ἀχαιοῦ ἐκ τῆς σατυρικῆς Ὀμφάλης. — **Vs. 1. vulgo erat** ἄρα, **quod correxit Huebner. Vide quae monuimus ad Euripid. fragm. 33.**

IV. (33.)

Hesych. s. v. Φαναῖος Ἀπόλλων. Ἀχαιὸς Ὀμφάλῃ. παρὰ Χίοις οὕτω λέγει. **Recte monuit Urlichs. p. 88.,** *Phanaeum* **dictum esse Apollinem a promontorio insulae Chii, de quo Strabo XIV. p. 645.** Φάναι, λιμὴν βαθὺς καὶ ἄλσος φοινίκων. **Steph. Byz.** Φάναι, ἀκρωτήριον τῆς Χίου, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖθεν ἀναφανῆναι τῇ Λητοῖ τὴν Δῆλον. **cf. O. Muell. Dor. I. p. 263. — Verum etiam Iovem** φαναῖον **commemorat Rhesi auctor vs. 355.**

ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ.

I. (34.)

Hesych. s. v. ἀμφερκῆ πίθον. τὸ πάντοθεν κύκλῳ περιειργόμενον. Ἀχαιὸς Πειρίθῳ. **Eodem modo Etym. Magn. et Phavorin. s. v. vocem** ἀμφερκῆ **interpretantur.**

Ad hanc fabulam etiam pertinere videtur fragm. 11.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ ΕΝ ΤΡΟΙΑι.

I. (35.)

Suid. s. v. ἐλελελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελελεῦ ἐφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. καθὸ καὶ Ἀχαιὸς Ἐρετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς Ἀχαιοῖς·

Ὥρα βοηθεῖν ἐστιν· ἐγὼ δ' ἡγήσομαι.
προσλαβέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῆς,
σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω.
ὥρα ταχύνειν, ἐλελελεῦ.

Verba ἐλελελεῦ **usque ad** Ἀχαιοῖς **ex schol. Aristoph. Av. 363 fluxerunt, nisi quod in his** ἐλελεῦ **legitur. Vs. 1. metro laborat, bene autem sic restitutus est a Toupio (Emend. I. p. 163.):** ὥρα βοηθεῖν ἔστ'. **Grot. Exc. p. 443. minus probabiliter scripserat: —** ἐστίν· ἡγοῦμαι δ' ἐγώ. **Urlichs. dubitat an pro** ἐγὼ **corrigendum sit** εὖ. **— Vs. 2. non modo metrico, sed etiam grammatico vitio laborat. Graeci enim non** προσλαβεῖν τινος, **sed** προσλάβεσθαί τινος **dixe-**

runt. Quare Toup. l. c. correxit: πρός τις λαβέσθω χειρὶ φασγάνου λαβῆς, longe felicius autem Grot. l. c.

προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ

iure probantibus Pors. ad Toup. Emend. IV. p. 444., Blomf. ad Aesch. Agam. 1039., Urlichs. p. 39. Saepius enim λαβεῖν et βάλλειν inter se commutata sunt.

ΦΡΙΞΟΣ.

I. (36.)

Hesych. s. v. Πελεός. Ἀχαιὸς Φρίξῳ. καὶ μήποτε τὴν παρ' Ὁμήρῳ Πτελεόν (Il. II. 594. 697.). δύναται δὲ καὶ τὰ Πέλη τὰ ἐν Θεσσαλίᾳ λεγόμενα δηλοῦν. —

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (37.)

Plut. Consol. ad Apollon. 21. fin. p. 112. E. Οἱ δ' ἀγεννέστεροι καὶ ἀνασκήτως διακείμενοι οὐδὲ ἀναστροφὴν ἐνίοτε λαμβάνουσι πρὸς τὸ βουλεύεσθαί τι τῶν εὐσχημόνων καὶ συμφερόντων, ἀλλ' ἐκτρέπονται πρὸς τὰς ἐσχάτας ταλαιπωρίας, τὸ μηδὲν αἴτιον σῶμα τιμωρούμενοι, καὶ τὰ μὴ νοσοῦντα, κατὰ τὸν Ἀχαιόν, συναλγεῖν ἀναγκάζοντες. — Grot. Exc. p. 443. hinc elicuit versus:

Τί χρὴ
τὰ μὴ νοσοῦντα συννοσεῖν ἀναγκάσαι;

contra poetae, ut mihi videtur mentem; nescio igitur, an Achaei verba potius sic

ἀναγκάζουσι γὰρ
τὰ μὴ νοσοῦντα συννοσεῖν.

vel in hunc modum restituenda sint:

ποιοῦσι (vel *τιθεῖσι*) *καὶ τὰ μὴ νοσοῦντα συννοσεῖν.*

cf. Eurip. fragm. 964. vs. 5. — Urlichs. locum omisit.

II. (38.)

Athen. I. p. 31. A. Ἀχαιὸς δὲ τὸν Βίβλινον

Ἐδεξιοῦτο Βιβλίνου μέθυος ἐκπώματι.

καλεῖται δ' οὕτως ἀπό τινος χωρίου οὕτω προσαγορευομένου. Equidem malim:

Ἐδεξιοῦτο Βιβλίνου μ' ἐκπώματι
μέθυος.

In codd. Laur. Paris. et Epit. Paris. est Ἀχαιοί, in reliquis recte Ἀχαιός. In Achaei verbis iidem codd. habent μέθους, Edd. μέθης, unde μέθυος bene restituit Casaub. — De vino Biblino cf. Eustath ad Il. XI. p. 871, 49. Steph. Byz. et Etym. Magn. s. v. Goettling. ad Hesiod. Op. 589. Blomf. ad Aesch. Ag 836. Eurip. Ion. 1195. Theocr. XIV, 15. Mazoch. ad tab. Heracl. p. 199. sqq. — Friebel. Satyr. Gr. Fragm. p. 58. versum e fabula satyrica petitum esse haud improbabiliter coniecit.

III. (39.)

Athen. II. p. 63. B. Ἀχαιὸς

Ἡ τόσουσδ' Αἴτνη τρέφει κοχλίας κέραστας.

Pro ἡ τόσουσδ' Gesn. de aquatil. p. 259. scribi maluit οὐ τόσουσδ': sine idonea ratione, nam Siculas cochleas inter optimas refert Dioscorid. II, 9. Equidem a voce κοχλίας novum versum inceperim. — Haud dubie recte Friebel. l. c. etiam hunc vs. e dramate sat. ductum esse dicit.

IV. (40.)

Lucian. de laps. inter salut. 6. ὁ δ' Ἀχαιὸς

Ἥκω πεπραγὼς δεινά, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι.

Urlichs. hunc locum omisit, qui ex Alcmaeone ductus videtur.

V. (41.)

Eustath. ad Il. IX. p. 753. Schol. ad Hom. Il. ι, 323. in Cram. An. Gr. Paris. III. p. 236, 26. Ἀχαιὸς δὲ σκληρότερον ἔφη τὸ

Χάσκοντα λιμῷ μόσχον ὡς χελιδόνος.

δέον ὂν εἰπεῖν νεοττόν ἤγουν ἀλλὰ χελιδονιδῆ. — Eodem respexit Ael. H. An. VII, 47. Ἀχαιὸς δὲ ὁ τῆς τραγῳδίας ποιητὴς τὸν νεοττὸν τῆς χελιδόνος μόσχον ὠνόμασεν. — Friebel. l. c. p. 25. versum ad Aethonem rettulit, Urlichs. vero p. 80. e tragoedia petitum esse dixit.

VI. (42.)

Artemidor. Oneirocr. II, 25. καὶ ὁ Ἀρχαῖός (sic) φησιν

Ἀρκάδες ἦσαν βαλανηφάγοι.

Idem de Arcadibus dicit vetus oraculum apud Herod. I, 66. cf. Plut. vit. Coriol. 3.

VII. (43.)

Theon. Smyrn. Schol. ad Arat. Phaen. 171. Θαλῆς μὲν οὖν δύο αὐτὰς (sc. τὰς Ὑάδας) εἶπεν εἶναι, τὴν μὲν βόρειον, τὴν δὲ νότιον. Εὐριπίδης δὲ ἐν τῷ Φαέθοντι (Fragm. 772.) τρεῖς· Ἀχαιὸς δὲ δ'. Ἱππίας δὲ καὶ Φερεκύδης ζ'. (cf. Pherecr. fragm. 46. p. 84. ed. Paris.)

VIII. (44.)

Bekk. An. Gr. p. 361, 1. Bachm. An. Gr. I, p. 49, 28. *Αἰόλη*· ἡ ταχεῖα. οὕτως Ἀχαιός. Cf. Buttm. Lexil. II. p. 73. — Locus ad Iridem pertinere videtur.

IX. (45.)

Hesych. s. v. *Ἀλίβαπτον* (ἀλιβάπτοις. cod. Schow.) *πορφυρᾶν ὄρνιν*. Ἀχαιὸς καὶ Ἀλκμάν. Nescio an post Ἀλίβαπτον interpungendum et πορφυρᾶν potius Hesychio tribuendum sit, nam Achaeum duabus vocibus idem significantibus usum esse haud verisimile est. Neque Alcman duabus usus est, sed (Athen. IX. p. 374. D. teste) scripsit: Ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

X. (46.)

Hesych. s. v. *Ἀμηνίτως*. ἀμέμπτως. Ἀχαιοί (sicut in fragm. 20.) Idem vocabulum adhibuerunt Aesch. Ag. 1006. Herod. IX. 93. etc.

XI. (47.)

Hesych. s. v. *Δίχολοι*. διάφοροι. *Ἀχαιός*. καταπεῖραι (sic). Δίχολοι γνῶμαι. παρὰ τὸ δίχα ἢ δίτροποι κατὰ μετάληψιν κτλ. Pro καταπεῖραι L. praebet Ἀχαιὸς ἐν τῷ Πειρίθῳ, sed probabilius Kuster. correxit: Ἀχαιός· καθάπερ αἱ δίχολοι γνῶμαι. cf. Diogenian. IV. 32. *Δίχολοι γνῶμαι*. οἱονεὶ δίτροποι. Ἐπὶ τῶν διγνώμων. Idem habet Zenob. III, 15. Mich. Apost. VII, 81.

XII. (48.)

Hesych. s. v. *Κύτταροι*. οὕτω τὰς τρήμας τῶν κηρίων ἔφη *Ἀχαιός*. τινὲς δὲ σφῆκας. cf. Pollux. I, 254. τὰ δὲ ἀγγεῖα (τῶν μελιττῶν) *κύτταροι*. Ibid. VII, 148. ἰστέον ὡς αἱ ὀπαὶ καὶ αἱ καταδύσεις τῶν μελιττῶν καλοῦνται *κύτταροι*. Schol. Aristoph. Vesp. 1111. κύτταροι δὲ αἱ τῶν κηρίων κοιλότητες. Adde schol. Aristoph. Thesm. 516. Pac. 198. Suid. Phot. s. v.

XIII. (49.)

Phot. et Zonar. s. v. *Μάλευρον*. τὸ ἄλευρον. Ἀχαιός. cf. Zonar. p. 1334. v. Μάλευρον· τὸ ἄλευρον καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ μάλευρον. „μίγδα μάλευρον."

XIV. (50.)

Hesych. s. v. *Νίρνος*. φθείρ. Ἀχαιοί (sic.) ἢ Νίρμος. Num hoc loco, sicut in fragm. 46., Achaei nomen restituendum sit, fortasse dubitari poterit. Similem enim locum praebet Hesych. s. v. *κάρνος*· φθείρ. βόσκημα. πρόβατον.

XV. (51.)

Hesych. s. v. *Νυμφόβας*. Ἀχαιός· ὁ Σειληνὸς ἐπιβαίνων ταῖς Νύμφαις. cf. fragm. 26.

XVI. (52.)

Hesych. s. v. *Οἴνη. ἡ ἄμπελος. καὶ κυβευτικὸς βόλος, ὁ κενὸς καὶ ἀντικείμενος τῷ ἕξ. Ἀχαιός.* Legebatur *τὴν ἔξω*, unde Iunius emend. *τῷ ἕξ. ὁ καὶ Χῖος.* Pantin. maluit *τρὶς ἕξ*, propter adagium *ἢ τρὶς ἕξ ἢ τρεῖς (κύβοι.* Zenob. IV, 23. Diogenian. V, 4. Suid. Proverb. Bodlei. 473. ed. Gaisf.) Sed Valesius revocata genuina scriptura *τῷ ἕξ. Ἀχαιός.* egregie monuit *οἴνην* vocem significare unionem, *τὴν μονάδα*, quam *κενὸν βόλον* vocarint veteres, eamque contrariam fuisse *τῷ ἕξ*, quam *πλήρη* dixerint.

XVII. (53.)

Hesych. s. v. *Πανόπτης. πολυόφθαλμος. Ζεύς. Ἀχαιοί.* (sic. cf. fragm. 46.) Locutione *Ζεὺς πανόπτης* etiam Aesch. Eum. 997. usus est.

XVIII. (54.)

Phot. s. v. *Ταραντῖναι βαφαί. παρὰ Ἀχαιῷ· οἶμαι τὰ ἁλουργῆ ἢ ἀπὸ τοῦ ὀστρέου.*

A G A T H O *).

Α Ε Ρ Ο Π Η.

I. (1.)

Etym. M. p. 301, 56. s. v. *εἰσῇμεν. — καὶ εἰσῇσαν, ἀντὶ τοῦ εἰσῄεσαν, σὺν τῷ ι. Ἀγάθων Ἀερόπῃ.* — Mirum est, quod Attici, quum alioquin formis contractis *ᾖμεν, ᾖτε* usi sint (cf. Plat. Euthyd. p. 294. D. 304. B. Rep. IV. p. 304. B. X. p. 609. C. Protag. p. 316. A. 362. Eur. Androm. 1105. El. 780. Cycl. 40. Aristoph. Plut. 659. Xen. An. VII, 7. 6. etc.), forma *ᾖσαν* abstinuisse videntur, quae tamen extat apud Hom. Od. *ι*, 445. Herod. I. 62. 105. II. 163.

---

*) Agathonis fragmenta post Welckerum Trag. Gr. p. 989. sq. nuper collecta edidit Guil. C. *Kayser* (Quaestionum tragicarum p. I. Insunt Agathonis fragmenta.) Soraviae, 1845. 4. (Progr. schol. gym. Sagan.)

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. (2.)

Bekk. An. Gr. p. 353, 7. Bachm. An. Gr. I, p. 41, 1. „Ἀθέμιστα καὶ ἀνόσια δρᾶν“ Δείναρχος εἶπε καὶ Σοφοκλῆς. καὶ „ἀθεμιστότεροι“ Ξενοφῶν (Cyr. VIII, 8, 5.) καὶ *ἀθέμιτοι Μοῦσαι* εἶπεν Ἀγάθων ἐν Ἀλκμαίωνι. — Kayser reprehendit grammaticum, quod Dinarchum, apud quem talia non legantur, pro Antiphonte (p. 127.) citaverit, quasi Dinarchus eodem dicendi genere non in oratione deperdita uti potuisset, quemadmodum Herodot. VIII, 143 similiter scripsit ἀθέμιστα ἔρδειν. Recte vero, quamquam lectoribus non monitis, Agathoni restituisse videtur: *ἀθέμιστοι Μοῦσαι*, nam mirum esset, si grammaticus ad usum vocis ἀθέμιστος probandum forma ἀθέμιτος, per se quidem bona (cf. Suid. s. v.), sed ab hoc loco aliena usus esset. —

ΘΥΕΣΤΗΣ.

I. (3.)

Athen. XII. p. 528. D. Τοὺς δὲ Κουρῆτας Φύλαρχος διὰ τῆς ἑνδεκάτης τῶν ἱστοριῶν Αἰσχύλον ἱστορεῖν διὰ τὴν τρυφὴν τυχεῖν τῆς προσηγορίας·

> χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς·
> ὅθεν καλεῖν Κουρῆτα λαὸν ἤνεσαν.

Ἀγάθων δ᾽ ἐν τῷ Θυέστῃ τοὺς τὴν Πρώνακτος θυγατέρα μνηστεύοντας τοῖς τε λοιποῖς πᾶσιν ἐξησκημένους ἐλθεῖν καὶ κομῶντας τὰς κεφαλάς, ἐπεὶ δ᾽ ἀπέτυχον τοῦ γάμου

> κόμας ἐκειράμεσθα (φησὶ) μάρτυρας τρυφῆς,
> ἦ που ποθεινὸν χρῆμα παιζούσῃ φρενί.
> ἐπώνυμον γοῦν εὐθὺς ἔσχομεν κλέος,
> Κουρῆτες εἶναι κουρίμου χάριν τριχός.

Eosdem versus affert Eustath. p. 1292, 58., sed pariter atque Athenaei codd. vs. 1. habet ἐκειράμεθα. Genuinam formam ἐκειράμεσθα sola praebet Epitome Athen. — Integrum attulimus Athenaei locum propter etymologiam, qua uterque poeta ex tragicorum more, quem saepius commemoravimus (cf. Eurip. fragm. 179. 180. 525. Chaerem. fgm. 7.), *Curetum* nomen explicare studuit, praecipue quum alter alteram etymologiam secutus sit. Utramque vero etiam ab aliis scriptoribus tradi egregie iam Schweighaeus. in adnot. ad h. l. monuit Strabonis et Hesychii testibus nisus. Narrat enim Strabo (X, 3. p. 466.) Archemacho Euboeo auctore, Curetes initio Chalcidem habitantes ac perpetuo cum finitimis populis de agris Lelantiis bellantes, quum ab hostibus capillo antico prehensi et in terram deiecti essent, anticam comam totondisse, posteriorem autem servasse et eius tonsurae causa *Curetum* nomen accepisse (διὸ καὶ Κουρῆτας

ἀπὸ τῆς κουρᾶς κληθῆναι.); postea vero in Aetoliam se contulisse et circa Pleuronem consedisse. Alteram etymologiam idem paullo post (p. 467) attingit, ubi cum multa alia, tum etiam hoc ad explicandum Curetum nomen affert: Curetes in Aetolia inde nomen accepisse, quod ex more virginum vestes muliebres gestaverint. (θηλυστολοῦντας γάρ, ὡς αἱ κόραι, τοὔνομα σχεῖν τοῦτο τοὺς περὶ τὴν Αἰτωλίαν φασίν· εἶναι γάρ καί τινα τοιοῦτον ζῆλον ἐν τοῖς Ἕλλησι.) — — Deinde utramque rationem conciliare conatus addit: Ἁπλῶς δ' ἡ περὶ τὰς κόμας φιλοτεχνία συνέστηκε περί τε θρέψιν καὶ κουρὰν τριχός. ἄμφω δὲ κόραις καὶ κόροις ἐστὶν οἰκεῖα. ὥστε πλεοναχῶς τὸ ἐτυμολογεῖν τοὺς Κουρῆτας ἐν εὐπόρῳ κεῖται.) Consentit Hesych. s. v. Κουρῆτες, οἱ τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντες, διὰ τὸ κουρικῶς (h. e. puellarum more) ἀναδέσθαι τὰς κόμας. Iam vero apud Athenaeum Aeschylum etymologiam, quam postremo loco commemoravimus, amplexum esse intelligitur, Agathonem priorem. Nam quo iure eum Kays. Hist. crit. trag. p. 165. utrumque interpretationis genus in fabulam intulisse dixerit, equidem non perspicio, quum Agatho satis aperte Curetes a capilli tonsura (κουρίμου χάριν τριχός) cognomen traxisse scripserit ac nihil aliud, quam tonsurae causam, admodum lepide novaverit, si quidem ea, quae Archemachus tradit, Agathonis aetatem superant. — Vs. 1. egregie poeta comam dixit μάρτυρας τρυφῆς, nam comam alere non modo liberi hominis erat (cf. Aristoph. Av. 911. Aristot. Rhet. I, 8, 3.) sed etiam opulentiae, luxuriae ac superbiae (cf. Herod. I, 82. Aristoph. Nub. 14. etc.), unde factum est, ut verbum κομᾶν superbiendi, luxuriendi similesque significationes asciverit. cf. Herod. I, 82. V, 71. Aristoph. Nub 545. Vesp. 1308. Av. 1282. Plut. 170. 572. Schol. ad Aristoph. Equ. 577. κομῶσι, τρυφῶσι, πλουτοῦσι. τὸ γὰρ κομᾶν ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. In luctu autem Graeci comam tondere solebant. cf. Hom. Od. IV. 198. Il. XXIII. 46. 135. sq. 146. 151. Soph. Ai. 1173. Fragm. e Tyrone ap. Ael. H. N. II, 10. Eur. Or. 128. Iphig. Taur. 172. sq. Troad. 480. 1182. Hel. 1203. sq. Athen. XV. p. 675. A. — Vs. 2. verba παιζούσῃ φρενὶ recte Kayser. ad lusus amatorios procorum rettulisse videtur. παίζειν enim nonnunquam hac significatione usurpari docuit Naek. ad Choeril. p. 245.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

I. (4.)

Athen. X. p. 454. D. τὸ δ' αὐτὸ πεποίηκε (praecedit Eurip. fragm. 385.) καὶ Ἀγάθων ὁ τραγῳδιοποιὸς ἐν τῷ Τηλέφῳ· ἀγράμματος γάρ τις κἀνταῦθα δηλοῖ τὴν τοῦ Θησέως ἐπιγραφὴν οὕτως·

Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος·
ὀρθοί τε κανόνες ἐζυγωμένοι δύο,
Σκυθικῷ τε τόξῳ τὸ τρίτον ἦν προσεμφερές.
ἔπειτα τριόδους πλάγιος ἦν προσκείμενος.

5. *ἐφ' ἑνός τε κανόνος ἐζυγωμένοι δύο.*
ὅπερ δὲ τρίτον ἦν καὶ τελευταῖον πάλιν.

Sequitur Theodectae fragm. 5. Vide quae de hisce tragicorum ludibriis ad Eurip. fragm. l. c. disputavimus. — Vs. 3. *τὸ*, quod in libris deest, adiecit Casaub. — Vs. 3. Codd. Marcian. Laurent. et Epitome. *πλάγιος*, reliqui *πλάγιον*. Deinde praeter Epitomen libri omnes *προκείμενος*. — Vs. 5. legebatur *κανόνος ἦσαν ἐζυγωμένοι δύο*, in quo nec Casaubonum nec Schweighaeuserum haesisse mirificum est. *ἦσαν* primus explosit Meinek. cur. crit. in Athen. p. 42, ac iure (cf. enim vs. 2.) Dindorfius omisit, temere tamen Kayser. retinuit. — Vs. 6. codd. Marc. Laur. et Epitome *ὅπερ δὲ τὸ τρίτον κτλ.*, reliqui autem libri recte *τὸ* omittunt.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (5.)

Aristot. Ethic. Nicom. VI, 2. p. 1139. b., 10. ed. Bekk. *οὐδὲ γὰρ βουλεύεται περὶ τοῦ γεγονότος ἀλλὰ περὶ τοῦ ἐσομένου καὶ ἐνδεχομένου, τὸ δὲ γεγονὸς οὐκ ἐνδέχεται μὴ γενέσθαι. διὸ ὀρθῶς Ἀγάθων·*

μόνου γὰρ αὐτοῦ καὶ θεὸς στερίσκεται,
ἀγένητα ποιεῖν, ἅσσ' ἂν ᾖ πεπραγμένα.

Sententia frequens est apud veteres scriptores. cf. Pind. Ol. II, 29. *τῶν δὲ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν ὁ χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος.* Simonid. fragm. 111. ed. Schneidew. (68. ed. Bergk.) Soph. Ai. 378. Trach. 740. Platon. Protag. p. 324. B. *οὐ γὰρ ἂν τό γε πραχθὲν ἀγένητον θείη.* de Legg. II. p. 943. A. Hor. Od. III, 29, 41. etc.

II. (6.)

Ibid. VI, 4. p. 1140, 19. ed. Bekk. *ἐπεὶ δὲ ποίησις καὶ πρᾶξις ἕτερον, ἀνάγκη τὴν τέχνην ποιήσεως ἀλλ' οὐ πράξεως εἶναι. καὶ τρόπον τινὰ περὶ τὰ αὐτά ἐστιν ἡ τύχη καὶ ἡ τέχνη, καθάπερ καὶ Ἀγάθων φησί·*

τέχνη τύχην ἔστερξε καὶ τύχη τέχνην.

Eundem locum citat Simplic. ad Aristot. Phys. p. 73. B. ed. Ald. Simillimus est versus, qui inter Menandri sentent. monostich. (v. 495.) circumfertur: *τύχη τέχνην ὤρθωσεν, οὐ τέχνη τύχην.* (sic Meinek. e codd. dedit pro vulg. *τύχη τέχνην εὕρηκας, οὐ τέχνη τύχην.*) Apte confert Welck. Trag. Gr. p. 997. adnot. 29. Schol. ad Plat. Gorg. p. 338. ed. Bekk. *σκόπει τὰ πάρισα τοῦ Πώλου, ἐμπειρία, ἀπειρία, τέχνη, τύχη, ἄλλοι, ἄλλων, ἄλλως.* cf. etiam Agathonis fragm. 8.

III. (7.)

Aristot. Ethic. Eudem. III, 1. p. 1230, 1. *εἰ γὰρ ἦν ἡδὺ τὸ ἀποθνήσκειν, πολλάκις ἂν δι' ἀκρασίαν ἀπέθνησκον οἱ ἀκόλαστοι, ὥσπερ καὶ*

νῦν αὐτοῦ μὲν τοῦ ἀποθνήσκειν οὐκ ὄντος ἡδέος, τῶν ποιητικῶν δ' αὐτοῦ πολλοὶ δι' ἀκρασίαν περιπίπτουσιν εἰδότες, ὧν οὐδεὶς ἀνδρεῖος εἶναι δόξειεν εἰ καὶ πάνυ ἕτοιμος ἀποθνήσκειν. οὔτ' εἰ φεύγοντες τὸ πονεῖν, ὅπερ πολλοὶ ποιοῦσιν, οὐδὲ τῶν τοιούτων οὐθεὶς ἀνδρεῖος, καθάπερ καὶ Ἀγάθων φησί·

φαῦλοι βροτῶν γὰρ τοῦ πονεῖν ἡσσώμενοι
θανεῖν ἐρῶσιν.

ὥσπερ καὶ τὸν Χείρωνα μυθολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ ἕλκους ὀδύνην εὔξασθαι ἀποθανεῖν ἀθάνατον ὄντα. — Quis non meminerit praeclarorum Martialis (XI, 57, 16.) versuum: „*Rebus in angustis facile est contemnere vitam, Fortiter ille facit, qui miser esse potest.*“ Nec dissimile est Eurip. fragm. 895.

IV. (8.)

Aristot. Rhet. II, 19. p. 1392, b., 8. Bekk. *καὶ εἰ ἄνευ τέχνης καὶ παρασκευῆς δυνατὸν γενέσθαι, μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν· ὅθεν καὶ Ἀγάθωνι εἴρηται*

καὶ μὴν τὰ μέν γε τῇ τύχῃ πράσσειν, τὰ δὲ
ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τέχνῃ προσγίγνεται.

Sic edid. Bekk., quamquam vs. 2. tantummodo in uno codice (Q) *τέχνῃ*, in reliquis autem *τύχη* (sic) legitur, id quod Grotium Exc. p. 437. commoverat, ut vs. 1. pro *τύχῃ* scriberet *τέχνῃ*, quod retinuit Welck. Similiter, sed constructioni simul succurrens scripsit Porso ad Eurip. Med. 1090 comprobante Elmsleio (ad Med. 1062):

καὶ μὴν τὰ μέν γε χρὴ τέχνῃ πράσσειν, τὰ δὲ
ἡμῖν ἀνάγκῃ καὶ τύχῃ προσγίγνεται.

At quomodo coniungi possint *ἀνάγκῃ* et *τύχη*, quae plane inter se contraria sunt, non video: quare multo rectius Bekkerum vs. 1. *τύχῃ* servasse, vs. 2 autem ex uno codice *τέχνῃ* dedisse persuasum mihi est. Atque ita iam dederat Reisig. comm. crit. ad Soph. OC. 28. (p. 177.)

καὶ μὴν τάχ' ἂν γε τῇ τύχῃ πράσσειν τάδε·
ἡμῖν δ' ἀνάγκῃ καὶ τέχνῃ προσγίγνεται.

male autem, quum tragicos nunquam particulis *μέν γε* coniunctis usos esse sibi persuaderet, verba *τὰ μέν γε* in *τάχ' ἂν γε* mutavit, quamvis huius loci patrocinium iam Porso l. c. suscepisset, (vide etiam quae de illarum particularum usu God. Hermannus ad Viger. p. 824. sq. disputavit), et hanc sententiam in Agathonis versus intulit: *Horum in fortuna fortasse potestas est, sed nobis ea ipsa regulae vi et arte comparantur.*, quae quantum a poetae mente recedat, luculenter intelligitur, si Aristotelis verba paululum considerantur. Ex quibus consequitur, sententiae summam hanc fuisse: „quae sine arte et cura (h. e. fortuna vel casu) fieri queant, ea multo facilius arte et diligentia effici posse.“ Verborum constructio, quae primo adspectu paullo contortior esse videtur, sic procedit: — *ἡμῖν προσγίγνεται, τὰ μέν γε τῇ τύχῃ πράσσειν, τὰ δὲ ἀνάγκῃ καὶ τέχνῃ.* Verbo *προσ-*

γίγνεται simili fere modo usus est Soph. OC. 1100. Trach. 1163. El. 761.

V. (9.)

Ibid. II, 24. p. 1402, 10. Bekk. *οὕτω καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς ἐστὶ φαινόμενον ἐνθύμημα παρὰ τὸ μὴ ἁπλῶς εἰκὸς, ἀλλά τι εἰκός. ἔστι δὲ τοῦτο οὐ καθόλου, ὥσπερ καὶ Ἀγάθων λέγει*

τάχ᾽ ἄν τις εἰκὸς αὐτὸ τοῦτ᾽ εἶναι λέγοι,
βροτοῖσι πολλὰ τυγχάνειν οὐκ εἰκότα.

γίγνεται γὰρ τὸ παρὰ τὸ εἰκὸς, ὥστε εἰκὸς καὶ τὸ παρὰ τὸ εἰκός. εἰ δὲ τοῦτο, ἔσται τὸ μὴ εἰκὸς εἰκός. — Huc iterum respexit Aristot. Poet. 18. p. 1456, 21. *ἐν δὲ ταῖς περιπετείαις καὶ ἐν τοῖς ἁπλοῖς πράγμασι στοχάζονται ὧν βούλονται θαυμαστῶς· τραγικὸν γὰρ τοῦτο καὶ φιλάνθρωπον· ἔστι δὲ τοῦτο, ὅταν ὁ σοφὸς μὲν μετὰ πονηρίας ἐξαπατηθῇ, ὥσπερ Σίσυφος, καὶ ὁ ἀνδρεῖος μὲν ἄδικος ἡττηθῇ. ἔστι δὲ τοῦτο εἰκὸς, ὥσπερ Ἀγάθων λέγει. εἰκὸς γὰρ γίγνεσθαι πολλὰ καὶ παρὰ τὸ εἰκός.* itemque c. 25. p. 1461, 14. *οὕτω τε καὶ ὅτι ποτὲ οὐκ ἄλογόν ἐστιν. εἰκὸς γὰρ καὶ παρὰ τὸ εἰκὸς γίγνεσθαι.* — Ad sententiam apte contulit Welck. l. c. adnot. 32. Euripidem ex antiquioris aetatis mente scribentem (in fine Medeae, Alcestidis, Baccharum, Andromachae et Helenae): *πολλὰ δ᾽ ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, καὶ τὰ δοκηθέντ᾽ οὐκ ἐτελέσθη, τῶν δ᾽ ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός.* Adde Eurip. Ion. 1510. sq. fragm. 104.

VI. (10.)

Athen. V. p. 185. A. *ἡμεῖς γὰρ κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα*

Τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ποιούμεθα,
τὸ δ᾽ ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμεθα.

Cf. Clem. Alex. Strom. V, 12. § 140. p. 733. Pott. *συμμετρίας δ᾽ οὖν ἕνεκα καταπαυστέον ἤδη τὸν λόγον, ὅπως μὴ τὸ τοῦ τραγῳδιοποιοῦ Ἀγάθωνος πάθωμεν καὶ αὐτοί·*

τὸ μὲν πάρεργον ἔργον ὡς ἡγούμενοι,
τὸ δ᾽ ἔργον ὡς πάρεργον ἐκπονούμενοι.

Ut permultis aliis locis, ita Clemens h. l. Agathonis versus memoriter citasse et orationi suae accommodasse videtur, itaque participia posuit et *ἡγούμενοι* pro *ποιούμενοι* scripsit, qua re non modo antithetorum atque homoeoteleutorum, quibus Agatho insignis fuit (vide Hist. crit. trag.), sed etiam sententiae vim aliquantulum imminuit. Sententia enim haec est: *rem leviorem tanquam primariam tractamus, primariam vero tanquam leviorem peragimus.* Eadem antitheta habet Plato Euthyd. p. 273. D. *καλὸν ἄν τι τὸ ἔργον ὑμῶν εἴη, εἰ τηλικαῦτα πράγματα πάρεργα ὑμῖν τυγχάνει ὄντα.*

VII. (11.)

Athen. V. p. 211. E. *κατὰ γὰρ τὸν Ἀγάθωνα*

*Εἰ μὲν φράσω τἀληθὲς, οὐχί σ᾽ εὐφρανῶ·
εἰ δ᾽ εὐφρανῶ τί σ᾽, οὐχὶ τἀληθὲς φράσω.*

Ad sententiam cf. Eurip. Fragm. 853.

VIII. (12.)

Athen. X. p. 445. C. καὶ ὥς ἔφη

*᾽Απολεῖς μ᾽ ἐρωτῶν (κατὰ τὸν καλὸν ᾽Αγάθωνα)
καὶ σὺ χὠ νέος τρόπος,
ἐν οὐ πρέποντι τοῖς λόγοισι χρώμενος.*

In libris erat σὺ καὶ ὁ, quod Dindorf. correxit. Grot. Exc. p. 437. dedit Νεότροπος, sed qua necessitate quove consilio, non dixit. Sententiam haud male Schweighaeuserus sic Latine reddidit: *Occidis me interrogando et tu et novus mos, intempestivis me sermonibus interpellans.* Sed quod Kayser. de Agath. p. 9. quaeri posse scribit, utrum verba ἐν οὐ πρέποντι ad temporis opportunitatem, an ad sermonem inhonestum relata fuerint (nam fortassis haec puella iuvenem monuerit, quum is de turpibus rebus cum ea colloqui coepisset), id haud facile cuiquam persuadebit. Recte vero Schweighaeus. verba ἐν οὐ πρέποντι eadem significatione qua ἀκαίρως accepisse videtur.

IX. (13.)

Athen. XIII. p. 584. A. κατὰ γὰρ τὸν ᾽Αγάθωνα

*γυνὴ τὸ σῶμα * * δι᾽ ἀργίαν
ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ.*

Lacunam explevit primus Grot. Exc. p. 437. scribendo: γυνὴ δὲ σώματος δι᾽ ἀργίαν κτλ. a quo non multum recessit Porso ad Aristoph. Nub. 53. p. 3. locum sic refingens: γυνή τοι σώματος δι᾽ ἀργίαν κτλ. Meinekius vero (Exercit. philol. in Athen. spec. I. p. 41.) cum plura excidisse ratus tum propter Plutarchi locum (de Alex. s. virt. s. fort. 11. p. 332. D. sq. ἰδεῖν γοῦν ἐστιν ἐν ᾽Αλεξάνδρῳ τὸ μὲν πολεμικὸν φιλάνθρωπον· τὸ δὲ πρᾷον ἀνδρῶδες· τὸ δὲ χαριστικὸν οἰκονομικόν· τὸ δὲ θυμικὸν εὐδιάλλακτον· τὸ δ᾽ ἐρωτικὸν σώφρον. τὸ δ᾽ ἀνειμένον ἀργόν· τὸ δ᾽ ἐπίπονον οὐκ ἀπαραμύθητον.) ubi ἀνειμένος et ἀργὸς coniuncta sunt, Agathonem scripsisse opinatur:

*γυνὴ τὸ σῶμ᾽ ἀνειμένη δι᾽ ἀργίαν
ψυχῆς φρόνησιν ἐντὸς οὐκ ἀργὸν φορεῖ.*

Quae coniectura ingeniosa quidem est, infirmiori tamen nititur fundamento, quam ut pro certa accipienda sit. Imo voce ἀνειμένη vocum δι᾽ ἀργίας ideoque totius sententiae vis mihi infringi videtur, ut nesciam, an praeferenda sit Porsoni correctio. — Vs. 1. ἀργίαν mulieribus tribuit etiam Phaedra in Eurip. Hippol. 381. — Vs. 2. ad sententiam cf. Iph. Taur. 1032. Med. 1084. sq. Fragm. 324. —

Ceterum Welck. et Kayser. dederunt φέρει, quamvis in Athen. libris esset φορεῖ.

X. (14.)

Athen. XV. p. 701. B. — ἵνα κἀγὼ κατὰ τὸν καλὸν Ἀγάθωνα ἀναφωνήσω τάδε τὰ τοῦ ἡδίστου

Ἐκφέρετε πεύκας, κατ' Ἀγάθωνα, φωσφόρους.

Verba ἐκφέρετε πεύκας φωσφόρους Agathonis esse vix est quod moneam; attamen et Welcker. et Kayser. hoc fragmentum omiserunt. Saepius enim Aristophanes alius cuiusdam poetae verba adiecto auctoris nomine attulit. v. c. Av. 807. Thesm. 134. etc. cf. Melanth. fragm. I.

XI. (15.)

Stob. Ecl. I, 9, 17. p. 226. ed. Heer. c. l. Ἀγάθωνος.

Οὐπώποτ' ἠξίωσα χρήσασθαι τρόποις.

Canterus ediderat: οὔποτ' ἠξίωσα χρήσασθαι τρόποις, sed Grotius, ut et metro succurreret et sententiam titulo (περὶ χρόνου οὐσίας καὶ μερῶν κτλ.) accommodaret, correxit: οὐπώποτ' ἠξίωσα χρήσασθαι χρόνῳ. Prius postea confirmatum est codice Farnesiano, altera vero correctio vix probari potest. Sed quum scriptura vulg. χρήσασθαι τρόποις aptam sententiam non praebeat, aut de alia emendatione sententiae pariter atque literarum ductibus accommodata cogitandum aut fatendum erit, locum omnino nec intelligi nec emendari posse, quia mutilatus sit. Heeren. acute coniecit: χρήσασθαι τροπαῖς | χρόνου — h. e. „*nunquam inserviendum esse putavi temporis vicissitudinibus.*" Sed idem vir doctissimus simul monuit, videri integrum versum deesse.

XII. (16.)

Stob. Floril. III, 16. c. l. Ἀγάθωνος.

Οὐ τῇ φρονήσει, τῇ τύχῃ δ' ἐσφάλμεθα.

Paris. A. B. a manu secunda et Gesner. marg. praebent ἐσφάλμεθα, quum antea legeretur ἐπητέον, in qua scriptura improbanda mirum quantum verbosus est Kayser. p. 10.

XIII. (17.)

Stob. XXIX, 39. c. l. Ἀγάθωνος.

Ἰδίας ὁδοὺς ζητοῦσι φιλόπονοι φύσεις.

XIV. (18.)

Stob. XXXI, 17. c. l. Ἀγάθωνος.

Ἀδικεῖν νομίζων ὄψιν αἰδοῦμαι φίλων.

Pro ἀδικεῖν cod. Flor. δοκεῖν habet, quod Welck. praefert.

XV. (19.)

Stob. XXXVIII, 7. c. l. Ἀγάθωνος.

Ὄλοιθ᾽ ὁ τοῖς ἔχουσι τἀγαθὰ φθονῶν.

In Paris. A. lemma deest, sed idem versus ibidem post n. 21 cum lem. Ἀγάθωνος iterum legitur. Cod. Voss. eum exhibuit tanquam locum Dionysii tyranni, cuius versus (fragm. 7.) proxime praecesserat. Haud dissimilis est versus, qui inter Menandri sent. monostich. 43. circumfertur: αὐτὸς πενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.

XVI. (20.)

Stob. XXXVIII, 12. Maximus (in edit. Stobaei a. MDCIX. Aurel. Allobrog.) Serm. XCIX. p. 163, 20. uterque c. lem. Ἀγάθωνος

Οὐκ ἦν ἂν ἀνθρώποισιν ἐν βίῳ φθόνος,
εἰ πάντες ἦμεν ἐξ ἴσου πεφυκότες.

Vs. 1. Cod. Voss. et Arsen. ἦν ἐν ἀνθρ. male.

XVII. (21.)

Stob. XXXVIII, 23. c. l. Ἀγάθωνος.

Σοφίας φθονῆσαι μᾶλλον ἢ πλούτου καλόν.

Cf. Eurip. fragm. 806.

XVIII. (22.)

Stob. XLVI, 24. Maximus l. c. serm. CIV. p. 175, 21. uterque cum lem. Ἀγάθωνος.

Ἀγάθων ἔφη, τὸν ἄρχοντα τριῶν δεῖ μεμνῆσθαι, πρῶτον μὲν, ὅτι ἀνθρώπων ἄρχει· δεύτερον, ὅτι κατὰ νόμους ἄρχει· τρίτον, ὅτι οὐκ ἀεὶ ἄρχει.

XIX. (23.)

Stob. LII, 6. Arsen. Viol. p. 365. ed. Walz. uterque c. l. Ἀγάθωνος.

Νέων γὰρ ἀνδρῶν πολλὰ κάμπτονται φρένες.

XX. (24.)

Stob. LIV, 4. Arsen. Viol. p. 165. ed. W. uterque c. l. Ἀγάθωνος.

Γνώμη δὲ κρείσσων ἐστὶν, ἢ ῥώμη χερῶν.

Simillimus est Sophoclis versus (apud Mich. Apost. VI, 37. et Stob. LIV, 3.) γνῶμαι πλέον κρατοῦσιν ἢ σθένος χερῶν. cf. Eurip. fragm. 205.

XXI. (25.)

Stob. LXXIX, 12. c. l. *Ἀγάθωνος.*

Ὡς ἡδὺ τῷ φύσαντι πείθεσθαι τέκνα.

Ad sententiam cf. Eurip. fragm. 108. 242.

XXII. (26.)

Aristoph. Eccles. 1.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου·

ad quem locum scholiastes adnotat: *Πραξαγόρα λύχνον ἔχουσα προέρχεται. ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους, διὰ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας.* — Kayser. hunc locum omisit.

XXIII. (27.)

Schol. Soph. Trach. 639. *ἔνθ' Ἑλλάνων ἀγοραί·*) *ὅπου συνάγονται οἱ Ἀμφικτύονες εἰς τὴν λεγομένην Πυλαίαν, περὶ ἧς Ἀγάθων φησί, Πυλάδην τὸν Στροφίου πρῶτον συστήσασθαι* (*κριθῆναι* R. Brunck.) *ἐν τῇ Φωκίδι, καθαιρόμενον τὸ ἐπὶ Κλυταιμνήστρᾳ μύσος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὴν σύνοδον Πυλαίαν φησὶ προσαγορεύεσθαι, ἢ ὅτι Τραχὶν πύλη τῆς Τραχῖνός ἐστιν.* (Ed. Rom. et Brunck. *ἢ ὅτι ὁ τόπος πύλαι τῆς Ἑλλάδος.*). Dubitari potest, sitne poeta an Agatho Samius dictus, de quo vide Voss. de hist. gr. p. 379. sq. ed. Westermann.

XXIV. (28.)

Maximus l. c. serm. XCIX. p. 163, 39.

Ἀγάθων εἶπεν, τοὺς φθονεροὺς τῶν ἀνθρώπων οὐχ οὕτως εὐφραίνεσθαι ἐπὶ τοῖς ἰδίοις ἀγαθοῖς, ὡς ἐπὶ τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς.

XXV. (29.) *

Marc. Antonin. *τῶν εἰς ἑαυτ.* IV. § 18. *Ὅσην ἀσχολίαν κερδαίνει ὁ μὴ βλέπων, τί ὁ πλησίον εἶπεν, ἢ ἔπραξεν, ἢ διενοήθη· ἀλλὰ μόνον τί αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τοῦτο δίκαιον ᾖ, καὶ ὅσιον, ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν* (*Ἀγάθωνα* correxit Xyland.), *μὴ μέλαν ἦθος περιβλέπεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῆς γραμμῆς τρέχειν ὀρθόν, μὴ διερριμμένον.* Haud improbabilis est Xylandri coniectura Agathonis nomen revocantis, sed ad restituendum difficiles sunt poetae versus. Nescio tamen, an Agatho scripserit:

μήδ' ἦθος μέλαν
περιβλέπεσθαί γ', ἀλλὰ τῆς γραμμῆς ἔπι
ὀρθὸν τρέχειν, (*καὶ*) *μή*(*ποτε*) *διερριμμένον.*

XXVI. (30.) *

Stob. Ecl. I, 9, 16. p. 230. ed. Heer.

Ὤφελεν ὡς ἀφανὴς οὕτως φανερώτατος εἶναι
καιρὸς, ὃς αὔξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

In libris hi versus Agathoni tribuuntur; sed facile intelligitur, eos potius epigrammatici, quam tragici poetae esse. Idem iam Ursinus sensisse videtur, qui eos Simonidi vindicavit eaque re Th. Bergkio (Poet. Lyr. p. 799.) auctor fuit, ut is hoc distichon inter Simonidis epigrammata (192) reciperet. Equidem vero nescio, an pro *Agathonis* nomine restituendum sit *Agathiae* nomen, quamvis Agathias Stobaeum aetate non multum superaverit. Certe Agathonem pariter atque Aeschylum, Sophoclem, Euripidem, Ionem, Melanthium, alios, etiam elegias et epigrammata scripsisse veterum scriptorum nemo tradidit. — Mira fuit Kayseri (de Agath. p. 13. nr. 21.) in hoc fragmento negligentia. Is enim numeros quidem loci Stobaeani recte citavit, neque tamen Agathonis, sed Sophoclis (ex Hipponoo) versus, qui apud Stobaeum in eadem pagina leguntur, attulit ac mox de iis ita disputavit, quasi Agathonis locum (ab Ursino Simonidi vindicatum) ante oculos haberet, mox ita, quasi Sophoclis versus Agathonis essent.

Multa praeterea Agathonis fragmenta latent in Aristophanis Thesmophoriazusis prioribus et posterioribus, ita vero cum comici verbis contexta et ex parte per iocum detorta, ut haud facile ea expiscari possis. Magnopere tamen ad Agathonis poesim accuratius cognoscendam istas comoedias perlegisse iuvabit.

Coniectura deinde ei assignanda videntur Incert. Trag. Fragm. CXI. et CXXV.

PHILOCLES.

ΠΑΝΔΙΟΝΙΣ.

I. (1.)

Schol. ad Aristoph. Av. 282. *Οὗτος ὁ Φιλοκλῆς ἔποπα ἐσκεύασεν ἐν τῇ Πανδιονίδι τετραλογίᾳ, οὗ ἡ ἀρχή·*

σὲ τῶν πάντων δεσπότην λέγω.

Corrigendum videtur: *σὲ τῶν ἁπάντων κτλ.* vel *σὲ τῶν πάντων δὲ δεσπότην λέγω.*

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Athen. II. p. 66. B. loco ex Eurip. Troad. 1181. sq. citato pergit: *ἔχει δὲ ἐπιστασίαν ἡ τῶν ποιημάτων τούτων ἐκδοχή. καὶ γὰρ Φιλοκλῆς τε ἐγκέφαλόν φησιν*

οὐδ' ἂν ἐγκέφαλον ἔσθων λίποι.

καὶ Ἀριστοφάνης (Ran. 134.) „ἀπολέσαιμ' ἂν ἐγκεφάλου θρίω δύο." Ad Philoclis locum respexit etiam Eustath. p. 757, 46. ubi totum fere Athenaei locum exscripsit: πολλὴ γὰρ χρῆσις τῆς λέξεως παρά τε τοῖς ἄλλοις καὶ τῷ εἰπόντι ὡς οὐδ' ἂν ἐγκεφάλων ἔσθων λίπῃ. — Ed. Ald. habet ἐγκεφάλου γ' ἔσθω λίποι. Ed. Basil. ἐγκεφάλον (sic) γ' ἔσθω λίποι. Casaub. ἐγκέφαλόν γ' ἔσθων λίποι. sed rectius codd. Laur. Paris. et Epit., ut supra scripsimus: est enim iambicus senarius, cui primus pes et prima secundi pedis syllaba desunt. Sermo est de homine sceleratissimo aut certe voracissimo, *qui ne cerebrum quidem comedere desierit*: nam cerebris vesci nefarium putabatur. cf. Athen. p. 65. F. — Meinek. (Hist. crit. com. p. 521.) suffragante Welck. Trag. Gr. p. 969. not. 12. ex hoc loco consequi affirmat, nisi pro Φιλοκλῆς corrigendum sit Διοκλῆς, fuisse etiam Philoclem, comicum poetam; sed equidem non video, quid obstet, quominus haec verba in dramate satyrico locum habuisse statuamus, si quis ea legi in tragoedia potuisse neget. Facile enim de Cyclope Ulixis socios comedente sermo esse potuit. — Ceterum Euripides voce ἐγκέφαλον saepius usus est. cf. Hipp. 1353. Cycl. 401. Fragm. 388.

II. (3.)

Schol. Soph. OC. 1320. Ἔνιοι οὐ τὸν Ἀταλάντης φασὶ Παρθενοπαῖον στρατεῦσαι, ἀλλὰ τὸν Ταλαοῦ, ὃν ἔνιοι διὰ τοῦ κ. Καλαοῦ προσαγορεύουσι, καθάπερ Ἀρίσταρχος ὁ Τεγεάτης καὶ Φιλοκλῆς ἱστοροῦσι, συγγραφέων δὲ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος. Quum Philocles h. l. cum Aristarcho Tegeata coniunctus et rerum gestarum scriptoribus oppositus sit, dubitari vix potest, quin poeta tragicus dictus sit. cf. Aristarch. fragm. 4.

III. (4.) *

Hesych. s. v. Δορυφόνον· τὸν δολοφονοῦντα. Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ. ὅτι δὲ Φιλοκτήτης τῇ λέξει ἐχρήσατο πρῶτος, δηλοῖ Τηλεκλείδης ἐν Πρυτανεῦσι (leg. Πρυτάνεσι). δηλοῖ δὲ τὸν δολοφονοῦντα. Corruptam esse vocem Φιλοκτήτης iam vidit Hemsterhusius, qui pro ea Φιλόξενος substitui voluit. Sed egregie Meinek. (Hist. crit. com. p. 89.) adstipulante Bergleinio (de Philoxeno Cythereo. p. 63.) Philoxenum a Teleclide commemorari non potuisse ex temporum rationibus ostendit et pro Φιλοκτήτης praeeunte Pearson. Adv. Hesych. p. 233. ed. Gaisf., scribendum esse Φιλοκλῆς coniecit. Quae coniectura magna probabilitate commendatur, si quidem Philoclem a Teleclide etiam in Hesiodis castigatum fuisse (cf. Schol. Aristoph. Thesm. 168.) consideramus. — Ceterum nescio, an corruptela in δορύφονον lateat: certe mirum esset, si Aristophanes ac Philocles ea voce sicarium significassent; quare vide, ne corrigendum sit δολοφόνον, quo vocabulo etiam usus est (Aesch. Ag. 1100.) is, cuius scholae addictus fuit Philocles.

Praeterea dubitari potest, an fragmenta, quae ex Aeschyli et Euripidis (cf. fragm. 502.) Penelopis citantur, e *Philoclis Penelopa* petita sint. Sexcenties enim scriptorum minus clarorum opuscula errore ad clariores relata sunt.

MELANTHIUS.

ΜΗΔΕΙΑ.

I. (1.)

Aristoph. Pac. 1008. sq.

κᾆτα Μελάνθιον
ἥκειν ὕστερον εἰς τὴν ἀγορὰν,
τὰς δὲ πεπρᾶσθαι, τὸν δ' ὀτοτύζειν,
εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας·
ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχηρωθεὶς
τᾶς ἐν τεύτλοισι λοχευομένας.
τοὺς δ' ἀνθρώπους ἐπιχαίρειν.

Schol. adnotat: ἐκ Μηδείας·) μήποτε ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μηδείας (vs. 96.) παραγράφει ἐκεῖνα „ὦ δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων, πῶς ἂν ὀλοίμαν." οἱ δὲ αὐτοῦ τοῦ Μελανθίου φασὶν εἶναι Μήδειαν, ἐξ ἧς ταῦτα. Verissime monuit Welck. Trag. Gr. p. 1031., amplectendam esse eorum interpretum sententiam, qui Aristophanem Melanthii versus attulisse statuant, quippe quum Aristophanis loco omne sal detrahatur, nisi is Melanthium suismet ipsis verbis loquentem finxerit. (cf. Agathon. fgm. 14.) Quae a comico paullum ad ridiculum detorta esse, vix est, quod moneam.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Plut. de cohib. ira. 2. p. 453. E. ὁ δὲ θυμὸς οὐχ, ᾗ φησιν ὁ Μελάνθιος,

τὰ δεινὰ πράσσει τὰς φρένας μετοικίσας

ἀλλ' ἐξοικίσας τελείως καὶ ἀποκλείσας κτλ. et sic iterum de sera num. vind. 5. p. 551. A. Verbis autem paullo aliter collocatis Tzetz. ad Lycophr. 579. et ad Hesiod. Op. 336. ἐνίοτε καὶ θυμὸν ἐπάγει (sc. ὁ οἶνος), ὡς καὶ Ἱππῶναξ (Fragm. 72. ed. Bergk.) „ὀλίγα φρονεῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες" καὶ Μελάνθιος ὁ τραγικὸς περὶ θυμοῦ φησι

πράσσει τὰ δεινὰ τὰς φρένας μετοικίσας.

Ad sententiam cf. Eurip. fragm. 856. 855.

ASTYDAMANTES *).

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. (1.)

Append. e cod. Florent. Stob. 10. p. 381. ed. Gaisf. c. lem. Ἀστυδάμαντος Ἀλκμαίωνος·

Οὐ τοῦ δοκεῖν μοι, τῆς δ' ἀληθείας μέλει.

Koepk. l. c. p. 487. Astydamantem hunc versum contra Eurip. Orest. 236. *κρεῖσσον δὲ τὸ δοκεῖν, κἂν ἀληθείας ἀπῇ.* scripsisse opinatur, sed equidem nescio, an potius Astydamas notissimum illum Aeschyli (Sept. c. Theb. 574.) versum ante oculos habuerit atque imitatus sit: *οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.*

ΕΚΤΩΡ.

I. (2.)

Schol. Venet. ad Hom. Il. VI, 472. p. 197. b., 41. ed. Bekk. *(αὐτὸς ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἵλετο·)* σημειοῦνταί τινες τοῦτον διὰ τὸ τὸν τραγικὸν Ἀστυδάμαντα παράγειν τὸν Ἕκτορα λέγοντα· „Δέξαι κοινήν μοι πρὸς πόλεμον δὲ καὶ φοβηθῇ παῖς." Locum ex Astydamantis Hectore, cuius mentionem fecit Plut. de glor. Athen. p. 349. E. sq., petitum esse primus, quod sciam, monuit eumque sic correxit Porso ad Eurip. Hec. 539:

Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολ', ὧδε προσμολὼν,
δέξαι· 'φοβήθη παῖς.

Paullo aliter, at vix felicius Bekker.:

Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολε· πεφόβηθ' ὁ παῖς.

Mihi ad literarum ductus propius accedendum scribendumque videtur:

Δέξαι κυνῆν μοι πρόσπολε πολιόν· πέρα
ἐφοβεῖθ' ὁ παῖς [γάρ].

Verba *πρόσπολε πολιὸν* facile transire in *πρὸς πόλεμον* potuisse, perspicuum est. *Πολιὸς* haud inusitatum ferri (cf. Hom. Il. IX. 366. etc.

---

*) Quod Astydamantum fragmenta coniunximus, nemo opinor reprehendet, qui eos ne a veteribus quidem scriptoribus satis accurate distinctos esse consideraverit. De utroque seorsum primus diligenter egit E. *Koepke* in Zimmermanni Diar. Antiqu. Stud. a. 1840. p. 477. sqq.

Eurip. Heracl. 758.), aeris (Pind. Pyth. III, 48.) ac similium rerum epitheton est, itaque facile ad aeneam galeam transferri potuit. Ac ne quis dubitet, num dici potuerit κυνῆ πολιὸς pro πολιά, conferat Eurip. Andr. 348. πολιὸς χήρα. Haud dissimilia autem sunt ΠΕΡΑΕΦΟΒΕΙΘΟΠΑΙΣ et ΔΕΚΑΙΦΟΒΗΘΗΠΑΙΣ. — A literis nimis recedit emendatio, quam mecum communicavit M. Schmidt:

Δέξαι κυνῆν μοι πρόπολ', ἐμὸν γὰρ πρὸς λόφον
πεφόβηθ' ὁ παῖς.

Koepkius hunc locum omisit.

Ε Ρ Μ Η Σ.

I. (3.)

Athen. XI, p. 496. E. ΡΕΟΝΤΑ. Οὕτως ποτήριά τινα ἐκαλεῖτο. μνημονεύει δ' αὐτῶν Ἀστυδάμας ἐν Ἑρμῇ λέγων οὕτως·

Κρατῆρε μὲν πρώτιστον ἀργυρῶ δύο,
φιάλας δὲ πεντήκοντα, δέκα δὲ κύμβια,
ῥέοντα δώδεχ', ὧν τὰ μὲν δέκ' ἀργυρᾶ
ἦν, δύο δὲ χρυσᾶ, γρὺψ, τὸ δ' ἕτερον πήγασος.

Vs. 1. praeter Koepkium omnes editores male ἀργυρῷ pro ἀργυρῶ scripserunt. cf. Schol. Villois. ad Hom. Il. β, 262. Ioann. Alex. p. 14, 31. Göttling. Lehre v. Accent. p. 166. sq. Vs. 3. Athenaei Epitome habet: ἀστυδάμας, ῥέοντα δώδεκα τόσα ἀργυρᾶ, δύο δὲ χρυσᾶ· γρυψί· τὸ δ' ἕτερον πήγασος, atque similiter Eustath. ad Il. ψ'. p. 1286, 25. ἔτι παρὰ τὸ ῥέειν καί τινα ποτήρια καλούμενα ῥέοντα, οἷον ῥέοντα δέδωκα (sic) τόσα ἀργυρᾶ, δύο δὲ χρυσᾶ. τὸ δ' ἕτερον πήγασος. — Vs. 4. in omnibus libris est γρυψί, quod correxit Casaub. Sed quod idem vir doctissimus proposuit, ut eiecto ἦν scriberetur δύω, id ab Atticorum usu alienum est.

Η Ρ Α Κ Λ Η Σ.

I. (4.)

Athen. X. p. 411. A.

Ἀλλ' ὥσπερ δεῖπνον γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο φαγὼν καὶ πιὼν ᾧπερ λαβὼν
χαίρει τις καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ, ἑταῖρε, φησὶ, Τιμόκρατες. φέρε, εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδηφάγος. ἀποφαίνονται δὲ τοῦτο σχεδὸν πάντες ποιηταὶ καὶ συγγραφεῖς. — Vs. 3. ἵν' ἀπίῃ. cod. Marc. ἵνα πίῃ. Palat. Ald. Casaub. In reliquis omnes libri praebent: τοῦτο λαβὼν καὶ φαγὼν ὥσπερ πί-

νων. — Vs. 4. in cod. Palat. et Ald. deest χαίρει, in omnibus τις, quod Porso inseruit. Deinde in Laur. B. est: μὴ μίη, in Palat. μεμοίη, in Ald. μί' εἴη, in reliquis libris Casaub. μὴ μίη εἴη. — Grot. Exc. p. 441. versus trochaicos esse ratus totum locum sic dederat:

Ὥσπερ οὖν δεῖπνον γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρασχεῖν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
ἵνα πίῃ τε καὶ φάγῃ τις ὅπερ πιών τε καὶ φαγὼν
χαίρεται· σκευασία δ' εἴη μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

At hos versus neque a vitiis liberos esse nec Grotium metri rationem perspexisse recte monuerunt Fiorillo Observ. in Athen. p. 29 et Schweigh. ad h. l. Sed quod locum e versiculis anapaesticis et trochaicis alternatim positis constare atque sic adornandum esse censuerunt:

Ἀλλ' ὥσπερ δεῖπνον γλαφυροῦ
ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν
τοῖς θεαταῖς τὸν σοφὸν,
ἵνα πίνῃ τις τοῦτο λαβὼν
καὶ φαγὼν, ὥσπερ πιὼν
ἂν χαίρει, καὶ σκευασία
μὴ μίη τῆς μουσικῆς.

non magis probabile est; laudandum vero, quod Fiorillo extremo versu εἴη quippe e sequente μίη vel glossa exortum eiecit. Multo propius autem ad veram scripturam accessit Schweigh., quum pro ἵνα πίῃ ex optimo codice ἵν' ἀπίῃ et μί' ᾖ pro μίη coniectura restitueret, simulque pro χαίρει, si quidem recte se haberet ἂν, scribi iuberet χαίρῃ. — Metricam rationem primi perspexerunt Porso et God. Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 579. versus Eupolideos esse monentes, quorum duo priores uterque intactos reliquit, posteriores vero Porso sic, ut supra exhibitum est, nisi quod ὅπερ pro ᾧπερ scripsit, Hermannus contra in hunc modum correxit:

ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο λαβὼν, καὶ φαγών τε καὶ πιὼν,
ᾧ χαίρει, καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς.

Reisigius (Coniect. crit. I. p. 234.) denique emendavit:

ἵν' ἀπίῃ τις τοῦτο λαβὼν ᾧπερ πίνων καὶ φαγὼν
χαίρει τις καὶ σκευασία μὴ μί' ᾖ τῆς μουσικῆς·

unde ᾧπερ Dindorfius in Porsonis correctionem a se receptam intulit codicibus ferme eodem ducentibus. —

Non minorem fere, quam metrum ac versuum emendatio, quibusdam viris doctis ea res difficultatem paravit, quod versus et numeris et argumento proxime ad parabasim accedunt. Nam quum eam tantummodo comoediae propriam fuisse arbitrarentur, fuerunt, qui hunc locum ab Astydamante compositum esse negarent. Ac primus quidem Casaubonus, ad cuius sententiam nuper etiam Droysenius (in interpret. germ. Aeschyli. Vol. II. p. 325.) et Koepkius (l. c. p. 485.) accesserunt, ut Astydamanti versus detraheret, nonnihil in Athenaei verbis turbatum esse statuit, eaque sic correxit:

Ἀλλ' ὅτι ὥσπερ δείπνου — — — μουσικῆς· φέρε εἴπωμεν ἐνταῦθα τοῖς προειρημένοις τὰ ἀκόλουθα. Ἀστυδάμας ὁ τραγικὸς ἐν Ἡρακλεῖ σατυρικῷ φησιν, ἑταῖρε Τιμόκρατες, ὅτι ἦν καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀδηφάγος. Sed haec ratio et nimis violenta est et idonea causa caret. Nam parabasim etiam a tragoediae usu non plane alienam fuisse testantur Aristid. or. Vol. II. p. 523. Dindf. *καὶ κωμῳδοῖς μὲν καὶ τραγῳδοῖς καὶ τοῖς ἀναγκαίοις τούτοις ἀγωνισταῖς ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγωνοθέτας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρόν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης, ἣν ὑποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς.* et Pollux. IV, 111. *τῶν δὲ χορικῶν ᾀσμάτων τῶν κωμικῶν ἕν τι καὶ ἡ παράβασις, ὅταν ἃ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸ θέατρον βούλεται λέγειν, ὁ χορὸς παρελθὼν λέγῃ. ἐπιεικῶς δ' αὐτὸ ποιοῦσιν οἱ κωμῳδοποιηταί, τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν. ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δράμασιν. ἐν μέν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παρᾴδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς ἐκεῖνον ἁμίλλης ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἱππόνῳ.* Pollucis verba quo modo intelligenda sint, iam diximus ad Euripidis fragm. p. 155. Is enim aliquid, quod parabasis quodammodo simile fuit, cum parabasi ipsa commutasse videtur, de qua re nuperrime etiam monuit Meinek. Exercit. philol. in Athen. spec. II. p. 18. Prorsus igitur accedo ad sententiam, quam idem vir eruditissimus simul proposuit, poetas tragicos non ausos esse parabases, quales in comoedia fuerint, nisi in fabulis satyricis proferre. Nec hoc mirum cuiquam videbitur consideranti, quod in Hist. crit. trag. uberius exponemus, poetas dramatis satyrici natura sensim sensimque mutata ita ad comoediae libertatem accessisse, ut personas vel nominatim carpere auderent. Cuius rei exempla in Pythonis Agene et Lycophronis Menedemo habemus; Pythonem vero Astydamas minor (huic enim Suid. s. v. fabulam vindicat) aetate non multum superasse potest. — Ut autem ad Astydamantis versus redeamus, qui luculentissimum parabasis in dramate satyrico adhibitae documentum praebent, Friebel. (Graec. Satyrogr. fragm. Berol. 1837. p. 77.) sententiae caussa locos, quibus similiter carminum vel sermonum suavitates cum epulis comparantur, congessit eaque de comparatione copiosius egit. Exempla vero sunt apud Athen. VI. p. 270. B. VII. p. 275. A. Valck. ad Theocr. Adoniaz. II. p. 156. Meinek. ad Menand. p. 179. 180. 236.

ΝΑΥΠΛΙΟΣ.

I. (5.)

Stob. CXX. 15. c. lem. *Ἀστυδάμαντος Ναυπλίου.*

Χαῖρ', εἰ τὸ χαίρειν ἔστι που κάτω χθονός·
δοκῶ δ'· ὅπου γὰρ μή 'στι λυπεῖσθαι βίῳ,
ἔστιν τὸ χαίρειν τῶν κακῶν λελασμένῳ.

Vs. 2. libri *δοκῶ δὲ ποῦ,* quod ferri non posse perspicuum est. Correxit igitur Tyrrwhitt. *δοκῶ δ' ὅπου,* probabilius autem Welck. Trag.

Gr. p. 1059. δοκῶ (δοκῷ typothetae errore) δ' ὅπου, quod recipere non dubitavimus, in eo autem a Welckero recedentes, quod post δοκῶ δ' interpunximus. Is enim, qui loquitur, (haud dubie Nauplius), vs. 1. dubitat, num aliquis post mortem bene se habere possit; mox autem verbis δοκῶ δ' istam dubitationem quodammodo tollit et rationem exponit, cur non amplius dubitet. Hinc verba δοκῶ δ', quum postea argumentis stabiliantur, separatim accipienda esse apertum est. — In sequentibus edebatur μή ἐστι, Paris. A. B. praebent μή τι, unde genuinam scripturam μή 'στι restituimus. — Vs. 3. vulgo erat λελασμένων, quod correctum est e Paris. A. B. Pro τῶν praeterea malim τῷ.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (6.)

Athen. II. p. 40. B. praemisso loco ex Eurip. Bacch. 771. sq. pergit: καὶ Ἀστυδάμας δέ φησι

Θνητοῖσι τὴν ἀκεσφόρον
λύπης ἔφηνεν οἰνομήτορ' ἄμπελον.

Quod Valck. Diatr. p. 178. C. Astydamantem his verbis Euripidis locum supra citatum imitatum esse suspicatur, id iure redarguit Boeckh. Trag. Gr. Princ. p. 326. fin. Nam eandem sententiam inde ab Homero sat multi praebent poetae. — Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 78.) et Koepk. p. 486. hoc fragmentum ad fabulam satyricam, et ille quidem ad Herculem, hic ad Mercurium refert.

II. (7.)

Stob. XXXVI, 4. c. l. Ἀστυδάμαντος·

Γλώσσης περίπατός ἐστιν ἀδολεσχία.

Gaisf. adnotat: Grotius ἡ ἀδολεσχία scripsit ob versum; male, nam ἀδολεσχία primam producit. cf. Aristoph. Nub. 1482. 1487. — Ad sententiam apte confert Koepkius Eurip. Bacch. 268. εὔτροχον γλῶσσαν ἔχεις.

III. (8.)

Stob. LXXXVI, 3. c. l. Ἀστυδάμαντος.

Γένους δ' ἔπαινός ἐστιν ἀσφαλέστατος,
κατ' ἄνδρ' ἐπαινεῖν, ὅστις ἂν δίκαιος ᾖ
τρόπους τ' ἄριστος, τοῦτον εὐγενῆ καλεῖν.
ἕν' ἄνδρα τοῦτόν ἐστιν εὑρεῖν δυσχερὲς,
κεἰ τοῦτον οἱ ζητοῦντές εἰσι μύριοι.

Vs. 4. 5. vulgo edebatur: ἕνεκα τῶν ἐστιν εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα καὶ τοῦτον κτλ. Gesn. legit: τοιοῦτόν ἐστι χαλεπὸν εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα. Grot. correxit: ἀλλ' οὐκ ἐν ἑκατόν ἐστιν εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα κἂν τοῦτον οἱ ζητοῦντες

ὅσι μύριοι. Porso Adv. p. 305. ad literarum ductus propius accedens: ἐν δ' ἑκατόν ἐστιν (ἔργον) εὑρεῖν ἄνδρ' ἕνα κεὶ κτλ. quod a Gaisfordio receptum esse mirandum est, quum locus, ut egregie monuit Halm. Lectt. Stob. p. 55., ex optimis codd. sanari possit. Habet enim Paris. A. ἕν' ἄνδρα τοῦτόν ἐστιν εὑρεῖν δυσχερές. Idem etiam Paris. B. in margine praebet, nec multo aliter in ipso textu: οὐκ ἕν' ἄνδρα τούτων ἐστιν εὑρεῖν εὐχερές. Quam scripturam igitur una litera mutata cum Halmio recipere non dubitamus; nec minus probabilis nobis videtur, quam idem vir doctissimus proposuit, vs. 2. correctio: χὤστις ἂν δίκαιος ᾖ. Praeterea vs. 4 post τοῦτον inserendum videtur δ'. — Ad sententiam cf. Eur. fragm. 341. 496. 11. 60. e. a. ll.

IV. (9.)

Schol. Soph. OC. 57. Χαλκόπους ὀδός·) (l. ὁδός.) Ὡς οὕτω τινὸς καλουμένου τόπου ἐν τῷ ἱερῷ χαλκόποδος ὀδοῦ (l. ὁδοῦ)· φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος δι' αὐτοῦ κατάβασιν (καταβάσιον codd.) εἶναι εἰς Ἅιδου. καὶ Ἴστρος δὲ μνημονεύει τοῦ χαλκοῦ ὀδοῦ (sic codd. τῆς χαλκῆς ὁδοῦ. Elmsl. l. ὁδοῦ.) καὶ Ἀστυδάμας. — De verbis χαλκόπους ὀδὸς cf. Reisig. ad Soph. OC. 57. Phanodemi, Istri etc. fragm. edd. Lenz et Siebelis. p. 63. sq.

I O P H O.

Α Υ Λ Ω ι Δ Ο Ι.

I. (1.)

Clem. Alex. Strom. I, 3, 24. p. 329. Pott. Ἰοφῶν τε ὁμοίως ὁ κωμικὸς (sic) ἐν Αὐλῳδοῖς σατύροις ἐπὶ ῥαψῳδῶν καὶ ἄλλων τινῶν λέγει·

καὶ γὰρ εἰσελήλυθεν
πολλῶν σοφιστῶν ὄχλος ἐξηρτημένος.

Pro ἐξηρτημένος Meinekius collato Anaxilae loco apud Athen. IV. p. 183. B. Iophontem ἐξηρτυμένος scripsisse censet, quippe quod optime de rhapsodis artificibusque dicatur, qui instrumentis musicis exornati advenerint; sed mutationis causam non adesse intelliget, qui comparaverit Aesch. Prom. 713. — οἳ πλεκτὰς στέγας πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις, ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι. cf. Aristoph. Eccl. 494.

Β Α Κ Χ Α Ι.

I. (2.)

Stob. Ecl. II, 1, 9. p. 10. ed. Heer. c. l. ἐκ Ἰοφῶντος Βακχῶν.

Ἐπίσταμαι δὲ καὶ τάδ', οὖσά περ γυνή,
ὡς μᾶλλον ὅστις εἰδέναι τὰ τῶν θεῶν
ζητεῖ, τοσούτῳ μᾶλλον ἧσσον εἴσεται.

Vs. 1. Similiter Eurip. Or. 679. καὶ γυνή περ οὖσ' ὅμως. **Cum hoc versu dignus est qui conferatur vs. Aristoph. Eccl. 1126. (Eurip. fragm. 486.)** ἐγὼ γυνὴ μέν εἰμι, νοῦς δ' ἔνεστί μοι. — **Vs. 3.** *Μᾶλλον* **saepius a poetis tragicis comparativo adiungitur. cf. Aesch. Sept. 655. Suppl. 276. Soph. Ant. 1195. Eur. Hec. 377. Hippol. 483. Vide de hoc usu Matth. Gr. Gr. § 453. — Ad sententiam egregie Heeren. Iophontem his versibus illud expressisse monuit, quod de Simonide memoriae tradiderit Cic. de Nat. Deor. I, 22.** ***Rogas me, quid aut quale sit deus: auctore utar Simonide, de quo quum quaesivisset hoc idem tyrannus Hiero, deliberandi sibi unum diem postulavit: quum idem ex eo postridie quaereret, biduum petivit: quum saepius duplicaret numerum dierum admiransque Hiero requireret, cur ita faceret: Quia, quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior.***

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (3.)

Schol. Ven. ad Aristoph. Ran. 330. στέφανον μύρτων·) Μυρσίνῳ στεφάνῳ ἐστεφανοῦντο οἱ μεμυημένοι, οὐχ, ὥς τινες νομίζουσι, κισσίνῳ. ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος καὶ τοὺς θεσμοθέτας φησὶ διὰ τοῦτο μυρσίνῃ στέφεσθαι, ὅτι οἰκείως ἔχει πρὸς τὸ φυτὸν ὁ θεὸς καὶ ὅτι τοῖς χθονίοις ἀφιέρωτο. — ἡ μυρσίνη ᾠκείωται τοῖς χθονίοις θεοῖς, Διονύσου δεδωκότος, ὅτε ἀνήγαγε τὴν Σεμέλην. τρία γὰρ αὐτῷ ᾠκείωται, κισσὸς, ἄμπελος, μυρσίνη. μυθολογοῦσι δ' ἐν Σάμῳ μόνῃ θεῶν μὴ προσφέρεσθαι τῇ Ἥρᾳ. ἐπεὶ γὰρ, ὥς φασιν, ἐξῃτεῖτο τὴν ψυχὴν τῆς Σεμέλης, τοὺς κάτω θεοὺς, καθάπερ ἦν ἐπηγγελμένον, ὑποσχέσθαι λέγουσιν αὐτῇ τὸν Ἅιδην τοῦτο δράσειν, τοῦ Διονύσου τῶν μάλιστα τερπόντων αὐτῷ ἀντίψυχον ἀντ' ἐκείνης πέμψαντος· τὸν δὲ Διόνυσον πυθόμενον τὰ παρὰ τῶν κάτω θεῶν ἐπεσταλμένα σοφίσασθαι πρὸς ταῦτα καὶ τριῶν ὄντων αὐτῷ μάλιστα ἠγαπημένων, τοῦ τε κισσοῦ καὶ τῆς ἀμπέλου καὶ τῆς μυρσίνης, ἀποστεῖλαι τοῖς κάτω θεοῖς αὐτήν. δηλοῖ δὲ καὶ Ἰοφῶν ὁ τραγικός. —

A R I S T O.

1. *

Theophyl. c. Autolyc. I, 5. p. 296. *περὶ μὲν θεοῦ καὶ προνοίας Ἀρίστων ἔφη·*

A. *Θάρσει· βοηθεῖν πᾶσι γὰρ τοῖς ἀξίοις*
εἴωθεν ὁ θεός, τοῖς δὲ τοιούτοις σφόδρα.
εἰ μὴ παρέσται προεδρία τις κειμένη
τοῖς ζῶσιν ὡς δεῖ, τί πλέον ἐστὶν εὐσεβεῖν;
B. *Εἴη γὰρ οὕτως· ἀλλὰ καὶ λίαν ὁρῶ*
τοὺς εὐσεβῶς μὲν ἑλομένους διεξάγειν
πράττοντας ἀτόπως, τοὺς δὲ μηδὲν ἕτερον ἢ
τὸ λυσιτελὲς καὶ τὸ κατ᾽ αὐτοὺς μόνον,
ἐντιμοτέραν ἔχοντας ἡμῶν διάθεσιν.
A. *Ἐπὶ τοῦ παρόντος· ἀλλὰ δεῖ πόρρω βλέπειν*
καὶ τὴν ἁπάντων ἀναμένειν καταστροφήν.
οὐχ ὃν τρόπον γὰρ παρ᾽ ἐνίοις ἴσχυκέ τις
δόξα κακοήθης τῷ βίῳ τ᾽ ἀνωφελής,
φορά τίς ἐστ᾽ αὐτόματος, ἣ βραβεύεται
ὡς ἔτυχε πάντα· ταῦτα γὰρ κρίνουσ᾽ ἔχειν
ἐφόδια πρὸς τὸν ἴδιον οἱ φαῦλοι τρόπον.
ἔστιν δὲ καὶ τοῖς ζῶσιν ὁσίως προεδρία,
καὶ τοῖς πονηροῖς ὡς προσῆκ᾽ ἐπιτιμία.
χωρὶς προνοίας γίνεται γὰρ οὐδὲ ἕν.

Grot. Exc. p. 1004., quum Aristonem tragicum ignoraret et fortasse, quum hunc locum ob metricam rationem a tragoedia abhorrere intelligeret, versus Aristophonti, comico poetae, tribuit. Meinekius autem (Hist. crit. com. praef. p. IX. sq.) nuper eos ne a comico quidem poeta profectos esse, sed Aristoni Chio originem debere docuit, quum et aliorum philosophorum et Stoicorum maxime mos fuerit, ut placita sua, imprimis ea, quae ad morum doctrinam spectarent, versibus sive iambicis sive dactylicis includerent, eosque versus ornatus causa reliquae orationi admiscerent. (Vide exempla a Meinekio l. c. congesta.) Attamen locum omittere noluimus, quum non defuerint, qui eum ad Aristonem, Sophoclis filium, referendum esse arbitrarentur. — Vs. 1. *γὰρ* abest a cod. Bodl. et antiquis editt., quam ob rem Meinek. scribendum censet *πᾶσι μὲν τοῖς κτλ.*, quod etiam sequentibus (*τοῖς δὲ τοιούτοις*) commendatur. — Vs. 3.

Meinek. corrigi iubet: εἰ μὴ γὰρ ἔσται, optimo opinor iure. — Vs. 8. particula καὶ a cod. Bodl. omittitur, recte, nam ea ab aliquo inserta esse videtur, qui lacunam iam antiquitus inter λυσιτελὲς et τὸ κατ' αὐτοὺς exortam explere voluit. Probo igitur, quod Meinek. scriptum fuisse coniicit: τὸ λυσιτελὲς δρῶντας τὸ καθ' ἑαυτοὺς μόνον, nam desideratur verbum, quod praecedenti ἑλομένους διεξάγειν respondeat. Ἀτόπως πράττειν h. l. idem significare videtur atque κακῶς πράττειν. — Vs. 14. quum βραβεύεσθαι contra solitum usum potestate activa adhibitum sit, Meinek. corrigi mavult: ἢ βραβεύεται. — Vs. 15. vulgo erat: ταῦτα κρίνουσι γὰρ ἅπαντ' ἔχειν. Cod. Bodl. ταῦτα γὰρ πάντα κρίνουσιν ἔχειν. Quae Grot. correxit, ut dedimus, et sic interpretatus est: — „quod sibi viaticum Corrupta turba sumit ad mores malos."

2. *

Clem. Alex. Strom. II, 20. §. 108. p. 486. P. Ὅθεν ὡς ἔλεγεν Ἀρίστων „πρὸς ὅλον τὸ τετράχορδον, ἡδονήν, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, πολλῆς δεῖ τῆς ἀσκήσεως καὶ μάχης,

οὗτοι γάρ, οὗτοι καὶ διὰ σπλάγχνων ἔσω
χωροῦσι καὶ κυκῶσιν ἀνθρώπων κέαρ

καὶ γὰρ τῶν σεμνῶν οἰομένων εἶναι τοὺς θυμοὺς ἡ ἡδονὴ κηρίνους ποιεῖ κατὰ Πλάτωνα, ὅτι ἑκάστη ἡδονή τε καὶ λύπη προσπασσαλοῖ τῷ σώματι τὴν ψυχὴν τοῦ γε μὴ ἀφορίζοντος καὶ ἀποσταυροῦντος ἑαυτὸν τῶν παθῶν. — Grot. Exc. p. 436. hunc locum, quum Aristonem poetam ignoraret, Agathoni tribuit et Clementis verbis in versus redactis sic constituit:

Πρὸς τὸ τετράχορδον δ' ὅλον
τὴν ἡδονήν, ἐπιθυμίαν, λύπην, φθόνον,
ἀσκήσεώς γε καὶ μάχης πολλῆς δέει.
οὗτοι γάρ, οὗτοι καὶ διὰ σπλάγχνων ἔσω
χωροῦσι καὶ κυκῶσιν ἀνθρώπων κέαρ.

Quam audaciam satis est verbo tetigisse. Facile autem, ut in praecedente, ita hoc loco, praecipue si quae apud Clementem sequuntur verba contuleris, non poetam, sed philosophum loqui fateberis, nec amplius hunc quoque locum Aristoni Chio, Zenonis discipulo (cf. Diog. Laert. VII. 2, 4. Clem. Alex. Strom. II, 21. § 129. p. 497. P.) tribuere dubitabis, ubi primum istam affectionum animi partitionem Stoicorum propriam fuisse memineris. cf. Diog. Laert. VII, 1, 63.

SOPHOCLES.

Conf. Patrocl. fragm. I.

XENOCLES.

ΛΙΚΥΜΝΙΟΣ.

1.

Aristoph. Nub. 1264. sq.

AM. Ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ τύχαι θραυσάντυγες
ἵππων ἐμῶν· ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας.
ΣΤΡ. Τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν.

hol. adnotat: ὦ σκληρὲ δαῖμον· ταῦτα Ξενοκλέους ἐστὶν ἐκ τοῦ Λι-μνίου. λέγεται δὲ ὑπ' Ἀλκμήνης Λικύμνιον τεθνηκέναι ὑπὸ Τληπολέμου· καὶ ἐπιφέρει „τί δαί σε Τληπόλεμός ποτ' εἴργασται κακόν." φρόνιος παρὰ Ξενοκλεῖ φησιν εἶναι τὸ χρυσάντυγες, ἐξ οὗ παραπε-ῆσθαι τὸ θραυσάντυγες. τοῦτο, ἐπεὶ ἐμνήσθη αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ πατρός. c codd. Rav. Ven., nisi quod in Rav. χρυσάμπυκες, in Ven. χρυσάμ-γες, quod God. Hermannus in χρυσάντυγες mutavit. Sed nescio an dicum scriptura χρυσάμπυκες servari possit, ut Xenoclis versus hic erit:

ὦ σκληρὲ δαῖμον, ὦ Τύχαι χρυσάμπυκες

aecipue quum etiam Pindar. (Ol. VII, 64.) scripserit: ἐκέλευσεν δ' τίκα χρυσάμπυκα μὲν Λάχεσιν χεῖρας ἀντεῖναι κτλ. Pyth. III, 89. οἶτε l χρυσαμπύκων μελπομενᾶν ἐν ὄρει Μοισᾶν κτλ., quumque τύχαι χρυ-ντυγες vix aptam sententiam praebeat. — Ceterum praeter hunc rsum etiam vs. 3. Xenoclis esse videtur. Sed qui ad eundem etam praeterea Nub. vs. 1272.

ἵππους ἐλαύνων ἐξέπεσον νὴ τοὺς θεοὺς

opter verba scholiastae: ἵππους ἐλαύνων· καὶ τοῦτο ἐκ παρῳδίας. ferunt, caveant, ne fallantur; nam haec verba in optimis codd. sunt.

CARCINUS.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

I. (1.)

Athen. V. p. 189. D. — οἱ δὲ ποιηταὶ θηλυκῶς (sc. τὴν αὐλῶνα). Καρκίνος μὲν Ἀχιλλεῖ

Βαθεῖαν εἰς αὐλῶνα περίδρομον στρατοῦ.

καὶ Σοφοκλῆς Σκύθαις „κρημνούς τε καὶ σήραγγας ἠδ᾽ ἐπακτίας αὐλῶνας." — Eadem docet Eustath. p. 1483, 55. cf. Soph. Trach. 100. ubi in optimo cod. Laur. A. est κοντίας αὐλῶνας (ναίει) supra κοντίας scripto ου, quod recte recepit Wunderus.

ΣΕΜΕΛΗ.

I. (2.)

Athen. XIII. p. 559. F. Καρκίνος δὲ ὁ τραγικὸς ἐν Σεμέλῃ, ἧς ἀρχὴ „Ὦ νύκτες", φησὶ

Ὦ Ζεῦ, τί χρὴ γυναῖκας ἐξειπεῖν κακόν;
ἀρκοῦν ἂν εἴη, κἂν γυναῖκ᾽ εἴπῃς μόνον.

Haec verba expressa esse ex Eurip. Belleroph. (fragm. 308.) „ὦ παγκακίστη καὶ γυνή· τί γὰρ λέγειν μεῖζόν σε τοῦδ᾽ ὄνειδος ἐξείποι τις ἄν;" praeter alios monuit Meinek. Hist. crit. Com. Epimetr. I. p. 509.

ΤΗΡΕΥΣ.

I. (3.)

Stob. CIII, 3. c. lem. Καρκίνου Τηρεύς·

Ἀσκεῖν μὲν ἀρετήν, εὐτυχεῖν δ᾽ αἰτεῖν θεούς.
ἔχων γὰρ ἄμφω ταῦτα, μακάριός θ᾽ ἅμα
κεκλημένος ζῆν κἀγαθὸς δυνήσεται.

Vs. 1. Paris. B. αἴτει, quod nescio an recipiendum sit, quamquam saepius a poetis tragicis Infinitivus pro Imperativo adhibetur. Nam hoc loco αἰτεῖν facile ex praecedente Infinitivo εὐτυχεῖν originem ducere potuit. Reposito autem αἴτει scribendum etiam erit ἄσκει. — Vs. 3. Paris. A. B. τἀγαθός.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Diod. Sic. V, 5. p. 334. *Περὶ δὲ τῆς κατὰ τὴν Κόρην ἁρπαγῆς, γέγονεν, ὡς προειρήκαμεν, πολλοὶ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μαρτυρήκασι. Καρκίνος μὲν γὰρ ὁ τῶν τραγῳδιῶν ποιητὴς, πλεονάκις ταῖς Συρακούσαις παρεπιδεδημηκὼς καὶ τὴν τῶν ἐγχωρίων τεθεαμένος ουδὴν περὶ τὰς θυσίας καὶ πανηγύρεις τῆς τε Δήμητρος καὶ Κόρης, κα-;ώρισεν ἐν τοῖς ποιήμασι τούσδε τοὺς στίχους·*

Λέγουσι Δήμητρός ποτ᾽ ἄρρητον κόρην
Πλούτωνα κρυφίοις ἁρπάσαι βουλεύμασι,
δῦναί τε γαίας εἰς μελαμφαεῖς μυχοὺς,
πόθῳ δὲ μητέρ᾽ ἠφανισμένης κόρης
μαστῆρ᾽ ἐπελθεῖν πᾶσαν ἐν κύκλῳ χθόνα.
καὶ τὴν μὲν Αἰτναίοισι Σικελίαν πάγοις
πυρὸς γέμουσαν ῥεύμασιν δυσεμβόλοις
πᾶσαν στενάξαι, πένθεσιν δὲ παρθένου
σίτων ἄμοιρον διοτρεφὲς φθίνειν γένος,
ὅθεν θεὰς τιμῶσιν εἰς τὰ νῦν ἔτι.

Preller (Demet. et Perseph. p. 178.) hunc locum sine idonea usa ad Carcini Alopen rettulit. — Vs. 1. *ἄρρητον κόρην* **etiam Eu- ›ides Proserpinam appellavit in Hel. 1307. et Alexandro (Fragm. '.) — Vs. 3. vocem** *μελαμφαὴς* **tuetur Eurip. Hel. 518.** *ὡς Μενέ- ος οὔπω μελαμφαὲς οἴχεται δι᾽ ἔρεβος κτλ.*, **ad quem locum cf. inter- ett. — Vs. 5.** *μαστὴρ*, **quod Hesych. s. v. explicat,** *ζητῶν, ἐρευνῶν*, **tiquis temporibus raro et nisi apud poetas non invenitur; quo te Carcinum usi sunt Soph. OC. 457. Trach. 730. Eurip. Bacch. 6. postea Lycophro Cass. vs. 1023. cf. Vales. ad Harpocr. p. 3. D. Bergl. ad Alciphr. p. 44. —**

II. (5.)

Harpocr. s. v. *Καρκίνος*. **p. 106. ed. Bekk. —** *περὶ δὲ τοῦ τῆς αγῳδίας ποιητοῦ, τοῦ Ξενοκλέους υἱοῦ, Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Μνησίμαχόν ισι „συντίθεται δὲ τούτοις καὶ Καρκίνος ὁ ποιητὴς εἰπών·*

οὐκ οἶνος ἐξέστησε· τὰς γὰρ ἐμφύτους
*ὀρθῶς παγείσας φρένας * * **
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

ɪ. 1. in codd. est *οὐ κεῖνος*, **quod primus correxit Luzac. Exercit. Eurip. p. 26. Valck. Diatr. p. 13. a. dederat:**

Νοῦ κεῖνος ἐξέστηκε· τὰς γὰρ ἐν φύσει
ὀρθῶς φρένας παγείσας
οὐδεὶς ἐπαίρει καιρὸς ἐξαμαρτάνειν.

Versum 2 ingeniose explevit Grot. Exc. p. 451. scribendo:

ὀρθῶς παγείσας νουθετήμασιν φρένας

Meinek. (Poet. com. IV. p. 694.) Carcinum repraesentasse similem scenam censet, quam Euripidem, quum is (Fragm. 266.) Herculem, Augae stupratorem, loquentem introduxisset: *νῦν δ' οἶνος ἐξέστησέ μ'. κτλ.* Quae coniectura vix probari potest, quum hoc loco fere contrarium eius, quod Hercules Euripideus protulit, expressum sit. Probabilius igitur Luzac. l. c. locum ad Carcini Semelen rettulisse et cum his Euripidis (Bacch. 314.) versibus: *Οὐχ ὁ Διόνυσος σωφρονεῖν ἀναγκάσει γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει τὸ σωφρονεῖν ἔνεστιν ἐς τὰ πάντ' ἀεί.* comparasse (idem fecit Valck. l. c.) videtur; nam saepius Carcinus Euripidem imitatus est. cf. fragm. 2. 9.

III. (6.)

Stob. XXIX, 31. c. lem. *Καρκίνου.*

Οὐδεὶς ἔπαινον ἡδοναῖς ἐκτήσατο.

In Paris. A. versus cum eodem lemmate extat, superscriptum vero est *γρ. Εὐριπίδου.* Sed Carcini eum esse testatur etiam Maximus (in edit. Stob. a. 1609. Aurel. Allobrog.) Serm. XC. p. 149, 24.

IV. (7.)

Stob. XXXIII, 1. c. l. *Καρκίνου.*

Πολλοῖς γὰρ ἀνθρώποισι φάρμακον κακῶν
σιγή, μάλιστα δ' ἐστὶ σώφρονος τρόπου.

Vs. 2. ad sententiam cf. Eurip. fragm. 216. 947.

V. (8.)

Stob. XXXVIII, 18. c. l. *Καρκίνου.*

Χαίρω σ' ὁρῶν φθονοῦντα, τοῦτ' εἰδώς, ὅτι
ἓν δρᾷ μόνον δίκαιον, ὧν ποιεῖ, φθόνος.
λυπεῖ γὰρ αὐτὸ κτῆμα τοὺς κεκτημένους.

Vs. 2. in libris Mss. est: *ἓν δρᾷ μόνον ἴδιον ὧν κτλ.* et vs. 3. *αὐτὸ τὸ κτῆμα.* Prius mirabiliter Salmas. sic correxerat: *ἓν δρᾶμα μοῦνον ὧν κτλ.*, rectius autem Porso Advers. p. 74. *δίκαιον* pro *ἴδιον* scribens. Vs. 3. *τὸ* deleverunt Wakefield. et Gaisf., Welck. (Trag. Gr. p. 1067) autem *αὖ τὸ κτῆμα κτλ.* scripsit, addi *τὸ* facile potuisse affirmans, postquam *αὖ τὸ* in *αὐτὸ* depravatum fuisset. Sed *αὖ* hoc loco vi sua caret, quare Gaisfordium secuti sumus.

VI. (9.)

Stob. XCIII, 8. c. l. *Καρκίνου.*

Δεινὸν ἐσθ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.

Pro *δεινὸν* Gesn. correxit *δειλὸν*, recte, nam Carcinus exscripsit Euripidem, qui in Phoeniss. 600. scripserat: *εἰσορῶ, δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν.* Ut autem Carcini versus constet, aut corrigendum est, ut Meinekius voluit, *δειλόν γ' ὁ πλοῦτος κτλ.*, aut statuendum, si versus forte trochaicus fuit sicut Euripideus, initio aliquid excidisse. Ac sane mihi *ἀλλὰ* initio praefigendum videtur. Ad sententiam cf. Aristoph. Plut. 203. *λέγουσι πάντες, ὡς δειλότατόν ἐσθ' ὁ πλοῦτος.*

VII. (10.)

Stob. XCIII, 11. c. l. *Καρκίνου.*

Ὦ πολλὰ πλοῦτος δυστυχέστατος κυρῶν,
ὅμως μέγιστον ζῆλον ἐν βροτοῖς ἔχει.

Sic est in libris; Grot. correxit *ὁ πολλὰ*, Valck. *ὡς πολλὰ*, Meinek. p. 513. autem vs. 2. *ἔχεις* scribi iussit, quod Welck. l. c. recte probavit. Ad sententiam vs. 2. cf. Eur. Phoen. 442. Fragm. 598.

VIII. (11.) *

Clem. Alex. Strom. VI, 2. § 5. p. 738. P. *Πάλιν δ' αὖ Ὁμήρου* (Od. χ'. 412.) *εἰπόντος „οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι“ Ἀρχίλοχός τε καὶ Κρατῖνος γράφουσιν, ὁ μὲν „οὐ γὰρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσιν,“ Κρατῖνος δὲ ἐν τοῖς Λάκωσι*

Φοβερὸν ἀνθρώποις τόδ' αὖ
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

De quo loco haec scripsit Meinek. Poet. com. II. p. 72. „Ingeniosa et fortasse vera est Iacobsii Animadv. Anal. Brunck. I. p. 164. coniectura *φθονερὸν* pro *φοβερὸν* scribentis. In fine versus Grot. Exc. p. 489. *τόδε* scribebat pro *τόδ' αὖ*. Sed aliud quid latere videtur. Aoristo *κτᾶσθαι* vix alius Atticorum poetarum usus est; nec *αἰζηὸς* in vulgari sermone usitatum fuit. Ceterum num recte Cratino fabula *Λάκωνες* inscripta tribuatur vehementer nunc dubito. Ac dubitat etiam Th. Bergkius Comment. p. 130. Si illa a Lacedaemonio dicta fuisse statuas, non male opinor verba *ἐν τοῖς Λάκωσι* cum Cratini fragmento coniungas, ut apud Lacedaemonios res plena invidiae fuisse dicatur de occisis gloriari. Ita igitur hic locus scribendus est:

Ἐν τοῖς Λάκωσι φθονερὸν ἀνθρώποις πέλει
κταμένοις ἐπ' αἰζηοῖσι καυχᾶσθαι μέγα.

Ac fortasse etiam in poetae nomine erratum et in Cratini locum *Καρκίνος* substituendum est.“ — Meinekii de *Λακώνων* titulo dubitationem confirmat, quod fabularum tituli semper fere sine articulo citari solent; sed de correctione *Καρκίνος* vehementer dubito, nam in tragoedia poetae tam aperte in Lacedaemonios invehi vix licuit.

T H E O G N I S.

1.

Demetr. de elocut. 85. *Ἔνιοι δὲ καὶ ἀσφαλίζονται τὰς μεταφορὰς ἐπιθέτοις ἐπιφερομένοις, ὅταν αὐτοῖς κινδυνώδεις δοκῶσιν, ὡς ὁ Θεόγνις*

παρατίθεται τὸ τόξον, φόρμιγγα ἄχορδον.

ἐπὶ τοῦ τῷ τόξῳ βάλλοντος· ἡ μὲν φόρμιγξ κινδυνῶδες ἐπὶ τοῦ τόξου, τῷ δὲ ἀχόρδῳ ἀσφαλίζεται. Verba *παρατίθεται τὸ τόξον* olim sic exhibebantur, quasi Demetrii essent; recte autem monuit Goeller. p. 113., hac ratione locum sententia carere, itaque vocem *Θεόγνις* cum *παρατίθεται* coniungi nullo modo posse, sed ad hoc verbum subiecti loco cogitatione addendum esse *sagittarium*, id quod e sequentibus etiam appareat. Non minus probabiliter idem vir doctissimus suspicatus est, verba *τὸ τόξον* a librario quodam e sequentibus temere inserta ideoque eiicienda esse: nam audaciae fere nihil inesse verbis, si *τὸ τόξον* adiectum sit. Quae sententia iis confirmatur, quae Aristoteles ipse de metaphora *φόρμιγξ ἄχορδος* disseruit Rhet. III, 11. p. 1413, 1. ed. Bekk. *ὅσῳ δ' ἂν πλείω ἔχῃ, τοσούτῳ ἀστειότερον φαίνεται, οἷον εἰ καὶ τὰ ὀνόματα μεταφορὰ εἴη καὶ μεταφορὰ τοιαδὶ καὶ ἀντίθεσις καὶ παρίσωσις, καὶ ἔχοι ἐνέργειαν. εἰσὶ δὲ καὶ αἱ εἰκόνες, ὥσπερ εἴρηται καὶ ἐν τοῖς ἄνω, ἀεὶ εὐδοκιμοῦσι τρόπον τινὰ μεταφοραί, ἀεὶ γὰρ ἐκ δυοῖν λέγονται, ὥσπερ ἡ ἀνάλογον μεταφορά· οἷον ἡ ἀσπίς φαμέν ἐστι φιάλη Ἄρεος καὶ τόξον φόρμιγξ ἄχορδος. οὕτω μὲν οὖν λέγουσιν οὐχ ἁπλοῦν, τὸ δ' εἰπεῖν τὸ τόξον φόρμιγγα ἢ τὴν ἀσπίδα φιάλην ἁπλοῦν. καὶ εἰκάζουσι δὲ οὕτως, οἷον πιθήκῳ αὐλητήν, λύκῳ ψακαζομένῳ εἰς μύωπα· ἄμφω γὰρ συνάγεται.* coll. Poet. 21, 4. p. 1457, b., 19. *καὶ ἐνίοτε προστιθέασιν ἀνθ' οὗ λέγει πρὸς ὅ ἐστιν. λέγω δὲ οἷον ὁμοίως ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἄρην. ἐρεῖ τοίνυν τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἄρεος. ἢ ὃ γῆρας πρὸς βίον καὶ ἑσπέρα πρὸς ἡμέραν.* — — ac deinceps p. 1457, 30. *ἔστι δὲ τῷ τρόπῳ τούτῳ τῆς μεταφορᾶς χρῆσθαι καὶ ἄλλως, προσαγορεύσαντα τὸ ἀλλότριον ἀποφῆσαι τῶν οἰκείων τι, οἷον εἰ τὴν ἀσπίδα εἴποι φιάλην μὴ Ἄρεως ἀλλ' οἴνου.* — Quum Aristoteles priori loco de metaphora *φόρμιγξ ἄχορδος* una cum alia quadam, *φιάλη Ἄρεος*, egerit, Goeller. etiam hanc Theognidi vindicavit eiusque versus hos fuisse coniecit:

παρατίθεταί σοι φόρμιγγ' ἄχορδον
φιάλην τ' Ἄρεος.

Sed vereor, ne haec coniectura ingeniosior, quam verior sit. Ad metaphorae vim quod attinet, Goeller. arcum cum testudine sive lyra stridoris causa comparatum esse censet, nam sicut pugnam cum saltatione armata, ita arma comparari cum instrumentis musicis solere; sed multo propius ad verum accessisse videtur Welckerus

(Praef. ad Theognid. p. CXXXIII. not.), qui primus etiam hunc locum ad Theognidem tragicum rettulit, haec scribens: „est aliquid similitudinis inter arcum et lyram; quippe tum arcus cornibus instructus erat, unde proverbium *ἡ αἲξ καθ' ἑαυτῆς τὰ κέρατα*, tum lyra ex iis fabricabatur (Philostr. Imagg. I, 10.).“

CRITIAS *).

ΠΕΙΡΙΘΟΥΣ.

I. (1.)

Athen. XI. p. 496. B. *Πλημοχόη· σκεῦος κεραμεοῦν βεμβικῶδες ἑδραῖον ἡσυχῆ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι προσαγορεύουσιν, ὥς φησι Πάμφιλος. χρῶνται δὲ αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυστηρίων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ ἀπ' αὐτοῦ προσαγορεύουσι πλημοχόας· ἐν ᾗ δύο πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀντολὰς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνιστάμενοι, ἀνατρέπουσιν ἐπιλέγοντες ῥῆσιν μυστικήν· μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ ὁ τὸν Πειρίθουν γράψας, εἴτε Κριτίας ἐστὶν ὁ τύραννος ἢ Εὐριπίδης, λέγων οὕτως*

Ἵνα πλημόχοας τάσδ' εἰς χθόνιον
χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν.

Integrum Athenaei locum exhibuimus quippe poetae verbis explicandis inservientem. Idem fragmentum, quum de auctore dubitatio esset, etiam inter Euripidea (n. 596.) recepimus.

ΣΙΣΥΦΟΣ.

I. II. (2. 3.)

Sext. Empir. adv. Phys. IX, 54. p. 562. Fabr. (p. 402, 23. ed. Bekk.) *καὶ Κριτίας δὲ, εἷς τῶν ἐν Ἀθήναις τυραννησάντων, δοκεῖ ἐκ τοῦ τάγματος τῶν ἀθέων ὑπάρχειν, φάμενος, ὅτι οἱ παλαιοὶ νομοθέται ἐπίσκοπόν τινα τῶν ἀνθρωπίνων κατορθωμάτων καὶ ἁμαρτημάτων ἔπλασαν τὸν θεὸν ὑπὲρ τοῦ μηδένα λάθρα τὸν πλησίον ἀδικεῖν, εὐλαβούμενον τὴν ὑπὸ τῶν θεῶν τιμωρίαν· ἔχει δὲ παρ' αὐτῷ τὸ ῥητὸν οὕτως·*

---

*) *Critiae* fragmenta peculiari libello primus collegit *Nic. Bachius* (Critiae tyranni carminum aliorumque ingenii monumentorum quae supersunt. Disposuit, illustravit, emendavit Nic. Bach. Lips. 1827.)

Ἦν χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος,
καὶ θηριώδης, ἰσχύος θ' ὑπηρέτης,
ὅτ' οὐδὲν ἄεθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὖ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θέσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾖ
* * τήν θ' ὕβριν δούλην ἔχῃ.
ἐζημιοῦτο δ' εἴ τις ἐξαμαρτάνοι.
ἔπειτ' ἐπειδὴ τἀμφανῆ μὲν οἱ νόμοι
ἀπεῖργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
λάθρα δ' ἔπρασσον [πολλά], τηνικαῦτά μοι
δοκεῖ πυκνός τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
γνῶναι δέον θνητοῖσιν, ἐξευρὼν, ὅπως
εἴη τι δεῖμα τοῖς κακοῖσι, κἂν λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι.
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,
ὥς ἐστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ
νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν,
ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
ὃς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλεύῃς κακὸν,
τοῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεούς· τὸ γὰρ φρονοῦν
[θεοῖς] ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόγους λέγων
διδαγμάτων ἥδιστον εἰσηγήσατο,
ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ·
ναίειν ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους ἄγων,
ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους ὄντας βροτοῖς
καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ ταλαιπώρῳ βίῳ,
ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπὰς
κατεῖδεν οὔσας, δεινὰ δὲ κτυπήματα
βροντῆς, τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ,
ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
ὅ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν ὄμβρος ἐκπορεύεται.
τοίους πέριξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβους,
δι' οὓς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισεν
τὸν δαίμον' οἰκεῖν ἐν πρέποντι χωρίῳ
τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβεσεν.

καὶ ὀλίγα προσδιελθὼν ἐπιφέρει

οὕτω δὲ πρῶτον οἴομαι πεῖσαί τινα
θνητοὺς νομίζειν δαιμόνων εἶναι γένος.

Hunc locum ad *Sisyphum* pertinere docet Pseudo-Plut. de placit. philos. I, 7, 2. p. 880. E. *καὶ Εὐριπίδης ὁ τραγῳδοποιὸς ἀποκαλύψασθαι μὲν οὐκ ἠθέλησε* (sc. *τὸ μὴ εἶναι θεούς*), *δεδοικὼς τὸν Ἄρειον πάγον. ἐνέφηνε δὲ τοῦτον τὸν τρόπον. τὸν γὰρ Σίσυφον εἰσήγαγε προστάτην ταύτης τῆς δόξης, καὶ συνηγόρευσεν αὐτοῦ ταύτῃ τῇ γνώμῃ.*

Ἦν γὰρ χρόνος (φησὶν), ὅτ᾽ ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος
καὶ θηριώδης ἰσχύος θ᾽ ὑπηρέτης·

ἔπειτά φησι τὴν ἀνομίαν λυθῆναι νόμων εἰσαγωγῇ· ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἴργειν ἐδύνατο, κρύφα τ᾽ ἠδίκουν πολλοί, τότε τις σοφὸς ἀνὴρ ἐπέστησεν, ὡς δεῖ [*ἀεὶ*] *ψευδεῖ λόγῳ τυφλῶσαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ πεῖσαι τοὺς ἀνθρώπους,*

ὡς ἔστι δαίμων ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ,
ὃς ταῦτ᾽ ἀκούει καὶ βλέπει, φρονεῖ τ᾽ ἄγαν.

Neque vero eum, quod ex hoc et alio quodam Plutarchi loco (Ibid. I, 6, 7. p. 879. F. Vide ad vs. 33. sq.) aliquis concludere possit, ex *Euripidis Sisypho*, sed e *Critiae* fabula petitum esse Bachius p. 68. sqq. bene exposuit et a nobis in Hist. crit. trag. uberius docebitur. At quod Plut. pro Critia Euripidem nominat, fortasse ne eius quidem errori, sed opinioni ista aetate pervulgatae adscribendum est, qua, si forte Euripidis Sisyphus iam perdita erat, Critiae fabula ad Euripidem referebatur aut cum eius dramate confundebatur, praesertim quum tale argumentum (cf. Eurip. Ixion.) ab Euripidis ingenio non abhorrere videretur. — Vs. 1. sqq. Critias mansuetioris vitae initia exponit, quo argumento et ante et postea philosophi pariter atque poetae certatim usi sunt; v. c. e tragicis Aesch. Prom. 434. sq., Moschio fragm. 9., e comicis Athenio (apud Athen. XIV. p. 660. A.) haud dubie tragicos ea re tecte carpens. E Latinis poetis cf. Lucr. V, 781. sq. Hor. Sat. I, 3, 99. sq. — Versus 1, qualis a Plutarcho exhibetur, metro caret: sed haud dubie *γὰρ* Plutarcho originem debet ac iure a novissimo Plutarchi editore (Duebnero) uncinis inclusum est. Imitatus hunc et sequentem versum esse videtur Moschio fgm. 9. vs. 3.

Vs. 3. *ἄεθλον*, quod in omnibus codd. est, Barnes. ex Atticorum consuetudine in *ἆθλον* mutavit, fortassis recte, quamvis eadem forma etiam apud Sophocl. Trach. 505. legatur eaque non tam ionica vel epica, quam in universum poetica fuisse videatur.

Vs. 4. *οὔτ᾽ αὖ* dedit Bekk. idemque ex coniectura scripserat Musgr. quum ante legeretur *οὔτ᾽ ἂν*, quod frustra defendit Bachius.

Vs. 6. sq. Codd. Cizens. Regimont. ap. Bekk. *ἵνα ἡ δίκη*, reliqui *ἵνα δίκη*. Lacunam viri docti vario modo explere conati fuerunt. Grotius post *τύραννος ᾖ* inseruit verba *γένους βροτείου*, male autem verba *δούλην ἔχῃ* transposuit; Petit. Misc. Observ. I, 1. totum locum sic constituit: *θέσθαι κολαστὰς* [*τοῖς κακοῖς,*] *ἵν᾽ ἡ δίκη* [*Κρατ*]*ῇ τύραν-*

νος τὴν θ' ὕβριν δούλην ἔχῃ. Probabilius autem Bachius e Plutarchi (l. c.) verbis: ἔπειτά φησι τὴν ἀνομίαν λυθῆναι νόμων εἰσαγωγῇ collato vs. 40. genitivum ἀνομίας (Bach. minus recte ἀνομίης) inserendum esse locumque ita comparatum fuisse coniecit: θέσθαι κολαστὰς [ἀνομίας], ἵν' ἡ δίκη [Κρατ]ῇ τύραννος τήν θ' ὕβριν κτλ.

Vs. 10. erat ἀπῆγον, quod Normann. in ἀπεῖργον mutavit, et sic dedit Bekker, adstipulante, ut videtur, Plutarcho: ἐπεὶ γὰρ ὁ νόμος τὰ φανερὰ τῶν ἀδικημάτων εἴργειν ἐδύνατο, ex quo Critiae verba etiam aliis locis restituenda sunt. (cf. vs. 18.) Quare id Pflugkius (in Zimmermanni Diar. Schol. 1831. p. 27.) etiam probavit, quamquam similiter ἀπάγειν usurpatum esse monuit a Philostr. vit. Apoll. VI, 13. p. 251. χρημάτων δὲ ἀπάγων αὐτὸν καὶ τοῦ μὴ ἐπαινεῖν τὸ ἐξ ἅπαντος κέρδος. et ibid. VI. 20. p. 260. τουτὶ γὰρ τὴν μὲν Σπάρτην εὐψυχοτέρους ἐδείκνυε, τὴν δὲ Ἑλλάδα ἀπῆγε τοῦ μὴ ἐς ἀντίπαλα αὐτοῖς καθίστασθαι.

Vs. 11. 12. edebatur: λάθρα δ' ἔπρασσον, τηνικαῦτα μοι δοκεῖ πυκνός τις κτλ. In quibus quum pes deesset, Grot. post τις inseruit ἄλλος, Petit. l. c. εἰδεῖν, Pierson. Verisim. p. 135. vero post ἔπρασσον πολλά, quod Bekk. recepit. Nescio tamen, an probabilior sit Bachii sententia, qui e Plutarchi verbis: κρύφα τ' ἠδίκουν πολλοὶ κτλ. post ἔπρασσον addendum esse ἄδικα, quum hoc maxime poeta dicere voluerit, homines, quum publice non potuerint, clam iniuste egisse.

Vs. 13. in libris est γνῶναι δὲ ὃς θνητοῖσιν κτλ., unde Petit. l. c. facili negotio effinxit δέος, Heath. τόδ' ὅς, Musgr. φῦναι (pro δοκεῖ) πυκνός τις — — γνῶναι δ' ἔπος, sed multo ingeniosius ac rectius Normann. γνῶναι δέον, quod Bachio et Bekkero praeeuntibus recipere non dubitavi. Sententia enim haec est: *hominem quendam sapientem bene perspexisse, quid necessarium sit hominibus, quum primus instituerit, ut metus iniiceretur improbis, etiamsi clam aliquid sive facerent sive dicerent sive sentirent.*

Vs. 15. codd. φρονῶσιν, unde rectissime Grot. et Normann. effecerunt φρονῶσί τι, Petit. multo infelicius φρονῶσιν αὖ.

Vs. 16. in libris est εἰσηγήσατο, quod Barnes. temere in ἐξηγήσατο mutavit.

Vs. 18. codd. φρονῶν τε καί, quod hoc loco, quamquam καί etiam alias in fine versus reperitur (cf. Soph. Phil. 312. Ion. fgm. 22. etc.), magnopere displicet et aliquam corruptelae suspicionem praebet, quum Plutarchus scripserit φρονεῖ τ' ἄγαν. Nam Plutarchum e memoria citasse propterea non probabile est, quia is paene totius loci sententiam iisdem fere verbis attulit, neque inde quidquam sequitur, quod ad Euripidem rettulit, quae Critiae sunt (vide quae supra ad vs. 1. monuimus); quare ex Plutarcho, ut vs. 6. et 11., ita hoc loco Sextum Empiricum emendandum scribendumque φρονῶν τ' ἄγαν censeo. Ceterum haud male Bachius coniecit: φρονῶν τ' ἀεί, vir doctus apud Bekkerum: φρουρῶν τ' ἄγαν προσέχως τὰ ταύτῃ κτλ.

Vs. 19. Libri προσέχων, quod Bachius per se quidem bene, sed sine idonea ratione in προσσχὼν mutavit. Nam exemplis, quae ad

sum dicendi προσσχεῖν νοῦν τινὶ firmandum ex Aristophane (Nub. 76. 1116.) et Pherecr. ap. Schol. Nub. 563. affert, (ubi nuper ditores scripserunt πρόσχετε), opponi possunt Eccl. 294. Plut. 553. c permulti scriptorum orationis pedestris loci (v. c. Plat. Polit. . 259. D. Conviv. 217. B. 174. D. Alcib. I. p. 222. D. Phaedr. 72. E. Xen. Anab. V, 6, 22. Cyr. V, 5, 40. etc.) quibus προσέχειν νοῦν) τινὶ dicitur. Quaeri autem potest, num recte dicatur προσέχων el προσσχὼν ταῦτα. Nam quod Bacchius affirmavit, graece eodem ιodo προσέχειν (προσσχεῖν) νοῦν τινι et προσέχειν (προσχεῖν) τι dici osse, sicut apud Latinos *animum advertere alicui rei* et *animadverere aliquid*, id exemplis certe demonstrare debebat. Iure igitur Iatthiaeus (Eurip. vol. IX. p. 326.) constructionis προσέχειν τι usum egasse videtur, simulque locutionem προσέχων τε ταῦτα admodum ιnguidam esse monuit, sed quod in eius locum substituit: συνέχων πάντα, id vix poetae verba nobis exhibet. Non magis placet viri octi ap. Bekk. (vide ad vs. 18.) correctio, et quod ipse olim conεci: προὔστὼς ἁπάντων, nunc a literarum ductibus longius abesse ιihi videtur. Doctioribus igitur explorandum relinquo, quid Critias cripserit.

Vs. 20. sq. Codd. ὑφ' οὗ πᾶν μὲν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται, ις δρώμενον κτλ. In his verba ὑφ'· οὗ — μὲν glossatoris esse, non Sexti intercedentis, rectissime monuit Fabricius. Iamque Salmasius ιcripserat: ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται ἐς δρώμενόν τε κτλ. Grot. ὑφ' οὗ τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται πᾶν· δρώμενον κτλ. Heath. ς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούεται, τὸ δρώμενόν τε κτλ. Musgr. πᾶν ἐν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται, ἐς δρώμενον δὲ κτλ. Norm. ὃς πᾶν ὁ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται, ὃς δρώμενον δὲ κτλ. et sic Bach. et Bekk. Dubito tamen, an corruptela eo exorta sit, quod relativum b initio vs. 20. in alterum irrepsit, ut locus fortasse sic restituenus sit: ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται, τὸ δρώμενον δὲ κτλ.

Vs. 22. Libri ἐὰν δὲ σὺν σιγῇ κτλ. In cod. Saviliano abest raepositio σὺν, quae iam Fabricio suspecta visa est ac facile a lirario quodam ad dativum σιγῇ inseri potuit. Cuius igitur loco Bahius νῦν, Meinekius apud Bekk. καὶ substitui maluit.

Vs. 24. in libris est: ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόγους λέγων. Quo in ersu quum unus pes deesset, Grot. coniecit: ἔνεστι· τούσδε τοὺς λόους αὐτοῖς λέγων. Heath. illud αὐτοῖς in initio versus posuit, Musgr. cripsit ἓν ἐστι θείων· τούσδε κτλ., probabilius autem Norman. θεοῖς νεστι nam facile θεοῖς propter praegressum θεοὺς excidere potuit. Quod Bachius et Bekkerus iure receperunt.

Vs. 27. Codd. αἰεὶ δ' ἔφασκε κτλ. Quid hoc loco valeat αἰεὶ, ιaud facile perspicitur, quippe cuius loco potius aliquis Infinitivus ιd constructionem et sententiam sublevandam exspectetur; quare ιut Grotii correctio εἶναι aut Piersoni (Verisim. p. 135.) et Musgravii ναίειν accipienda est. Nos cum Bekkero ναίειν dedimus.

Vs. 28. libri habent: μάλιστα ἐξέπληξεν κτλ. Hiatum sustulerunt Heath. et Fabric. inserto γ', Toup. Emendatt. in Suid. II. p. 7. scribendo μάλιστ' ἂν, quod Bekkero auctore recepimus. Grot. et Musgr. prae-

terea sine iusta ratione ἐκπλήξειεν correxerunt. Ad sententiam Bachius conferri iubet, quae Lucret. I, 63. sq. ex Epicuro habet.

Vs. 29. edebatur φόβους εἶναι βροτοῖς, sed Bekk. ex optimo cod. ὄντας correxit.

Vs. 30. vulgo erat πονήσεις, optimus autem cod. Bekkeri praebet ὀνήσεις, in quod iam Musgrav. coniectura inciderat.

Vs. 31. Ad sententiam Bachius aptissime comparavit Democrit. ap. Sext. Empir. 554. ed. Fabric. Εἰσὶ δ' οἱ ἀπὸ τῶν γιγνομένων κατὰ τὸν κόσμον παραδόξων ὑπονοήσαντες εἰς ἔννοιαν ἡμᾶς ἐληλυθέναι θεῶν· ἀφ' ἧς φαίνεται εἶναι δόξης καὶ ὁ Δημόκριτος· Ὁρῶντες γάρ, φησί, τὰ ἐν τοῖς μετεώροις παθήματα οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων, καθάπερ βροντὰς καὶ ἀστραπὰς κεραυνούς τε καὶ ἄστρων συνόδους, ἡλίου τε καὶ σελήνης ἐκλείψεις, ἐδειματοῦντο, θεοὺς οἰόμενοι τούτων αἰτίους εἶναι. Adde Epicur. ap. Lucret. l. c.

Vs. 32. Musgr. ingeniose quidem, sed praeter necessitatem correxit: κατεῖδ' ἐναύσεις, δεινὰ δ' αὖ κτ. Grot. δεινὰ δ' ἐκτυπώματα.

Vs. 33. Ad hunc locum respexerunt Pseudo-Plut. de placit. philos. I, 6, 7. p. 879. E. haec scribens: ὁ μὲν γὰρ λοξὸς κύκλος ἐν οὐρανῷ διαφόροις εἰδώλοις πεποίκιλται· (Sequuntur Arati Phaen. 445—49. versus orbem signiferum caelestem describentes.) Μυρία δ' ἄλλα καὶ ὁμοίους τοῦ κόσμου περικλάσεις πεποίηκεν· ὅθεν καὶ Εὐριπίδης φησί·

τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ σέλας,
χρόνου καλὸν ποίκιλμα, τέκτονος σοφοῦ.

Pseudo-Galen. Hist. philos. c. 8. ὅθεν Εὐριπίδης εἶπεν· Ἀστέρες δ' ἐν οὐρανῷ ποίκιλμα τέκτονος σοφοῦ. quae memoriter citata esse nemo non videt. Idem cadit in Euseb. Praep. Ev. XIV, 6. — Memorabilis autem est Plutarchi scriptura atque exquisitior, quam quae soli citantis errori adscribi possit; imo hac confirmari videntur, quae ad vs. 18 affirmavimus, Plutarchum haudquaquam e memoria hoc fragmentum attulisse. Verum tamen contra Sexti codices nihil mutandum erit, praesertim quum scriptura οὐρανοῦ δέμας satis elegans atque etiam sequentibus τέκτονος σοφοῦ magis congrua sit. Musgr. pro δέμας male scripsit δέπας. Ad sententiam explicandam haec adnotavit Fabricius: „Coelum sideribus pictum eleganter vocatur χρόνου καλὸν ποίκιλμα; per astrorum enim ortus et occasus tempora distinguuntur, nec tantum hoc facit sol, diei opifex, lunaque, solis aemula, noctis decus, ut dicitur Apuleio lib. de deo Socratis, sed ceterae quoque stellae dispositae, ut temporum limites essent astrorumque signa, monente Chalcidio, sive ὄργανα τοῦ χρόνου, ut ex Proclo notavit Grot. ad Genes. I, 14. facta εἰς γένεσιν ἀριθμοῦ καὶ χρόνου, καὶ δεῖξιν τῶν ὄντων, ut verbis utar Alcinoi c. 14.“ cf. Eurip. fragm. 594.

Vs. 35. Ex Anaxagorae doctrina haec fluxisse docet epigr. apud Diog. Laert. II, 15.

Ἠέλιον πυρόεντα μύδρον ποτ' ἔφασκεν ὑπάρχειν,
καὶ διὰ τοῦτο θανεῖν μέλλεν Ἀναξαγόρας.

cf Diog. L. II. 8. Xen. Mem. IV, 7. 7. Platon. Apol. p. 26. D. et quae de hac doctrina eiusque antiquissima origine disputavit Valck.

Diatr. p. 31. Barnes. correxit: λαμπρὸς ἀστέρων στείχει χορὸς, Musgr. λαμπρὸς ἀστέρας σπέρχει μύδρος, quamvis locus correctione haudquaquam indigeret.

Vs. 36. Grot. εἰσπορεύεται, Musgr. εἰσκορίζεται.

Vs. 38. Codd. praebent τοιούτους περιέστησεν ἀνθρώποις φόβους. Grot. et Norman. metrum restituerunt scribendo: τοιούσδε περιέστησεν κτλ. Sed aliud praeterea vitium hoc loco latere primus vidit Meinek. Poet. com. Vol. IV. Praef. p. XII. Nunquam enim poetae tragici, ut bene observavit Porso ad Eurip. Med. 284., in senarios iambicos, trochaicos aut anapaestos legitimos περὶ ante vocalem in eadem sive in diversis vocibus admiserunt. Qua observatione nisus Meinekius egregie correxit: τοίους πέριξ ἔστησεν κτλ. quod Bekkero praeeunte recipere non dubitavimus.

Vs. 38. Musgr. corrigendi vel potius corrumpendi cupiditate flagrans: φόβου στοίχους, καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισε τὸν δαίμον' ὀγκῶν, ἐν πρέποντι χωρίῳ. dedit.

Vs. 39. in libris est: τὸν δαίμονα καὶ ἐν πρέποντι χωρίῳ, quem versum claudicantem atque hiantem Bachius intactum reliquit, quamquam iam Pierson. Veris. l. c. ingeniose correxerat τὸν δαίμον' οἰκοῦντ'. Propius vero ad literarum ductus accedit God. Hermanni correctio οἰκεῖν, quam Bekker. iure recepit.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Stob. Ecl. Phys. I, 9, 10. p. 228. ed. Heer.

Ὁ χρόνος ἁπάσης ἐστὶν ὀργῆς φάρμακον.

In codd. Vatic. August., qui adversus metrum ὀργῆς ἐστι φάρμακον praebent, lemma est τοῦ αὐτοῦ Κριτίου, quasi praecessisset Critiae fragmentum, sed praegreditur locus, qui, quum lemma habeat τοῦ αὐτοῦ, Menandri autem vs. antecesserit, inter Menandrea relatus est. Hunc vero non a Menandro, sed a tragico quodam poeta profectum esse, egregie perspexit Meinekius (Poet. com. Vol. IV. Praef. p. XIII.) neque nos eum inter Inc. Trag. Fragm. (nr. CCXVIII.) recipere dubitavimus; num vero probandum sit, quod idem vir eruditissimus coniecit, lemmata esse confusa, itaque versum ὁ χρόνος κτλ., quippe cuius numeri a tragoedia alieni sint, Menandro, illum autem locum falso ad Menandrum relatum Critiae tribuendum esse, equidem dubito. Nam tales versus etiam in Euripidis fabulis leguntur, eosque a Critia nullo modo alienos iudicaverim (vid. Hist. crit. trag.), praesertim quum posteriores poetae tragici canonem Porsonianum sexcenties neglexerint. cf. Inc. Trag. Fragm. XLV. Sed fortasse versus ne ex tragoedia quidem, sed ex dramate satyrico ductus est. Si quid igitur lemmatis tribuendum est, et hic versus et qui praecedit locus (Inc. Trag. Fragm. CCXVIII.) Critiae tribuendum videtur. —

II. (5.)

Stob. Floril. XIV, 2. c. l. *Κριτίου.*

Ὅστις δὲ τοῖς φίλοισι πάντα πρὸς χάριν
πράσσων ὁμιλεῖ, τὴν παραυτίχ' ἡδονὴν
ἐχθρὰν καθίστησ' εἰς τὸν ὕστερον χρόνον.

Eundem locum etiam Maximus (in edit. Stob. a. 1609. Aurel. Allobrog.) Serm. CXXXV. p. 215. sic exhibet: *Κριτίου· Ὅστις τοῖς φίλοις πάντα πρὸς χάριν πράσσων ὁμιλεῖ, τὴν παραυτίκα ἡδονὴν ἐχθρὰν καθίστησιν εἰς ὕστερον χρόνον.*

III. (6.)

Stob. XXIII, 1. c. l. *Κριτίου.*

Δεινὸν δ', ὅταν τις μὴ φρονῶν δοκῇ φρονεῖν.

Musgr. hunc versum vulgatam secutus inter Euripidea rettulerat, sed optimi codd. Paris. A. Voss. Arsen. eum Critiae assignant. Accedit Maximus (l. c.) Serm. LXXXI. p. 140, 20., qui non modo hunc, sed cum eo simul duos alios

ἀγαθοὶ δὲ τὸ κακὸν ἐσμὲν ἐφ' ἑτέρων ἰδεῖν,
αὐτοὶ δ' ὅταν ποιῶμεν, οὐ γιγνώσκομεν.

Critiae tribuit. At iidem a Stobaeo, (ubi pariter atque apud Maximum Critiae versum excipiunt,) Sosicrati adscribuntur, nec ab ullo alio, quam comico poeta, si numeros respicis, originem ducere potuerunt. Sunt vero ad Euripidis exemplar (cf. fgm. 862.) compositi.

IV. (7.)

Stob. XCVII, 10. c. l. *Κριτίου.*

Σοφῆς δὲ πενίας σκαιότητα πλουσίαν
κρεῖσσον σύνοικόν ἐστιν ἐν δόμοις ἔχειν.

Similiter fere dicit Cyclops Euripidis (315.) *ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός· τὰ δ' ἄλλα κόμποι καὶ λόγων εὐμορφίαι.*

V. (8.)

Pollux. II, 148. *εὔχειρ, ταχύχειρ, ὡς Κριτίας, καὶ ἀπ' αὐτῶν εὐχειρία, ταχυχειρία.* Sicut *εὔχειρ* (cf. Pind. Ol. IX. sub fin. Soph. OC. 473.), ita *ταχύχειρ* poeticum esse videtur vocabulum, sed utrum in tragoediis an in elegiis Critiae locum habuerit, dubitari potest.

VI. (9.)

Pollux. II. 196. *καὶ ποδεῖα τοὺς περὶ τοῖς ποσὶ πίλους Κριτίας, ἅπερ Αἰσχύλος πέλλυτρα καλεῖ.* coll. VII. 91. *ἃ δὲ ποδεῖα Κριτίας καλεῖ, εἴτε πίλους αὐτὰ οἰητέον εἴτε περιειλήματα ποδῶν, ταῦτα πέλλυτρα καλεῖ*

ἐν Φρυξὶν Αἰσχύλος κτλ. Nisi vehementer fallor, Critias hac voce in tragoedia usus est, quum Pollux ei Aeschylum opposuerit.

VII. (10.)

Pollux. VI. 152. οἱ μὲν γὰρ ψευδομάρτυρες εἴρηται παρὰ Κριτίᾳ καὶ ὁ ψευδομάρτυς οὐκ οἶδ' ὅπου. καὶ τὸ ψευδομαρτυρεῖν ὁ αὐτός που λέγει καὶ Δημοσθένης καταψευδομαρτυροῦμαι Senarii vestigia hic latere videntur:

ὁ ψευδομάρτυς [–⏑–] οὐκ οἶδ' ὅπου.

VIII. (11.)

Pollux. IX. 161. — καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ εὐπαιδευσία, καὶ ἡ παρὰ Κριτίᾳ εὐξυνεσία, καὶ ἡ παρ' Ἀριστοφάνει εὐοδία. De vocibus raris iisque poeticis agi manifestum est. Εὐοδία, quod ex Aristophane Pollux affert, habet etiam Aeschylus in Glauco ap. schol. Aristoph. Ran. 1528.

N I C O M A C H U S.

1.

Bekk. An. Gr. p. 337, 11. Bachm. An. Gr. I, p. 22, 17. Ἀγηλατῶν· ἀντὶ τοῦ διώκων, φυγαδεύων. οὕτως Νικόμαχος. Sed scribendum esse ἀγηλατῶν docent Eustath. p. 1704, 5. et Suid. v. ἀγηλατεῖν, qui Sophoclis versum (OR. 402.) affert.

2.

Bekk. An. Gr. p. 349, 10. Bachm. An. Gr. I. p. 36, 21. Ἀηδόνειος κλαγγή. Νικόμαχος.

Μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν.

Meinek. (Hist. crit. com. p. 498.), qui primus hunc et antecedentem locum tragico poetae tribuit, tacite quidem, sed sine dubio recte scripsit: ἀηδόνιον κλαγγὴν, ut anapaesti efficerentur. cf. Aristoph. Ran. 683. Eur. Ion. 1482. Idem cum hoc versu apte contulit locum Aeschyli, qui paullo ante (p. 349, 6) legitur: θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον. (leg. ἀηδόνιον.)

D I O G E N E S.

ΣΕΜΕΛΗ.

I. (1.)

Athen. XIV. p. 636. A. *Διογένης δ' ὁ τραγικὸς διαφέρειν πηκτίδα μαγάδιδος λέγων οὕτως ἐν τῇ Σεμέλῃ*

Καίτοι κλύω μὲν Ἀσιάδος μιτρηφόρους
Κυβέλας γυναῖκας, παῖδας ὀλβίων Φρυγῶν,
τυπάνοισι καὶ ῥόμβοισι καὶ χαλκοκτύπων
βόμβοις βρέμουσας ἀντίχερσι κυμβάλων
σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν ἰατρόν θ' ἅμα.
κλύω δὲ Λυδὰς Βακτρίας τε παρθένους,
ποταμῷ παροίκους Ἅλυϊ, Τμωλίαν θεὸν
δαφνόσκιον κατ' ἄλσος Ἄρτεμιν σέβειν
ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων ἀντιζύγοις
ὁλκοῖς κρέκουσας μάγαδιν, ἔνθα Περσικῷ
νόμῳ ξενωθεὶς αὐλὸς ὁμονοεῖ χοροῖς.

Vs. 1. in libris est *κλύωμεν*, quod e vs. 6 correxit Schweigh. Pro *Ἀσιάδος* Dalecampius scribi maluit *Ἀσιάδας* probante Meinek. Exerc. philol. in Athen. spec. I. p. 45, qui *Κυβέλας* adiectivum esse dicit, de qua re equidem dubito.

Vs. 3. codd. praebent: *τυμπάνοισι καὶ βομβοῖσι κτλ.* Illud correxit Casaub. adstipulante Piers. Veris. II. 6. p. 204., qui rectissime etiam *βομβοῖσι* in *ῥόμβοισι* mutavit, collat. Apoll. Rhod. I. 1139. *ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.* cf. Suid. v. *Θίασος* et *ῥόμβος*. Etym. M. *ῥόμβος· ῥόπτρον.* Phot. *ῥόμβος, ὃ ἔχουσιν οἱ ἀποθειάζοντες, ὡς τὸ τύμπανον.* Iacobs. Animadv. ad Anthol. I. p. II. p. 247. *ῥόμβον* dicit videri rotundum fuisse tympanum, quod Bacchae manibus tenentes crebro rotaverint.

Vs. 4. in codd. legitur *ἀντὶ χερσὶ κυμβάλων*, quod, quum aptam sententiam non praeberet, bene a Casaub. in *ἀντίχερσι* mutatum est; minus recte autem idem vir doctissimus primum *βρόμοις* pro *βόμβοις* scribi voluit. *Βρέμουσας σοφὴν θεῶν ὑμνῳδὸν* etc. dictum videtur pro *βρόμῳ σέβουσας* vel *ᾄδοντας*, *tumultu colentes deam.*

Vs. 5. codd. Laur. et Pal. habent: *τι ἅμα ἢ λυδὸν ἰατρόν τε ἅμα.* — Pro *σοφὴν θεῶν* Schweigh. sine idonea ratione scribi voluit: *θεὸν σοφήν*, ad sententiam vero aptissime contulit Diod. Sic. III, 58, 2. *Αὐξομένην δὲ τὴν παῖδα (Κυβέλην) τῷ τε κάλλει καὶ σωφροσύνῃ διενεγκεῖν, ἔτι δὲ συνέσει γενέσθαι θαυμαστήν. Τήν τε γὰρ πολυκάλαμον σύριγγα πρώτην ἐπινοῆσαι καὶ πρὸς τὰς παιδιὰς καὶ χορείας εὑρεῖν κύμβαλα*

τύμπανα, πρὸς δὲ τούτοις καθαρμοὺς τῶν νοσούντων κτηνῶν τε καὶ τίων παίδων εἰσηγήσασθαι. διὸ καὶ τῶν βρεφῶν ταῖς ἐπῳδαῖς σωζομένων τῶν πλείστων ὑπ' αὐτῆς ἐναγκαλιζομένων, διὰ τὴν εἰς ταῦτα σπουδὴν φιλοστοργίαν ὑπὸ πάντων αὐτὴν ὀρείαν μητέρα προσαγορευθῆναι.

Vs. 6. libri habent: ἤλυωδε, Ald. ἢ λύω δὲ, unde genuinam :ipturam κλύω δὲ coniectura elicuerunt Casaub. et Guil. Cant. Var. ct. IV. 5. (in Grut. Thes. III. p. 597.). Ne quis autem miretur, m Lydis virginibus coniungi Bactrianas, monuit Spanhemius (ad llim. Hymn. in Dian. vs. 37.) exemplisque probavit, Bactrias poe-e dici pro Persicis; apud Persas vero praecipue cultam esse Dia-m, fuisseque etiam in Lydia, qui eam Persico more coluerint, ıtantur Paus. VII, 6, 6. Diod. Sic. LXXVII, 7. Hinc Diana ipsa *rsicae* cognomen accepit.

Vs. 7. scripturam librorum παροικοῦσα λυιτμωλίαν (Ald. λυιτμω-ν) correxerunt, ut supra dedimus, Casaub. et Canter. l. c.

Vs. 9. edebatur: ψαλμοῖς τριγώνων πηκτίδων τε Περσικῶν ἀντιζύγοις .. in quibus verba τε Περσικῶν temere adiecta ideoque emittenda se viderunt Sylburg. et Casaub. Ac revera ea absunt ab optimis dd. Marc. Laur. et Epit. Paris., in Palat. περσικῶν quidem legitur, d sine τε. Hinc τριγώνων adiective accipiendum esse liquet, ut ηκτίδες dicantur τρίγωνοι, *triangulares*, quemadmodum apud nos in-rumenta, quae *harpas* dicimus. cf. Athen. IV. p. 182. F.

Vs. 10. κρέκουσας pro eo, quod in libris est κρεκούσης, (Laur. κρούσαις, Epit. κεκρούσῃ) restituere Sylburg. et Casaub. *Κρέκειν μά-λιν* dictum est, sicut apud Aristoph. (Av. 682.) κρέκειν αὐλὸν, κρέ-ν τὰ βάρβιτα Dion. Hal. VII, 72. Plut. Symp. 2, 4. Sed verbi κειν usus etiam latius patet; cf. Telest. ap. Athen. XIV. p. 626. A. ἰ δ' ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον Λύδιον ὕμνον. Epigr. in An-ol. Pal. (IX. 584.) αἰόλον ἐν κιθάρᾳ νόμον ἔκρεκον.

Vs. 11. in Ald. est: ξανωθεὶς (sic), Schweigh. maluit ’ξενωθείς.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Stob. LXIV, 1.

Ὅταν δ' ἔρωτος ἐνδεθῶμεν ἄρκυσι,
θᾶσσον θυραίοις τὴν χάριν ποιούμεθα,
ἢ τοῖς ἀνάγκης ἐν γένει πεφυκόσι.

Inc. Gesn. Grot. locum cum lemmate Δικαιογένους ediderunt, sed timus cod. Paris. A. Διογένους habet, quod iure recepit Gaisf. — s. 2. animadverte vocabuli θυραῖος usum, quippe quod h. l. oppo-um sit τῷ ὁμαίμῳ.

II. (3.)

Stob. LXXV, 1. c. lem. Διογένους.

Μακάριος, ὅστις αὐτὸς ἰσχύων ἔτι
παῖδας παρασπίζοντας ἀλκίμους ἔχει.

Verbo *παρασπίζειν* etiam usus est Eurip. Phoen. 1444. Ion. 1528. Herc. f. 1099.

III. (4.)

Stob. LXXV, 10. c. lem. *Διογένους.*

Ζηλωτὸς, ὅστις εὐτύχησεν ἐν τέκνοις
καὶ μὴ 'πισήμοις συμφοραῖς ὠδύρετο.

Poeta imitatus esse videtur Eur. Orest. 535. sq.

IV. (5.)

Clem. Alex. Strom. II, 20. § 119. p. 492. P. *τί γὰρ ἕτερον ἡ τρυφὴ ἢ φιλήδονος λιχνεία καὶ πλεονασμὸς περίεργος πρὸς ἡδυπάθειαν ἀνειμένων; ἐμφαντικῶς ὁ Διογένης ἔν τινι τραγῳδίᾳ γράφει·*

Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης
τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ
πονεῖν θέλοντες οὐδὲ βαιά.

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις ὅσα αἰσχρῶς μὲν εἴρηται, ἐπαξίως δὲ τῶν φιληδόνων. — Vs. 2. pro *ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες* Meinekius (Exercit. philol. in Athen. I. p. 46. et Anal. Alexandr. p. 393.) scribi maluit: *ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες* collat. Cercida ap. Stob. IV, 43. *ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί.*, sed equidem nullam video mutandi caussam, quum scriptura *ἀχθέντες* sententiam sat bonam praebeat.

Praeterea fortasse Diogenis versus latet in Dionysii fragm. 7.

A N T I P H O.

Α Ν Δ Ρ Ο Μ Α Χ Η.

I. (1.)

Aristot. Ethic. Eudem. VIII, 4. p. 1239, 35. ed. Bekk. *σημεῖον δ' ἕλοιτ' ἂν ὁ φίλος μᾶλλον, εἰ μὴ ἐνδέχοιτ' ἄμφω, γινώσκειν ἢ γινώσκεσθαι, οἷον ἐν ταῖς ὑπερβολαῖς αἱ γυναῖκες ποιοῦσι, καὶ ἡ Ἀνδρομάχη ἡ Ἀντιφῶντος.*

Ι Α Σ Ω Ν.

I. (2.)

Bekk. An. Gr. p. 90, 5. *Διετίθουν*, διετίθεσαν. Ἀντιφῶν Ἰάσονι. Pro Ἀντιφῶν dubitat Meinek. (Hist. crit. com. p. 315.) an corrigendum sit Ἀντιφάνης. Sed vide Hist. crit. trag.

Μ Ε Λ Ε Α Γ Ρ Ο Σ.

I. (3.)

Aristot. Rhet. II, 23, 20. p. 1399, b., 20. ed. Bekk. ἄλλος τὸ οὗ ἕνεκ' ἂν εἴη, εἰ μὴ γένοιτο, τούτου ἕνεκα φάναι εἶναι ἢ γεγενῆσθαι, οἷον εἰ δοίη ἄν τις τινὶ, ἵν' ἀφελόμενος λυπήσῃ. ὅθεν καὶ τοῦτ' εἴρηται (Inc. Trag. Fragm. XVII.) καὶ τὸ ἐκ τοῦ Μελεάγρου τοῦ Ἀντιφῶντος

οὐχ ἵνα κτάνωσι θῆρ', ὅπως δὲ μάρτυρες
ἀρετῆς γένωνται Μελεάγρῳ πρὸς Ἑλλάδα.

(Sequitur Theodect. fragm. 1.) Vs. 1. Meinek. (Hist. crit. com. p. 315.) bene correxit κάνωσι. Ad eandem fabulam probabiliter Victorius assentiente Welck. Trag. Gr. p. 1042. versus (Inc. Trag. Fragm. XVI.) rettulit, quos Aristoteles in eodem capite paullo ante attulit, quosque e Meleagro quadam petitos esse scholiastae testimonio constat.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Aristot. Mechan. init. p. 847, 20. ed. Bekk. καθάπερ γὰρ ἐποίησεν Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς, οὕτω καὶ ἔχει·

τέχνῃ (γὰρ) κρατοῦμεν, ὧν φύσει νικώμεθα.

Eundem versum sub Antiphontis nomine habet Arsen. Viol. p. 130. Ἀντιφῶν εἶπε· τέχνῃ κρατοῦμεν, ὧν φύσει νικώμεθα.

Antiphonti praeterea Ruhnken. tribuit locum Polluc. VII, 57. Ἀντιφάνης δέ φησιν ἐν Μηδείᾳ·

ἦν χιτὼν ἀμόργινος

haud dubie nullam aliam ob caussam, quam quod Iasonem Antiphontis nisi titulo a Medea non differre sibi persuaserat. Sed Meinek. Hist. crit. com. p. 316. monuit, videndum esse, ne potius Iaso Antiphani, quam Medea Antiphonti vindicanda sit, cui, si ullo loco Antiphanis et Antiphontis nomina confusa sint, maiori certe iure tri-

buatur locus a Stob. CXV, 15. et Arsen. Viol. p. 430. ed. Walz. c. lem. Ἀντιφάνης ἐκ Φιλοκτήτου servatus:

> *σοφόν γέ τοί τι πρὸς τὸ βουλεύειν ἔχει*
> *τὸ γῆρας, ὡς δὴ πόλλ' ἰδόν τε καὶ πάθον.*

quippe qui nescio quid tragici coloris prae se ferat. Sed quam fallax tale argumentum sit, Meinekium ipsum non fugit; nec commemoratus est Antipho inter poetas, quibus Stobaeus in componendo Florilegio usus est.

POLYIDUS.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.

1.

Aristot. Poet. 16. p. 1455, 6. ed. Bekk. *τετάρτη δὲ ἡ (ἀναγνώρισις) ἐκ συλλογισμοῦ, οἷον ἐν Χοηφόροις, ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν, ὅμοιος δὲ οὐθεὶς ἀλλ' ἢ Ὀρέστης. οὗτος ἄρα ἐλήλυθεν. καὶ γὰρ ἡ Πολυείδου τοῦ σοφιστοῦ περὶ τῆς Ἰφιγενείας. εἰκὸς γὰρ τὸν Ὀρέστην συλλογίσασθαι, ὅτι ἥ τ' ἀδελφὴ ἐτύθη καὶ αὐτῷ συμβαίνει θύεσθαι.* **Ibid. 17, p. 1455. b, 10.** *λέγω δὲ οὕτως ἂν θεωρεῖσθαι τὸ καθόλου, οἷον τῆς Ἰφιγενείας. τυθείσης τινὸς κόρης καὶ ἀφανισθείσης ἀδήλως τοῖς θύσασιν, ἱδρυνθείσης δὲ εἰς ἄλλην χώραν, ἐν ᾗ νόμος ἦν τοὺς ξένους θύειν τῇ θεῷ, ταύτην ἔσχε τὴν ἱερωσύνην. χρόνῳ δ' ὕστερον τῷ ἀδελφῷ συνέβη ἐλθεῖν τῆς ἱερείας. τὸ δὲ ὅτι ἀνεῖλεν ὁ θεὸς διά τιν' αἰτίαν ἔξω τοῦ καθόλου ἐλθεῖν ἐκεῖ, καὶ ἐφ' ὅτι δὲ, ἔξω τοῦ μύθου ἐλθὼν δὲ καὶ ληφθεὶς θύεσθαι μέλλων ἀνεγνώρισεν, εἴθ' ὡς Εὐριπίδης εἴθ' ὡς Πολύειδος ἐποίησαν, κατὰ τὸ εἰκὸς εἰπὼν ὅτι οὐκ ἄρα μόνον τὴν ἀδελφὴν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἔδει τυθῆναι. καὶ ἐντεῦθεν ἡ σωτηρία.*

D I O N Y S I U S.

ΑΔΩΝΙΣ.

I. (1.)

Athen. IX. p. 401. F. *Διονύσιος δὲ ὁ τύραννος ἐν τῷ Ἀδώνιδι*

Νυμφῶν ὑπὸ σπήλυγγα τὴν αὐτόστεγον
σύαγρον ἐκβόλειον εὔθηρον κλύειν,
ᾧ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι.

. 1. in libris est *τόν*, quod Fiorillo Observ. crit. in Athen. p. 38., *τάν* mutavit, dorica forma *Νυμφᾶν* etiam initio versus inducta. em vs. 2. vulgatam *ἐκβέλειον* retinuit, pro *κλύειν* autem *δύειν* scrit, respecto Aeschyli loco, quem Athen. paullo post affert: *ἔδυ δ' ἄντρον ἀσχέδωρος ὥς*. Sed optimi libri Marc. Laur. Palat. *ἐκβόλειον*, sed Schweigh. iure recepit. — Vs. 3. vulgo edebatur *ᾧ*, Fiorillo dit *ὅν*, Palat. vero habet *ὦ*. Dalecamp. scripsit vs. 2. *κλύω*, ac inceps: *οὗ πλεῖστ' κτλ.* Nos Dindorfii scripturam secuti sumus. — ae horum versuum sententia sit, ad dicendum haud facile est; primis obscura sunt verba *ἐκβόλειον εὔθηρον κλύειν*, ut timendum , ne gravis corruptela in iis lateat. De qua sananda doctiores leant. Vs. 3. autem scribendum videtur *οὗ*. i. e. *ubi*.

ΑΛΚΜΗΝΗ.

I. (2.)

Stob. XCVIII. 30. c. 1. *Διονυσίου τοῦ τυράννου Ἀλκμήνης.*

Εἰ δ' ἀξιοῖς σοι μηδὲν ἀλγεινόν ποτε
μηδὲν ἔσεσθαι, μακαρίως ἔχεις φρενῶν.
θεῶν γὰρ ἕξειν βίοτον, οὐ θνητῶν δοκεῖς.

fendit duplex *μηδὲν* et metrum vs. 2 laborat, quare Grot. scripsit *δὲ ἕν*, haud probabiliter; multo infelicius autem Elmsl. ad Med. 74 (p. 59. ed. Lips. not. n.) correxit: *Μήδει', ἔσεσθαι, κτλ.* miro odam errore obcaecatus. Quum enim in loco quodam Stobaei e quo verba fecimus ad Eurip. fragm. p. 14. s. fin.) fragmentum onysii et quidem ex eius *Medea* sibi detexisse visus esset, omnia e, quae postea invenit, eiusdem poetae fragmenta in illam fabu- n ab ipso fictam intulit lemmatis pro arbitrio mutatis. — Equi- m pro altero *μηδὲν* olim synonymon quoddam vocis *ἀλγεινὸν* resti- endum esse putavi: ac lubentissime *κἀηδὲς* scripsissem, si ana-

paestum in pedem secundum inferre licuisset. Itaque correxeram: μέλεόν τ' ἔσεσθαι h. e. *si nunquam tibi triste aliquid ac mali quidquam eventurum esse censes* etc.; nunc autem μήδεσιν scribendum esse censeo, h. e. *si vero existimas, tibi nunquam aliquid triste consiliis paratum iri* etc. — Vs. 3. ad sententiam cf. Eurip. fragm. 899. 900.

Λ Η Δ Α.

I. (3.)

Stob. CV, 2. c. l. *Διονυσίου τυράννου ἐκ Λήδας.*

Θνητῶν δὲ μηδεὶς μηδέν' ὄλβιόν ποτε
κρίνῃ, πρὶν αὐτὸν εὖ τελευτήσαντ' ἴδῃ.
ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ τὸν θανόντ' ἐπαινέσαι.

Sentential inde a Solone ad nauseam usque decantata! — Elmsl. l. c. (vide fgm. 2.) etiam hunc locum ad Dionysii Medeam rettulit, in lemmate *ΛΗΔ.* ex *ΜΗΔ* corruptum esse ratus.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Plut. de fort. Alexandr. II, 5. p. 338. C. ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ (sc. Dionysii minoris) τῶν μὲν πολιτῶν μυρίους ἢ καὶ πλείους ἀνελών, προδοὺς δὲ τὸν ἀδελφὸν ὑπὸ φθόνου τοῖς πολεμίοις, οὐκ ἀναμείνας δὲ τὴν μητέρα γραῦν οὖσαν ὀλίγαις ἡμέραις ἀποθανεῖν ὕστερον, ἀλλ' ἀποπνίξας, ἐν δὲ τραγῳδίᾳ γράψας αὐτός·

ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ.

ὅμως τῶν θυγατέρων τὴν μὲν Ἀρετήν, τὴν δὲ Σωφροσύνην ὠνόμασεν, τὴν δὲ Δικαιοσύνην. — Eundem versum cum Dionysii nomine affert Stob. XLIX, 9; sine poetae nomine Arsen. Viol. p. 272. ed. Walz. Proverb. Vatic. II, 6. Bodlei. 477. ed. Gaisf. — Ad sententiam cf. Eur. Phoen. 552. Fragm. 602.

II. (5.)

Stob. Ecl. Phys. I, 4, 19. p. 114. ed. Heer. c. lem. *Διονυσίου.*

Ὁ τῆς Δίκης ὀφθαλμός, ὡς δι' ἡσύχου
λεύσσων προσώπου, πάνθ' ὅμως ἀεὶ βλέπει.

In cod. Vatic. lemma est *Διονυσίου*, in reliquis *ἀδέσποτον*. Sed Dionysio locum etiam Theoph. ad Autol. II. p. 196. (p. 377. ed. Hag. Comit. 1742.) tribuit, apud quem vs. 2 corrupte legitur: λεύσσων προςώπῳ παντὸς ὀμόσαι εἰ βλέπει, quod frustra editores explicare studuerunt. At etiam apud Stob. primum e cod. August. restitutum est

ἡσύχου, quum ante legeretur δ' ἡσύχου. Male autem cod. Aug. οἵως pro πάνθ' ὅμως praebet.

III. (6.)

Stob. Floril. XXXVIII, 2. c. lem. Διονυσίου.

Ἔπειτα δ' οὐδὲ τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
τοῖς οὐδὲν οὖσιν οὐδὲ εἷς ὅλως φθονεῖ,
ἀεὶ τὰ σεμνὰ πάντα κέκτηται φθόνον.
ἅπαν τὸ λίαν συνετόν ἐστ' ἐπίφθονον.

on debebat Meinekius, quamquam ipse dubitans, hunc locum, qui anifesto tragicum colorem prae se fert, inter Dionysii comici re- luias recipere. — Vs. 3. Paris. A. male κέκτηνται. — Vs. 4. Grot. reliquis secrevit; sine idonea causa. Nam quae antea magis in iversum dicta erant, nunc accuratius in re singulari explicantur. millimum est Eurip. Fragm. 289.

IV. (7.)

Stob. XXXVIII, 6. c. lem. Διονυσίου.

Αὐτὸς γενόμενος τοῖς ἔχουσι μὴ φθόνει.
Εἰσὶν τινὲς μὲν, οὓς τὸ βασκαίνειν τρέφει.

opt. codd. Paris. A. Voss. est lemma Διονυσίου, Trinc. habet ογένους, ac fortassis alter versus re vera Diogenis est, quum co- esisse cum altero nullo modo possit, id quod Grot. iam egregie rspexit.

V. VI. VII. (8. 9. 10.)

Lucian. adv. indoct. 15. Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγῳδίαν ποιεῖν ύλως πάνυ καὶ γελοίως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς τομίας ἐμπεσεῖν οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. Οὗτος τοίνυν πυ- ιμενος ὡς ἐγγελᾶται, τὸ Αἰσχύλου πυξίον, εἰς ὃ ἐκεῖνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ ουδῇ κτησάμενος καὶ αὐτὸς ᾤετο ἔνθεος ἔσεσθαι καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ ιξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν, οἷον κά- ῖνο τό·

Δωρὶς τέθνηκεν, ἡ Διονυσίου γυνή,

ὶ πάλιν·

οἴμοι γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα.

ὶ τοῦτο γὰρ ἐκ πυξίου· καὶ τό·

αὑτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

ctremum versum attulit etiam Tzetz. Chil. V, 178. sq. haec ribens:

Ἐν δὲ τῷ κατὰ Πλάτωνος δράματι γεγραμμένῳ
πλέον μὲν κωμικωτέρῳ ἢ τραγῳδίας ὄντι
δοκῶ τὸν στίχον ἔλεξεν, ὃς τῇ ἀρχῇ ἐγράφη.
αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ μωροὶ βροτῶν.

THEODECTES.

ΑΙΑΣ.

I. (1.)

Aristot. Rhet. II. 23, 20. p. 1399, 28. ed. Bekk. (praecedit Antiphont. fragm. 3.) *καὶ τὸ ἐκ τοῦ Αἴαντος τοῦ Θεοδέκτου, ὅτι ὁ Διομήδης προείλετο Ὀδυσσέα οὐ τιμῶν, ἀλλ' ἵνα ἥττων ᾖ ὁ ἀκολουθῶν. ἐνδέχεται γὰρ τούτου ἕνεκα ποιῆσαι.* **cf. ibid. III, 15. extr. p. 1416, 12. B.** *οἷον ὅτι ὁ Διομήδης τὸν Ὀδυσσέα προείλετο, τῷ μὲν ὅτι διὰ τὸ ἄριστον ὑπολαμβάνειν τὸν Ὀδυσσέα, τῷ δ' ὅτι οὐ, ἀλλὰ διὰ τὸ μόνον μὴ ἀνταγωνιστεῖν ὡς φαῦλον.*

II. (2.)

Aristot. Rhet. II. 23, 24. p. 1400, 27. Bek. *ἄλλος τοῖς προδιαβεβλημένοις καὶ ἀνθρώποις καὶ πράγμασιν, ἢ δοκοῦσι, τὸ λέγειν τὴν αἰτίαν τοῦ παραδόξου. ἔστι γάρ τι δι' ὃ φαίνεται. — — καὶ οἷον ἐν τῷ Αἴαντι τῷ Θεοδέκτου Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τὸν Αἴαντα, διότι ἀνδρειότερος ὢν τοῦ Αἴαντος οὐ δοκεῖ.*

Ad hanc fabulam Welck. Trag. Gr. p. 1073. praeterea rettulit Inc. Trag. Fragm. III.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. (3.)

Aristot. Rhet. II, 23, 2. p. 1397, b, 2. Bek. — *διὸ δεῖ σκοπεῖν χωρὶς εἰ ἄξιος ὁ παθὼν παθεῖν καὶ ὁ ποιήσας ποιῆσαι, εἶτα χρῆσθαι ὁποτέρως ἁρμόττει. ἐνίοτε γὰρ διαφωνεῖ τὸ τοιοῦτον καὶ οὐδὲν κωλύει, ὥσπερ ἐν τῷ Ἀλκμαίωνι τῷ Θεοδέκτου*

μητέρα δὲ τὴν σὴν οὔτις ἐστύγει βροτῶν;

φησὶ δ' ἀποκρινόμενος·

ἀλλὰ διαλαβόντα χρὴ σκοπεῖν.

ιμένης δὲ τῆς Ἀλφεσιβοίας, πῶς, ὑπολαβών φησι

τὴν μὲν θανεῖν ἔκριναν, ἔμε δὲ μὴ θανεῖν.

nc sua hausit Dionys. ad Ammon. 12.

II. (4.)

Porphyr. ap. Euseb. Pr. Ev. X. 3. p. 466. D. τοῦ δὲ Εὐριπίδου ιόντος (Med. 231.) „γυναῖκές ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν", Θεοδέκτης ἐν ιμαίωνί φησι·

Σαφὴς μὲν ἐν βροτοῖσιν ὑμνεῖται λόγος,
ὡς οὐδέν ἐστιν ἀθλιώτερον φυτὸν
γυναικός.

ιec nisi a muliere proferri non potuisse manifestum est; magna tur probabilitate commendatur Welckeri (Trag. Gr. p. 1075.) conıtura Alphesiboeam loqui dicentis. — Sed quod idem vir doctisnus dedit σαφὲς, equidem probare non magis possum, quam vulg. φής, cuius in locum nescio an substituendum sit σοφός. Vide quae harum vocum confusione disputavimus ad Eurip. Fragm. 615.

Β Ε Λ Λ Ε Ρ Ο Φ Ο Ν Τ Η Σ.

I. (5.)

Stob. X, 8. c. lem. Θεοδέκτου [*Bellerophonte* Grot. e coniectura rquam probabili addidit. Vid. Hist. crit. trag.]

Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἰλίσσων φλογὸς
ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν
ἐλθόντ' ἀγῶνα, καὶ δυσέκφευκτον κρίσιν,
ὅπου κατηγορεῖ μὲν ἐν λόγοισί μου
γυνὴ, πρὸς ὃν δ' εἴρηκε, τυγχάνει πόσις,
κρατοῦσι δ' οἷπερ καὶ κατηγοροῦσί μου.

ı. 1. poeta imitatus est Eurip. Phoen. vs. 1. sq. vel, si vs. 3. reicis, Euripidis epigramma (ap. Athen. II. p. 61. B.) Ὦ τὸν ἀγήρατον πόλον αἰθέρος, ἥλιε, τέμνων, Ἀρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάς; — Vs. 3. in Paris. A. est: οἶδας τινα αλλον. ἄλλον etiam Voss. bet, quum vulgo legeretur ἄλλων. — Vs. 6. Manifesto loquitur heneboea ius dicente Proeto.

Ε Λ Ε Ν Η.

I. (6.)

Aristot. Polit. I, 1, 6. p. 1255, 35. Bek. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον περὶ εὐγενείας. αὐτοὺς μὲν γὰρ οὐ μόνον παρ' αὐτοῖς εὐγενεῖς, ἀλλὰ

πανταχοῦ νομίζουσιν, τοὺς δὲ βαρβάρους οἴκοι μόνον, ὡς ὄν τι τὸ μὲν ἁπλῶς εὐγενὲς καὶ ἐλεύθερον, τὸ δ' οὐχ ἁπλῶς, ὥσπερ ἡ Θεοδέκτου Ἑλένη φησί·

Θείων δ' ἀπ' ἀμφοῖν ἔκγονον ῥιζωμάτων
τίς ἂν προσειπεῖν ἀξιώσειεν λάτριν;

Vs. 1. cf. Aesch. Sept. c. Theb. 395. σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν ῥίζ' ἀνεῖται.

Θ Η Σ Ε Υ Σ.

I. (7.)

Athen. X. p. 454. E. καὶ Θεοδέκτης δ' ὁ Φασηλίτης ἄγροικόν τινα ἀγράμματον παράγει, καὶ τοῦτον τὸ τοῦ Θησέως ὄνομα διασημαίνοντα.

Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μαλακόφθαλμος κύκλος,
ἔπειτα δισσοὶ κανόνες ἰσόμετροι πάνυ,
τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών,
τρίτον δ' ἑλικτῷ βοστρύχῳ προσεμφερές.
ἔπειτα τριόδους πλάγιος ὡς ἐφαίνετο,
πέμπται δ' ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο,
αὗται δὲ συντείνουσιν εἰς βάσιν μίαν.
ἕκτον δ' ὅπερ καὶ πρόσθεν εἶφ', ὁ βόστρυχος.

Ut supra (fragm. 4. 5.), ita h. l. Theodectes Euripidem (Fragm. 385.) imitatus est. Praeterea dignum est quod conferatur Agathon. fragm. 4. — Vs. 1. μαλακόφθαλμος et sententiae et metro adversatur, cuius loco Grot. Exc. p. 447. dedit μελανόφθαλμος, Scalig. apud Casaub. καλόφθαλμος, Valck. ex Agathonis loco μεσόμφαλὸς, quod Dindorf. recepit, Welck. Trag. Gr. p. 1079. denique et Bergk. Reliqu. com. Att. p. 120. μεσόφθαλμος, quod mihi quoque multo probabilius videtur. — Vs. 2. δισσοὶ scriptum est ex correctione Valckenari, quum in libris esset: δύο οἱ. — Vs. 3. In cod. Marc. et Epit. Paris. est διαμέτρου, in Laur. διὰ μέτρου, in Palat. vero et vett. editt. διὰ μέσου. — Vs. 4. cf. Eurip. Fgm. 385. vs. 7 et quae ibi adnotavimus. προσεμφερὲς recte habent Pal. et vett. editt., quum in codd. Marc. Laur. legatur προσεμφερής. — Vs. 5. In codd. Marc. Laur. Pal. est ὥστ', in edit. Ald. ὧς γ', in Basil. ὥς δ', quod Casaub. coniectura in ὧν δ' mutavit. Quarum scripturarum quum ferri nulla possit, pro vera accipienda videtur, quam Epit. Paris. praebet: ὡς ἐφαίνετο. — Vs. 6. πέμπται recte habent codd. Marc. Laur. Pal. πέμπτοι, πέμπτον vett. editt. — Vs. 7. cf. vs. 4. Grot. Exc. p. 446. dedit: εἴη βόστρυχος.

Θ Υ Ε Σ Τ Η Σ.

I. (8.)

Stob. Ecl. Phys. I, 9, 6. p. 226. ed. Heer. c. lem. Θεοδέκτου. (codd. Vatic. Aug.)

Ἀλλ' ὦ τάλαν Θυέστα, καρτέρει δάκνων
ὀργῆς χαλινὸν, παρακελεύομαι δέ σοι·
τεθηγμένον σὺν μυρίοις ἄλλοις χρόνος
ἅπαντ' ἀμαυροῖ χὑπὸ χεῖρα λαμβάνει.

Vs. 1. in libris est δαθανὼν (δατανὸν A.) quod Grot. egregie correxit; metaphora enim ducta est ab equis ferocibus frenum mordentibus. — Vs. 3. 4. libri habent: τεθηγμένον ἐν (σὺν cod. Vatic.) ἄλλοις μυρίοις χρόνος τὰ πάντ' ἀμαυροῖ κτλ. Grot. scripsit: τιθέμενος εἰν ἄλλοισι μυρίοις χρόνος τὰ παντ' κτλ. haud feliciter. Ruhnk. probante Valck. ad Hippol. p. 240. C. χαλινὸν — δεδηγμένον ἐν ἄλλοισι μυρίοις, χρόνος τὰ πάντα κτλ. h. e. *morde frenum ira, quod saepe alias momordisti.* Rectius Heeren. τεθηγμένον, quod in omnibus libris est, retinuit, pro ἐν e cod. Vatic. σὺν recepit, ac deinde, ut metro consuleret, μυρίοις ἄλλοις pro ἄλλοις μυρίοις dedit; sententiam vero minus recte intellexisse videtur. Interpunxit enim post τεθηγμένον, voluitque τεθηγμένον i. e. *acutum, molestum* ad χαλινὸν referri, verba παρακελεύομαι δέ σοι autem in parenthesi dicta accipi, consentiente Welckero (Trag. Gr. p. 1078.) qui verba χαλινὸν τεθηγμένον idem significare dicit atque Latinorum (Hor. Od. I, 8, 6.) *frena lupata.* Iure autem Meinekius (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Stud. 1844. p. 13.) huic interpretationi obstare monuit et vocis τεθηγμένον collocationem et verba παρακελεύομαι δέ σοι ipsa, quippe quae et graviora sint, quam ut in parenthesi poni potuerint, et gravis admonitionis exspectationem concitent. Accedit, quod Heeren. et Welck. ad illam explicationem sustentandam vs. 4. τάδε πάντα pro τὰ πάντα scripserant, quo sine causa anapaestus inducitur et sententia labefactatur, ut intelligi vix posse omittam, quo referendum sit τάδε πάντ'. Quam ob rem Meinekium secutus sum corrigentem ἅπαντ' et post σοι in fine vs. 2 interpungentem, τεθηγμένον vero cum sequentibus connectentem ac rectissime de *homine irato*, *exacerbato* explicantem. cf. Aesch. Prom. 311. Sept. 697. Soph. Ai. 581. Ita haec exoritur sententia: *Cum sexcentis aliis rebus tempus et iratum quemque domat ac facile sub iugum mittit.*

ΛΥΓΚΕΥΣ.

I. (9.)

Aristot. Poet. 11. in. p. 1452, 22. Bekk. Ἔστι δὲ περιπέτεια μὲν ἡ εἰς τὸ ἐναντίον τῶν πραττομένων μεταβολὴ, καθάπερ εἴρηται· καὶ τοῦτο δὲ, ὥσπερ λέγομεν, κατὰ τὸ εἰκὸς ἢ ἀναγκαῖον, ὥσπερ ἐν τῷ Οἰδίποδι ἐλθὼν ὡς εὐφρανῶν τὸν Οἰδίπουν καὶ ἀπαλλάξων τοῦ πρὸς τὴν μητέρα φόβου, δηλώσας ὃς ἦν, τοὐναντίον ἐποίησεν. καὶ ἐν τῷ Λυγκεῖ ὁ μὲν ἀγόμενος ὡς ἀποθανούμενος, ὁ δὲ Δαναὸς ἀκολουθῶν ὡς ἀποκτενῶν. τὸν μὲν συνέβη ἐκ τῶν πεπραγμένων ἀποθανεῖν, τὸν δὲ σωθῆναι. collat. c. 18. p. 1455, 24. Bek. Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας τὸ μὲν δέσις, τὸ δὲ λύσις, τὰ μὲν ἔξωθεν καὶ ἔνια τῶν ἔσωθεν πολλάκις ἡ δέσις, τὸ δὲ λοιπὸν ἡ λύ-

σις. λέγω δὲ δέσιν μὲν εἶναι τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τούτου τοῦ μέρους ὃ ἔσχατόν ἐστιν, ἐξ οὗ μεταβαίνει εἰς εὐτυχίαν, λύσιν δὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς μεταβάσεως μέχρι τέλους, ὥσπερ ἐν τῷ Λυγκεῖ τῷ Θεοδέκτου δέσις μὲν τά τε προπεπραγμένα καὶ ἡ τοῦ παιδίου λῆψις, λύσις δ' ἡ ἀπὸ τῆς αἰτιάσεως τοῦ θανάτου μέχρι τοῦ τέλους. **Vide Hist. crit. trag.**

Ο Ι Δ Ι Π Ο Υ Σ.

I. (10.)

Athen. X. p. 451. F. praemisso Theodectae fragm. 24. pergit: *κἀν τῷ Οἰδίποδι δὲ τῇ τραγῳδίᾳ τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν εἴρηκεν αἰνιττόμενος*

Εἰσὶ κασίγνηται διτταί, ὧν ἡ μία τίκτει
τὴν ἑτέραν, αὐτὴ δὲ τεκοῦσ' ὑπὸ τῆσδε τεκνοῦται.

Sic locus correctus est ex optimis libris Marc. Palat. et Epit. Paris., quum ante legeretur: *αὐτὴ δὲ τεκοῦσα πάλιν γ' ὑπὸ ταύτης τεκνοῦται.*

Ο Ρ Ε Σ Τ Η Σ.

I. (11.)

Aristot. Rhet. II, 24, 3. p. 1401, 35. Bek. *πάλιν τὸ Πολυκράτους εἰς Θρασύβουλον, ὅτι τριάκοντα τυράννους κατέλυσεν· συντίθησι γάρ· ἢ ὁ ἐν τῷ Ὀρέστῃ τῷ Θεοδέκτου· ἐκ διαιρέσεως γάρ ἐστι·*

δίκαιόν ἐστιν, ἣ τις ἂν κτείνῃ πόσιν.

ἀποθνήσκειν ταύτην, καὶ τῷ πατρί γε τιμωρεῖν τὸν υἱόν· οὐκοῦν καὶ ταῦτα πέπρακται· συντεθέντα γὰρ ἴσως οὐκέτι δίκαιον. εἴη δ' ἂν καὶ παρὰ τὴν ἔλλειψιν. ἀφαιρεῖται γὰρ τὸ ὑπὸ τίνος.

Τ Υ Δ Ε Υ Σ.

I. (12.)

Aristot. Poet. 16. p. 1455, 7. Bek. praemisso Polyidi (vide supra) loco pergit: *Τετάρτη δὲ* (**sc.** *ἀναγνώρισις*) *ἡ ἐκ συλλογισμοῦ, οἷον — — — — — — καὶ ἡ ἐν τῷ Θεοδέκτου Τυδεῖ, ὅτι ἐλθὼν ὡς εὑρήσων υἱὸν αὐτὸς ἀπόλλυται.*

Φ Ι Λ Ο Κ Τ Η Τ Η Σ.

I. (13.)

Aristot. Ethic. Nicom. VII, 8. p. 1150, b, 10. ed. Bek. *οὐ γὰρ εἴ τις ἰσχυρῶν καὶ ὑπερβαλλουσῶν ἡδονῶν ἡττᾶται ἢ λυπῶν, θαυμαστόν,*

λὰ συγγνωμονικὸν εἰ ἀντιτείνων, ὥσπερ ὁ Θεοδέκτου Φιλοκτήτης :ὸ τῆς ἔχεως πεπληγμένος ἢ ὁ Καρκίνου ἐν τῇ Ἀλόπῃ Κερκύων — col- t. schol. ad h. l. in Cram. Anecd. Gr. Paris. T. I. p. 243, 15. sq. :οδέκτης τραγικὸς ἦν καὶ παράγει τὴν χεῖρα δεδηγμένον τὸν Φιλοκτήτην :ὸ ὄφεως, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ ἀντέτεινε πρὸς τὰς λύπας καὶ τοὺς πό- νς, ὕστερον δὲ ἡττήθη, καὶ ἐβόα, κόψατε τὴν ἐμὴν χεῖρα. οὗτος οὖν φηθήσεται μαλακὸς, διότι ἡττήθη ὑπὸ τῶν λυπῶν. μεγάλαι γὰρ ἦσαν ιται. ἀλλὰ συγγνωμονικόν ἐστι.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (14.)

Strabo. XV, 1, 24. p. 695. *οὐκέτι δὲ καὶ τοῦ μέλανας εἶναι καὶ λότριχας τοὺς Αἰθίοπας, ἐν ψιλοῖς τοῖς ὕδασι τὴν αἰτίαν τιθέναι· μέμφε- ται δὲ τὸν Θεοδέκτην εἰς αὐτὸν τὸν ἥλιον ἀναφέροντα τὸ αἴτιον, ὥς φη- ν οὕτως*

Οἷς ἀγχιτέρμων ἥλιος διφρηλατῶν
σκοτεινὸν ἄνθος ἐξέχρωσε λιγνύος
εἰς σώματ᾽ ἀνδρῶν, καὶ συνέστρεψεν κόμας
μορφαῖς ἀναυξήταισι συντήξας πυρός.

μι δ᾽ ἄν τινα λόγον. φησὶ γὰρ, μήτε ἐγγυτέρω τοῖς Αἰθίοψι εἶναι τὸν μον, ἢ τοῖς ἄλλοις. ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ κάθετον εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο ἐπι- ιεσθαι πλέον. ὥστ᾽ οὐκ εὖ λέγεσθαι ἀγχιτέρμονα τὸν ἥλιον, ἴσον πάντων ἔχοντα. μήτε τὸ θάλπος εἶναι τοῦ τοιούτου πάθος αἴτιον. μηδὲ γὰρ τοῖς γαστρὶ, ὧν οὐχ ἅπτεται ἥλιος. κτλ. Vs. 3. nescio an corrigendum t: *εἰς σῶμ᾽ ἀναφέρων κτλ.* — Vs. 4. Porso (Tracts and Miscell. it. p. 231) correxit *ὀμφαῖς ἀναυξήτῃσι*, male. Pro vulg. *ἀναυξήτῃσι* uidem ex tragicorum more (cf. Phryn. fragm. 7.) scripsi: *ἀναυξή- ισι.* — Viri docti propter hoc fragmentum a Theodecta *Memno- m* s. *Achillem* tragoediam scriptam esse statuerunt, de qua re in ist. crit. trag. videbimus.

II. (15.)

Stob. Ecl. Phys. I, 3, 1. p. 24. ed. Heer. c. lem. *Θεοδέκτου.*

Ἀπὸ τῶν θεῶν ἀρχήν γε ποιεῖσθαι πρέπον.

entenția est ad taedium usque a Graecis et Romanis decantata.

III. (16.)

Stob. Ecl. Phys. I, 4, 22. p. 116. ed. Heer. c. lem. *Θεοδέκτου.*

Ὅστις δὲ θνητῶν μέμφεται τὰ θεῖ᾽, ὅτι
οὐκ εὐθὺς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ μετέρχεται
τοὺς μὴ δικαίους, πρόφασιν εἰσακουσάτω.
εἰ μὲν γὰρ αὐτίκ᾽ ἦσαν αἱ τιμωρίαι,
πολλοὶ διὰ φόβον κοὐ δι᾽ εὐσεβῆ τρόπον
θεοὺς ἂν ηὖξον· νῦν δὲ τῆς τιμωρίας

ἄπωθεν οὔσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί.
ὅταν δὲ φωραθῶσιν, ὀφθέντες κακοί,
τίνουσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις.

Ut supra (fgm. 7.), ita h. l. Theodectes Euripidem (Fragm. 293.) imitatus esse videtur. — Vs. 4. vulgo legebatur γὰρ παραντίκα, sed recte Heeren. e cod. Vatic. γὰρ αὐτίκα correxit; facile enim παρ' et praecedente γὰρ temere repetito ortum esse intelligitur. — Vs. 5. sq. apud Canterum est: πολλοὶ διὰ φόβον καὶ οὐ δι' εὐσεβῆ τρόπον θεοῖς ἂν ηὔξατο, quae Grot. sic correxit: πολὺς διὰ φόβον κοὐ δι' κτλ. Sed in omnibus codd. est πολλοί, in Vatic. et Aug. praeterea ηὔξαντο, quorum vestigia sequendo, ut Heerenii verbis utar, legi posset εὔξαιντ' ἄν, nisi metrum adversaretur. Heeren. igitur εὔξαιντο glossema et pro eo σέβοιντ' ἂν scribendum esse coniecit, quod Welck. recepit. Wyttenb. ad Plut. de sera num. vind. p. 86. corrigi iussit: θεοῖς ἂν ηὔξαντο· τῆς τιμωρίας δ' ἄπωθεν κτλ. Sed et aliena a tragicorum usu est forma ηὔξαντο; et abesse haud quaquam potest νῦν. Verumtamen etiam in Heerenii coniectura non acquiescendum, sed propius ad literarum ductus in emendando loco accedendum esse optime monuit Meinekius (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiq. Stud. 1844. p. 13.), neque dubitavimus emendationem, θεοὺς ἂν ηὖξον h. e. *deos colerent*, quam ille proposuit, recipere. Saepius enim a poetis tragicis verbum αὔξειν tralate usurpatur, ut significet: *magnificum reddere*, *laudibus extollere*, *honorare*, *colere*. cf. Soph. Ant. 191. OC. 1455. 1563. Trach. 117. OT. 1092. σέ γε — Οἰδίπουν καὶ τροφὸν καὶ μητέρ' αὔξειν. Eur. Bacch. 885. καὶ μὴ τὰ θεῶν αὔξοντας κτλ. Suppl. 507. Iph. A. 572. Fragm. 620. vs. 4. μηδ' αὖξε (ἄνδρα) καιροῦ μεῖζον. Aristot. Hymn. in Virt. fgm. 6. (ed. Bergk. p. 461.) vs. 14. ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου — Vs. 8. apud Stob. est φορασθῶσιν, quod Heer. et Welck. retinuerunt.

IV. (17.)

Stob. Floril. XXXIX, 35. c. lem. Θεοδέκτου.

Πολλὰ δεῖ
μοχθεῖν τὸν ἥξοντ' εἰς ἔπαινον εὐκλεῶς.
ῥᾳθυμία δὲ τὴν παραντίκ' ἡδονὴν
λαβοῦσα, λύπας τῷ χρόνῳ τίκτειν φιλεῖ.

Nescio an etiam his versibus Theodectes Euripidem imitatus sit; nam cf. Eurip. Fragm. 233. 234. 237. 238. 464. 471. 691. 874. — Ad vs. 3. sq. cf. Eurip. Fragm. 372. vs. 23.

V. (18.)

Stob. XXXII, 6. c. l. Θεοδέκτου

Ἅπαντ' ἐν ἀνθρώποισι γηράσκειν ἔφυ,
καὶ πρὸς τελευτὴν ἔρχεται τὴν τοῦ χρόνου,

πλὴν, ὡς ἔοικε, τῆς ἀναιδείας μόνον.
αὕτη δ' ὅσῳπερ αὔξεται θνητῶν γένος,
τοσῷδε μείζων γίγνεταὶ καθ' ἡμέραν.

ι. 1. 2. habet etiam Arsen. Viol. p. 72. ed. Walz., sed vs. 2. *τὰ* ϟ pro *τὴν τοῦ* exhibet consentiente cod. Voss., quod, quamvis quisdam ita visum sit, nec propter sententiam nec propter canonem ırsonianum recipiendum est. cf. enim Inc. Trag. Fragm. XLV.

VI. (19.)

Stob. LXVIII, 26. c. l. *Θεοδέκτου.*

Παραπλήσιον πρᾶγμ' ἐστὶ γῆρας καὶ γάμος.
τυχεῖν γὰρ αὐτῶν ἀμφοτέρων σπουδάζομεν,
ὅταν δὲ τύχωμεν, ὕστερον λυπούμεθα.

eínekius (Poet. com. IV. p. 690.) ob metricam rationem hos vers Theodectae esse negavit ac *Θεογνήτου* pro *Θεοδέκτου* corrigenm esse coniecit, sed anapaestus in vs. 1. satis frequens est, in . 2 autem facile removeri potest, si scribitur: *τυχεῖν γὰρ αὐτῶν* ιτέρων *σπουδάζομεν.* quae correctio etiam sententia requiri videtur; ι 3. denique restituitur transposita *δὲ* particula: *ὅταν τύχωμεν δ'.* t etiamsi quis corrigendum quidquam esse neget, tamen locum Theogneto assignet necesse est, sed eum e dramate satyrico xisse statuat.

VII. (20.)

Stob. LXIX, 1. c. l. *Θεοδέκτου.*

Ὅταν γὰρ ἄλοχον εἰς δόμον ἄγῃ πόσις,
οὐχ', ὡς δοκεῖ, γυναῖκα λαμβάνει μόνον.
ὁμοῦ δὲ τῇδέ τ' εἰσκομίζεται λαβὼν
καὶ δαίμον' ἤτοι χρηστὸν ἢ τοὐναντίον.

ɜ. 3. Iacobs. Lectt. Stob. p. 112. ingeniose correxit *τῇδ' ἐπεισκοζεται* probante Meinekio (l. c.), qui hos vs., quamquam profectos se a Theodecta posse non plane negat, tamen inter Poet. Anon. om. Fragm. (nr. 349.) recepit. Quod equidem probare non possm, quum huius fragmenti vel longe alia atque praecedentis ratio t sententiaeque simillimae apud Euripidem sat multae reperiantur.

VIII. (21.)

Stob. LXXXIII, 8. c. l. *Θεοδέκτου.*

Γονέων τὰ τέκνα σώζουσιν αἱ συμβουλίαι.

e hoc fragmento fortasse aliquis idem dicet, quod Meinekius de agm. 19. iudicavit; numeri enim paullulum displicent; attamen quidem poetae nomen mutare non ausim. — Ad sententiam haud issimilia sunt Eurip. Fragm. 108. 242.

IX. (22.)

Stob. LXXXVI, 5. c. l. *Θεοδέκτου.*

Ἐγὼ μὲν οὔποτ' εὐγένειαν ᾔνεσα
τὴν προστάταισι χρωμένην ἀναξίοις.

Προστάτην ex iure Attico *patronum* significare vix est quod moneam.

X. (23.)

Stob. CV, 25. c. l. *Θεοδέκτου.*

Πολυσπερὴς μὲν, ὦ γέρον, καθ' Ἑλλάδα
φήμη πλανᾶται καὶ διέγνωσται πάλαι,
τὸ μὴ βεβαίους τὰς βροτῶν εἶναι τύχας.

Vs. 1. Paris. A. Voss. Trinc. habent *πολυσπερεῖ.* Arsen. *πολυσπερῆ,* quod Welck. recepit, fortassis recte; nam eodem ducere videtur scriptura optimorum codd. *πολυσπερεῖ.* — Vs. 3. extat etiam apud Clem. Alex. Strom. VI, 2, 14. p. 745. P. Ad sententiam cf. Eur. Fragm. 899 208. 656.

XI. (24.)

Athen. X. p. 451. E. *Θεοδέκτην δὲ τὸν Φασηλίτην φησὶν Ἕρμιππος ἐν τοῖς περὶ τῶν Ἰσοκράτους μαθητῶν ἱκανώτατον γεγονέναι ἀνευρεῖν τὸν προβληθέντα γρῖφον, καὶ αὐτὸν προβαλεῖν ἑτέροις ἐπιδεξίως. οἷον τὸν περὶ τῆς σκιᾶς. ἔφη γὰρ εἶναί τινα φύσιν, ἣ καὶ περὶ τὴν γένεσιν καὶ φθίσιν ἐστὶ μεγίστη, περὶ δὲ τὴν ἀκμὴν ἐλαχίστη. λέγει δ' οὕτως·*

Τίς φύσις οὔθ' ὅσα γαῖα φέρει τροφὸς οὔθ' ὅσα πόντος,
οὔτε βροτοῖσιν ἔχει γυίων αὔξησιν ὁμοίαν,
ἀλλ' ἐν μὲν γενέσει πρωτοσπόρῳ ἐστὶ μεγίστη,
ἐν δὲ μέσαις ἀκμαῖς μικρὰ, γήρᾳ δὲ πρὸς αὐτῷ
μορφῇ καὶ μεγέθει μείζων πάλιν ἐστὶν ἁπάντων.

Vs. 1. in libris est *τῆς φύσεως*, quod correxit Porso. cf. Antiphan. ap. Athen. X. p. 450. E. sq. In sequentibus *οὔθ' ὅσα πόντος* e cod. Laur. restitutum est pro eo, quod in reliquis codd. et edd. legitur: *οὐδ' ὅσα πόντος.* — Locum hic recepimus, quum Theodectam aenigmata tragoediis suis inseruisse e fragm. 10 liqueat. Ceterum de hoc ludendi genere apud Graecos acceptissimo vide Meinek. Hist. crit. com. p. 277. sq. Bergk. Reliqu. com. Att. p. 112. sq.

CHAEREMO *).

ΑΛΦΕΣΙΒΟΙΑ.

I. (1.)

Athen. XIII. p. 608. D. (praemisso Chaeremonis fragm. 15. **[...]rgit:)** Ἐπικατάφορος δὲ ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος ἐπὶ τὰ ἄνθη καὶ ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ φησί·

καὶ σώματος μὲν ὄψεις κατειργάζετο
στίλβοντα λευκῷ χρώματι διαπρεπῆ.
αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν, ἠπιώτατον
ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι.
κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος
αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι
ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐντρύφων φορούμενοι.

[...]m in his versibus florum ne verbo quidem mentio facta sit, eos [...]a posse ex Alphesiboea petitos esse facile intelligitur. Quorum [...]o videndum est, ne potius huc transferendi sunt versus, qui in [...]e fragmenti 15 leguntur, ibi vero locum habuisse nequeunt:

Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένα.

[...]d conferas velim quae infra ad fragm. 15 disputavimus. — Fa[...]lae titulus hoc loco Suida auctore, qui Alphesiboeam inter Chae[...]monis dramata commemorat, a Casaubono restitutus est, quum in [...]d. Marc. esset ἀλεσιβοᾷ, **in Laur.** ἄλεσι βοᾷ, **in Palat.** ἀλευσιβοα, **in [...]d.** ἀλευσιβόᾳ. **— Vs. 1. 2. admodum corrupti sunt varioque modo [...]viris doctis correcti. Grot. Exc. p. 845. coniecit:** ὄψις ἐξηυγάσατο [...]λβοντι λευκῷ χρώματι διαπρεπής. **Iacobs. Animadv. ad Anth. II, 3. [...]291.** ὄψανα κατειργάζετο στίλβοντα, λευκοχρώματ' εἴδει διαπρεπῆ. **G. [...]rmann. ad Eur. Hec. p. 130. (ed. prior.)** ὄψανα κατηυγάζετο **(pro[...]nte Welckero Trag. Gr. p. 1088.)** στίλβοντα λευκοχρώματ' εἴδει δια[...]επῆ, **vocem** ὄψανα **de specie quadam per somnum oblata interpre[...]tus; in altera vero Hecubae edit. p. 70 scripsit:** σώματ' ἐς μὲν [...]ιν ἀντηυγάζετο. **Emperius (in Zimmermanni Diar. Antiqu. Stud. 1838. p. 817.)** ὄψις οὐ κατείργετο στίλβοντα λευκῷ χρώμαθ' ὡς δια[...]έπειν. **Friebel. (Satyr. Gr. Fragm. p. 81.)** ὄψανα κατηυγάζετο στίλ-

---

*) **De *Chaeremonis* vita ac fabularum reliquiis peculiari libello copiose ac [...]genter disseruit vir doctissimus mihique amicissimus *Henr. Bartschius* (De [...]aeremone, poeta tragico. Moguntiae, 1843.)**

βοντα λευκῷ χρώματ' οὐ διαπρεπῆ. G. Hermann. denique nuper (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Stud. a. 1843. p. 636.) iterum sententiam mutavit. Quum enim bene perspexisset, recte emendari hos versus non posse, nisi exploratum sit, quo ii pertineant, versum 16 fragmenti 15 ab initio huius fragmenti olim abreptum totumque locum sic redintegrandum esse statuit:

> Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
> εἰς ὄμματος μὲν ὄψιν ἀντηυγάζετο
> στίλβοντα λευκοχρώματ' ἄρθρα διαπρεπῆ.

Sed infra (ad fragm. 15.) cum huic coniecturae multa alia obstare tum versus, qui ex Alphesiboea citantur, post vs. 11 fragmenti 15 inserendos esse docebimus, itaque G. Hermanni emendationem εἰς ὄμματος μὲν ὄψιν ἀντηυγάζετο ferri non posse intelligitur. Iam vero, si accuratius vss. καὶ σώματος μὲν ὄψεις κτλ., quibus poeta in describenda virginum pulchritudine (cf. fgm. 15.) pergit, circumspexeris, accusativum, qui pariter ad στίλβοντα κτλ. et ad verbum ἐπέρρυθμιζεν pertineat, desiderari vix negabis. Nam ἐπιρυθμίζειν, verbum rarissimum, semper cum accusativo coniunctum invenitur. cf. Plat. Legg. VII. p. 802. B. Lucian. Pisc. 12. Is ni fallor latet in verbis σώματος μὲν, quippe ex quibus facile elici possit σῶμα κόσμον. In sequentibus vero priorem Hermanni correctionem ὄψανα κατηυγάζετο, ita tamen, ut ὄψανα *visum, faciem* significet, retinere aut, quod equidem malim, ὄψιν εἰς ηὐγάζετο scribere poteris. Similiter in Nephronis fragm. 3. vs. 4. δίδαξις εἰς in διδάξεις depravatum est; sententiam vero simillimam Chaeremo ipse praebet fgm. 15. vs. 5. sq. χρῶμα δ' ὄμμασι ἀντήϊγει. Anastrophes ὄψιν εἰς denique exempla collegit Wund. ad Soph. OC. 126. Praeterea pro καὶ malim τὸ δ' σῶμα κτλ.

Vs. 2. pro χρώματι, quod et metro adversatur et propter sequens χρώματι, ex quo fortasse originem duxit, languidum est, nescio an corrigendum sit χρωτί, sed utrum in medio versu an in fine aliquid excidisse statuendum sit, dubitari potest. Si quid in medio versu interiit, erit fortasse, qui Hermanni coniecturae λευκοχρώματ' ἄρθρα διαπρεπῆ, ita ut haec verba appositionem verborum κόσμον στίλβοντα efficiant, patrocinetur; aliis contra pro λευκῷ rarius quoddam vocabulum reponendum videatur, ut v. c. fuerit στίλβοντα λευκήρει (vel λευκαυγεῖ) τε χρωτὶ διαπρεπῆ. Λευκήρης habet Aesch. Pers. 1013, λευκαυγὴς Antiphanes ap. Athen. XIV. p. 623. B. Atque simplicius etiam scribi potest στίλβοντα λευκῷ χρωτί τ' εὖ διαπρεπῆ, vel si quis in productione vocalis α in διαπρεπῆ, quamquam Friebel l. c. p. 90 eius usus exempla (quibus addas Achaei fgm. 5. Timocl. fgm. 1. Sophocl. ap. Stob. LXIII, 6.) congessit, haereat: χρωτί τ' εὖ τε διαπρεπῆ. Atqui mihi probabilius videtur, in fine aliquid excidisse, primum ne praeter necessitatem quintam senarii sedem pes trisyllabus obtineat, deinde quia multo saepius in fine, quam in mediis versibus voculae interciderunt; sed quid supplendum sit divinare non possum. Sententia vero loci ferme haec fuerit: *corpus oculis renidebat decus splendidum albaque cute conspicuum, id vero pudor*

exornabat etc. Vs. 2. ἓν διὰ δυοῖν quod dicunt continet. — Vs. 5. ad verba ὡς ἀγάλματος κτλ. aptissime Iacobs. l. c. contulit Eurip. Hec. 551. μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὡς ἀγάλματος, κάλλιστα.

Vs. 6. 7. — ἐκπεπλασμέναι — φορουμέναι scripsit olim G. Herman. assentiente Emperio l. c., qui praeterea λυτοῖσι pro αὐτοῖσι correxit comas solutis cincinnis sparsas dici opinatus. Quam correctionem bene Welck. Trag. Gr. p. 1088. not. 13. redarguit; vulgatam autem scripturam ἐκπεπλασμένοι defendit et grammaticam rationem explicuit Friebel. l. c. p. 81. collat. Aesch. Ag. 546. sq. Eur. Iph. T. 884. Valck. Diatr. p. 175. A. Boeckh. Explan. Pind. Ol. VI. p. 155. Lobeck. Aglaoph. I. Epimetr. II. p. 216. Matth. Gr. Gr. § 436, 2. Bernhardy. Synt. p. 429. n. 79. — Cum vs. 7 Bartschius haud inepte contulit Antiphanem (apud Athen. XIV. p. 623. C.) de loligine dicentem: ξανθαῖσιν αὔραις σῶμα πᾶν ἀγάλλεται.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΘΕΡΣΙΤΟΚΤΟΝΟΣ.

I. (2.)

Stob. Ecl. Phys. 1, 7, 7. p. 196. ed. Heer. c. l. Χαιρήμονος Ἀχιλλεῖ θηρσικτόνῳ (sic)

Τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.

Idem vs. apud Plut. de fort. init. p. 97. C. (ubi olim erat τύχη et εὐβουλίᾳ, quod nunc ab editore Parisino correctum est) et inter Menandri sent. monost. 725. extat. Latine a Cicerone (Tusc. V, 9.) sic expressus est: „*Vitam regit fortuna, non sapientia.*“, idemque multorum poetarum imitatione celebratus. cf. Lennep. ad Phalar. 182. sq. Meinek. Poet. com. III. p. 286. Neque tamen comicorum irrisionem effugit. cf. Nicostrat. ap. Athen. XV. p. 693. A. τύχη τὰ θνητῶν πράγμαθ', ἡ πρόνοια δὲ τυφλόν τι κἀσύντακτόν ἐστιν, ὦ πάτερ. — Lemma fragmenti vel q. i. e. fabulae titulum correxit Heeren. e fragm. II.

II. (3.)

Suid. s. v. Ὡς οὐχ ὑπάρχων.

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος,

ὥσπερ παροιμία. ὁ στίχος δέ ἐστι Χαιρήμονος ἐκ Θερσίτου. Sed eundem versum Suid. s. v. ὑπάρχων Menandro tribuit, Zenob. VI, 51 ex Menandri Olynthia petitum dicit, Athen. (XIII. p. 612. F.) denique una voce mutata (τάδε pro ὡς) Aristarcho assignat. Vide ad Aristarch. fragm. 5. —

Ad eandem fabulam praeterea referre non dubito Inc. Trag. Fragm. CLXXXI.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Σ.

I. (4.)

Athen. XIII. p. 608. F. *ἐν δὲ Διονύσῳ* (*Χαιρήμων φησί.*)

Χορῶν ἐραστὴς κισσὸς, ἐνιαυτοῦ δὲ παῖς.

cf. Eustath. ad Odyss. p. 1658, 57. *Χαιρήμων οὖν φασιν ὁ τὸν κισσὸν χορῶν εἰπὼν ἐραστὴν κτλ.* Nihil mutandum esse in verbis *ἐνιαυτοῦ δὲ παῖς* bene perspexit Schweigh. locum sic explicans: „ut flores dicuntur *veris filii* (fragm. 9.), quia verna tempestate nascuntur, sic hedera *filia anni*, quia toto anno viret ac viget."

II. (5.)

Athen. XV. p. 676. F. *καὶ ἐν τῷ Διονύσῳ δὲ ὁ αὐτὸς ἔφη ποιητής*

Στεφάνους τεμόντες, ἀγγέλους εὐφημίας.

Cf. fragm. 11, quod Athenaeus ipse huic loco praemisit. *Εὐφημίας ἄγγελος* s. *κῆρυξ* proprie significat praeconem, qui populum linguis favere iubet. Nec aliena haec imago a corona est, quum praecones semper coronati incedant.

III. (6.)

Athen. XV. p. 679. E. sq. *Καλοῦνται δέ τινες καὶ ἑλικτοὶ στέφανοι, ὥσπερ παρ' Ἀλεξανδρεῦσι μέχρι καὶ νῦν. μνημονεύει δ' αὐτῶν Χαιρήμων ὁ τραγῳδιοποιὸς ἐν Διονύσῳ διὰ τούτων*

Κισσῷ τε ναρκίσσῳ τε τριέλικας κύκλῳ
στεφάνων ἑλικτῶν.

Vs. 1. *τριέλικας* quo spectet haud facile dixeris, itaque vario quidem modo, at vix probabiliter a viris doctis correctum est. Canter. proposuit *τριέλικτος*, Pursanus Dalecampii interpretationem „*ter circumvoluto circulo*" secutus metro neglecto scripsit: *τριέλικι κύκλῳ*, God. Hermann. ad Orph. Arg. 327. *κισσοῦ τε ναρκίσσου τε τριέλικος κύκλῳ στεφάνων ἑλικτῷ.* qua coniectura aperta *στεφάνων ἑλικτῶν* mentio oblitteratur. Schweigh. *στεφάνους ἑλικτοὺς* eosdem esse ratus, qui paullo ante (apud Athen. p. 678. E. F.) *κυλιστοὶ* dicti sint, *τριέλικας* retinuit locumque, quasi *κύκλους* scriptum esset, sic interpretatus est: *Ex hedera et narcisso triplices circumcirca gyros coronarum tortilium.*" At mihi nec *τριέλικας* servari posse nec in eo propter sequens *ἑλικτῶν* vocabulum ab eadem stirpe ductum latere videtur, sed quam proxime ad literarum ductus scribendum: *τρίπλακι καὶ κύκλῳ*, ut sententia sit: *Hedera et narcisso et triplici gyro nexarum* (vel si hoc mavis *tortilium*) *coronarum.* —

IV. (7.)

Aristot. Rhet. II, 23, extr. p. 1400, b, 24. *καὶ ὡς Χαιρήμων·*

Πενθεὺς ἐσομένης συμφορᾶς ἐπώνυμος.

Locum ad hanc fabulam rettulit Elmsl. (ad Bacch. 508.) Friebelio et Welckero probantibus. Cum eo dignus est qui conferatur versus Eur. Bacch. 367. *Πενθεὺς δ' ὅπως μὴ πένθος εἰσοίσει δόμοις.* Nominum derivandorum, quam studiosi fuerint poetae Graeci, imprimis tragici, pluribus locis docuimus. cf. Agathon. fgm. 3. — Ad eandem fabulam pertinere videntur fragm. 16. 17.

Θ Υ Ε Σ Τ Η Σ.

I. (8.)

Athen. XIII. p. 608. F. *καὶ ἐν Θυέστῃ*

Ῥόδ' ὀξυφεγγῆ κρίνεσιν ἀργεννοῖς ὁμοῦ.

In cod. Pal. est *ὀξυφεγγεῖς κρίνοισιν.* cf. Eustath. ad Od. p. 1658, 65. *ἰδίως δὲ (ἐκάλεσε Χαιρήμων) τὰ ῥόδα ὀξυφεγγῆ καὶ ἔαρος τιθηνήματα* (fgm. 13.). *Κρίνεσι* habet etiam Aristoph. Nub. 911., ad quem locum schol. adnotat: *κρίνεσι· κρίνον κοινῶς· κρίνος Ἀττικῶς, καὶ κλίνεται τοῦ κρίνεος, ους. ἡ δοτικὴ τῶν πληθυντικῶν τοῖς κρίνεσίν ἐστι.* cf. Koen. ad Gregor. Cor. p. 19. et Piers. ad Moer. p. 132., qui male scripsit *κρίνεσ' ἀργεννοῖς ὁμοῦ.*

Ι Ω.

I. (9.)

Athen. XIII. p. 608. D. *ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσηγόρευε τὰ ἄνθη*

Ἀνθηροῦ τέκνα
ἔαρος πέριξ στρώσαντες.

cf. Eustath. l. c. *κοινῶς μὲν τὰ ἄνθη ἔαρος τέκνα ἐκάλεσεν.* unde Casaub. codicum Athenaei scripturam *ἀέρος* correxit. Similiter locutus est Chaeremo in fragm. 4. et 10. Aesch. Pers. 617. *ἄνθη τε πλεκτὰ, παμφόρου γαίας τέκνα.*

Κ Ε Ν Τ Α Υ Ρ Ο Σ.

I. (10.)

Athen. XIII. p. 608. E. *ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστι, λειμῶνος τέκνα* (sc. *τὰ ἄνθη προσηγόρευε*)

Ἔνθεν μὲν αὐτῶν εἰς ἀπείρονα στρατὸν
ἀνθέων ἀλόγχων ἐστράτευσαν, ἡδοναῖς
*θηρωμένων * * τὰ λειμώνων τέκνα.*

Vs. 1. pro *ἔνθεν μὲν αὐτῶν* scripsit olim Meinek. (Hist. crit. com. p. 517.) *ἔνθεν μετ' αὐτῶν κτλ.*, nuper (Exerc. philol. in Athen. II. p. 32.) autem: *ἔνθ' οἱ μὲν* vel *ἔνθ' αἱ μὲν* (sc. *θηρώμενοι* vel *θηρώ-*

μεναι. vid. vs. 3.) maluit. Schweigh. coniecit μὲν αὖθις, Friebel (Satyr. Gr. Fragm. p. 88.) male μεγαυχέων. — Vs. 2. in libris est ἀλόχων, quod, ut dedimus, correxit God. Hermann. ad Aristot. Poet. p. 98. In eandem fere correctionem inciderunt Meinek. (Hist. crit. l. c.) et Lobeck. Aglaopham. p. 839, nisi quod ἄλογχον scripserunt, illeс citans Aesch. Prom. 888. οἶστρου δ' ἄρδις χρίει μ' ἄπυρος hic adiiciens: „Solent poetae, quum nomen aliquod audacius transferunt, adiectivum addere proprium eius rei, ad quam illud transfertur, alienum ab ea, unde transfertur. Hesych. ἄλογχον δόρυ. ἀσίδηρον." Sed praeferendus videtur, ut Bartschius p. 41. monuit, genitivus et propter adiectivum ἀπείρονα et propter artificium, quod ei inest. Fiorillo (Observ. in Ath. p. 97.) coniecerat: ἀνθῶν ἀκρολόγων κτλ., Schweigh. ἀνθέων ἀρτιλόχων, — Vs. 3. Hermann. l. c. lacunam olim explevit scribendo πάμμικτα λειμώνων τέκνα, nuper autem (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Stud. 1843. p. 638.) sententia mutata dedit: θηρώμεναι κομῶντα λειμώνων τέκνα. Θηρώμενοι vel θηρώμεναι probavit etiam Meinek. l. c. (vid. ad vs. 1.) idque restituendum esse iam Schweigh. monuerat; sermonem enim de mulieribus vel de iisdem pueris esse sibi persuadent, quorum in sequenti fragmento mentio iniecta sit. At dixissent vellem quo spectet αὐτῶν: quippe quod cum ἀνθέων coniungi vix possit, cum voce θηρωμένων autem coniunctum, si quidem μὲν in μετ' mutatur, hanc sententiam praebet: *Hinc cum iis, qui voluptati suae indulgentes pratorum filios venabantur, in immensum florum exercitum irruerunt hastis destituti.* Verum etiam hanc rationem admodum contortam esse haud facile quisquam neget: quare nescio, an αὐτῶν in αὐτίκ' mutandum sit vs. 3, ut Hermannus, Meinekius, alii voluerunt, θηρώμενοι scribendum sit. — Cum hoc loco dignissimum est quod conferatur Eurip. fragm. 746.

II. (11.)

Athen. XV. p. 676. E. Ἔτι τούτων λεγομένων ἐπεισῆλθον παῖδες στεφάνους φέροντες τῶν ἀκμαζόντων κατὰ τοὺς καιρούς. καὶ ὁ Μυρτίλος, λέγε καλέ, εἶπεν, Οὐλπιανέ, στεφάνων ὀνόματα. οἱ γὰρ παῖδες κατὰ τὸν Χαιρήμονος Κένταυρον

Στεφάνους ἑτοιμάζουσιν, οὓς εὐφημίας
κήρυκας εὐχαὶ προὐβάλοντο δαιμόνων.

Vs. 2. libri προὐβάλλοντο, quod Canter. correxit. De dictione εὐφημίας κήρυκες vide ad fragm. 5.

M I N Y A I.

I. (12.)

Athen. XIII. p. 608. F. ἐν δὲ Μινύαις

Πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν
ἄκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου.

In his versibus primum mirum est, quod ὀπώρα non Διονύσου, sed Κύπριδος dicitur, praecipue quum de uvis sermo sit; deinde quid sibi velit χρόνου, intelligi nequit. Nec quidquam valent, quae Bartsch. l. c. p. 38 ad utramque scripturam tuendam atque explicandam attulit. Nam quis credat, quod ille ait, ὀπώραν Κύπριδος eadem ratione, qua Euripides (Bacch. 772.) scripserit: οἶνον δὲ μηκέτ' ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις· accipiendam, χρόνου autem simpliciter de tempore progrediente positum esse?! Auctumnus quum ea anni pars sit, qua fructus partim maturescunt partim iam percipiuntur, simul vero arbores frondibus spoliantur, facile verba ὀπώραν Κύπριδος duplici ratione accipi posse intelligitur, nimirum de iis hominibus, qui amori maturescunt vel maturi sunt, et de iis, qui amare desinunt. Id solus, quod sciam, perspexit Meinek. (Exercit. Philol. in Athen. I. p. 43.) nihil mutandum esse, sed describi dicens puellas amoribus maturescentes, quas poeta notissima imagine uvis assimilaverit purpureum colorem ducentibus. Atqui hac interpretatione nec explicatur χρόνου nec intelligitur, cur poeta, si de virginibus verba fecerit, ista potissimum imagine usus sit. Χρόνου autem pro χρόνῳ de *progrediente tempore* (cf. Eurip. Fragm. 45. 627. Theodect. Fgm. 16. vs. 2. Fgm. 17. vs. 4.), quod quibusdam in mentem venit, dictum esse, nemo opinor serio affirmabit. Atque etiam si χρόνῳ corrigatur, quid ad sententiam lucremur, non dispicio, quum illud additamentum admodum languidum sit. Quamobrem corruptelam sive in Κύπριδος sive in χρόνου sive in utroque latere suspicor. Quam detexisse ac sustulisse sibi visus est G. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1843. p. 636.) scribendo: πολλὴν ὀπώραν κυκλάδος εἰσορᾶν παρῆν ἄκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χρόνου. Mihi vero ad Pind. Nem. V. 10. οὔπω γέννυσι φαίνων τέρειναν ματέρ' οἰνάνθας ὀπώραν. respicienti Chaeremo simile quid dixisse locusque ita reconcinnandus videtur:

πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν
ἄκραισι περκάζουσαν οἰνάνθαις χροός.

Sermo est de adolescentibus, qui, quum iam multa lanugine obteguntur, amori maturescunt. Haud inepte vero et Chaeremonis dicendi generi satis convenienter (de quo cf. Bartsch. p. 31. sq.) lanugo dicitur οἰνάνθη χροός. Ac facile χρόνου pro χροός legi poterat, si quidem aut tota vox aut certe syllaba finalis per compendium scripta erat: nam sexcenties syllabae ος et ου inter se commutatae sunt. cf. Bast. comment. palaeogr. p. 771. 772. 774. 918. 927.

ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑΣ.

I. (13.)

Athen. XIII. p. 608. E. περὶ δὲ ῥόδων ἐν Ὀδυσσεῖ φησιν οὕτως

Κόμαισιν ὡρῶν σώματ' εὐανθῆ ῥόδα
εἶχον, τιθήνημ' ἔαρος ἐκπρεπέστατον.

cf. Eustath. ad Od. p. 1658, 57. *ἰδίως δὲ (Χαιρήμων ἐκάλεσε) τὰ ῥόδα ὀξυφεγγῆ* (fgm. 8.) *καὶ ἔαρος τιθηνήματα.* — Qua ratione rosae *ὡρῶν σώματα* dici queant, haud facile explores: nam quod Bartsch. p. 39. cum hac dictione contulit Chaeremonis ipsius (fgm. 18.) *ποταμοῖ σῶμα* longe diversum est. Iure igitur viri docti sub isto *σώματ'* aliud quoddam latere suspicati sunt. Dalecamp. coniecit: *ὡρῶν σήματ'* i. e. *vernae tempestatis indicium.* Iacobs. Animadv. ad Athen. p. 326 *στέμματ'* vel *σχήματ'* maluit, Ferd. Steinacker. apud Erfurdt. *ζώματ'* (sic), ipse olim in *Ὡρῶν ὄμματα* vel *θαύματα* vel *θρέμματα* inclid, nunc autem Dalecampii amplector coniecturam, nisi quod *Ὡρῶν σήματ'* scribi idque de *Horarum insignibus* intelligi malo. Nam ea ratione, qua Dalecampius verba accepit, tautologia ferme intolerabilis exoritur.

II. (14.)

Athen. (XIII. p. 562. E. F.) locis aliquot ex Alexidis Phaedro, ex Eubuli vel Ararotis Campylione, denique iterum ex Alexidis Apocoptomeno allatis, quibus de Amoris natura deque falsa pictorum ratione, qua eum alatum fingere consueverint, exponitur, ita pergit: *Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων τοῖς τρόποις κεράννυσθαι, οὕτως καὶ τὸν Ἔρωτα· ὃς μετριάζων μέν ἐστιν εὔχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ διαταράττων χαλεπώτατος. διόπερ ὁ ποιητὴς οὗτος οὐ κακῶς αὐτοῦ τὰς δυνάμεις διαιρῶν φησι „Δίδυμα γὰρ τόξα αὐτὸν ἐντείνεσθαι χαρίτων, τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι τύχᾳ, τὸ δ' ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς." ὁ δ' αὐτὸς οὗτος ποιητὴς καὶ περὶ τῶν ἐρώντων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τραυματίᾳ φησὶν οὕτως·*

Τίς οὐχὶ φήσει τοὺς ἐρῶντας ζῆν μόνους;
ἔδει γε πρῶτον μὲν στρατευτικωτάτους
εἶναι, πονεῖν τε δυναμένους τοῖς σώμασι
μάλιστα, προσεδρεύειν τ' ἀρίστους τῷ πόθῳ,
ποιητικούς, ἰταμούς, προθύμους, εὐπόρους,
ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας, ἀθλιωτάτους.

Sequuntur Theophili aliorumque poetarum comicorum de amoribus sententiae. — In versibus autem, quos exhibuimus, et anapaestorum (vs. 5. 6.) et spondeorum (vs. 1. 3. 4. 5.) in pede quinto (canoni Porsoniano adversantium) usus eo magis offendunt, quum Chaeremo in metris adhibendis minime negligens esse consueverit. Neque eos, quod in alios quosdam cadere videtur, e dramate satyrico petitos esse statuere nobis licet, quia [*Ὀδυσσεὺς*] *Τραυματίας* nullo pacto fabula satyrica esse potuit. Quid igitur reliquum est, nisi ut Meinekium (Hist. crit. p. 518.) secuti versus non Chaeremonis, sed Alexidis, cuius *Τραυματίαν* etiam Stob. CXIX, 15. citat, esse statuamus. Quam sententiam id maxime confirmat, quod Athenaei locus mirum in modum perturbatus est. Cf. Hist. crit. trag. Nam, ut alia h. l. omittam, verba *δίδυμα γὰρ τόξα κτλ.*, quae Athen. pariter ad Chaeremonem rettulit, non huius poetae, sed Euripidis ex Iphig.

l. 549. sq. sunt. Negavit id quidem Gruppius (Ariadn. p. 560.) amque fabulam (Iphigeniam Aulidensem) Chaeremoni vindicari uit, sed ad eius opinionem nemo opinor post ea accedet, quae tra eum *Henr. Bartschius* (de Euripide, Iphigeniae Aulidensis tore. Vratisl. 1837.) disputavit. Multo rectius igitur Meinekii tentiam, Athenaeum Theophrasti locum, in quo Chaeremonis et ripidis versus loco, si forte, distincti citarentur, negligentius exipsisse totamque illam Theophrasti eclogam reliquis iam peruptis postliminii loco adiecisse dicentis probabimus. Ita igitur bis ὁ δ' αὐτὸς ποιητὴς Alexis significatur, cuius ex Apocoptomeno gmentum proxime ante Theophrasti locum praecedit. — Vs. 2. e correxit Meinek. Hist. crit. com. p. 519. et Poet. com. III. 490. εἰ δεῖ γε. κτλ. Grot. στρατηγικωτάτους. — Vs. 5. sq. Iacobs. erc. crit. I. p. 213. eleganter: εὐ πόρους ἐν τοῖς ἀπόροις βλέποντας, ιμωτάτους κτλ. Meinek. ἀθλικωτάτους, Meier. in Ephemerid. Has. εὐπόρως, Emperius in Museo Rhen. (ed. Welck. et Naek.) I, p. 461. εὐπόρους ἐν τοῖς ἀπόροις, βλέποντας ἐν ἀλαωτάτοις. Grot. ἐν ἀπόροις βλέπειν ἀθρητικωτάτους. —

Ο Ι Ν Ε Υ Σ.

I. (15.)

Athen. XIII. p. 608. A. sq. καὶ ὑμῖν δὲ, ὦ ἑταῖροι, λέγω ὅτι οὐδέν ν ὀφθαλμῶν οὕτως εὐφραντικὸν ὡς γυναικὸς κάλλος. ὁ γοῦν τοῦ τραγι- Χαιρήμονος Οἰνεὺς περὶ παρθένων τινῶν διηγούμενος ὧν ἐθεᾶτό φηἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι·

Ἔκειτο γὰρ ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος·
τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστερὰν
ἔλυσε· γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν
ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηύγει σκιᾶς.
ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας,
ἄλλη προσαμπέχουσα θῆλυν αὐχένα,
ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
ἔφαινε μηρὸν, κἀξεπεσφραγίζετο
ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως.
ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι,
ἴων τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ
κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
πέπλων οἰκίας εἴδωλον εἰσομόργνυται.
Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
λειμῶσι μαλάκοις ἐξέτεινεν αὐχένας.

Ἐπικατάφορος δὲ ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ ἐπὶ τὰ ἄνθη ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ φησί (sequitur fragm. 1.) — Quicunque hos et eos, qui sequuntur, ex Alphesiboea versus opinione non praeiudicata circumspexerit, haud dubie mirabitur, quod inde a vs. 1 usque ad 11 virgines, inde a vs. 12 vero usque ad 17 flores describuntur; contra in illis (ex Alphesiboea) versibus, quibus Chaeremo florum descriptione excelluisse dicitur, florum ne verbo quidem mentio facta est, sed iterum corpora pulchritudine eximia depinguntur. Hinc Athenaei verba aliquantum perturbationis experta esse facile intelligitur, et dubitari vix potest, quin probanda sit sententia, quam primus Weston. ad Hermesian. p. 49. ac post eum plures amplexi sunt, versus errore nunc ad Alphesiboeam relatos antecedenti fragmento (ex Oeneo) post vs. 11 subiungendos esse. Difficilior autem de reliquis versibus (12—17) est quaestio. Quum enim Alphesiboea propter flores in ea commemoratos citetur, facile suspicio exoriri potest, vs. 12—17 eos esse versus, quos Athenaeus ex Alphesiboea attulerit, (in qua sententia ipse olim fui), ut statuendum sit, in codicibus Athenaei versus ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον — — ἐξέτεινεν αὐχένας et versus καὶ σώματος — — φορούμενοι mutuo loca mutasse. At cavendum est, ne hac speciosa ratione fallamur: cui duae res obstare videntur. Primum enim mirum est, quod etiam in illis versibus poeta de mulieribus loquitur: dicit enim ὑπνώμεναι vel quidquid sub ea voce latet; deinde ex Athenaei verbis: ἐπικατάφορος δὲ ὢν κτλ. concludi potest, etiam in fragmento ex Oeneo allato florum mentionem iniectam fuisse. Cur dixisset Athenaeus, Chaeremonem etiam in *floribus* describendis insignem fuisse, nisi *florum* in Oenei fragmento commemoratio id in mentem ei revocasset? Seiungi igitur vs. 12 sq. ab Oenei fragmento non poterunt. Neque tamen a loco suo removendi, sed post vs. ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐντρύφων φορούμενοι addendi sunt, id quod G. Hermanni causa moneo, qui nuper (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Stud. 1843. p. 636.) offensioni esse dixit, quod primo virgines iacuisse (vs. 1. ἔκειτο κτλ.), postea vero easdem humi procubuisse (vs. 12. ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον) narretur, quique hanc ob caussam vs. 12—17 omisso vs. 16 ante vs. 1 collocavit. Vix autem vir clarissimus eam sententiam protulisset, si verba (vs. 3.) τῆς δ' αὖ χορεία κτλ. meminisset, quum inde tantummodo illam virginem, de qua vs. 1. sermo fuerit, iacuisse appareat. Nec probabilior est alia ratio, quam Hermannus ibidem proposuit. Quum enim vs. 16. Πέρσης δὲ κτλ. cum antecedentibus non cohaereat, errore eum huc translatum esse, locum vero suum in exordio fragmenti ex Alphesiboea citati olim habuisse statuit, quod sic refingendum sit:

> *Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος*
> *εἰς ὄμματος μὲν ὄψιν ἀντηυγάζετο*
> *στίλβοντα λευκοχρώματ' ἄρθρα διαπρεπῆ.*

At equidem dubito, num Πέρσης pro Περσικὸς scribi possit; nec intelligo, quo modo de aliquo flore atque imprimis de amaraco dici queat: ἀντηυγάζετο στίλβοντα λευκοχρώματ' ἄρθρα διαπρεπῆ; deinde

Hermannus dixisset vellem, quo abruptis versibus *καὶ σώματος — διαπρεπῆ* reliqui versus *αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν — — ἐνετρύφων σύμενοι* pertineant. Accedit, quod vs. *λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινον* Herm.) *αὐχένας* post versus *ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον — εἰσωμόργνυντο* ıodum languidus foret. Quam ob rem nescio an probabilior sit ebelii (Satyr. Gr. Fragm. p. 82.) sententia ex Alphesiboea nihil vatum esse dicentis praeter hos versus:

Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένας

mquam etiam in his *Πέρσης* offendit. Quae coniectura bene eo num confirmatur, quod *ἐκτρέφεσθαι* de liberis proprie dictum c translatum legitur ad flores, abs quo non divérsum est illud, d proximis observavit Athenaeus, eundem poetam flores dixisse ıs *τέκνα* (fgm. 9.), *λειμῶνος τέκνα* (fgm. 10.), hederam *ἐνιαυτοῦ* ϑα (fgm. 4.); deinde eo, quod omnes loci, quos florum caussa ıenaeus affert, brevissimi sunt. — Quae quum ita se habeant, to- ı Athenaei locum equidem sic refingendum atque emendandum e existimo:

Ἐκεῖτο δ' ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος.
τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστερὰν
ἕλισσε, γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν
ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηύγει σκιᾶς.
ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας
ἄλλης προσαμπέχουσα θῆλυν αὐχένα·
ἡ δ' ἐκραγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
ἔφαινε μηρὸν, κἀξαπεσφράγιζετο
ὥρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως.
καὶ σῶμα κόσμον ὄψιν εἰς ηὐγάζετο
στίλβοντα λευκῷ χρωτί [τ' εὖ] διαπρεπῆ·
αἰδὼς δ' ἐπερρύθμιζεν ἠπιώτατον
ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι.
κόμαι δὲ κηροχρῶτες ὡς ἀγάλματος
αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι
ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμενοι·
ὕπνῳ μὲν αἵδ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι,
ἴων τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ
κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσματα
πέπλων σκιᾶς εἴδωλον εἰσωμόργνυτο.

καταφορος δὲ ὢν ὁ ποιητὴς οὗτος καὶ ἐπὶ τὰ ἄνθη ἐν Ἀλφεσιβοίᾳ φησί·

Ἔρσαις δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινον αὐχένας.

Nunc de singulis videamus. — Vs. 1. pro γάρ, quod in omnibus libris est, δ' restituit Iacobs. Exercit. crit. I. p. 23.

Vs. 3. λαγὼν Hermanno (ad Eur. Hec. ed. pr. p. 128.) et Welckero non corporis partem, sed vestem significare videtur, sive πτέρυξ sive scissura intelligatur, quemadmodum sit apud Hesych. λαγόνες, σχίσμα γῆς. At eius usus exemplum attulissent exposuissentque vellem, quid sit (λαγὼν ἀριστερὰ) *sinistra vestis*. Si autem λαγὼν hoc loco, ut omnibus aliis (cf. Eur. Hec. 559. etc.), corporis partem, coxam vel ilia significat, facile apparet, ἔλυσε ferri non posse, quod etiam propter praegressum λελυμένης displicet. Cuius in locum εἷλισσε (εἵλισσε) substituendum esse docet χορεία. Sententia enim haec est: *Alius contra (virginis) saltatio sinistrum latus circumagebat (ut ab omnibus conspici posset) eiusque nudati sideribus vivam imaginem ostendebat* etc. Pro γυμνῆς δ' nescio an corrigendum sit γυμνῆς τ', nam valde offendit illud δ' ter positum. Ceterum χορεία praeclara emendatio est Casauboni; optimi libri (Marc. Laur.) enim habent χορείας, reliqui χορίας. Genitivum autem ex praegresso τῆς originem duxisse apertum est.

Vs. 6. in codd. est ἀνταύγει (Pal. ἀνταυγεῖ) quod Schweigh. correxit. De sententia egregie monuit Hermannus, colorem lateris hoc magis candentem dici, quo magis is opposita umbra eminuerit. Verbis μέλαινα σκιὰ autem nox significatur, ut e vss. 1. (σεληνόφως) et 4. (αἰθέρος θεάμασιν) liquet. Cum dictione ἔργον σκιᾶς Bartsch. haud inepte comparavit Ionis fragm. 1. vs. 3.

Vs. 7. ad verba καλλίχειρας ὠλένας contulit Porso (Praef. ad Eur. Hec. p. XXXVI.) Eur. Hippol. 201. εὐπήχεις χεῖρες. Adde Bacch. 1204. λευκοπήχεσι χειρῶν ἀκμαῖσι. Similia congessit etiam Meinek. ad Menandr. p. 187.

Vs. 8. male editum est ἄλλη, quum in optimo cod. Marc. esset ἄλλης, quod insuper sententiae nexu requiritur. Poeta enim dicit, aliam virginem pulchra brachia nudasse alius cervici ea circumdantem. Hinc inutilem esse Emperii (in Zimmermanni Diar. Antiqu. Stud. a. 1838. p. 817.) emendationem προσαμπέσσουσα facile intelligitur. Ipse tamen pro προσαμπέχουσα malim προσαμφέπουσα, nam ἀμπέχειν, quod sciam, semper significat: *in se, circum se habere, cingi, circumdari*, neque vero *cingere, circumdare*, quamquam ἀμπίσχειν (= ἀμπέχειν) ita usurpatum esse me non fugit. cf. Aristoph. Vesp. 1153. Lys. 1156. Eur. Ion. 1159. Scribi igitur etiam possit προσαμπίσχουσα.

Vs. 9. in libris est η δὲ κλαγέντων (Laur. ἡ δ' ἔκλαγε τῶν), quod Casaub. probabiliter in ἡ δ' ἐκραγέντων mutavit. χλανιδίων ex optimis codd. Marc. Laur. Schweighaeus. dedit, quum in reliquis χλανιδίων esset.

Vs. 10. Libri habent: κἀξεπεσφράγιζετο, quod Westonus l. c. sic interpretatus est: „*Harum formarum notam, quasi sigillo, amor impressit, sed sine spe. Species autem corporis, quam admirabar, omnibus numeris absoluta, festivissima erat.*" Quam interpretationem Bartschius haud quaquam probare debebat: nam qua ratione ea e verbis graecis elici queat haud facile est ad perspiciendum. Longe

melius H. Grotius sententiam sic expressit: „*arridente Gratia mihi se imprimebat spem non adducens Amor.*“ Verum autem pro sagacitate sua vidit G. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Stud. a. 1843. p. 637.) corrigens κἀξαπεσφραγίζετο, ut sententia esset: *resignabatur cupido arridentis gratiae sine spe* (h. e. *es wurde die Begierde nach dem entgegenlächelnden Liebreiz ohne Hoffnung für den Beschauer entsiegelt, entfesselt.*) Verba χωρὶς ἐλπίδων ad spectatorem pertinere, cui non sperandum fuerit, se ista pulchritudine fructurum esse, vix est quod moneam.

Vs. 11—18 iam supra (ad fragm. 1.) tractavimus.

Vs. 19. in libris est ὑπτώμεναι — ἐλενίων (Pal. ὑπτωμέναι) unde Lobeck. ad Phryn. p. 682 effinxit ὑπνώμεναι, quod viri docti probarunt. Sed et vox ὑπνώμεναι ipsa dubitationem movet et constructio durissima ὑπνώμεναι δ' ἔπιπτον offendit. Vide igitur ne lenissima mutatione scribendum sit: ὕπνῳ μὲν αἶδ' ἔπιπτον κτλ. cf. Aesch. Eum. 68. ὕπνῳ πεσοῦσαι δ' αἱ κατάπτυστοι κόραι κτλ. Soph. Trach. 594. ὡς σκότῳ, κἂν αἰσχρὰ πράσσῃς, οὔποτ' αἰσχύνῃ πεσεῖ. El. 421. ἐμοὶ πιθέσθαι μηδ' ἀβουλίᾳ πεσεῖν. etc.

Vs. 20. συγκλῶσαι significat: *confringentes, colligentes.* cf. Plat. Theaet. p. 173. A. Cod. Pal. habet συγκῶσαι. Grot. Exc. p. 847. male correxit συλῶσαι.

Vs. 22. In codd. est οἰκίας, quod Grot. l. c. contra metrum in ἴσῖς, Casaubonus rectius in σκιᾶς mutavit. Σκιᾶς εἴδωλον habet etiam Sophocl. in Tyrone apud Ael. H. A. II, 10. σπασθεῖσα δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν ἴδῃ σκιᾶς εἴδωλον αὐγασθεὶς ὑπὸ κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης κτλ. Pro εἰσομόργνυνται, quod in libris est, Hermanno l. c. auctore scripsi εἰσωμόργνυντο. —

In altero fragmento, quod ad Alphesiboeam rettulimus, Πέρσης ferri vix potest, nam nec Πέρσης dici pro Περσικὸς potuisse credibile est nec aliunde Persicus amaracus innotuit. Recepimus igitur Lobeckii (Aglaoph. p. 839.) correctionem ἕρσαις, in quam etiam Bergkius (collat. Hom. Od. XIII, 245.) et Emperius inciderunt, praeterquam quod hi ἕρσῃ maluerunt; nam desideratur etiam ad ἐκτραφεὶς aliquid, quo amaracus nutritus sit. — Vs. 2. in codd. est: λειμῶσι μαλθακοῖσιν ἐξέτεινον αὐχένας. Grot. Exc. p. 847. correxit λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένα, in margine ἐξέτεινεν Scaligeri emendationem esse monens. Hermann. ad Hec. l. c. olim dedit: θαλεροῖς — — μαλακοὺς, et ἐκτείνειν αὐχένας significare dixit *moribundum se porrigere,* lectores ablegans ad Gatak. ad M. Antonin. IV, 3. p. 93. et Soph. OR. 153., nuper autem sententiam mutavit. (Vide supra et ad fragm. 1.) Grotii correctio quin accipienda sit, propter metrum dubium esse nequit; sed ἐξέτεινον ut in ἐξέτεινεν immutetur, vix necessarium videtur, quum de toto amaraci genere sermo sit et pluralis αὐχένας sequatur. Certe si ἐξέτεινεν scribitur, etiam αὐχένα pro αὐχένας cum Grotio restituendum erit.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (16.)

Athen. II. p. 35. D. *Χαιρήμων δὲ ὁ τραγῳδὸς παρασκευάζειν φησὶ τὸν οἶνον τοῖς χρωμένοις γέλωτα, σοφίαν, εὐμάθειαν, εὐβουλίαν.* Inde Grot. Exc. p. 849. hos effinxit versus:

Τοῖς χρωμένοις οἶνος παρασκευάζεται
γέλωτα, σοφίαν, εὐμαθίαν, εὐβουλίαν.

Sed vs. 1 caesura caret, in altero autem maior est metrorum negligentia, quam ut eos ita a Chaeremone compositos fuisse statui possit. Recte igitur Meinekius monuisse videtur, Athenaeum non verba, sed sententiam Chaeremonis tradidisse.

II. (17.)

Aristot. Problem. III, 16, 23. *ἢ ὥσπερ Χαιρήμων εἶπε·*

Τῶν χρωμένων γὰρ τοῖς τρόποις κεράννυται.

Ad eundem locum respexerunt Plut. de Pyth. orac. 23. p. 406. B. *ὁ μὲν γὰρ οἶνος, ὡς ἔλεγε Χαιρήμων, τοῖς τρόποις κεράννυται τῶν πινόντων.* Athen. XIII. p. 562. E. (vide fragm. 14. init.) Grammat. in Cram. Anecd. Gr. Paris. I. p. 167. *ἄρ' οὐ μόνον ὁ οἶνος γίνεται τοῖς τρόποις τῶν χρωμένων, ἀλλὰ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα κτλ.* — Versus e Dionyso petitus esse videtur.

III. (18.)

Athen. II. p. 43. C. *τὸ ὕδωρ ποταμοῦ σῶμά φησί που Εὔβουλος ὁ κωμῳδιοποιὸς εἰρηκέναι Χαιρήμονα τὸν τραγικόν·*

Ἐπεὶ δὲ σηκῶν περιβολὰς ἠμείψαμεν
ὕδωρ τε, ποταμοῦ σῶμα, διεπεράσαμεν.

καὶ ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ἐξ ὑδάτων ἄρδεται. cf. Eustath. ad Od. p. 1545, 43. sq. *τὸ δὲ ἐς ποταμοῦ προχοὰς ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ σῶμα τοῦ ποταμοῦ — ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον τὸ „Ἐπεὶ δὲ σηκῶν κτλ.,“ ὃ δὴ Χαιρήμονος εἶναι λέγεται τοῦ τραγικοῦ.* Dindorf. ad Athenaei verba adnotavit: „Perturbavit haec epitome. Athenaeus haec voluit, opinor, aquam *ποταμοῦ σῶμα* dixisse Chaeremonem, *Ἐπεὶ* — —. Tum pergit: *καὶ Εὔβουλος· Ἡμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται*: nam *ἐξ* delendum vidit Schweigh.“ Sed cur hoc statuamus, iustam non video caussam. Multo probabilius Meinekius (Hist. crit. com. p. 357. et Poet. com. III. p. 266.) duo priores versus Chaeremonis esse, Eubuli locum vero, in quo poeta ipsum illud *ποταμοῦ σῶμα* risisset, excidisse statuit, nisi forte cuiquam, ut mihi, veri similior videtur Friebelii (Poet. Satyr. Fragm. p. 94.) sententia Eubulum iussisse dicentis tragicum poetam sua proferre ipsum ridicula. Ceterum quid Eubulus in Chaeremonis verbis irriserit, non satis perspexit Casaubonus haec scribens: „sicut Aeschylum videmus dare Aristophani

poenas, quod δὶς ταὐτὸν εἶπε (Ran. 1154. sq.), sic Chaeremonem Eubulo; nam vel ὕδωρ dixisse vel ποταμοῦ σῶμα ad sententiam satis erat; non satis ad versum: hanc igitur metri στοιβὴν sive tibicinem irridet comicus." Manifesto enim Eubulus, ut Friebel. et Bartsch. ll. cc. intellexerunt, ludicram illam artem arcessitis translationibus rem levissimam adornandi castigat, cuius rei exempla etiam alia Chaeremonis fragmenta suppeditant. Haud apte vero Bartsch. cum dictione ποταμοῦ σῶμα contulit dictionem aperte depravatam (cf. fgm. 13.) ὡρῶν σώματα. Nam etiam si Aristoteles dixit (Rhet. I, 1, 3) σῶμα τῆς πίστεως et (Meteor. II, 4.) σῶμα τοῦ ἀνέμου, Strabo (XVII. p. 786. B.) σῶμα τοῦ Νείλου. Callistr. Stat. c. 14. p. 162, 10. Iac. τὸ σῶμα τῆς θαλάσσης. quae exempla Bartschius ipse longe diversa esse intellexit, tamen non video, quo modo huc referri possit dictio ὡρῶν σώματα. — Tertium versum χἠμῶν δὲ πᾶσα δύναμις ὑδάτων ἄρδεται, utcunque de eius auctore statuatur, nemo opinor cum antecedentibus coniunget.

IV. (19.)

Theophr. Hist. Plant. V, 9, 5. Ἐκ δὲ τῆς ἰδίας φύσεως ὁ φοίνιξ, ὃν δὴ καὶ μάλιστά τινες ὑπειλήφασι δύσκαπνον· ὅθεν καὶ Χαιρήμων ἐποίησε·

Τοῦ δὲ δυσκαπνωτάτου
φοινίκος ἐκ γῆς ῥιζοφοιτήτους φλέβας.

Quod in libris est δυσκαπνοτάτου, iam Scaliger correxit, eamque correctionem similia confirmant, quae Porso congessit ad Eurip. Phoen. 1367.

V. (20.)

Stob. Floril. III, 17. c. lem. Χαιρήμονος.

Οὐχ ὡς νομίζεις τὸ φρονεῖν εἶπας κακῶς.
Τό τοι κράτιστον πανταχοῦ τιμητέον.
Ὁ γὰρ φρονῶν εὖ πάντα συλλαβὼν ἔχει.

In optimo cod. Paris. A tantummodo vs. 3 cum lem. Χαιρήμονος legitur. Gaisfordio singuli versus singula fragmenta esse videntur, sed eos haud quaquam disiungendos esse inde apparet, quod vs. 2 per se solus in titulo (Stobaei) περὶ φρονήσεως locum habere non potuisset. Quod iam Grotius intellexisse videtur, in eo autem falsus est, quod omnes coniunctos ita edidit, ut responsionem ad alterius cuiusdam verba contineant, qui quasi prudentiae obtrectaturus laudaverit id, quod validissimum sit, cuius verba vero is, qui loquatur, in prudentiae laudem traxerit. Manifesto enim, ut egregie monuit God. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. Schol. a. 1843. p. 638.), duo inter se colloquuntur, quorum alteri vs. 1 et 3, alteri vs. 2 assignandus est. Minus autem necessarium mihi videtur, ut vs. 1., quod idem vir clarissimus iussit, τό γε φρονεῖν scribatur; nam et saepius brevis vocalis ante φρ producitur (cf. Aesch. Pers. 779. Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς ὢν νέος νέα φρονεῖ. Soph. Ai.

1099. οὐ σμικρὰ φρονεῖν. Eur. Fragm. 531. vs. 8. ὡς ἐλαφρίζον Similia exempla collegerunt Porso ad Eurip. Or. 64. Erfurd Soph. l. c. OT. 639. Wellauer. Comment. Aeschyl. p. 34. Fr Poet. Satyr. p. 90.) et sententiae vis omissa particula haud qua infringitur.

VI. (21.)

Stob. IV, 14. Arsen. Viol. p. 482. c. l. Χαιρήμονος.

Οὐ ζῶσιν οἵ τι μὴ συνιέντες σοφόν.

VII. (22.)

Stob. IV, 15. c. l. τοῦ αὐτοῦ.

Πρὶν γὰρ φρονεῖν εὖ, καταφρονεῖν ἐπίστασαι.
Οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν.
σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ.

Sic dedit Gaisf., sed in optimo cod. Paris. A. vs. 3 ante vs. gitur, vs. 2 plane deest. Praeterea (vs. 1.) εὖ, ut Gesner. in gine adnotavit, in libris non extat, idemque quinque codd. au tate a Schowio omissum est. Ac facile intelligitur, eam vo ab aliquo insertam esse, qui produci α ante φρ posse nesci (Vide quae supra ad fragm. 20 monuimus.) Quemadmodum codices secuti εὖ omittimus, ita in collocandis versibus ab o codicis auctoritate recedendi iusta non adest causa. Versu se igitur praemisso, quamvis in Paris. A. desit (— is enim codex tos versus omisit. cf. fgm. 20. —) versum 3 ac postremo vers paullo correctiorem collocabimus, ut totus locus ita se habeat:

Οὐ χρὴ ποδώκη τὸν τρόπον λίαν φορεῖν,
σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς εὖ βεβουλεῦσθαι δοκεῖ.
πρὶν γὰρ φρονεῖν, καὶ τὸ φρονεῖν ἐπίστασο.

Nam quid hoc loco sibi velit καταφρονεῖν, equidem non possum spicere. Poeta, ni egregie fallor, hoc dicere voluit: *Priusquam pias (aliisque consilia des), etiam sapere scias.* G. Hermanni tentiam, qui (Diss. de Aesch. Myrmid. Nereid. Phryg. p. 22.) sus οὐ χρὴ — — δοκεῖ Aeschylo vindicavit, redarguit Welck. T Gr. p. 1093. not. 21.

VIII. (23.)

Stob. XII, 15. c. lem. Χαιρήμονος.

Ψευδῆ δὲ τοῖς ἐσθλοῖσιν οὐ πρέπει λέγειν.

IX. (24.)

Stob. XX, 15. c. l. Χαιρήμονος.

Ἡγοῦ δ' ἐν ὀργῇ πάντα γίγνεσθαι κακά.

ot. servavit vulgatam scripturam ὡς οἶδ' pro ἡγοῦ δ', quamquam is cod. N. favebat alteri ἡγοῦ δ'. Eandem confirmant Gesneri urgo, codd. Paris. A. B. et unus Schowii; in reliquis ἧς οἶδ' leur. Ad sententiam cf. fragm. sq. et Eurip. Fragm. 31. 250.

X. (25.)

Stob. XX, 16. c. l. Χαιρήμονος.

Ὀργὴ δὲ πολλοὺς δρᾶν ἀναγκάζει κακά.

l sententiam cf. Eurip. Fragm. 835. πόλλ' ἐστὶν ὀργῆς τῆς ἀπαιδεύ-ν κακά. — Idem versus extat inter Menandr. sentent. monost. 9, sed ibi πολλὰ est pro πολλούς.

XI. (26.)

Stob. XXII, 10. Maximus (in edit. Stob. Aurel. Allobrog. a. 09.) serm. CV. p. 178, 5. Uterque c. l. Χαιρήμονος.

Ὅλως τὸ κρεῖσσον οὐκ ἐᾷ φρονεῖν μέγα.

ot. adnotat: „(Τὸ κρεῖσσον) ita Graeci deum vocant. Est autem ... ex Herodoti Polymnia, οὐ γὰρ ἐᾷ φρονέειν ἄλλον μέγα ἢ ἑωυτόν."

XII. (27.)

Stob. XLVI, 8. c. l. Χαιρήμονος.

Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν τὰς ἁμαρτίας καλῶς
κρίνειν, τὸ δ' εἰκῇ καὶ μετὰ σπουδῆς κακόν.

. 2. vulgo erat κοὐ μετὰ σπ., sed in Paris. A. Voss. est καὶ μετά, od iam Grot. praetulit, quamquam scriptura vulgata minime sentia caret.

XIII. (28.)

Stob. LXVIII, 22. c. l. Χαιρήμονος.

Γυναῖκα θάπτειν κρεῖσσόν ἐστιν, ἢ γαμεῖν.

indem versum exhibent Menandr. sentent. monost. 95. et Orio. . Ritschl. p. V, 8., quem Meinekius, pro *Chaeremonis* nomine *ilemonem* substituendum esse ratus, inter Anonym. poet. comic. gm. (Vol. IV. p. 690. n. 348.) recepit. Quae coniectura haud probabilis est, quum etiam alibi Chaeremonis et Philemonis nona confusa videantur (cf. fgm. 30. 36.); sed habet quoque, quo mmendetur Friebelii sententia (Poet. Satyr. Gr. Fragm. p. 81. rsum e fabula satyrica fluxisse dicentis.

XIV. (29.)

Stob. LXXIX, 25. c. l. Χαιρήμονος.

Γένοιτό μοι τὰς χάριτας ἀποδοῦναι πατρί.

XV. (30.)

Stob. LXXIX, 31. c. l. *Χαιρήμονος.*

Βεβαιοτέραν ἔχε τὴν φιλίαν πρὸς τοὺς γόνεῖς.

Eundem versum sine auctoris nomine Arsen. Viol. p. 140. sic praebet: *Βεβαιοτέραν τὴν φιλίαν ἔχε πρὸς τοὺς γονεῖς.* Sed eum in tragoedia locum habere non potuisse satis superque numerorum negligentia docet, quare admodum probalis est Meinekii (Praef. ad Philem. et Men. p. XI. Hist. crit. com. p. 519.) sententia pro Chaeremonis Philemonis nomen substituendum esse coniicientis.

XVI. (31.)

Stob. LXXXIII, 14. c. l. *Χαιρήμονος.*

Πρὸς υἱὸν ὀργὴν οὐκ ἔχει χρηστὸς πατήρ.

Idem versus extat inter Menandr. sentent. monost. 451 et 701.

XVII. (32.)

Stob. XCI, 11. c. l. *Χαιρήμονος.*

Πλοῦτος δὲ πρὸς μὲν τὰς ὅλας τιμὰς ἰὼν
οὐκ ἔσχεν ὄγκον, ὥστε καὶ δόξης τυχεῖν.
ἀλλ' ἔστι σεμνός, ἐν δὲ [μετα]δόσει βροτῶν
ἡδὺς συνοικεῖν καί τιν' εἰληχὼς χάριν.

God. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1843 p. 638.) primus egregie perspexit, verba *ἀλλ' ἔστι σεμνὸς* sententiam praebare eius plane contrariam, quam poeta exprimere voluerit. Is enim reprehendisse videtur divitias, quae gloriam atque auctoritatem sectantur neque simul benificentia atque liberalitate splendent. Correxit igitur Hermannus: *ἀλλ' ἔστ' ἄσεμνος* ac deleta pone τυχεῖν interpunctione post *ἄσεμνος* interpunxit. Simul verò vs. 1. pro *τὰς ὅλας τιμὰς* scribi iussit: *τὰς ὅλως τιμὰς,* quod minus necessarium esse mihi videtur. In sequentibus autem iure servavit supplementum a Grotio propositum *μεταδόσει,* quum in libris tantummodo *ἐν δὲ δόσει* esset. Gesn. aut *μεταδόσει* aut *ἐν δὲ τῇ δόσει* scribi voluit.

XVIII. (33.)

Stob. CVIII, 4. c. l. *Χαιρήμονος.*

Οὐδεὶς ἐπὶ σμικροῖσι λυπεῖται σοφός.

Ad sententiam cf. Eurip. Fragm. 40. 103. 517.

XIX. (34.)

Stob. CXVI, 25. c. l. *Χαιρήμονος.*

Γέρων γὰρ ὀργῇ πᾶς ὑπηρετεῖν κακός.

Egregie locum interpretatus est Grotius. Vide ad calcem libri.

XX. (35.)

Stob. Ecl. Phys. I, 5, 12. p. 154. ed. Heer. c. l. Χαιρήμονος.

Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ.

[Se]ntentiam explicuit Heerenius: „egestatem ad extrema quoque nos [a]gere posse.“ De locutione χρεία δ' ἀπῴκισται cf. Eurip. Fragm. [9]31. —

XXI. (36.)

Stob. Ecl. I, 7, 15. p. 202. H. c. l. Χαιρήμονος (in cod. August.)

Ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη,
οὐδεὶς δὲ νικᾷ μὴ θελούσης τῆς τύχης.

[V]s. 2. Meinek. ad Menandr. p. 357. et Poet. com. IV. p. 39. pro[p]ter canonem Porsonianum correxit: μὴ θελησάσης τύχης, nisi fortuna [vol]uerit, sed vide quae de illo monuimus ad Inc. Trag. Fragm. XLV. - Vs. 1. annexus versibus quibusdam legitur, quos Auctor Compar. [M]enandr. et Philem. p. 357. ed. Rutgers. Philemoni assignavit:

Μή
λύπει σεαυτὸν, τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι,
ὅταν ποτ' ἀνθρώποισιν ἡ τύχη γελᾷ,
πάντων ἀφορμὴ τῶν καλῶν εὑρίσκεται·
ὅταν δὲ δυστυχῇ τις, οὐδ' εὐφραίνεται.
ἅπαντα νικᾷ καὶ μεταστρέφει τύχη.

[S]ed quicunque Comparationem istam Menandri et Philemonis e tra[gi]corum et comicorum poetarum versibus conglutinatam esse memi[n]erit (cf. Meinek. Poet. com. IV. p. 39.) extremum opinor versum [a] reliquis avellere non dubitabit, praecipue quum is non admodum [ap]te cum illis cohaereat. Attamen statui etiam potest, si quidem [P]hilemonis et Chaeremonis nomina confusa sunt (cf. fragm. 28. 30.), [to]tum locum, cui ex Stobaeo etiam versus οὐδεὶς δὲ νικᾷ κτλ. adii[ci]endus sit, non Philemonis, sed Chaeremonis esse; quae coniectura [in]de probabilitatis aliquid nanciscitur, quod illi versus potius tragi[cu]m, quam comicum colorem prae se ferunt. cf. Eurip. Fragm. 175. [M]arcin. fragm. 8. e. a. l.

XXII. (37.)

Stob. Ecl. I, 7, 16. p. 202. H. c. l. Χαιρήμονος. (in cod. Vatic.)

Πάντων τύραννος ἡ Τύχη 'στι τῶν θεῶν,
τὰ δ' ἄλλ' ὀνόματα ταῦτα προσκεῖται μάτην,
μόνη διοικεῖν οὖν ἅπαντα βούλεται.

[G]rot. hos vs. Menandro tribuit. In Vatic. est τύχης, in Escurial. [τύ]χ' ἥστιν. in August. τύχη 'στι, ac sic dederat Grot. — Vs. 2. codd. [μ]άταν. — Vs. 3. οὖν e codd. Vat. Aug. addidit Heeren.

XXIII. (38.)

Stob. Ecl. I, 8, 2. p. 212. c. 1. *Χαιρήμονος* (in codd. V. A. E.)

Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Similiter locutus est Eurip. Fragm. 554. 555.

XXIV. (39.)

Stob. Ecl. I, 9, 4. p. 224. H. et I, 9, 32. p. 236. H.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις, ὅτι
οὐκ ἐν χρόνῳ ζητοῦσιν ἐξευρίσκεται.

Chaeremoni Canter. priori loco versus tribuit, cod. Vat. incerta reliquit, codd. Aug. Esc. Antiphanis nomen a sequentibus huc traxerunt. Altero autem loco etiam codd. Vat. Aug. Chaeremonis nomen praebent. — Vs. 2. in Vat. est: *οὐκ ἐν χρόνῳ γε ζητοῦσιν ἐξηύρηται.* — Ad sententiam cf. Soph. OT. 110. Terent. Heaut. IV, 2, 8. *Nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari possiet.*

XXV. (40.)

Stob. Ecl. I, 9, 29. p. 236. H.

Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.

Idem versus inter Menandr. sent. monost. 368 sic legitur: *νόμῳ τὰ πάντα κτλ.* Chaeremoni a Cantero et Grotio tribuitur fortasse propter sequentem locum, in codd. vero lemmate caret.

XXVI. (41.)

Stob. Ecl. I, 9, 30. p. 236. H. c. 1. *Χαιρήμονος* (in codd. V. A. E.)

Σχολῇ βαδίζων ὁ χρόνος ἀφικνοῖτ' ἂν —

In libris est: *ἀφικνεῖται ταν,* pro quo Grot. rescripsit *ἀφικνεῖται τὸ κἀν.* Sed cod. Vatic. praebet *ἀφικνεῖτ' ἂν,* unde Heeren. corrigendum dixit: *ἀφικνεῖτο ἄν.* Iacobs. (Epist. crit. in Stob. Ecl. p. 231.) ad vitandum hiatum probante Welckero scripsit: *ἀφικνεῖθ' ὅμως.* Sed et elisio diphthongi a tragicis aliena est et *α* in *ἀφικνεῖσθαι* corripitur. Facile autem ad supplendum versum *ποτὲ* vel *καλῶς* vel, quod propius ad librorum scripturam *ταν* accedit, *τάχα* adiici posset, nisi e scriptura codicis Vatic. *ἀφικνεῖτ' ἂν,* unde genuinum *ἀφικνοῖτ'* facile elici potest, ut rectissime G. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1843. p. 638.) monuit, consequi videretur vel concludere saltem liceret, post *ἀφικνοῖτ' ἂν* aliam incepisse enunciationem.

XXVII. (42.)

Stob. Ecl. I, 9, 33. p. 238. H.

Χρόνος μαλάσσει πάντα κἀξεργάζεται.

XXVIII. (43.)

Cocondr. περὶ τρόπων. 11. in Walz. Rhet. Gr. VIII. p. 789. et Boissonad. Anecd. Gr. III. p. 297. *Αἴνιγμά ἐστι λέξις ἢ λόγος ἀποκρύπτων τὸ νοούμενον διὰ τὰ ἀνακεχωρηκότα τῶν συμβεβηκότων, οἷόν ἐστι Χαιρήμονος·*

Ἔαρος ἡ νύμφη, τέκνον τι μετὰ θέρους ἐς ὕστερον,
ἐν χειμῶνι δ' οἴχεται σὺν τῷνέμῳ κεκαρμένη.

ecum hic recepimus, quia Chaeremonem, ut Theodectam (cf. Theodect. fragm. 24.), aenigmata tragoediis inseruisse veri simile est. — Boisson. dictam fuisse putat vitem veris coniugem ob florem; aestatis filiam ob fructum, qui nunc maturescat; serius autumno tempe, fieri matrem, vini scilicet; deinde hieme mori vento attonsam.

XXIX. (44.)

Georg. Progymn. 3. in Walz. Rhet. I. p. 553. *Χαιρήμων ἔφη· πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐν μόνῳ τῷ φρονεῖν ἐστιν.* Non multum differt haec sententia ab ea, quam Chaeremo fragmento 20 ac maxime versu 3 expressit, ut fortasse statuendum sit, Georgium illud fragmentum in mente habuisse. Facillime tamen etiam alius senarius Georgii verbis restitui potest:

ἐν τῷ φρονεῖν ἔνεστι (vel *γάρ ἐστι*) *πάντα τἀγαθά.*

Praeterea Grotius Chaeremoni versus quosdam tribuit, quos fert Stob. Ecl. Phys. I, 9, 32. p. 237.

Οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίῳ,
οὐδ' ἂν γένοιτο· πολλὰ ποικίλλει χρόνος
παράδοξα καὶ θαυμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.

Quosque Heeren. trium opt. codd. auctoritate Menandro tribuit. Verum in tertio manifesto κἀν vel τὰν ζώντων τρόποις corrigendum est.

C R A T E S.

1.

Diog. Laert. VI. 98. *γέγραφε καὶ τραγῳδίας, ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα. οἷόν ἐστι κἀκεῖνο·*

Οὐχ εἷς πάτρα μοι πύργος, οὐ μία στέγη,
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμᾶς ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Similes sententias praebent Eurip. Fragm. 765. 866. Aristoph. Plut. 1152. Cic. Tusc. V, 37. Ovid. Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor, Ut volucri, vacuo quidquid in orbe patet.* — Vs. 1. Grot. Exc. p. 451. bene correxit *πάτρα* pro eo, quod Diogenes praebet, *πάτρας*.

2.

Anthol. Gr. I, 27. (Palat. IX, 497.) c. lem. *Κράτητος.*

Ἔρωτα παύει λιμὸς, εἰ δὲ μὴ, χρόνος.
ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπειά σοι τὸ λοιπὸν ἠρτήσθω βρόχος.

Eosdem versus, quos Grot. Exc. p. 451. probabiliter ad Cratetis tragoedias rettulit, praebent etiam Diog. Laert. VI. 86. et Suid. v. *Κράτης*, sed admodum depravate. Pro versu 2 et 3 enim habet Suid. *εἰ δὲ μὴ ταῦτα δύναται βρόχος.* cod. A. *εἰ δὲ μὴ δὲ τούτῳ δύναται χρόνος.* Diog. Laert. *ἐὰν δὲ τούτοις μὴ δύνῃ χρῆσθαι βρόχος.* Praeterea ad eundem locum respexit Clem. Alex. Strom. II, 20, 121 p. 493. P. *οὗτος (Κράτης) ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμὸν, εἰ δὲ μὴ, βρόχον.* — Ad vs. 1. cf. Achaei fragm. 6.

P Y T H O.

Α Γ Η Ν.

1. 2.

Athen. XIII. p. 595. D. sqq. *Μετὰ δὲ τὴν Πυθιονίκης τελευτὴν ὁ* [Ἅρπ]*αλος Γλυκέραν μετεπέμψατο, καὶ ταύτην ἑταίραν, ὡς ὁ Θεόπομπος ἱστο*[ρεῖ]*, φάσκων ἀπειρηκέναι τὸν Ἅρπαλον μὴ στεφανοῦν ἑαυτόν, εἰ μή τις στεφανώσειε καὶ τὴν πόρνην. „Ἔστησε δὲ εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρας ἐν* [Ῥ]*ωσσῷ τῆς Συρίας, οὗπερ καὶ σὲ καὶ αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. παρέδωκέ αὐτῇ κατοικεῖν ἐν τοῖς βασιλείοις τοῖς ἐν Ταρσῷ, καὶ ὁρᾷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ* [προ]*σκυνουμένην καὶ βασίλισσαν προσαγορευομένην καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς* [δεδ]*ωμένην, αἷς πρέπον ἦν τὴν σὴν μητέρα καὶ τὴν σοὶ συνοικοῦσαν.“ συμμαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικὸν δραμάτιον* [γρ]*άψας, ὅπερ ἐδίδαξε Διονυσίων ὄντων ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου τοῦ ποταμοῦ,* [εἴτ]*ε Πύθων ἦν ὁ Καταναῖος ἢ ὁ Βυζάντιος, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς.* **(Eadem fere de auctore dramatis verba leguntur etiam p. 586. D.).** [ἐδιδάχ]*θη δὲ τὸ δρᾶμα ἤδη φυγόντος τοῦ Ἁρπάλου ἐπὶ θάλατταν καὶ ἀπο*[στατήσα]*ντος. καὶ τῆς μὲν Πυθιονίκης ὡς τεθνηκυίας μέμνηται, τῆς δὲ Γλυκέρας* [ὡς ο]*ὔσης παρ᾽ αὐτῷ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις αἰτίας γενομένης τοῦ δωρεὰς λαμ*[βάν]*ειν παρὰ Ἁρπάλου, λέγων ὧδε·*

Ἔστιν δ᾽ ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυχ᾽ ὅδε,
ἐφέτωμ᾽ ἄορνον. οὑξ ἀριστερᾶς δ᾽ ὅδε
πόρνης ὁ κλεινὸς ναός, ὃν δὴ Παλλίδης
τεύξας κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ᾽ αὑτοῦ φυγήν.
ἐνταῦθα δὴ τῶν βαρβάρων τινὲς μάγοι,
ὁρῶντες αὐτὸν παγκάκως διακείμενον,
ἔπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω
τὴν Πυθιονίκης.

[Πα]*λλίδην δ᾽ ἐνταῦθα ἐκάλεσε τὸν Ἅρπαλον. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τῷ κυρίῳ κα-*
[…]*ις αὐτόν φησιν*

Ἐκμαθεῖν δέ σου ποθῶ,
μακρὰν ἀποικῶν κεῖθεν, Ἀτθίδα χθόνα
τίνες τύχαι κατέχουσιν, ἢ πράττουσί τι.
Α. Ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον,
ἱκανὸν ἐδείπνουν· νῦν δὲ τὸν χέδροπα μόνον
καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι, πυροὺς δ᾽ οὐ μάλα.
Β. Καὶ μὴν ἀκούω μυριάδας τὸν Ἅρπαλον
αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάσσονας
σίτου διαπέμψαι καὶ πολίτην γεγονέναι.

A. Γλυκέρας ὁ σῖτος οὗτος ἦν· ἐστὶν δ' ἴσως
αὐτοῖσιν ὀλέθρου κοὐχ ἑταίρας ἀρραβών.

Fragm. 1. vs. 1. in libris est πέφυκεν ὁ δ', quod Schweighaeus. in πέφυκε τόδ' vel πέφυκεν ὧδ' mutari voluit, Dindorf. vero probabilius πέφυχ' ὅδε correxit. — Vs. 2. libri habent ἐφέτωμα ὄρνον, Schweigh. ἐφέτωμ' ἄορνον, quo non multum lucramur; nam nemo adhuc dixit, quid sit ἐφέτωμα. Quare Casaub. correxit αἐτωμα h. e. *summum (aedificii* ac praecipue *templi) fastigium* (cf. Eurip. fragm. 753. Ion. fragm. 3.), et Schweigh. αἐτωμα ἄορνον intelligi posse dixit *de fastigio ita elato, ut avium volatum superet.* In eandem fere emendationem incidit Iacobs. (in Mus. Att. II, 3. p. 178.) sic scribi iubens: — ὁ κάλαμος πέφυχ', ἕλος ἔνθ' αἰέτωμα, κῆξ (imo κἄξ) ἀριστερᾶς ὁδοῦ., in adnott. mss. autem veteris scripturae vestigiis diligentius insistens initio vs. 2. ἐφ' ᾧ αἰέτωμα scriptum maluit. Simul vero l. c. p. 179. templum Veneris Pythionicae ab Harpalo ἐν καλάμοις *(in arundinibus)* exstructum fuisse monuit ad imitationem templi Veneris Samiae, de quo Athen. XIII. p. 572. F., et Veneris Milesiae, de quo Theocr. Id. XXIX, 4. Sed recte Schweighaeus. obstare dixit, quod templum, de quo vs. 3. agitur, ab illo sive ἐφετώματι sive ἀετώματι, quod in arundinibus situm ait poeta, distinguatur et ab alia parte situm statuatur; quo accedit, quod ἀέτωμα per se solum mentione templi ipsius non facta intelligi ac ferri vix potest. Mirum porro esset, si scriptum fuisset ἀέτωμα ἄορνον, quasi in aedificiorum fastigiis aves nidulari solerent; imo ἄορνον illud appositum admonet quemque poterat, ut egregie perspexit Friebel. Satyr. Fragm. p. 114, sermonem esse de arbore admodum alta quidem, sed ab avibus non frequentata ideoque memorabili. Haud temere igitur idem vir doctissimus in corrupto isto ἐφέτωμ' arboris vel arbusti cuiusdam nomen latere suspicatus ac prima quidem litera ε ad antecedentem versum, ubi defuit, relata ex reliquis φετωμ (ΦΕΤΩΜ) haud improbabiliter elicuit φηγὼν (ΦΕΓΩΝ), ἄορνον vero in ἄορνος mutavit. Certe haec coniectura longe ei praestat, quam proposuit Fiorillo, (Observ. in Athen. p. 9.) πέφυχ' ἕδος φάτνωμ' ἄορνον. — Vs. 2. οὐξ recte cod. Marc. ρὐξ Laur. reliqui ἐξ. — Vs. 3. in codd. est λαὸς, quod egregie correxit Casaub. Poetam imitatione expressisse Soph. Electr. vs. 8. sq. iam vidit Schweigh. Παλλίδης, ut Athenaeus ipse adnotavit, Harpalus vocatur, quasi tremoris filius, lepide simul atque acerbe. — Vs. 4. libri habent αὐτοῦ, recte vero Ald. αὐτοῦ. — Vs. 5. pro ἐνταῦθα δὲ et vs. sq. παγκάλως, quod libri omnes praebent, primus Iacobs. l. c. restituit ἐνταῦθα δὴ et παγκάκως. — Vs. 7. in codd. est ἀξιοῦσι, quod in ἄξουσι mutandum esse Casaub. monuit. —

In altero fragmento vs. 1. libri exhibent: ἐκμαθεῖν δέ σου καθ' ἄκραν ἀπ' οἴκων (ἐποίκων Pal.), unde genuinam scripturam coniectura primus elicuit Iacobs. l. c. — Vs. 3. in codd. est: τίνες τύχαι καλοῦσιν, quod, quum aptam sententiam non praebeat, ab aliis aliter correctum est. Iacobs. l. c. dedit: τίνες τ' ἐκεῖ ναίουσιν, deinde in notis mss. τίνες τύχην ἀροῦσιν. Coray: τίνες τύχαι; μέλλουσιν ἢ πράττουσι τι; Schweigh. et ad literarum ductus et ad sententiam accom-

nodatius: τίνες τύχαι κατέχουσιν h. e. *quaenam fortuna teneat Atticam terram?* cf. Soph. OC. 371. φθορὰν οἷα κατέσχε τὸν σὸν ἄθλιον δόμον. Eur. Tr. 556. φονία βοὰ κατεῖχε Περγάμων ἕδρας. Hec. 38. κατέσχ' Ἀχιλλεὺς πᾶν στράτευμ' Ἑλληνικόν. Fragm. 353. vs. 23. πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ. — Vs. 5. Codd. Marc. Laur. habent χεδρώπαν (Laur. χηδρώπαν) ὠμόν. Pal. Ald. χεδρώπαν ἐμόν. Edd. χεδρύπαν ἐμόν. Schweigh. non minus vitiose dedit: χέδρωπ' ὠμόν, quamvis Iacobs. l. c. sat probabiliter correxisset: χέδροπ' αὖ μόνον. Iacobs. vero ipse in ista coniectura non acquievit, sed (Animadv. ad Athen. p. 320.) proposuit: ἔδροπα μόνον, in quod etiam Porso incidit quodque Dindorfio praeeunte recipere non dubitamus. — Vs. 6. cod. Marc. male μάραθων (sic). Sententiam bene explicuit Schweigh.: „quo tempore Athenienses servam se vivere vitam dicebant, (h. e. quo tempore querebantur, imperio Alexandri se esse subiectos), eo tantum coenabant, quantum satis erat; nunc vero (h. e. ex quo se rursus liberos esse autumant, nempe ex quo ab Alexandro defecerunt Harpalumque receperunt) legumen tantum et foeniculum comedunt; tritici item inopia laborant.“ — Vs. 7—11 attulit Athenaeus etiam p. 586. D. De Harpalo cf. Athen. paullo ante XIII. p. 594. E. sq. XIII. p. 586. sq. VI. p. 245. F. — Vs. 8. in omnibus libris est ὁ Ἀγῆνος, altero autem loco tantummodo in optimis Marc. Laur., in reliquis τόνων. Ibidem etiam vitiose legitur ἐλάττονος. Quid Ἀγὴν tamen significare videatur, in Hist. crit. trag. exponemus. — Vs. 9. pro διακέμψαι altero loco in libris est παραπέμψαι. Ibidem vs. sequ. pro ἐστὶν legitur ἔσται, vs. 11 vero pro αὐτοῖσιν est αὐτοῖς. Pro κοὐχ cod. Laur. utroque loco καὶ οὐχ.

M O S C H I O *).

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ.

I. (1.)

Stob. LI, 21. c. lem. Μοσχίωνος ἐκ Θεμιστοκλέους.

καὶ γὰρ ἐν νάπαις βραχεῖ
πολὺς σιδήρῳ κείρεται πεύκης κλάδος·
καὶ βαιὸς ὄχλος μυρίας λόγχης κρατεῖ.

*) De Moschionis vita et fabularum reliquiis ipse peculiari libello disserui 1846. Vratislaviae edito.

Meinekio (Hist. crit. com. p. 523.) probante Welckero (Trag. Gr. p. 1049.) haec verba nuntii esse videntur victoriam Salaminiam referentis, sed nescio, an potius ipsius Themistoclis sint Athenienses ob immensum barbarorum numerum timidos exhortantis. Ad sententiam cf. Eurip. Fragm. 239. 240. Sosith. Fragm. 1.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

I. (2.)

Stob. Ecl. Phys. I, 5, 1. p. 152. ed. Heer. c. l. *Μοσχίωνος Τηλέφου* (in codd. V. A. E.)

Ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη,
Μοῖρα, λιταῖς ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν,
πάντολμ' ἀνάγκη, στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων
ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν.

Vs. 1. nescio an Moschio ante oculos habuerit Eurip. fragm. 13[illegible] vs. 1. — Vs. 2. metrum claudicat. Cui Grot. succurrere studuit scribendo: *Μοῖρ' ὦ λιταῖς κτλ.* probante Porsone ad Eur. Phoen. 16[illegible]. Sed eam emendationem impugnavit Heerenius, primum quia nomina in *ρα* desinentia praeeunte quoque diphthongo producantur, itaque *α* elidi vix possit, deinde quia exclamationis repetitio h. l. ieiuna videatur. Ad illud quod attinet, Heerenium fugit, *Μοῖρα* extremum elisa apud tragicos saepius inveniri, velut apud Aesch. Suppl. 10[illegible] Pers. 102. Ag. 129. 1426. Choeph. 898. Eum. 105. 321. Soph. OC. 1546. OT. 1458. Eur. Phoen. 1611. Inc. Trag. Fragm. CCXIV; altera vero ratio nescio an h. l. plus valeat. Certe eidem etiam Iacobs. Epist. ad Heer. p. 228. tantum tribuit, ut scribi mallet: *λιταῖς ἄτρωτε Μοῖρα,* quae correctio sane habet, quo commendetur. — Vs. 3. sq. in codd. est: *πᾶν τὸ λῆμ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων ἡμῶν ἐρείδεις τῆς τε λατρείας ζυγόν.* Priora Grot. sic correxit: *πᾶν τλῆμ',* sed ea vox, quum alibi non extet nec aptam sententiam praebeat, recte offensioni fuit editoribus. Quare Iacobs. l. c. scripsit: *τὸ πῆμ' ἀνάγκης,* non multo probabilius; nam haud facile perspicitur, qua ratione inde exoriri potuerit corruptela *πᾶν τὸ λῆμ'.* Quare longe praeferenda est emendatio, quam Porso l. c. proposuit quamque recipere non dubitavimus. Sententia haec est: *audax necessitas, quae odiosum servitutis iugum cervicibus nostris imponis.* *Πάντολμος* saepius apud tragicos legitur. cf. Aesch. Suppl. 653. Choeph. 423. 589. Eur. Suppl. 1075. Iphig. Aul. 913. *πάντολμος ἀνάγκη* est in Antiphili epigr. in Anthol. Gr. I, 47, 4. — Vs. 4. *τῆσδε* pro vulg. *τῆς τε* primus correxit Ruhnk. Hymn. in Cerer. 217.

ΦΕΡΑΙΑΙ.

I. (3.)

Stob. CXXV, 3. c. lem. *Μοσχίωνος ἐκ Φεραιῶν.*

Κενὸν θανόντος ἀνδρὸς αἰκίζειν σκιάν·
ζῶντας κολάζειν, οὐ θανόντας εὐσεβές.

Gaisf. postremum versum a priori disiunxit et incerto poetae tribuit, quod eo magis improbandum est, quum optimus Stobaei codex Paris. A. utrumque Moschioni tribuat et alter cum altero optime cohaereat. Ad sententiam cf. Soph. Ai. 1154.

Ad eandem fabulam pertinere videntur fragm. 8. 9.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Stob. XIII, 14. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ὅμως τό γ' ὀρθὸν καὶ δίκαιον οὔποτε
σιγῇ παρήσω· τὴν γὰρ ἐντεθραμμένην
ἀστοῖς Ἀθάνας τῇ τε Θησέως πόλει
καλὸν φυλάξαι γνησίως παρρησίαν.

Hos versus e fabula ductos esse, cuius scena Athenis fuerit, nemo non videt: quare nescio an ad Themistoclem referendi et ab hoc ipso coram populo prolati sint. — Vs. 3. Poetas tragicos semper dorica forma *Ἀθάνα*, **nunquam altera** *Ἀθηνᾶ* **usos esse propter tirones moneo. cf. Gramm. Herm. de emend. rat. gramm. p. 319. Herm. Opusc. VII. p. 272. — Vs. 4.** *γνησίως παρρησίαν* **Gaisf. ex Paris. A. dedit, quum in reliquis codd. et editt. esset** *γνησίῳ παρρησίᾳ*. **De dicendi libertate Atheniensium vide quae in comment. de Moschionis vita p. 3. disputavimus. De eadem re nuper praeclare egit** ***C. Wagner*** **in Actis Octavi Philolog. conventus (Darmstadii, 1846.) p. 94. sqq.**

II. (5.)

Stob. XLVI, 14. c. l. *Μοσχίωνος.*

Μόνον σὺ θυμοῦ χωρὶς ἐνδέξαι λόγους,
οὓς σοι κομίζω· τὸν κλύοντα γὰρ λαβὼν
ὁ μῦθος εὔνουν οὐ μάτην λεχθήσεται.

Hoc fragmentum in optimo cod. Paris. A. deest. — Vs. 2. animadverte dictionem alibi vix extantem: *λόγους κομίζειν*, ***verba afferre, proferre*****, quae pariter atque versuum argumentum eos in iudicio, quod poeta in scena exhibuerit, apud regem vel tyrannum quendam dictos esse ostendunt.**

III. (6.)

Stob. CV, 22. Arsen. Viol. p. 363. ed. Walz. c. l. *Μοσχίωνος.*

*Συνέσει * δόξῃ πρόσθε καὶ γένει μέγας*
Ἄργους δυνάστης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν

XXIII. (38.)

Stob. Ecl. I, 8, 2. p. 212. c. l. Χαιρήμονος (in codd. V. A. E.)

Τὸ τῆς τύχης τοι μεταβολὰς πολλὰς ἔχει.

Similiter locutus est Eurip. Fragm. 554. 555.

XXIV. (39.)

Stob. Ecl. I, 9, 4. p. 224. H. et I, 9, 32. p. 236. H.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τῶν ἐν ἀνθρώποις, ὅτι
οὐκ ἐν χρόνῳ ζητοῦσιν ἐξευρίσκεται.

Chaeremoni Canter. priori loco versus tribuit, cod. Vat. incertos reliquit, codd. Aug. Esc. Antiphanis nomen a sequentibus huc traxerunt. Altero autem loco etiam codd. Vat. Aug. Chaeremonis nomen praebent. — Vs. 2. in Vat. est: οὐκ ἐν χρόνῳ γε ζητοῦσιν ἐξηύρηται. — Ad sententiam cf. Soph. OT. 110. Terent. Heaut. IV, 2, 8. *Nihil tam difficile est, quin quaerendo investigari possiet.*

XXV. (40.)

Stob. Ecl. I, 9, 29. p. 236. H.

Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.

Idem versus inter Menandr. sent. monost. 368 sic legitur: νόμῳ τὰ πάντα κτλ. Chaeremoni a Cantero et Grotio tribuitur fortasse propter sequentem locum, in codd. vero lemmate caret.

XXVI. (41.)

Stob. Ecl. I, 9, 30. p. 236. H. c. l. Χαιρήμονος (in codd. V. A. E.)

Σχολῇ βαδίζων ὁ χρόνος ἀφικνοῖτ' ἂν —

In libris est: ἀφικνεῖται ταν, pro quo Grot. rescripsit ἀφικνεῖται τὸ πᾶν. Sed cod. Vatic. praebet ἀφικνεῖτ' ἄν, unde Heeren. corrigendum duxit: ἀφικνεῖτο ἄν. Iacobs. (Epist. crit. in Stob. Ecl. p. 231.) ad vitandum hiatum probante Welckero scripsit: ἀφικνεῖθ' ὅμως. Sed et elisio diphthongi a tragicis aliena est et α in ἀφικνεῖσθαι corripitur. Facile autem ad supplendum versum ποτὲ vel καλῶς vel, quod propius ad librorum scripturam ταν accedit, τάχα adiici posset, nisi e scriptura codicis Vatic. ἀφικνεῖτ' ἄν, unde genuinum ἀφικνοῖτ' facile elici potest, ut rectissime G. Hermannus (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1843. p. 638.) monuit, consequi videretur vel concludere saltem liceret, post ἀφικνοῖτ' ἂν aliam incepisse enunciationem.

XXVII. (42.)

Stob. Ecl. I, 9, 33. p. 238. H.

Χρόνος μαλάσσει πάντα κἀξεργάζεται.

XXVIII. (43.)

Cocondr. περὶ τρόπων. 11. in Walz. Rhet. Gr. VIII. p. 789. et Boissonad. Anecd. Gr. III. p. 297. *Αἴνιγμά ἐστι λέξις ἢ λόγος ἀποκρύπτων τὸ νοούμενον διὰ τὰ ἀνακεχωρηκότα τῶν συμβεβηκότων, οἷόν ἐστι Χαιρήμονος·*

Ἔαρος ἡ νύμφη, τέκνον τι μετὰ θέρους ἐς ὕστερον,
ἐν χειμῶνι δ' οἴχεται σὺν τῶνέμῳ κεκαρμένη.

Locum hic recepimus, quia Chaeremonem, ut Theodectam (cf. Theodect. fragm. 24.), aenigmata tragoediis inseruisse veri simile est. — Boisson. dictam fuisse putat vitem veris coniugem ob florem; aestatis filiam ob fructum, qui nunc maturescat; serius autumno nempe, fieri matrem, vini scilicet; deinde hieme mori vento attonsam.

XXIX. (44.)

Georg. Progymn. 3. in Walz. Rhet. I. p. 553. *Χαιρήμων ἔφη· πάντα τὰ ἀγαθὰ ἐν μόνῳ τῷ φρονεῖν ἐστιν.* Non multum differt haec sententia ab ea, quam Chaeremo fragmento 20 ac maxime versu 3 expressit, ut fortasse statuendum sit, Georgium illud fragmentum in mente habuisse. Facillime tamen etiam alius senarius e Georgii verbis restitui potest:

ἐν τῷ φρονεῖν ἔνεστι (vel *γάρ ἐστι*) *πάντα τἀγαθά.*

Praeterea Grotius Chaeremoni versus quosdam tribuit, quos affert Stob. Ecl. Phys. I, 9, 32. p. 237.

Οὐκ ἔστ' ἄπιστον οὐδὲν ἐν θνητῷ βίῳ,
οὐδ' ἂν γένοιτο· πολλὰ ποικίλλει χρόνος
παράδοξα καὶ θαυμαστὰ καὶ ζώντων τρόποι.

quosque Heeren. trium opt. codd. auctoritate Menandro tribuit. Quorum in tertio manifesto κἀν vel τὰν ζώντων τρόποις corrigendum est.

C R A T E S.

1.

Diog. Laert. VI. 98. γέγραφε καὶ τραγῳδίας, ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα. οἷόν ἐστι κἀκεῖνο·

Οὐχ εἷς πάτρα μοι πύργος, οὐ μία στέγη,
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμᾶς ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

Similes sententias praebent Eurip. Fragm. 765. 866. Aristoph. Plut. 1152. Cic. Tusc. V, 37. Ovid. Fast. I, 493. *Omne solum forti patria est, ut piscibus aequor, Ut volucri, vacuo quidquid in orbe patet.* — Vs. 1. Grot. Exc. p. 451. bene correxit πάτρα pro eo, quod Diogenes praebet, πάτρας.

2.

Anthol. Gr. I, 27. (Palat. IX, 497.) c. lem. Κράτητος.

Ἔρωτα παύει λιμὸς, εἰ δὲ μὴ, χρόνος.
ἐὰν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπειά σοι τὸ λοιπὸν ἠρτήσθω βρόχος.

Eosdem versus, quos Grot. Exc. p. 451. probabiliter ad Cratetis tragoedias rettulit, praebent etiam Diog. Laert. VI. 86. et Suid. v. Κράτης, sed admodum depravate. Pro versu 2 et 3 enim habet Suid. εἰ δὲ μὴ ταῦτα δύναται βρόχος. cod. A. εἰ δὲ μὴ δὲ τούτῳ δύναμαι χρόνος. Diog. Laert. ἐὰν δὲ τούτοις μὴ δύνῃ χρῆσθαι βρόχος. Praeterea ad eundem locum respexit Clem. Alex. Strom. II, 20, 121. p. 493. P. οὗτος (Κράτης) ἐν ἄλλοις εὐθυρρημόνως γράφει τῆς εἰς τὰ ἀφροδίσια ἀκατασχέτου ὁρμῆς κατάπλασμα εἶναι λιμὸν, εἰ δὲ μὴ, βρόχον. — Ad vs. 1. cf. Achaei fragm. 6.

P Y T H O.

Α Γ Η Ν.

1. 2.

Athen. XIII. p. 595. D. sqq. *Μετὰ δὲ τὴν Πυθιονίκης τελευτὴν ὁ καλος Γλυκέραν μετεπέμψατο, καὶ ταύτην ἑταίραν, ὡς ὁ Θεόπομπος ἱστο-ι, φάσκων ἀπειρηκέναι τὸν Ἅρπαλον μὴ στεφανοῦν ἑαυτὸν, εἰ μή τις φανώσειε καὶ τὴν πόρνην. „Ἔστησε δὲ εἰκόνα χαλκῆν τῆς Γλυκέρας ἐν σσῷ τῆς Συρίας, οὗπερ καὶ σὲ καὶ αὐτὸν ἀνατιθέναι μέλλει. παρέδωκέ αὐτῇ κατοικεῖν ἐν τοῖς βασιλείοις τοῖς ἐν Ταρσῷ, καὶ ὁρᾷ ὑπὸ τοῦ λαοῦ οσκυνουμένην καὶ βασίλισσαν προσαγορευομένην καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ωμένην, αἷς πρέπον ἦν τὴν σὴν μητέρα καὶ τὴν σοὶ συνοικοῦσαν.“ συν-ιμαρτυρεῖ δὲ τούτοις καὶ ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικὸν δραμάτιον ραφὼς, ὅπερ ἐδίδαξε Διονυσίων ὄντων ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου τοῦ ποταμοῦ, Πύθων ἦν ὁ Καταναῖος ἢ ὁ Βυζάντιος, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεύς.* (**Ea-m fere de auctore dramatis verba leguntur etiam p. 586. D.**). *άχθη δὲ τὸ δρᾶμα ἤδη φυγόντος τοῦ Ἁρπάλου ἐπὶ θάλατταν καὶ ἀπο-ντος. καὶ τῆς μὲν Πυθιονίκης ὡς τεθνηκυίας μέμνηται, τῆς δὲ Γλυκέρας οὔσης παρ' αὐτῷ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις αἰτίας γενομένης τοῦ δωρεὰς λαμ-νειν παρὰ Ἁρπάλου, λέγων ὧδε·*

Ἔστιν δ' ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυχ' ὅδε,
ἐφέτωμ' ἄορνον. οὑξ ἀριστερᾶς δ' ὅδε
πόρνης ὁ κλεινὸς ναὸς, ὃν δὴ Παλλίδης
τεύξας κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ' αὐτοῦ φυγήν.
ἐνταῦθα δὴ τῶν βαρβάρων τινὲς μάγοι,
ὁρῶντες αὐτὸν παγκάκως διακείμενον,
ἔπεισαν ὡς ἄξουσι τὴν ψυχὴν ἄνω
τὴν Πυθιονίκης.

λλίδην δ' ἐνταῦθα ἐκάλεσε τὸν Ἅρπαλον. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς τῷ κυρίῳ κα-ας αὐτόν φησιν

Ἐκμαθεῖν δέ σου ποθῶ,
μακρὰν ἀποικῶν κεῖθεν, Ἀτθίδα χθόνα
τίνες τύχαι κατέχουσιν, ἢ πράττουσί τι.
Α. Ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον,
ἱκανὸν ἐδείπνουν· νῦν δὲ τὸν χέδροπα μόνον
καὶ τὸν μάραθον ἔσθουσι, πυροὺς δ' οὐ μάλα.
Β. Καὶ μὴν ἀκούω μυριάδας τὸν Ἅρπαλον
αὐτοῖσι τῶν Ἀγῆνος οὐκ ἐλάσσονας
σίτου διαπέμψαι καὶ πολίτην γεγονέναι.

Meinekio (Hist. crit. com. p. 523.) probante Welckero (Trag. Gr. p. 1049.) haec verba nuntii esse videntur victoriam Salaminiam referentis, sed nescio, an potius ipsius Themistoclis sint Athenienses ob immensum barbarorum numerum timidos exhortantis. Ad sententiam cf. Eurip. Fragm. 239. 240. Sosith. Fragm. 1.

ΤΗΛΕΦΟΣ.

I. (2.)

Stob. Ecl. Phys. I, 5, 1. p. 152. ed. Heer. c. l. *Μοσχίωνος Τηλέφου* (in codd. V. A. E.)

Ὦ καὶ θεῶν κρατοῦσα καὶ θνητῶν μόνη,
Μοῖρα, λιταῖς ἄτρωτε δυστήνων βροτῶν,
πάντολμ' ἀνάγκη, στυγνὸν ἣ κατ' αὐχένων
ἡμῶν ἐρείδεις τῆσδε λατρείας ζυγόν.

Vs. 1. nescio an Moschio ante oculos habuerit Eurip. fragm. 135. vs. 1. — Vs. 2. metrum claudicat. Cui Grot. succurrere studuit scribendo: *Μοῖρ' ὦ λιταῖς κτλ.* probante Porsone ad Eur. Phoen. 1622. Sed eam emendationem impugnavit Heerenius, primum quia nomina in *ρα* desinentia praeeunte quoque diphthongo producantur, itaque *α* elidi vix possit, deinde quia exclamationis repetitio h. l. ieiuna videatur. Ad illud quod attinet, Heerenium fugit, *Μοῖρα* extrema elisa apud tragicos saepius inveniri, velut apud Aesch. Suppl. 1025. Pers. 102. Ag. 129. 1426. Choeph. 898. Eum. 105. 321. Soph. OC. 1546. OT. 1458. Eur. Phoen. 1611. Inc. Trag. Fragm. CCXIV; altera vero ratio nescio an h. l. plus valeat. Certe eidem etiam Iacobs. Epist. ad Heer. p. 228. tantum tribuit, ut scribi mallet: *λιταῖς ἄτρωτε Μοῖρα,* quae correctio sane habet, quo commendetur. — Vs. 3. sq. in codd. est: *πᾶν τὸ λῆμ' ἀνάγκης στυγνὸν ἢ κατ' αὐχένων ἡμῶν ἐρείδεις τῆς τε λατρείας ζυγόν.* Priora Grot. sic correxit: *πᾶν τλῆμ',* sed ea vox, quum alibi non extet nec aptam sententiam praebeat, recte offensioni fuit editoribus. Quare Iacobs. l. c. scripsit: *τὸ πῆμ' ἀνάγκης,* non multo probabilius; nam haud facile perspicitur, qua ratione inde exoriri potuerit corruptela *πᾶν τὸ λῆμ'.* Quare longe praeferenda est emendatio, quam Porso l. c. proposuit quamque recipere non dubitavimus. Sententia haec est: *audax necessitas, quae odiosum servitutis iugum cervicibus nostris imponis. Πάντολμος* saepius apud tragicos legitur. cf. Aesch. Suppl. 653. Choeph. 423. 589. Eur. Suppl. 1075. Iphig. Aul. 913. *πάντολμος ἀνάγκη* est in Antiphili epigr. in Anthol. Gr. I, 47, 4. — Vs. 4. *τῆσδε* pro vulg. *τῆς τε* primus correxit Ruhnk. Hymn. in Cerer. 217.

ΦΕΡΑΙΑΙ.

I. (3.)

Stob. CXXV, 3. c. lem. *Μοσχίωνος ἐκ Φεραιῶν.*

Κενὸν θανόντος ἀνδρὸς αἰκίζειν σκιάν·
ζῶντας κολάζειν, οὐ θανόντας εὐσεβές.

Gaisf. postremum versum a priori disiunxit et incerto poetae tribuit, quod eo magis improbandum est, quum optimus Stobaei codex Paris. A. utrumque Moschioni tribuat et alter cum altero optime cohaereat. Ad sententiam cf. Soph. Ai. 1154.

Ad eandem fabulam pertinere videntur fragm. 8. 9.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (4.)

Stob. XIII, 14. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ὅμως τό γ' ὀρθὸν καὶ δίκαιον οὔποτε
σιγῇ παρήσω· τὴν γὰρ ἐντεθραμμένην
ἀστοῖς Ἀθάνας τῇ τε Θησέως πόλει
καλὸν φυλάξαι γνησίως παρρησίαν.

Hos versus e fabula ductos esse, cuius scena Athenis fuerit, nemo non videt: quare nescio an ad Themistoclem referendi et ab hoc ipso coram populo prolati sint. — Vs. 3. Poetas tragicos semper dorica forma *Ἀθάνα*, nunquam altera *Ἀθηνᾶ* usos esse propter tirones moneo. cf. Gramm. Herm. de emend. rat. gramm. p. 319. Herm. Opusc. VII. p. 272. — Vs. 4. *γνησίως παρρησίαν* Gaisf. ex Paris. A. dedit, quum in reliquis codd. et editt. esset *γνησίῳ παρρησίᾳ*. De dicendi libertate Atheniensium vide quae in comment. de Moschionis vita p. 3. disputavimus. De eadem re nuper praeclare egit *C. Wagner* in Actis Octavi Philolog. conventus (Darmstadii, 1846.) p. 94. sqq.

II. (5.)

Stob. XLVI, 14. c. l. *Μοσχίωνος.*

Μόνον σὺ θυμοῦ χωρὶς ἐνδέξαι λόγους,
οὓς σοι κομίζω· τὸν κλύοντα γὰρ λαβὼν
ὁ μῦθος εὔνουν οὐ μάτην λεχθήσεται.

Hoc fragmentum in optimo cod. Paris. A. deest. — Vs. 2. animadverte dictionem alibi vix extantem: *λόγους κομίζειν*, *verba afferre, proferre*, quae pariter atque versuum argumentum eos in iudicio, quod poeta in scena exhibuerit, apud regem vel tyrannum quendam dictos esse ostendunt.

III. (6.)

Stob. CV, 22. Arsen. Viol. p. 363. ed. Walz. c. l. *Μοσχίωνος.*

*Συνέσει * δόξῃ πρόσθε καὶ γένει μέγας*
Ἄργους δυνάστης, λιτὸς ἐκ τυραννικῶν

θρόνων, προσίκτην θάλλον ἠγκαλισμένος
ἔστειχεν εἰς γῆν ὄμμα συμπαθὲς φέρων
καὶ πᾶσι δεικνὺς, ὡς τὰ λαμπρὰ τῆς τύχης
τὴν κτῆσιν οὐ βέβαιον ἀνθρώποις νέμει,
ὃν πᾶς μὲν ἀστῶν ἠλέησεν εἰσιδών.
ἅπας δὲ χεῖρα καὶ προσήγορον φάτιν
ὤρεξε κάνθους τ' ἐξέτηξε δακρύοις,
τύχαις συναλγῶν· τἀξίωμα γὰρ νοσοῦν
τὸ πρόσθε πολλοῖς οἶκτον εὐπορεῖ βροτῶν.

Difficile est ad dicendum, de quo Argorum rege his versibus agatur, quum, quae narrantur, vix in ullum ex iis regibus, quos Hyginus fab. CXXIV enumerat quorumque numerum facile ex Paus. IX, 5. et Apollod. II. 2, 1. sq. augere possumus, quadrent. Attamen, si coniecturam proferre licet, de Thyesta sermo esse mihi videtur, ut fabulae argumentum, ex qua hi versus fluxerint, non multum a *Sophoclis Thyesta Sicyonio* (de qua vide Hygin. fab. LXXXVII. Welck. Trag. Gr. p. 367. sq.) discrepuerit. —

Vs. 1. corruptissimus est nec facilis ad reficiendum, quum non satis appareat, in qua voce corruptela lateat. In optimo cod. Paris. A. est: *συν αἶσσι δόξη* (suprascr. *συνέσει* et *ς*) in reliquis *συνέσει δόξῃ*. Hinc Grot. Exc. p. 435. effixit: *συνέσει γένει τε πρόσθε καὶ δόξῃ μέγας*· Schott. in adnot. manuscr. apud Grot. *σύνες σύ· δόξῃ κτλ.* Valck. ad Eur. Hipp. 96. *συνέσεί γε δόξας*. Mihi vero harum emendationum nulla probatur. Nam Grotiana nimis violenta est; in Schottiana offendit *σὺ* et articulus ad sequentia desideratur; in Valckenaeriana denique displicet sententia. Sed in locum coniecturae, quam ipse in comment. de Moschionis vita etc. p. 18. proposui: *σύνες, ὡς ὁ δόξῃ κτλ.* collat. Soph. Trach. 865. *ξύνες δὲ τήνδ' ὡς ἀήθης — χωρεῖ πρὸς ἡμᾶς γραῖα.* nunc aliam substituerim, quae propius ad optimi codicis scripturam accedit: *ξυναῖσι δόξαις κτλ.* h. e. *communi* s. *omnium consensu*. —

Vs. 3. pro vulg. *δόμων* ex optimis codd. Paris. A. B. Voss. et Arsen. *θρόνων* recepimus. Valck. l. c., quum *προσίκτην* alibi non extet, scribi maluit: *προΐκτην*, quod probarem, nisi plura vocabula a Moschione de novo ficta esse (v. c. *εὐϊῶτις, τρανὸς*, etc. cf. comment. de Mosch. vita etc. p. 6. not.) et Aeschylum (Eum. 118. 419.) similiter vocem *προσίκτωρ* formasse scirem. — *ἠγκαλισμένος* restitutum est ex codd. Paris. A. B. Voss. et Arsen., quum in reliquis libris mss. et editt. legeretur *ἠναγκασμένος*. —

Vs. 4. pro *ὄμμα* Arsen. habet *σῶμα*. Pro *συμπαθὲς* Scalig. apud Grot. scribi voluit *συμπαγὲς*, ut sententia esset: *lumina fixus humo*, sed neque locus emendatione indiget, nec *συμπαγὲς* eam, quam Scaliger statuit, vim habere potest. —

Vs. 7. Arsen. omittit *μέν*. —

Vs. 8. Arsen. *φάτην* pro *φάτιν* praebet. Valck. l. c. pro *καὶ προσήγορον* correxit *κεὐπροσήγορον*, quod haud ineptum quidem, minime autem necessarium est. —

Vs. 9. ad dictionem κάνθους ἐκτήκειν δακρύοις cf. Eur. Or. 134. ὄμμα ἐκτήξουσ' ἐμὸν διακρύοις. Ibid. vs. 528. Hel. 1435. —
Vs. 11. Arsen. πρόσθεν.

IV. (7.)

Stob. CXIV, 9. c. l. Μοσχίωνος.

Ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς τὸν πέλας μὲν νουθετεῖν βραχὺς πόνος,
αὐτὸν δ' ἐνεγκεῖν ὕβριν ἠδικημένον,
πάντων μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις βάρος.

Vs. 1. de particula ἄρα vide quae monuimus ad Eurip. fragm. 33. vs. 2, nec praetermittas, Moschionem ex vulgari tragicorum usu dicendi, de quo praeter alios egregie disputavit Ellendt. Lex. Soph. I. p. 214. scripsisse: ἦν ἄρα. cf. Eurip. fragm. 57. 77. etc. Pro τρανὸς, quo post Moschionem etiam Antiphilus (Epigr. 23. in Anth. Pal. IX. 298.) usus est, reliqui tragici scribere solent τρανής. cf. Aesch. Ag. 1344. Eum. 45. Soph. Ai. 23. Eur. El. 758. Rhes. 40. — Vs. 3. αὐτὸν primus recte Halm. Lectt. Stob. II. p. 57. in αὑτὸν mutandum esse monuit, collatis Philemonis versibus apud Stob. CII, 4. (Philem. Σικελικὸς, fragm. I. ed. Meineke.) ἄνθρωπον (ἄλλῳ πονοῦντι ingeniose correxit Bentl.) ῥᾴδιον παραινέσαι ἐστὶν, ποιῆσαι δ' αὐτὸν οὐχὶ ῥᾴδιον.

V. (8.)

Stob. CXXV, 14. c. l. Μοσχίωνος.

Τί κέρδος οὐκέτ' ὄντας αἰκίζειν νεκρούς;
τί τὴν ἄναυδον γαῖαν ὑβρίζειν πλέον;
ἐπὴν γὰρ ἡ κρίνουσα καὶ θ' ἡδίονα
καὶ τἀνιαρὰ φροῦδος αἴσθησις φθαρῇ,
τὸ σῶμα κωφοῦ τάξιν εἴληφεν πέτρου.

Qui hos vs. cum fragm. 3 comparaverit, dubitare vix poterit, quin ex eadem fabula atque scena cum illo ducti sint. (Vide quae in comment. de Moschionis vita etc. p. 14. sq. de Pheraearum argumento monuimus.) Nec multum abest, quin mihi persuadeam, praecipue si tres extremos versus considero, Moschionem iis locum ex Euripidis Antigona (fragm. 160) imitatum esse. —

Vs. 1. τί omittit optimus cod. Paris. A. —

Vs. 3. ἐπὴν ex tragicorum more scripsi pro vulg. ἐπάν. cf. Herm. ad Eur. Herc. fur. 1356. Poppo. not. crit. ad Thuc. T. VI. p. 589. coll. T. I. p. 231. In sequentibus gravis corruptela latet. Paris. A. praebet τὰ ἡδίονα. Paris. B. θ' ἡδίονα et sic dedit Gaisf. Trinc. τὰ ἡδίων. reliqui τὰ ἡδίω. Sed cum crasis θἠδίονα (sic scribendum foret) prorsus inaudita atque intolerabilis est, tum comparativus haud mediocriter offendit, quare viri docti iure de correctione cogitarunt. Ac primus quidem Porso (Tracts Miscell. p. 231.)

proposuit τὰς ἡδονάς, quod sane ad literas prope accedit, (praecipue si per compendium scriptum ἡδον͂ fuit) et optimam sententiam praebet, attamen haud dubie quibusdam dubitationem movebit, quum mirifico profecto casu canoni, quem Porso ipse (Praef. ad Hecub. Suppl. p. XXX. sq.) constituit, plane repugnet. Post Porsonem versui mederi studuit Meinek. (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. 1845. n. 145.) scribendo τἀνώδυνα, sed ea vox non modo a tragicorum usu, sed etiam ab antiqua graecitate abhorret; praeterea non satis opposita est verbo τἀνιαρὰ, quippe nondum suaviter affectus est, qui dolore vacat. Sententia autem efflagitat vocem, quae *iucundi* significatum habeat, nam sensus (αἴσθησις) discernere non potest nisi *iucunda* et *molesta*, haudquaquam vero *molesta* et *molestiam non parantia*, quum haec animi conditio nonnunquam ab eo, quod Graeci ἀπάθειαν dicunt, non differat. Quae quum ita sint, aliud indagandum erit ad versum restituendum remedium. Quod repperisse mihi videor in correctione τά γ' ἡδέα, nisi forte probare malis Porsonis τὰς ἡδονάς, praesertim quum eadem verba in fine senarii ponere vel Sophocles non dubitaverit El. 1302. (adde Apollonid. fgm. I. vs. 3.); nam Porsonis canoni non nimium tribuendum esse infra (ad Inc. Trag. Fragm. XLV.) docuimus. Saepissime vero apud Graecos sibi opponuntur τὰ ἡδέα et τὰ ἀνιαρά. cf. Plat. Protag. p. 355. B. ὡς δὲ ταῦτα γελοῖά ἐστι, κατάδηλον ἔσται, ἐὰν μὴ πολλοῖς ὀνόμασι χρώμεθα ἄρα, ἡ δ ε ῖ τε καὶ ἀ ν ι α ρ ῷ καὶ ἀ γ α θ ῷ καὶ κ α κ ῷ κτλ. Xen. Cyr. VIII. 3, 42. Lucian. Contempl. 18. Demon. 20. etc. —

Vs. 5. pro εἴληφεν Valck. ad Eur. Hipp. 79 scripsit εἴληχεν, quod illi longe posthabendum est.

VI. (9.)

Stob. Ecl. Phys. I, 9, 38. p. 240. ed. Heer. c. l. Μοσχίωνος.

Πρῶτον δ' ἄνειμι καὶ διαπτύξω λόγῳ
ἀρχὴν βροτείου καὶ κατάστασιν βίου.
Ἦν γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος, ἦν, ὁπηνίκα
θηρσὶ διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί,
ὀρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίους
φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν
οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαΐνοις
εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις.
Οὐ μὲν ἀρότροισιν ἀγκύλοις ἐτέμνετο
μέλαινα καρποῦ βῶλος ὀμπνίου τροφός·
οὐδ' ἐργάτης σίδηρος εὐϊώτιδος
θάλλοντας οἴνης ὀρχάτους ἐτημέλει.
ἀλλ' ἦν ἀκύμων κωφά τ' ἐκφέρουσα γῆ·
βοραὶ δὲ σαρκοβρῶτες ἀλληλοκτόνους
αὐτοῖς παρεῖχον δαῖτας· ἦν δ' ὁ μὲν νόμος
ταπεινὸς, ἡ βία δὲ σύνθρονος Διΐ·

ὁ δ' ἀσθενὴς ἦν τῶν ἀμεινόνων βορά.
Ἐπεὶ δ' ὁ τίκτων πάντα καὶ τρέφων χρόνος
τὸν θνητὸν ἠλλοίωσεν ἔμπαλιν βίον,
εἴτ' οὖν μέριμναν τὴν Προμηθέως σπάσας,
εἴτ' οὖν ἀνάγκην, εἴτε τῇ μακρᾷ τριβῇ
αὐτὴν παρασχὼν τὴν φύσιν διδάσκαλον·
τόθ' εὑρέθη μὲν καρπὸς ἡμέρου τροφῆς
Δήμητρος ἁγνῆς, εὑρέθη δὲ Βακχίου
γλυκεῖα πηγή· γαῖα δ' ἡ πρὶν ἄσπορος
ἤδη ζυγουλκοῖς βουσὶν ἠροτρεύετο.
ἄστη δ' ἐπυργώσαντο καὶ περισκεπεῖς
ἔτευξαν οἴκους, καὶ τὸν ἠγριωμένον
εἰς ἥμερον δίαιταν ἤγαγον βίον.
κἀκ τοῦδε τοὺς θανόντας ὥρισεν νόμος
τύμβοις καλύπτειν κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν,
νεκρούς τ' ἀθάπτους μηδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἐᾶν,
τῆς πρόσθε θοίνης μνημόνευμα δυσσεβές.

Moschio his versibus rationem exponere studuit, qua homines ex prima barbaria ad cultiorem vitam pervenerint; sed hoc praeclaro argumento; quod et ante et postea philosophi ac poetae (ex tragicis v. c. Aesch. Prom. 434. sqq. Critias fragm. 2.) certatim tractarunt, ita abusus est, ut eo mortuos sepeliendos esse doceret. Sed eius argumentatio quam artificiosa atque contorta sit, neminem latere potest, nec quemquam fore puto, qui Moschionem potius rhetoris atque sophistae, quam poetae munere functum esse neget. Ex eo autem, quod summa rei haec est, ut humari mortuos oportere demonstretur, iure concludendum est, hos vs. cum fgm. 8. et 3. quippe ad eundem finem spectantibus ex eadem fabula (Pheraeis), quamvis de eius argumento certi nihil constet, petitos esse. Nam quod Welck. Trag. Gr. p. 1050 eos pariter atque fragm. 8. ad fabulam quandam refert, in qua Moschio Aeschylum vel Euripidem secutus (cf. ea, quae in comment. de Moschionis vita etc. p. 14. sq. de Pheraearum argumento disputavimus) de sepultura septem ducum ad Thebas interfectorum egerit, id per se quidem non improbabile, tamen propter fragm. 3. credibile non est, quippe quod Moschionem etiam in Pheraeis de sepultura mortuis non deneganda disputasse testetur. Quis autem poetam in duabus fabulis de eadem re exposuisse credat?

Vs. 1. locutione *διαπτύσσειν λόγῳ* poeta imitatus est Eurip. Hippol. 985.

Vs. 2. edebatur *βροτίον*, quod Heeren. e codd. August. Vatic. correxit.

Vs. 3. cod. Aug. *ἦν*. Aug. et Vatic. *ποτ'*, reliqui *ποτέ*.

Vs. 4. Respicit poeta ad antiquissima tempora, quibus homines instar animalium glandibus herbisque vesci et silvas speluncasque

habitare solebant. Huius loci simile est initium descriptionis, quam Critias (fragm. 2.) de cultioris vitae principiis exhibuit. In Cod. Aug. est διαίρας.

Vs. 7. Codd. Aug. Vatic. Escurial. habent λαγήνοις vel λαγγήνοις, in reliquis λαγίνοις, quod Grot. optime correxit.

Vs. 8. Aug. Vatic. ὠχυρωμένους πόλει, sed recte iidem εὐρεῖα praebent pro vulg. εὐρία. Πόλει, quod in omnibus codd. est, primus in πόλις mutavit Grot.

Vs. 9. codd. Aug. Vatic. Escur. ἐγέμνετο.

Vs. 10. ab Heeren. e codd. Vat. Aug. Escur. restitutus est, quum apud Canter. legeretur: μέλαινα καρπὸς ὀμπίου τροφός. καρπὸς ὄμπνιος, *fruges Cereris*. cf. Eratosth. Cyren. (in Anthol. Pal. II, 16.) ὄμπνιος καρπὸς Δημήτερος. Ὄμπνιος enim vel Ὄμπνια (ita scribendum est ex praecepto Drac. Strat. p. 20, 21. sicut πότνια, neque vero ὀμπνία vel ποτνία) est Cereris cognomen. cf. Suid. v. Ὄμπνιος. ἡ Δημήτηρ, αἰτία οὖσα τοῦ ἀναπνεῖν. Deinceps: Ὄμπνιος λειμών· ὁ σῖτος καὶ οἱ Δημητριακοὶ καρποί· ἐπεὶ Ὀμπνία (imo Ὄμπνια) ἡ Δημήτηρ λέγεται. Similiter paullo ante: Ὄμπνιον νέφος. μέγα, πολύ, ηὐξημένον. Σοφοκλῆς Θησεῖ. καὶ Ὄμπνιος χεὶρ ἡ πλουσία. Ὄμπνιον ὕδωρ. τὸ τρόφιμον καὶ πολύ. λέγεται καὶ ὀμπνιηρὸν (Phot. s. v. ὀπνιηρὸν, rectius, ut videtur, Hesych. s. v. ὀμπνηρόν.) Similiter Phot. s. v. ὄπνιος. Hesych. Steph. Byz. s. v. Eustath. ad Il. σ'. p. 1012, 4. Schol. Apoll. Rhod. IV, 989. Ὄμπνιον. πολύν, δαψιλῆ. Φιλητᾶς ἐν Ἀτάκτοις Γλώσσαις ἀπέδωκε, ὄμπνιον στάχυν, τὸν εὔχυλον καὶ τρόφιμον. Κυρηναίων δέ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα. ὄμπνιον καλοῦσιν. ἄμεινον δὲ τὸν φερέσβιον εἰπεῖν. Schol. Nic. Alex. 7. p. 43. Ὀμφαλὸς γὰρ ἀπὸ τῆς ὄμπνης εἴρηται, ὃ ἔστι τροφή. ἀφ' οὗ καὶ ἡ Δημήτηρ Ὀμπνία (l. Ὄμπνια.) cf. *Preller*, Demet. et Perseph. p. 324. sq.

Vs. 11. εὐϊώτιδος certissima Grotii est emendatio pro eo, quod in codd. legitur: εὐγώτιδος. Similiter enim vs. 7. λαγίνοις (λαγήνοις) erat pro λαΐνοις. Εὔϊος solenne est Bacchi epitheton, quod haud raro ad uvas, vinum aliasque res ad Bacchum pertinentes transfertur. cf. Eur. Cycl. 191. βότρυος πῶμ' εὐΐου. Neque vero inde, ut Heeren. credidit, sed ab εὐιώτης, quod in usu olim fuisse videtur (cf. Epimer. Hom. in Cram. Anecd. Gr. Oxon. I. p. 86, 29. Εὔιος Εὐιώτης), ad analogiam similium vocum v. c. ἀγροιῶτις, ἀγρῶστις, ἀρτόπωλις, aliarum, rectissime formatum est εὐϊῶτις, quamquam dici poterat οἴνη εὔιος. (cf. Eur. Phoen. 660. Bacch. 238.)

Vs. 12. edebatur θαλλόντας οἴνης ὀρχάτους μένει, quod primus Grot. correxit adstipulantibus codd. Vat. Aug., qui sic habent: (A) ὀρχάτουσε τημέλε, (V.) ὀρχάτουσε τη μέλλει.

Vs. 13. in codd. est: ἀλλ' ἦν ἀκύμων κωφεύουσα ῥέουσα γῆ, claudicante metro et sententia. Correxit igitur vir doctus in margine edit. Stob., qua Heeren. usus est, haud male: καρπὸν οὐ φέρουσα γῆ, at recte Heeren. et κωφεύουσα non plane librarii errori adscribendum videri monuit, et ipse ad literarum ductus propius accedens proposuit: κωφά τ' ἐκφύουσα vel κωφά τ' ἐκφέρουσα γῆ, quod recipere non dubitavimus. Nam non perspicimus causam, cur Iacobs. l. c. Moschionem nec ἐκφύουσα nec ἐκφέρουσα, sed fortiori vocabulo usum

scripsisse *ἐκτρώσασα* (metaphora ducta a muliere, quae immaturum foetum per abortum dederit) sibi persuaserit; nam ea, quae ex terra proveniebant, infecunda quidem erant, neque tamen immatura. *Κωφὸς* enim nonnunquam id significat, quod eventum, utilitatem non habet vel irritum est, (cf. Hom. Il. λ'. 390. Soph. OT. 290. Coray ad Heliod. T. II. p. 152. sq.) itaque *κωφὰ* h. l. sunt herbae et frutices inutiles, steriles, fructum non ferentes. Similiter Latini adiectivo *surdi* utuntur. cf. Plin. Hist. Nat. XVIII, 3, 4. *surda tellus.* XIX, 1, 4. *surdi ictus.* Pers. VI, 28. *surda vota.* Ac nostri quoque agricolae agrum nihil proferentem *surdum (einen tauben Acker)*, nucem fructu vacuam *surdam (eine taube Nuss)* dicunt.

Vs. 14. primus illustravit Wesseling. ad Diod. Sic. I, 14. Pervulgata enim in antiquitate fuit fama, homines olim se mutuo comedisse, donec ipsis fruges et frumenta data sint, quod beneficium Moschio mortales Cereri (cf. Cic. de Nat. Deor. II, 23, 60. Verr. II, 4, 48, 106.), Diodorus l. c. Aegyptiorum narrationes secutus Isidi debere dicit.

Vs. 16. Cant. edidit *σύνθρονος νηδία,* in codd. Aug. Vatic. Escur. est *νηΐ,* in quo *Διΐ* (a Grotio iam coniectura restitutum) latere neminem fugit. *Βία* et vs. 15. *Νόμος* pro personis vel numinibus accipiendi videntur; sed quod Heeren. locum Callimachi (Hymn. Iov. 68.) *σύ τε Βίη τε καὶ Κάρτος, ὁ καὶ πέλας εἴσαο δίφρου.* respiciens dicit, solenne esse poetis Graecis, ut *Βίαν* Iovi assidentem fingant, id nec recte se habet (cf. Hesiod. Op. 254. sq. Aesch. Sept. 644. Eur. Med. 764. Aesch. Choeph. 273. Soph. OC. 1384. sq. Pind. Ol. VIII, 28. et Boeckh. ad h. l.) nec, si recte se haberet, ad Moschionis locum pertinere posset. Nam longe aliter intelligendus est Callimachi, aliter Moschionis locus. Apud illum *Βία* est *potestas,* apud hunc vero significat *violentiam.* Moschio enim, ut facile vs. 17 considerato cognoscitur, hoc dicit: *„illo tempore legem nihil valuisse, sed violentiam prope Iovem consedisse, ut infirmior fortiori certa fuerit praeda.“* Hinc eum optime quidem opinionem istam de Iustitia Iovi assidente ab antiquissimis poetis traditam et ab universa Graecia acceptam nosse et amplexum esse, simul vero tempus quoddam, quo Iustitia sedem illam nondum occupaverit, statuisse consentaneum est. Ceterum verbo tetigisse sufficiat, *Βίαν* ab Aeschylo in Prom. Vinct. ipsam in scenam esse inductam.

Vs. 18. Vir doctus apud Heeren. pro *τρέφων* corrigi iussit *τρέκων*, sed recte monuit Heeren. scripturam vulgatam non esse sollicitandam propter praegressum *τίκτων*, quum poeta in eadem metaphora pergat.

Vs. 20. sq. correxi *εἶτ' οὖν* pro eo, quod in libris mss. et editt. est *εἶτ' οὖν*, nam Moschio de ratione, qua tempus vitam immutaverit, loquitur. Similiter scribit Aesch. Choeph. 672. *εἶτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων, εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀείξενον κτλ.* Agam. 477. 817. Soph. Phil. 345. OR. 1049. etc. — *μέριμναν τὰν Προμήθεως* (in codd. Aug. Vat. Escur. est *Προμύθεως*) recte explicat Heerenius *curam, studium, prudentiam humanam,* quippe quae Prometheo tribuatur, quatenus is omnium artium inventor habeatur. cf.

Aesch. Prom. 506. πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως. Totius igitur loci sententia poetico ornatu detracto haec est: „tempus produxit hominum inventa, sive id studio, sive necessitate, sive experientia factum est."

Vs. 24. pro Δήμητρος (sic codd. Aug. Vat. pro vulg. Δημήτερος) ἁγνῆς Kays. Hist. crit. trag. gr. p. 301. scribi voluit Δήμητρος ἀκτῆς, quoniam Euripides (fragm. 849.) scripsit: ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυοῖν μόνον Δήμητρος ἀκτῆς πώματός θ' ὑδρηχόου. Quae coniectura et plures ob rationes displicet, et prorsus supervacanea est; nam ἁγνὸς solenne epitheton est multorum deorum, maxime vero Dianae, Cereris et Proserpinae. cf. Aesch. Sept. 136. 1011. Hes. Op. 465. Welck. Syllog. Epigr. p. 178.

Vs. 25. γλυκεῖα recte codd. Vat. Aug. pro vulg. γλυκία.

Vs. 27. in omnibus libris est αὔτῃ, quod ineptum est. Canterus in interpret. Lat. vertit: *ipsi*, quasi legisset αὐτοὶ, et hoc sane habet, quo commendetur. Poeta enim, quum adhuc de rebus ad vitam pertinentibus egerit, ad homines ipsos progreditur, qui per αὐτοὶ rebus humanis opponuntur. Certe haec emendatio ei longe praeferenda est, quam proposuit Heeren. ἄλλῃ h. e. *alia parte* terram coluere, *alia* urbes aedesque exstruxere. Multo probabilior contra dignaque, quae h. l. commemoretur, est Meinekii (Poet. com. Vol. III. p. 240.) correctio: ἄστη δ' ἐπυργώσαντο: frequens enim est in libris vocabulorum ἀστὸς et αὐτὸς confusio.

Vs. 30. sq. Praeclare Heeren. ex ultimis versibus intellexit, hunc totum sermonem ex tragoedia petitum et prolatum esse coram rege vel tyranno quodam, qui Creontis instar (in Soph. Antig. 1078. sq.) hostem interfectum sepultura privare voluerit.

Vs. 31. eadem significatione, qua Moschio ἐπιμοιρᾶσθαι κόνιν, Phocyl. 93 scripsit: ἐπιμοιρᾶσθαι γαῖαν h. e. tantum pulveris vel terrae in mortuos coniicere, quantum ad eos obtegendos opus est.

Vs. 33. vulg. πρόσθε, cod. Voss πρώτης, codd. A. E. πρόσθεν.

VII. (10.)

Clem. Alex. Strom. VI, 2, 14. p. 745. P. Μοσχίων δ' ὁ κωμικὸς (sic) γράφει·

Κεῖνος δ' ἁπάντων ἐστὶ μακαριώτατος,
ὃς διὰ τέλους ζῶν ὁμαλὸν ἤσκησεν βίον.

Ad Moschionis verba cf. Cic. de Off. I, 26, 90. *Praeclara est aequabilitas in omni vita et idem semper vultus eademque frons.* Ὁμαλῶς βιῶναι habet Isocr. Paneg. 151.

VIII. (11.)

Append. e cod. Florent. 74. p. 434. ed. Gaisf. Maximus (in edit. Stob. a. 1609. Aurel. Allobrog.) Serm. XXXII. p. 45, 18. c. l. Μοσχίωνος.

Βέλτιόν ἐστιν ἐν μικρᾷ περιουσίᾳ συστελλόμενον εὐθυμεῖν, ἢ μεγάλης τυγχάνοντα δυστυχεῖν.

IX. (12.)

Maximus l. c. Serm. VIII. p. 16, 8. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ἐν οἷς πλήττειν ἄλλους ἐθέλεις, ἐν τοῖς βλάβην ἔλπιζε τὴν μείζονα.

X. (13.)

Maxim. l. c. Serm. XXXV. p. 55, 21. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ἀπαλλαγεὶς ἕνεκα ὀχλήσεως κέρδος ἡγεῖται ὁ ἄνθρωπος τὴν ζημίαν.

Hinc nescio an eliciendi sint versus:

Ὀχλήσεως γὰρ ἕνεκ' ἀπαλλαγείς τις ἂν
τὴν ζημίαν ἡγοῖτο κέρδος.

XI. (14.)

Maximus l. c. Serm. XL. p. 60, 54. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ἄμεινον δικαίως κρίναντα πρὸς τοῦ καταδικασθέντος ἀδίκως μεμφθῆναι, ἢ ἀδίκως κρίναντα παρὰ τῇ φύσει δικαίως ψέγεσθαι.

Eundem locum Stob. IX, 45. Epicteto tribuit bis *κρίνοντα* pro *κρίναντα* exhibens.

XII. (15.)

Maximus l. c. Serm. LIII. p. 79, 16. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ὑπὸ πολλῶν διαβάλλεσθαι κακῶν οὔτε ἀληθὲς οὔτε βλαβερόν. τὸ δὲ ὑφ' ἑνὸς ἀγαθοῦ ψέγεσθαι καὶ ἀληθὲς καὶ λυσιτελές.

XIII. (16.)

Maximus l. c. Serm. LVIII. p. 95, 18. c. l. *Μοσχίωνος.*

Τὸ μὲν εἰς ἀχάριστον ἀναλῶσαι ἐπιζήμιον· τὸ δὲ εἰς εὐχάριστον μὴ ἀναλῶσαι βλαβερόν.

XIV. (17.)

Maximus l. c. Serm. LXXI. p. 120, 25. c. l. *Μοσχίωνος.*

Γελᾶν ὁ θέλων μετὰ μειρακείου (sic) *αἰσχρὰς ὕβρεις κερδήσει καὶ μέμψιν.*

XV. (18.)

Maximus l. c. Serm. CXL. p. 221, 26. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ὥσπερ οὐ τῷ ἵππῳ κόσμος, οὐδὲ τοῖς ὄρνεσι καλιὰ ὑψοῦσθαι καὶ γαυριᾶν δίδωσιν, ἀλλὰ τῷ μὲν τοῦ ποδὸς ἡ ὠκύτης, τοῖς δὲ τῶν πτερῶν· οὕτως οὐδ' ἀνθρώπῳ καλλωπισμὸς καὶ τρυφὴ, ἀλλὰ χρηστότης καὶ εὐποιΐα.

XVI. (19.)

Maximus l. c. Serm. CXLV. p. 231, 8. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ἕπεσθαι τοῖς τερπνοῖς εἴωθε τὰ λυπηρά.

Hinc effixerim versum:

τὸ λυπρὸν αἰεὶ τοῖσι τερπνοῖς εἵπετο.

XVII. (20.)

Maximus l. c. Serm. CXLIX. p. 238, 20. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ὃν ἡ τύχη προπηλακίζει, καὶ παρὰ τῶν πρᾴων οὗτος μάστιγας εὑρίσκει.

XVIII. (21.)

Maximus l. c. Serm. CLV. p. 248, 35. c. l. *Μοσχίωνος.*

Ταῖς νόσοις ὁ θάνατος ἀλλήλαις (corrige *ἀλλήλας*) *ἐπιλαμβανούσαις οὐδ' αὐτὸς παρεῖναι ἀναβάλλεται.*

XIX. (22.)

Maximus l. c. Serm. CLXVIII. p. 273, 8. c. l. *Μοσχίωνος.*

Αἱροῦ πάντα τὰ θνητὰ καὶ γήϊνα ἀπολέσας ἕνα (corrige *ἔν τι*) *ἀθάνατον καὶ οὐράνιον κτήσασθαι.*

XX. (23.)

Maximus l. c. Serm. CLXX. p. 278, 10. c. l. *Μοσχίωνος.*

Αἱ μὲν χελιδόνες εὐδίαν ἡμῖν προσημαίνουσιν· οἱ δὲ ἐκ φιλοσοφίας λόγοι ἀλυπίαν.

XXI. (24.)

Maximus l. c. Serm. CLXX. p. 278, 15. c. l. *Μοσχίωνος.*

Τὸν προσομιλοῦντα τριχῇ διασκοποῦ, ἢ ὡς ἀμείνονα, ἢ ὡς ἥττονα, ἢ ὡς ἴσον. καὶ εἰ μὲν ἀμείνονα, ἀκούειν χρὴ καὶ πείθεσθαι αὐτῷ. εἰ δὲ ἥττω, ἀπειθεῖν. εἰ δὲ ἴσον, συμφωνεῖν.

Stob. V, 103. haec verba Epicteto assignat in fine haec adiiciens: *καὶ οὔ ποτε ἁλώσῃ φιλονεικίας.*

XXII. (25.)

Maximus l. c. Serm. CLXXII. p. 283, 38. c. l. *Μοσχίωνος.*

Βέλτιον, ὀλιγάκις (πλημμελεῖν) ὁμολογοῦντα, σωφρονεῖν πλεονάκις, ἢ ὀλιγάκις ἁμαρτεῖν λέγοντα, πλημμελεῖν πολλάκις.

Maximus priori loco *πλημμελεῖν* omisit, quod e Stob. (I, 49.) qui sententiam Epicteto tribuit, adiecimus.

Praeterea Moschioni a Stob. CXXIII, 3. hi versus assignantur:

Ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς·
ὅθεν δ' ἕκαστος εἰς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
ἐνταῦθ' ἀπελθεῖν· πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
τὸ σῶμα δ' εἰς γῆν. Οὔ τι γὰρ κεκτήμεθα
ἡμέτερον αὐτό, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον,
κἄπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.

qui in Euripidis Suppl. 531. sq. (541. Markl.) leguntur; a Mich. Apost. X, 11. vero hic versiculus cum lem. *Μοσχίωνος ἡ ὑποθήκη.*

Θάρσει, τὸ δίκαιον ἰσχύει μέγα.

quem Stob. XIII, 13 inserto *τοι* post *τό* ex Euripidis Dictye affert. Utrumque locum igitur, nisi forte errore Moschioni tributum esse statuis, poeta ab Euripide mutuatus est. cf. Comment. de Moschionis vita etc. p. 7.

C L E A E N E T U S.

1.

Stob. LXXIX, 5. c. l. *Κλεαινέτου.* (Gesn.)

Γεννητόρων ἕκατι κατθανεῖν καλόν.

Pro *Κλεαινέτου* nomine, quod Gesn. in codice suo reperisse videtur, Paris. A. compendium habet *κ̃λενε* (τ superscr.). Trincav. locum *Dicaeogeni* tribuit, sed vide fragm. 2.

2.

Stob. XCIX, 2. c. l. *Κλεαινέτου.*

Λύπη γὰρ ὀργή τ' εἰς ἕνα ψυχῆς τόπον
ἐλθόντα μανία τοῖς ἔχουσι γίγνεται.

Cleaeneti nomen non modo Trincav., sed etiam Paris. A. praebet, idemque inter poetas, quibus Stobaeus in componendo florilegio usus sit, a Photio exhibetur. Itaque vix dubium esse potest, quin compendium in Paris. A. (ad fgm. 1.) recte legatur *Κλεαινέτου.*

DICAEOGENES.

ΚΥΠΡΙΟΙ.

I. (1.)

Aristot. Poet. 16. *τρίτη δ' ἡ διὰ μνήμης (ἀναγνώρισις) τῷ αἰσθέσθαι τι ἰδόντα, ὥσπερ ἡ ἐν Κυπρίοις τοῖς Δικαιογένους. ἰδὼν γὰρ τὴν γραφὴν ἔκλαυσεν.*

ΜΗΔΕΙΑ.

I. (2.)

Schol. ad Eur. Med. 164. *Τιμαχίδας ἐπὶ τὰ πρόχειρα πᾶσιν ἐνεχθεὶς, τὸν Ἄψυρτόν φησι λέγειν αὐτὴν, τοῦ Εὐριπίδου μήτε ἐνταῦθα μήτε ἐν τῷ Αἰγεῖ δηλώσαντος τὸν Ἄψυρτον ὀνομαστί. Ὁ δὲ Φερεκύδης διὰ τοῦ ξ ὀνομάζει αὐτόν. Δικαιογένης δὲ ἐν τῇ Μηδείᾳ Μεταπόντιον αὐτὸν ὀνομάζει.*

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (3.)

Aristoph. Eccl. 1.

Ὦ λαμπρὸν ὄμμα τοῦ τροχηλάτου λύχνου.

ad quem locum schol.: *ὑποπτεύεται δὲ ὁ ἴαμβος ἢ τοῦ Ἀγάθωνος ἢ τοῦ Δικαιογένους.* Quum igitur de auctore versus dubitetur, eundem etiam inter Agathonis fragmenta (26) exhibuimus.

II. (4.)

Stob. LXXIX, 6. c. l. Δικαιογένους. (Paris. A.)

Αὐτὸς τραφεὶς δὲ τῶν φυτευσάντων ὕπο,
καλῶς τὸν αὐτὸν ἔρανον αὐτοῖσιν νέμεις.

Vs. 1. vulgo edebatur: αὐτὸς δὲ τραφεὶς, sed Paris. A. τραφεὶς δέ, ut Grot. coniectura iam dederat. Pors. Adv. p. 304. et Wakef. αὐτὸς δὲ θρεφθείς.

III. (5.)

Stob. LXXIX, 33.

Θεὸς μέγιστος τοῖς φρονοῦσιν οἱ γονεῖς.

Praeterea in codd. quibusdam Dicaeogeni duo fragmenta tribuuntur, quae optimi libri Paris. A. auctoritate aliis poetis assignavimus. cf. Diogen. fragm. 2. et Cleaenet. fragm. 1.

P A T R O C L E S.

1.

Clem. Alex. Protrept. II, 30. p. 26. P. Πατροκλῆς δ' ὁ Θούριος καὶ Σοφοκλῆς ὁ νεώτερος ἐν τρισὶ τραγῳδίαις ἱστορεῖτον τῶν Διοσκούρων πέρι. ἀνθρώπω τινὲ τούτω τὼ Διοσκούρω ἐπικήρω γενέσθην, εἴ τῳ ἱκανὸς πιστώσασθαι Ὅμηρος τὸ λελεγμένον. τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φυσίζοος αἶα κτλ. In his verba ἐν τρισὶ τραγῳδίαις non de trilogia, ut Lessingio (Vit. Sophocl. not. 33.) visum est, sed de tribus singulis tragoediis, ita ut alteri una, alteri duae assignentur, accipienda esse optime Welck. Trag. Gr. p. 979. monuit.

2.

Stob. CXI, 3. c. l. Πατροκλέους.

Καὶ νῦν τὰ δεινὰ ταῦτα καὶ τὰ πόλλ' ἔπη
εἰς ὧδε μικρὸν τεῦχος ἤθροισεν τύχη.
τί δῆτα θνητοὶ πόλλ' ἀπειλοῦμεν μάτην
δεινοὺς ἐπ' ἀλλήλοισι πέμποντες λόγους,
καὶ πάντα συννοοῦμεν ἐκπράξειν χερί,
πρόσω βλέποντες, τὴν δὲ πλησίον τύχην
οὐκ ἴσμεν οὐδ' ὁρῶμεν ἀθλίου μόρου;

Locus in Paris. A. deest. — Vs. 2. Pro ὧδε μικρὸν cod. Voss. et Arsen. habent ὧδε μόνον.

APOLLONIDES.

1.

Stob. LXVII, 3. c. l. Ἀπολλωνίδου.

Φεῦ Φεῦ γυναῖκες, ὡς ἐν ἀνθρώποις ἄρα
οὐ χρυσὸς, οὐ τυραννὶς, οὐ πλούτου χλιδὴ
τοσοῦτον εἶχε διαφόρους τὰς ἡδονὰς,
ὡς ἀνδρὸς ἐσθλοῦ καὶ γυναικὸς εὐσεβοῦς
γνώμη δικαία καὶ φρονοῦσα τἄνδικα.

Eundem locum etiam Clem. Alex. Paed. III, 12, 84. p. 303. P. omisso quidem auctoris nomine, sed his verbis praemissis attulit: πάνυ γοῦν θαυμασίως ἡ τραγῳδία φησί· φεῦ φεῦ κτλ. Ad sententiam cf. Eur. Med. 13. sq. Verba satis luculenter Euripidis imitatorem produnt.

2.

Stob. LXVII, 6. c. l. Ἀπολλωνίδου.

Γυναικὸς ἀρετὰς ἀξίως ἐπαινέσαι
σοφοῦ τινος γένοιτ' ἂν ἵστορος λόγων.

Sitne ἵστορος an ἴστορος scribendum, dubitari potest; iam enim inter veteres de spiritu dissensio fuit. Vide quae de hac voce rarissima disputarunt Lehrs. de Aristarch. Stud. Hom. p. 116. Ellendt. Lex. Soph. I. p. 852.

HIPPOTHOO *).

1.

Stob. XXII, 25. c. l. Ἱπποθόωντος.

Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

*) Ab *Hippothoonte* haud diversus est videtur *Hippothous* poeta, cuius fragmenta passim citantur: quare utriusque reliquias h. l. coniunximus. Praeiverat Meinek. Poet. com. IV. p. 711. sq.

In Paris. A. B. est lemma Ἱπποθόωντος, sed in A. a manu secunda scriptum Ἱπποθόοντος. Trinc. dedit: Ἱπποσθέ. Gesn. *Hipposthenes in Hippothoonte.* Ad sententiam cf. Eurip. Bacch. 393. sq. Fragm. 900. —

2.

Stob. XXXVIII, 15. c. l. Ἱπποθόωντος.

Φθόνος κάκιστος κἀδικώτατος θεός,
κακοῖς τε χαίρει κἀγαθοῖς ἀλγύνεται.

Welck. Trag. Gr. p. 1099. ad sententiam conferri iussit Simonid. Amorg. fragm. p. 72.

3.

Stob. LXVII, 14. c. l. Ἱπποθόωντος.

Ἄριστον ἀνδρὶ κτῆμα συμπαθὴς γυνή.

Hipponacti hunc versum tribuit Arsen. — Ad sententiam cf. Eurip. Fragm. 815.

4.

Stob. CXV, 14. Maxim. s. Antonius Meliss. (in edit. Stob. a. 1609. Aurel. Allobrog.) Serm. CLIII. p. 243, 45. utroque loco c. l. Ἱπποθόωντος.

Γῆρας λεόντων κρεῖσσον ἀκμαίων νεβρῶν.

In Paris. A. ἀλκαίων est pro ἀκμαίων.

5.

Stob. LXVIII, 24. c. l. Ἱπποθόου.

Ζευχθεὶς γάμοισιν οὐκέτ' ἔστ' ἐλεύθερος.

Eundem versum cum duobus aliis arctissime coniunctum Stob. LXVII, 13. Euripidi (Fragm. 163) tribuit, tamen eum inter Hippothoontis reliquias recipere non dubitavimus, quum hic poeta, ut permulti alii, Euripidem non modo imitatus esse, sed etiam expilasse videtur.

6.

Stob. LXXXIII, 15. c. l. Ἱπποθόου.

Παίδων κρατεῖν δεῖ τῶν νεωτέρων σοφούς.

Praeterea a Stob. CXV, 13 (ante fragm. 4.) Hippothoonti c. l. Ἱπποθόωντος hic versus: πανρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς tribuitur, in quo et metrum et dorica dialectus offendunt; quum igitur in cod. Voss. lemma sit Εἰρήνης, sub quo Stobaeus etiam CXVIII, 4 duos hexametros dorice scriptos exhibet, Meinek. Poet. com. IV.

p. 711. sq. perquam probabiliter locum *Erinnae* Lesbiae tribuendum et sic corrigendum esse: *παυροιλόγοι πολιαὶ τῶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς* coniecit.

T I M O C L E S.

1.

Plut. vit. Timol. 36. — *τῶν δὲ Τιμολέοντος ἔργων ἔξω λόγου θεμένοις τὴν περὶ τὸν ἀδελφὸν ἀνάγκην οὐδέν ἐστιν, ᾧ μὴ τὰ τοῦ Τιμοκλέους* (in quibusdam codd. est *Σοφοκλέους*), *ὥς φησι Τίμαιος, ἐπιφωνεῖν ἔπρεπεν·*

Ὦ θεοί, τίς ἄρα Κύπρις ἢ τίς Ἵμερος
τοῦδε ξυνήψατο;

Meinek. Hist. crit. com. p. 430. et Welck. Trag. Gr. p. 1100. correxerunt: *ξυνήψατ' αὐτοῦ.* Nescio an hoc loco codicibus, qui Sophoclis nomen praebent magis confidendum sit, quam illis, qui Timoclis nomen exhibent, quamquam sexcentis aliis locis scriptorum minus clarorum nomina clariorum nominibus deturbata esse optime scio: librarius enim, quum plura nomina a syllaba *Τι* incipientia (*Τιμολέων, Τίμαιος*) scriberet, facile ad *Τιμοκλέους* aberrare potuit.

E C D O R U S.

1.

Stob. XC, 9. c. l. *Ἐκδώρου* (Trinc. *Ἐκιδώρου.* Paris. A.)

Μορφὰς ἀτερπεῖς ὄψεσιν κεκτημένος,
παρεμφερεῖς ταύταισι τοὺς τρόπους ἔχεις.
ἐκ τοῦ κακοῦ γὰρ ἡ φύσις τίκτει κακὸν,
ὡς ἐξ ἐχίδνης πάλιν ἔχιδνα γίγνεται.

Meinekio (Hist. crit. com. p. 525.) auctore hos et proxime sequentes versus hic recepimus. — Vs. 3. In Paris. A. est *καλόν.* Ad sententiam simillima sunt Eurip. Fragm. 166. 342. 77.

S E R A P I O.

1.

Stob. X, 2. c. l. *Σεραπίωνος.* (Paris. A. Trinc.)

Οὐ τῆς ἐμῆς ἕκατι καρδίας φέρεις
λόγους προσηνεῖς, τοῦ δὲ σοῦ κέρδους χάριν.

Trinc. dedit *οὗ.*

S O S I T H E U S.

ΑΘΛΙΟΣ.

I. (1.)

Stob. LI, 23. c. l. *Σωσιθέου ἐξ Ἀθλίου.* (Paris. A.)

Εἷς μυρίους ὄρνιθας αἰετὸς σοβεῖ,
λαῶν δὲ δειλῶν πλῆθος εὖ τραφεὶς ἀνήρ.

Versum 2 habet etiam Arsen. Viol. p. 221. ed. Walz. c. l. *Σωσιθέου ἡ γνώμη,* unde *λαῶν δὲ* pro eo, quod Stob. habet *λαῶν τε* recepimus. — Ad sententiam cf. Moschion. fgm. 1.

ΔΑΦΝΙΣ Η ΛΙΤΥΕΡΣΑΣ.

I. (2.)

Primam huius fabulae notitiam Athenaeo (X. p. 415. B.) debemus haec scribenti: *Λιτυέρσας δὲ ἦν μὲν υἱὸς Μίδου νόθος, Κελαινῶν δὲ τῶν ἐν Φρυγίᾳ βασιλεὺς, ἄγριος ἰδέσθαι καὶ ἀνήμερος ἄνθρωπος, ἀδηφάγος δ' ἰσχυρῶς. λέγει δὲ περὶ αὐτοῦ Σωσίθεος ὁ τραγῳδιοποιὸς ἐν δράματι Δάφνιδι ἢ Λιτυέρσᾳ οὕτως*

Ἔσθει μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους κανθηλίους
τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας· πίνει δ' ἕνα
καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.

Haec pauca Tzetzae (Chil. II, 592 sq.) deinde cura duobus versibus aucta, nostris autem temporibus multo pleniora atque correctiora

exhibita sunt primum a Casaubono (Lectt. Theocr. c. 12. p. 263. sq.) e cod. ms., quem accuratius describere neglexit, deinde ab Heerenio ex anonymi scriptoris libello de mulieribus (in Bibl. lit. et art. Gotting. 1790. fasc. 7. Append. p. 9. sq. edito). Ubi haec leguntur: *Λιτυέρσης Μίδου υἱὸς νόθος, ὃν ὁ Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὄντα κακόξενον· ἠνάγκαζε γὰρ τοὺς ξένους συνθερίζειν αὐτῷ, εἶτα εὐωχῶν ἀπεκεφάλιζε. Τὰ δὲ σώματα ἐκόμιζεν ἐν τοῖς δράγμασιν, ὡς παραλελογισμένων. Ἱστορεῖ ταῦτα κατὰ μέρος Σοσίβιος* (corrige *Σωσίθεος* ex Athenaeo) *ἐν Δάφνιδι λέγων οὕτως·*

Αἵδ' αἱ Κελαιναί, πατρίς, ἀρχαία πόλις
Μίδου γέροντος, ὅστις ὤτ' ἔχων ὄνου
ἤνασσε καὶ νοῦν φωτὸς εὐήθους ἄγαν.
Οὗτος δ' ἐκείνου παῖς, πατρὶ πλαστὸς νόθος,
μητρὸς δ' ὁποίας ἡ τεκοῦσ' ἐπίσταται,
ἔσθει μὲν ἄρτον τρεῖς ὄνους κανθηλίους
τρὶς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει θ' ἅμα
καλῶν μετρητὴν τὸν δεκάμφορον πίθον.
ἐργάζεται δ' ἐλαφρὰ πρὸς τὰ σιτία,
ὄγμους θερίζων· τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ
Διόνυσον ὄμπνῃ συντίθησιν εἰς τέλος.
χὤταν τις ἔλθῃ ξεῖνος ἢ παρὲξ ἴῃ
φαγεῖν τ' ἔδωκεν, εἶτα κἀπεχόρτασεν,
καὶ τοῦ ποτοῦ προὔτεινεν, ὡς ἂν ἐν θέρει,
πλέον· φθονεῖν γὰρ τοῖς θανουμένοις ὀκνεῖ.
ἐπισκοπῶν δὲ πεδία Μαιάνδρου ῥοαῖς
κηπευμάτων ἀρδευτὰ δαψιλεῖ ποτῷ,
τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν ἠκονημένῃ
ἅρπῃ θερίζει· τὸν ξένον δὲ δράγματι
αὐτῷ κυλίσας, κρατὸς ὀρφανὸν φέρει,
γελῶν θεριστὴν ὡς ἄνουν ἠρίστισεν.

Dedimus hoc fragmentum, quo fabulae exordium contineri videtur, ex God. Hermanni (de dram. com. sat. in Opusc. I. p. 55. sq.) recensione, quum nimis corrupte apud Anon. de mul. circumferretur. Ibi enim legitur vs. 1. *αἶθ' αἱ Κελαιναὶ κτλ.* Casaub. e cod. *φῦτε οἱ*, quod ipse correxit in *αἶ τ' οἱ κτλ.*

Vs. 3. Anon. *ἤνασσε καὶ νοῦν φατὸς εὐειδοῦς ἄγαν*, unde Casaub. *ἤνασσε καὶ νοῦν φανὸς εὐειδής τ' ἄγαν.* Heeren. *ἤνασσε νοῦν ἄφατος* (h. e. cuius mentem nemo laudavit, stupidus) *καὶ εὐήθης ἄγαν.* effinxit.

Vs. 4. Anon. *παῖς περίπλαστος νόθος*, Tzetz. Chil. VI, 300. sq. hos vs. citans *παράπλαστος*; utroque *spurium* significari posse negavit Hermannus, eiusque in locum substituit *πατρὶ πλαστὸς*, haud improbabiliter, quandoquidem *πατρὶ* per *πρὶ* lineola supra scripta indicari solet. At equidem *spurii* significationem a voce *περίπλαστος*

certe non alienam iudicaverim: nam περιπλάσσειν (cf. Plat. Rep. IX. p. 588. D. Eubul. ap. Athen. XIII. p. 557. E.) *illinere*, *circumlinere* significat. Quae autem aliqua re circumlita sunt, ea non sua ipsorum natura splendent, sed adulterata atque spuria sunt. Quidni igitur καὶς περίπλαστος significat *filium suppositum*, praecipue quum adiectum sit νόθος?

Vs. 6. Apud Athen. optimi libri αὐτοὺς τρεῖς ὅλους habent, αὐτὸς τρεῖς ὄνους tantummodo Epitom. Paris. cod. Laur. et Editt. praebent. Tzetz. Chil. II. 592. et Anon. de mul. ἄρτους τρεῖς ὄνους. Arnald. Animadv. crit. c. 9. p. 48. (Harlingae. 1748.) coniecit: ἄρτου τρεῖς ὄνους κανθηλίους, h. e. *tantum panis comedebat*, *quantum trium asinorum clitellariorum onus erat*, quod probavit Hermann. Similiter Casaub. ἄρτων τρεῖς ὄνους. Eichstadt. de dram. com. sat. ἄρτους τρεῖς ὄνου καθηλίου. Friebel. (Poet. Satyr. Fragm. p. 126.) ἄρτους τρεῖς ὄνους κτλ. Heerenius vero ad optimorum codd. scripturam sese applicans scripsit: ἄρτους τρεῖς ὅλους κανθηλίους, et ἄρτους κανθηλίους per: *panes ingentes*, *quales asinis ad vescendum dari soleant*, explicuit, in quod nuper etiam Meinek. (Exercit. Philol. in Athen. spec. II. p. 18.) incidit hanc interpretionem cum propter oppositionem τῆς βραχείας ἡμέρας, tum propterea praeferendam esse dicens, quod ἄρτος per se spectatum nullam certae magnitudinis notionem habeat. Quae scriptura mihi quoque nunc praestantior videtur, nam dubito, an verba ἄρτου (vel ἄρτων) τρεῖς ὄνους κανθηλίους significare nequeant: *tantum panum*, *quantum tres asini clitellarii portare poterant*; neque tamen, ut Heerenius, ἄρτους κανθηλίους *panes ea magnitudine* esse dixerim, *qualibus asini vescantur*, sed *tam magnos*, *ut corbes onerarias* (τὰ κανθήλια) *aut expleverint aut magnitudine aequaverint.*

Vs. 7. Tzetz. l. c. πίνει θ' ἅμα.

Vs. 8. Anon. et Tzetz. καλῶν, Athenaei libri καλὸν et postea δὲ καρποφόρον pra δεκάμφορον.

Vs. 9. Tzetz. φορτία pro σιτία.

Vs. 10. sq. Anon. habet: ὄγμον θερίζει, τῇ μιᾷ δ' ἐν ἡμέρᾳ δαίνυσι τ' ἔμπης συντίθησιν εἰς τέλος. Haec corrupta esse iam Casaub. perspexit, qui hanc proposuit medelam: δεκάγυον ὄμπνην συντιθ. κτλ. h. e. „uno die, inquit, arvum decem γύας (id mensurae est nomen) habens metit, et mergites in acervum congerit.“ Quam correctionem Heerenius improbat, ipse autem multo improbabiliorem in eius locum substituit scribens: διόργυιον ὄμπνην, h. e. „partem exiguam agri vix sex pedes continentem.“ Genuinam scripturam haud dubie restituit God. Hermannus corrigendo Διόνυσον ὄμπνῃ κτλ. h. e. „sunt dies, quibus ille Bacchum cibis a mane usque ad vesperam coniungit.“ cf. Hesych. v. ὄμπνη, τροφή. Moschion. fgm. 9. vs. 10. Non minus probandum est, quod idem vir clarissimus vs. 10. ὄγμους θερίζων correxit, et ὄγμους θερίζειν haudquaquam esse monuit: *segetem demetere*, sed *sulcorum ordinem sequi metendo*. collat. Aesch. Sept. c. Th. 575. sq. Well. Exemplis de usu vocis ὄγμος a Kiesslingio ad Theocr. X, 2 allatis adde Qu. Smyrn. V, 57. et Apollon. Lex. p. 488.

Vs. 12. Anon. παρεξίῃ et sic editores, quod, quum verbum παρεξιέναι alibi non extet, in παρὲξ ἴῃ mutavi.

Vs. 13. Anon. εὖ καὶ 'πιχόρτασιν, Casaub. et Heeren. εὖ καὶ εὖ 'πεχόρτασεν. sine metro. Vitium sustulit Herm.

Vs. 14. Anon. προὔτειν' quod iam Casaub. et Heeren. correxerunt.

Vs. 15. Anon. φθονεῖν γὰρ τοὺς θανουμένους ὤκνει. Casaub. et Heeren. φθονεῖν γὰρ ὤκνει τοῖς θανουμένοις, sed nulla opus est verborum transpositione, modo ὀκνεῖ pro ὤκνει scribatur.

Vs. 16. Anon. ἐπιστατῶν Οἰδῆα Μαιάνδρου ῥοαῖς καρπευμάτων κτλ. Casaub. et Heeren. ἐπεὶ δ' ἄγων ἔδειξε Μαιάνδρου ῥοαῖς καρπευμάτων κτλ., sed multo ingeniosior ac verior est Hermanni emendatio. Dicit enim poeta: *campos vero invisens a Maeandri fluctibus largo rigatos frugum potu* etc. Nescio tamen, an, quod propius ad codicum scripturam accedit, καρπευμάτων vel καρπωμάτων pro κηπευμάτων recipiendum sit, praecipue quum dubitari possit, liceatne κηπεύματα etiam de *frugibus* an tantummodo de *hortis* dicere.

Vs. 18. Cod. ἠονημένη, quod correxit Casaub. Verba τὸν ἀνδρομήκη πυρὸν, ut recte Friebel. l. c. p. 127 contra Hermannum monuit, ad hospitem pertinent; nam satis intelligi sequentia τὸν ξένον δὲ κτλ. non possunt, nisi illa ad hospitem simul atque ad triticum referuntur.

Vs. 21. cod. γερῶν θεριστὴν. ὡς ἄνουν ἠρίστησεν, quod correxit Casaub.

II. (3.)

Pergit Anon. l. c. p. 15. Ὅτι δ' ἀπέθανεν ὑφ' Ἡρακλέους φησὶ λέγων·

A. Θανὼν μὲν εἰς Μαίανδρον ἐρρίφη ποδὸς,
ὥσπερ σόλος τις. ἦν δ' ὁ δισκεύσας ἀνὴρ —
B. τίς δή;
A. πύθοι' ἄν. τίς γὰρ ἀνθ' Ἡρακλέους;

Etiam hos vs. ex Hermanni correctione dedimus. Vs. 2. sq. enim in cod. est: σοφός τις ὥσπερ δίσκος· ἦν δ' ὁ ἰσκεύσας ἀνὴρ πυθιω — κτλ. Casaub. correxit: σόλος τις ὥσπερ· ἦν δ' ὁ ἰσκεύσας ἀνὴρ Τίς Πυθιονίκης κτλ. egregie δίσκος e glossa in textum irrepsisse versusque e dialogo petitos esse perspiciens. Heeren. *A.* σόλος τις ὥσπερ. *B.* ἦν δ' ὁ διδασκεύσας 'ανῆρ τίς; *A.* Πυθιονίκης. *B.* τίς κτλ. Iure miratus est Hermannus, qui sibi interpretes in animum inducere potuerint, literas πυθιω partem esse vocabuli Πυθιονίκης (de qua vid. p. 149.).

III. (4.)

Schol. Theocr. VIII, 1. Σωσίθεος δὲ λέγει Δάφνιν γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν κρινάντων, γαμηθῆναι δὲ αὐτῷ Θάλειαν. Id. VIII, 93. Ἱστοροῦσι γὰρ αὐτὸν (sc. Δάφνιν) ἀγα-

πηθῆναι ὑπό τινος νύμφης, ἣν Σωσίθεος Θάλειαν λέγει. Cf. Serv. ad Virg. Ecl. VIII, 68.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (5.)

E tragoedia etiam fluxisse videntur, quae narrat Eratosth. Catast. XXVIII et ex Eratosthene Schol. Germ. 305, p. 72. Hygin. Poet. Astr. II, 27. *(Sagittarius): Hunc complures Centaurum esse dixerunt, alii autem hac de causa negaverunt, quod nemo centaurus sagittis sit usus. Hic autem quaeritur, cur equinis cruribus sit deformatus et caudam habeat ut Satyri. Dicunt enim nonnulli hunc esse Crotum nomine, Euphemes, Musarum nutricis filium, ut ait Sositheus, tragoediarum scriptor: eum domicilium in monte Helicone habuisse et cum Musis solitum delectari, nonnunquam etiam studio venationis exerceri. Itaque pro merita diligentia magnam laudem assecutum: nam et celerrimum in silvis et acutissimum a Musis factum esse. Pro quo studio illius petisse Musas a Iove, ut in aliquo astrorum numero deformaretur. Itaque Iovem fecisse, ut quum omnia illius artificia in uno corpore vellet significare, crura eius equina fecisse, quod equo multum sit usus: et sagittas (pro ingenio) adiunxisse, ut ex his et acumen et celeritas esse videretur: caudam Satyricam in corpore finxisse, quod non minus hoc Musae, quam Liber Satyris sit delectatus.*

L Y C O P H R O.

Μ Ε Ν Ε Δ Η Μ Ο Σ.

I. (1.)

Athen. X. p. 420. B. μαρτυρεῖ δὲ καὶ περὶ τούτων (sc. τῶν τοῦ Μενεδήμου δείπνων) Λυκόφρων ὁ Χαλκιδεὺς, γράψας σατύρους Μενέδημον, ἐν οἷς φησιν ὁ Σειληνὸς πρὸς τοὺς σατύρους

Παῖδες κρατίστου πατρὸς ἐξωλέστατοι,
ἐγὼ μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, στρηνιῶ.
δεῖπνον γὰρ οὔτ' ἐν Καρίᾳ, μὰ τοὺς θεοὺς,
οὔτ' ἐν Ῥόδῳ τοιοῦτον οὔτ' ἐν Λυδίᾳ
κατέχω δεδειπνηκώς. Ἄπολλον, ὡς καλόν.

Facile intelligitur, Silenum modo redeuntem a coena quadam, quam ipsius Menedemi fuisse omnes intellexerint spectatores, huius apparatum descripsisse et eiusmodi epulas philosophicas, quibus convivae magis sententiis sermonibusque, quam cibis refecti sint (cf. fgm. II. III.), satyris commendasse. — Vs. 1. pro πατρὸς in codd. est παιδὸς, quod primus correxit Guil. Cant. Nov. Lectt. VI, 17. — Vs. 5. κατέχειν h. l. significat *animo*, *memoria tenere*, *meminisse*. cf. Schweigh. ad Athen. I. p. 5. E.

.II. (2.)

Pergit Athen. l. c. καὶ προελθὼν

'Αλλὰ κυλίκιον
ὕδαρὲς ὁ παῖς περιῆγε τοῦ πεντωβόλου,
ἀτρέμα παρεξεστηκός· ὅ τ' ἀλιτήριος
καὶ δημόκοινος ἐπεχόρευε δαψιλὴς
θέρμος, πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης.

Vs. 3. animadvertendum est, quod παρεξεστηκὸς non ad poculum (κυλίκιον), sed ad vinum, quod poculo isto continebatur, relatum est. Id autem ita offendit Toupium (Emendatt. in Suid. III. p. 497.), ut scribi mallet: παρεξεστηκότος, ἀλιτήριος, quod, modo post παρεξεστηκότος interpungatur et ἀλιτήριος scribatur (— nam anapaestus in quarto trimetri satyrici pede non habet, quo offendat. cf. Herm. El. Doctr. Metr. p. 125. —) nescio an recipiendum sit. Minus autem necessarium est, ut vs. 1., quod idem vir doctus proposuit, scribatur: ἀλλὰ καὶ κυλίχνιον. — Vs. 4. 5. citat Athenaeus etiam lib. II. p. 55. D. his verbis praemissis: Λυκόφρων δ' ὁ Χαλκιδεὺς ἐν σατυρικῷ δράματι, ὃ ἐπὶ καταμωκήσει ἔγραφεν εἰς Μενέδημον τὸν φιλόσοφον, ἀφ' οὗ ἡ τῶν 'Ερετρικῶν ὠνομάσθη αἵρεσις, διασκώπτων τῶν φιλοσόφων τὰ δεῖπνά φησι „καὶ δημόκοινος ἐπεχόρευσε κτλ." Verbum δημόκοινος Casauboni ingenio restitutum est, nam in libris h. l. δημόνικος, altero δημόκριτος legitur. Id autem haud quaquam, *plebeii*, sed *carnificis*, *tortoris* significationem habet, ut bene Schweigh. ad Athen. II. p. 55. D. docuit, eaque significatio egregie *lupino* ob amaritudinem et acrimoniam convenit, qui insuper versu praecedente ἀλιτήριος i. e. *scelestus*, *flagitiosus*, *abominandus* appellatur. Cum dictione ἐπεχόρευε (II. p. 55. D. ἐπιχόρευσε) Friebel. (Poet. Satyr. Fragm. p. 107.) haud inepte contulit Hom. Il. XIII, 589. Diphil. ap. Athen. IV. p. 157. A. Idem recte verba πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης inde explicationem ferre monuit, quod lupinus ad divitum mensas vix admissus sit.

III. (3.)

Pergit Athen. l. c. ἑξῆς δέ φησιν ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον·

τράγημα γὰρ
ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.

ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἕω καλῶν, τοῖσι δὲ οὐδέπω κόρος. – Lycophronis verba pleniora attulerunt Diog. Laert. II, 140. et Hesych. v. τράγημα·

> Ὡς ἐκ βραχείας δαιτὸς ἡ βαιὰ κύλιξ
> αὐτοῖς κυκλεῖται πρὸς μέτρον, τράγημα δὲ
> ὁ σωφρονιστὴς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος.

Praeterea in reliquis Athenaei verbis versuum vestigia latere iam vidit Schweigh. hos inde eliciens versiculos:

> καὶ πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλέον
> κατελάμβανεν γ' ὁ ὄρνις ὁ τὴν ἕω καλῶν·
> τοῖς δ' οὐδέπω κόρος.

Friebel. l. c. p. 104. fere eodem modo, sed male vs. 2. hiatu admisso:

> καὶ πολλακις συνόντας αὐτοὺς ἐς πλέον
> κατελάμβανεν καλῶν ὁ ὄρνις τὴν ἕω,
> κόρος δὲ τοῖσιν οὐδέπω.

Meinek. Exerc. Philol. in Athen. spec. II. p. 19.) vero primum ἱστορεῖ (sc. Lycophro) pro ἱστορεῖται scribi, deinde hasce versuum reliquias ex iis excerpi iubet:

> — — ὁ τὴν ἕω καλῶν
> κατέλαβεν ὄρνις, τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος.

ad extrema verba collat. fragm. 4. vs. 4.

Π Ε Λ Ο Π Ι Δ Α Ι.

I. (4.)

Stob. CXIX, 13. c. l. Λυκόφρονος ἐκ Πελοπιδῶν.

> Ἀλλ' ἡνίκ' ἂν μὲν ᾖ πρόσω τὸ κατθανεῖν,
> Ἅιδης ποθεῖται τοῖς δεδυστυχηκόσιν.
> ὅταν δ' ἐφέρπῃ κῦμα λοίσθιον βίου,
> τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῦ κόρος.

Quicunque hoc fragmentum perlegerit, haud dubie nobiscum vehementer dolebit, quod non plura e Lycophronis tragoediis fragmenta aetatem tulerunt.

A L E X A N D E R *).

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ο Σ.

I. (1.)

Schol. Ven. ad Hom. Il. *α'*, 216. *Ἀπὸ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾷ, Ἰωνικῶς. Ἀττικὸν δὲ χρῇ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ*

Ἰδοὺ κατόπτρον· εἰπέ μοι τούτῳ τί χρῇ; —

Ita correxit G. Herm. El. Doctr. Metr. p. 145. pro eo, quod Schol. habet: *εἰπέ μοι τί χρῇ τούτῳ.* Meinekio nescio quis haec verba Dionyso ipsi dixisse videtur, quippe cuius in apparatu luxuriae speculum commemoret Aeschylus (cf. Welck. Append. Trilog. p. 108.) apud Aristoph. Thesm. 140. *τίς δαὶ κατόπτρου καὶ ξίφους κοινωνία;* — Versus optime in dramate satyrico locum habere potuit.

Ε Λ Ε Ν Η.

I. (2.)

Phryn. Appar. Soph. in Bekk. An. Gr. p. 96, 33. *Εὐορκησία. Ἀλέξανδρος Ἑλένῃ.* cf. Lobeck. ad Phryn. p. 513.

Π Ο Τ Ο Σ.

I. (3.)

Athen. IV. p. 170. E. *ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς Ὁμοιότησι τὸν αὐτὸν*

---

*) De *Alexandri Aetoli* vita et carminum reliquiis peculiari libello disseruit *Al. Capellmannus* (Alexandri Aetoli fragmenta collecta et illustrata. Bonn. 1829). Omnes, quae afferuntur, *Alexandri* fabulae, *Διόνυσος, Ἑλένη, Πότος, Τίγων* (sic) pariter atque iambica Alexandri fragmenta, quum non apertis verbis *Aetolo* assignentur, a Meinekio (Hist. crit. com. p. 488.) non tragico, sed comico poetae pariter nominato vindicantur. Verum tamen equidem neque in fabularum illarum titulis, neque in fragmentis quidquam reperire possum, quod a tragoedia abhorreat: nam *Dionysum* et *Helenam* etiam alii poetae tragici scripserunt: *Πότος* fortasse drama satyricum fuit, quod nescio an in Dionysum et Helenam quoque cadat; in *Τίγονι* autem quid latere mihi videatur, infra patefaciam. Quo accedit, quod Athenaeus saepius *Alexandrum* tragicum, etiam *Aetoli* cognomine omisso, nunquam autem poetam comicum citavit. Quare, etiamsi dramata ac fragmenta supra exhibita ab *Alexandro Aetolo* composita esse confidenter affirmare non ausim, nullo pacto tamen posse ea ab hoc poeta scripta esse negaverim.

εἶναί φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρούκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος·

Εἰς αὔριόν με δεῖ λαβεῖν αὐλητρίδα·
τραπεζοποιὸν, δημιουργὸν λήψομαι.
ἐπὶ τοῦτ᾽ ἀπέστειλ᾽ ἐξ ἀγροῦ μ᾽ ὁ δεσπότης.

ἐκάλουν δὲ τραπεζοποιὸν τὸν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας. Recte Capellmann. l. c. p. 45. monuit, servi haec verba esse videri a domino missi, ut omnia, quae ad compotationem necessaria essent, arcesseret. An vero iis, ut idem coniecit, fabulae exordium non contineatur dubito. — Vs. 2. differunt inter se *τραπεζοποιός* et *δημιουργός.* cf. praeter Athen. p. 170. D. sq. Polluc. VI, 13. *ὁ δὲ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἁπάσης τραπεζοποιός.* Id. III, 41. — *ἡ δὲ τὰ πέμματα μάττουσα καὶ τὰ περὶ τὰς θυσίας διοικουμένη δημιουργὸς, ὁ δὲ πάντων τῶν περὶ τὴν ἑστίασιν ἐπιμελούμενος τραπεζοποιός.*

ΤΙΓΩΝ (?).

I. (4.)

Athen. XI. p. 496. C. *Προχύτης, εἶδος ἐκπώματος, ὡς Σιμάριστος ἐν τετάρτῳ συνωνύμων. Ἴων δ᾽ ὁ Χῖος ἐν ἐλεγείοις* (fgm. 50. ed. Koepke.) „*Ἡμῖν δὲ κρητῆρ᾽ οἰνοχόοι θέραπες Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις.*“ *Φιλητᾶς δ᾽ ἐν Ἀτάκτοις ἀγγεῖον ξύλινον, ἀφ᾽ οὗ τοὺς ἀγροίκους πίνειν. Μνημονεύει δ᾽ αὐτοῦ καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τίγονι.* Quid in corruptis verbis lateat, haud facile sit ad explorandum: quibus corrigendis viri docti frustra adhuc operam dederunt. Casaub. coniecit: *Ἀλέξανδρος ἐν Ἁλιεῖ* vel *Ἄλεξις ἐν Ἀγῶνι.* Villebrun. *Ἄρχιππος ἐν Ῥίνωνι.* Schweigh. *ἐν Τρυγόνι.* Capellmann. p. 18. *Ἀντιφάνης ἐν Τίμωνι.* Friebel. Satyr. Gr. p. 75. adnot. 59. *Ἀλέξανδρος ἐν γ᾽ Ἰωνικῶν*, quod probarem, quum Alexander Aetolus re vera *Ἰωνικὰ*, quamquam vix hoc titulo, scripserit (cf. Athen. XIV. p. 620. E.) nisi ad literarum ductus multo propius accederet coniectura, quae mihi in mentem venit quaeque infra apposita est. Meinek. Poet. com. IV. p. 554. correxit *ἐν Τιγονίῳ, Τιγόνιον*, quod nomen etiam *Τιτιγόνιον* scribi potuerit, meretricis nomen apud Alexandrum fuisse dicens. At vide ne potius Athenaeus scripserit: *Ἀλέξανδρος Ἀντιγόνῃ* vel *ἐν Ἀντιγόνῃ.* In qua correctione nec propterea, opinor, quisquam haerebit, quod Antigone alibi non commemoratur: — nam etiam reliquarum Alexandri fabularum unaquaeque semel tantum commemoratur — nec ideo, quod ita poculi mentio in tragoedia fiat. Nam cf. Soph. OC. 175. 473. 1589. Eur. Alc. 759. Iphig. A. 1061. 1052. Bacch. 384. 686. Ion. 1177. 1192. 1195. Fgm. 155. etc.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (5.)

Stob. LXVII, 12. c. l. *Ἀλεξάνδρου.*

Ταμεῖον ἀρετῆς ἐστι γενναία γυνή.

Ad eundem locum respexit Clem. Alex. Paed. III. § 67. p. 293. P. συλλήβδην γοῦν ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστιν ἀνδρεία γυνή, ἥτις σῖτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν κτλ. Quem primus ad Alexandrum Aetolum rettulit Naek. sched. crit. p. 7., quum alii eum ex Euripidis Alexandro petitum arbitrarentur. Sed ipsi iam ad calcem Euripideae fabulae monuimus, versum Euripidis esse vix posse; utrum autem Alexandro Aetolo an Alexandro, poetae comico, ut Meinekius voluit, assignandus sit, in medio relinquimus.

II. (6.)

Schol. Theocr. VIII, 1. Σωσίθεος δὲ λέγει, Δάφνιν γενόμενον, ὑφ' οὗ νικηθῆναι Μενάλκαν ᾄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν κρινάντων, γαμηθῆναι δὲ αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος δέ φησιν ὁ Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν μουσικήν. Pertineatne hic locus ad tragoediam an ad aliud Alexandri poema, dubitari potest.

P H I L I S C U S.

1.

Stob. Flor. XXIX, 40. c. l. Φιλίσκου.

Οὐκ ἔστιν, ὦ μάταιε, σὺν ῥαθυμίᾳ
τὰ τῶν πονούντων μὴ πονήσαντας λαβεῖν.

Hunc locum cur Meinek. Poet. com. III. p. 580. inter Philisci comici reliquias rettulerit equidem causam non perspicio.

2. *

Stob. IX, 21. c. l. Φιλήμονος. Paris. A. Παλαμη (δι).

Τοῦ γὰρ δικαίου κἂν βροτοῖσι καὶ θεοῖς
ἀθάνατος αἰεὶ δόξα διατελεῖ μόνον.

Grotius hos vs. Philisco tragico tribuit consentiente Meinekio (Poet. com. IV. p. 17.), qui etiam κἂν pro καὶ scribi iubet. Grotii coniecturae si quid tribuendum est, Philiscum Palamedem fabulam composuisse statuendum erit.

SOSIPHANES.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ.

I. (1.)

Schol. Apollon. Rhod. III, 533. *Διὸ καὶ μέχρι τῶν Δημοκράτους χρόνων πολλοὶ τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις ἐκάλουν. Σωσιφάνης ἐν Μελεάγρῳ·*

Μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη,
πάντες λέγουσιν, ὡς καθαιρεῖ· καὶ γὰρ ἂν
ψευδὴς Σελήνης αἰθέρος καταίβασις.

Apud scholiasten tantummodo verba: *μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταίβασις* leguntur, sed reliqua praeclare Naek. Sched. crit. p. 29 ex Natalis Comitis Mythologia (lib. III. c. 17. p. 252. ed. Genev.) supplevit. Idem vir clarissimus etiam versus ab aliis aliter intellectos sic bene explicuisse mihi videtur: „Luna vi deripitur a puellis, quod omnes affirmant: fabula enim descensus (*καταίβασις*) voluntarius ad Endymionem.“ De re ipsa cf. Aristoph. Nub. 749. sq. *γυναῖκα φαρμακίδ' εἰ πριάμενος Θετταλῆν, καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην κτλ.* et schol. ad h. l.

INCERTARUM FABULARUM FRAGMENTA.

I. (2.)

Stob. XX, 18. c. l. *Σωσιφάνους.*

Νῦν σοι πρὸς ὄψιν θυμὸς ἡβάτω, γέρον,
νῦν δεῖ γὰρ ὀργὴν, ἡνίκ' ἔνδικον, λαβεῖν.

In Paris. A. locus deest. Vs. 2. in libris est *νυνὶ δεῖ ὀργὴν κτλ.* Grot. dedit: *νυνὶ δεῖ γ' ὀργὴν ἡνίκ' ἐνδίκου λαβεῖν.* Naek. Sched. crit. p. 28. *νῦν δεῖ γὰρ κτλ.* quod recepimus. Pro *ἔνδικον* in Paris. B. legitur: *ἕνε δοίκον.* apud Cant. *ἐν 'δει καί.*

II. (3.)

Stob. XXII, 3. c. l. *Σωσιφάνους.* (sic Paris. A. Trinc.)

Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι
βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις,
ἃς ἕν τ' ἔδωκε φέγγος, ἕν τ' ἀφείλετο;
ἢν δ' εὐτυχῆτε μηδὲν ὄντες, εὐθέως

5. ἴσ' οὐρανῷ φρονεῖτε, τὸν δὲ κύριον
"Αιδην παρεστῶτ' οὐχ ὁρᾶτε πλησίον.

Vs. 2. τί σφόδρα σεμνύνεσθε. Paris. B. a manu sec. — Vs. 3. bene comparat Naek. (Sched. crit. p. 29.) Euripidis (Phoen. 1703) versum: ὄλωλ'· ἓν ἦμάρ μ' ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν. — Vs. 4. ἂν δ' εὐτυχῆτε Paris. A. Trinc. reliqui εὐτυχεῖτε. Ex tragicorum usu scripsimus: ἢν δ' εὐτυχῆτε. — Vs. 6. Paris. A. "Α δὴ a manu pr. καὶ δὴ Trinc. N. Paris. B. a manu pr. ἄδην B. a manu sec. ἃ δή. Voss. Arsen. πλούσιον pro πλησίον. Voss. Paris. A. a manu pr. N. Trinc.

III. (4.)

Schol. Eur. Phoen. 1017. Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ Λαΐου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ ὑπὸ τῆς Σφιγγός. Egregie monuit Welck. Trag. Gr. p. 1267., haec verba ad tragoediam spectare, cuius argumentum e fabulis Thebanis petitum fuerit.

A E S C H Y L U S.

ΑΜΦΙΤΡΥΩΝ.

1.

Athen. XIII. p. 599. E.

Τίς δ' ἔστ' ἀνάγκη δυστυχεῖν ἐν πλείοσιν,
ἐξὸν σιωπᾶν κἀν σκότῳ κρύπτειν τάδε;

Αἰσχύλος ἔφη ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν Ἀμφιτρύωνι. οὗτος δ' ἐστὶν Αἰσχύλος ὁ καὶ τὰ Μεσσηνιακὰ ἔπη συνθείς, ἀνὴρ εὐπαίδευτος. — Amphitryo utrum tragoedia an comoedia fuerit, viri docti dubitarunt; sed orationis color potius cothurnum quam soccum prodere videtur. — Vs. 1. cod. Laurent. τί δ' ἔσται.

In ordine poetarum tragicorum chronologico consilio omisi *ALCAEUM*, quamvis Suid. s. v. scripserit: Ἀλκαῖος· Ἀθηναῖος, τραγικός, ὃν τινες θέλουσι πρῶτον τραγικὸν γεγονέναι. ac Macrob. (Sat. V. 20.) eius tragoediam *Coelum* citaverit haec scribens: „*Unde haec Gargara tanta frugum copia erant, ut, qui magnum cuiusque rei numerum vellet exprimere, pro multitudine immensa Gargara nominaret. Testis Alcaeus, qui in Coelo tragoedia sic ait:*

Ἐτύγχανον μὲν ἀγρόθεν πλείστους φέρων
εἰς τὴν ἑορτὴν * ὅσον οἷον εἴκοσι.
ὁρῶ δ' ἄνωθεν Γάργαρ' ἀνθρώπων κύκλῳ.

Gargara, ut videtis, manifeste posuit pro multitudine." Nam in Macrobii verbis corrigendum esse Κωμῳδοτραγῳδίᾳ, cuius fabulae ab Alcaeo, poeta comico, compositae etiam Harpocrat. p. 5, 17. s. v. ἀδηφάγος. Phot. Suid. s. h. v. meminerunt, iam vidit Fabric. Bibl. Gr. II. p. 283. cf. Meinek. Poet. com. I. p. 247. II. p. 830. Ac pariter Suidas tragicum cum comico poeta, quem ipse mox post tragicum commemoravit, commutasse videtur, cuius error inde fortasse originem duxit, quod in fonte, ex quo lexicographus hausit, memoratum erat, Alcaeum primum tragoediam cum comoedia commiscuisse vel q. i. e. primum κωμῳδοτραγῳδίαν scripsisse. Ceterum voces τραγικὸς et κωμικὸς saepius confusae sunt. cf. Casaub. de poes. sat. 1, 5. Bentl. Opusc. p. 63. ed. Lips. Meinek. Hist. crit. com. p. 340. 521. 524. etc. Eurip. Fragm. 908. Iophon. fgm. 1. Moschion. fgm. 10. etc.

INCERTORUM POETARUM TRAGICORUM FRAGMENTA.

I.

Fragm. poet. graec. e papyro Paris. ed. Schneidewin. (Gotting. 1838.) p. 10. nr. 9.

Οὐκ οἶδ, ὅπως χρὴ [τὸν] σαφῶς κατειδότα
τῆς Ἡρακλείας φροντίδος κατηγορεῖν.

Letronnius Euripidis versus esse opinatur.

II.

Ibid. p. 20. nr. 18.

Οὐκ οἶδα· τἀληθὲς γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν.

Similis est locus Aesch. Agam. 606. (628.) sq.

III. IV.

Clem. Alex. Strom. II, 15. § 63. p. 462. P. *ἀλλ' οὐδὲ Αἴας σιωπᾷ, μέλλων δὲ ἑαυτὸν ἀποσφάττειν, κέκραγεν οὖν οὐδὲν ἦν πῆμα ἐλευθέρου ψυχὴν δάκνον οὕτως ὡς ἀνδρὸς ἀτιμία.*

οὕτως πέπονθα καί με συμφορᾶς ἀεὶ
βαθεῖα κηλὶς ἐκ βυθῶν ἀναστρέφει
λύσσης πικροῖς κεντροῖσιν ἠρεθισμένον.

Vs. 1. in codd. est *συμφοροῦσα,* **quod egregie Lobeck. ad Soph. Ai. p. 253. et Bothius emendarunt. cf. Soph. OR. 833. Suevernio hos vs. ad Aeschyli Thressas referenti assensi sunt praeter alios Welck. Aesch. Tril. p. 439. et G. Hermann. diss. de Aesch. trag. fata Aiacis et Teucri complexis. p. 13. Hermannus praeterea antecedentia Clementis verba, quae manifesto versuum vestigia ostendunt, ab aliis aliter in versus redacta (cf. Lobeck. ad Soph. Ai. p. 124) sic constituit:**

οὐκ ἔστιν οὐδὲν πῆμ᾽ ἐλευθέρου δάκνον
ψυχὴν τοσοῦτον ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

atque ita fere postea legebantur inter fragm. poet. graec. e Papyr. Paris. p. 11. nr. 12.

οὐκ ἦν ἄρ᾽ οὐδὲν πῆμ᾽ ἐλευθέρου δάκνον
ψυχὴν ὁμοίως ἀνδρὸς ὡς ἀτιμία.

quos Letronnius Euripidi assignavit. Certe cum sequentibus: οὕτως πέπονθα κτλ. eos coniungi non posse consentaneum est; quare Schneidewin. (Coni. crit. p. 112.) Letronnii sententiam amplexus Clementi Euripidis sententiam in mentem venisse putat Aiacis Aeschylei verba apposituro, atque inde apparere, cur Euripidea memoriter citata numeris suis soluta sint.

V.

Welcker. in Sylloge Inscr. p. 93 distichon elegiacum exhibet, quod verbis χαῖρε δίκαιος ἐὼν et his versibus excipitur:

Ὦ παῖ, φυλάσσου μὴ σφαλῇς· ἡ γλῶσσά τοι
αὐτὴ μὲν οὐδὲν, ἡνίκ᾽ ἂν λέγῃ, πονεῖ,
ὅταν δ᾽ ἁμαρτῇ, πλεῖστα προσβάλλει κακά.

Probabiliter Meinekius (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1844. p. 1048.) monuit, haec verba (in sepulcro olim lecta) a tragico quodam poeta et quidem ab Euripide videri profecta, quum sepulcra plerumque clarorum virorum sententiis exornata sint.

VI.

Ael. V. H. III, 29. Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνεχῶς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰ ἐκ τῆς τραγῳδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ καὶ ὑπομένει. εἶναι γὰρ

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς, πλανήτης, βίον ἔχων ἐφήμερον.

Eosdem vs. habet Diog. Laert. VI, 38., quos Welck. Valckenario auctore ad Euripidis Archelaum rettulit. Vid. adnot. nostr. ad Eurip. Archel. s. fin. — Vs. 2. Ael. habet δυσείμων pro πλανήτης et βίον ἔχων τὸν ἐφήμερον, Diog. β. ἔ. τοὐφήμερον. — Quod ex Aeliano coniicias, Diogenis esse hos versus, id confirmari videtur verbis Iul. Or. ad Them. p. 256. D. ἢ τὸν Διογένους ἐκεῖνον „ἄπολιν ἄοικον πατρίδος ἐστερημένον.“ et Or. VI. p. 895. B. ἆρά σοι μικρὰ φαίνεται ἀνὴρ „ἄπολις ἄοικος πατρίδος ἐστερημένος“ οὐκ ὄβολον, οὐ δραχμὴν, οὐκ οἰκέτην ἔχων. nisi forte aut verba τὸν Διογένους ἐκεῖνον ita accipienda sunt, ut *ille a Diogene multum celebratus* intelligatur, aut potius Διογένη pro Διογένους corrigendum est. De qua re nos admonuit Meinek. Exerc. Philol. in Athen. I. p. 47.

VII.

Ael. H. A. I, 15. *οἱ δὲ θήλεις κόσσυφοι, ἕως μὲν ἄρρενα ὁρῶσι προασκίζοντα, ὡς ἂν εἴποις*

μένουσιν ἔνδον, καὶ τὸ τῆς οἰκουρίας

φυλάττουσιν σχῆμα. — cf. Eur. Herc. f. 1373. El. 74. Troad. 642.

VIII.

Ibid. VI, 25. *Οἱ ποιηταὶ μὲν τὴν παῖδα τὴν τοῦ Ἴφιδος* (h. e. Evadnen) *σέβουσι καὶ τά γε θέατρα ὑπ' αὐτῶν ἐμπέπλησται ὑμνούντων τὴν ἡρωΐνην ἐκείνην, ἐπεὶ τὰς ἄλλας ὑπερεπήδησε τῇ σωφροσύνῃ, τὸν ἑαυτῆς γαμέτην προτιμήσασα τοῦ βίου.*

IX.

Ibid. XIV. 14. *ἥ γε μὲν καλουμένη καὶ ὑπὸ τῶν ποιητῶν*

κεμὰς δραμεῖν ὠκίστη, θυέλλης δίκην.

Corrige: *δραμοῦσ' ὤκιστα.*

X.

Aristot. de divin. per somn. c. 2. p. 463, 20. ed. Bekk. *διὰ γὰρ τὰ πολλὰ καὶ παντοδαπὰ κινεῖσθαι ἐπιτυγχάνουσιν ὁμοίοις θεωρήμασιν, ἐπιτυχεῖς ὄντες ἐν τούτοις ὥσπερ ἔνιοι ἄρτια μερίζοντες. ὥσπερ γὰρ καὶ λέγεται*

ἂν (scr. *ἢν*) *πολλὰ βάλλῃς, ἄλλοτ' ἀλλοῖον βαλεῖς.*

καὶ ἐπὶ τούτων τοῦτο συμβαίνει.

XI.

Id. Ethic. Nicom. VIII, 10. p. 1242, 35. Bk. *ἡ δὲ τῶν ἀδελφῶν* (*φιλία*) *πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὴ μάλιστα ἡ κατ' ἰσότητα*

οὐ γάρ τι νόθος τῷδ' ἀπεδείχθη,
ἀμφοῖν δὲ πατὴρ αὑτὸς ἐκλήθη
Ζεὺς ἐμὸς ἄρχων.

ταῦτα γὰρ ὡς τὸ ἴσον ζητούντων λέγεται. — Meinek. (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. 1846. n. 138.) hos versus ad Euripidis Antiopam pertinere dicit.

XII.

Id. Polit. VII, 7. p. 1328, 16. Bk. *παρ' οἷς γὰρ ὀφείλεσθαι δεῖν τὴν εὐεργεσίαν ὑπολαμβάνουσι, πρὸς τῷ βλάβει καὶ ταύτης ἀποστερεῖσθαι νομίζουσιν. ὅθεν εἴρηται* (Eurip. fgm. 916.) „*χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν*“ *καὶ*

οἵ τοι πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα μισοῦσιν.

Corrigas: *οἴδε.* **Barnes. p. 497 locum Euripidi tribuit.**

XIII.

Id. Rhet. II, 10. p. 1388, 7. Bk. *ὅθεν εἴρηται*

τὸ συγγενὲς γὰρ καὶ φθονεῖν ἐπίσταται.

XIV.

Ibid. II, 21. p. 1394, 20. Bk. *εἰσὶ δ' αὗται ἐν ὅσαις ἐμφαίνεται τοῦ λεγομένου τὸ αἴτιον, οἷον ἐν τῷ*

ἀθάνατον ὀργὴν μὴ φύλασσε θνητὸς ὤν.

Auctor versus, quisquis fuit, imitatus est Eurip. fragm. 790., quod conferas velim. Hinc autem, ni egregie fallor, sive calami errore sive imitatione originem duxit incerti poetae (tragici, ut videtur,) dictum, quod inter Menandri sentent. monostich. 4. legitur:

ἀθάνατον ἐχθρὰν μὴ φύλασσε θνητὸς ὤν.

XV.

Ibid. II, 23. p. 1397, 12. Bk. *εἰ γὰρ ὁ πόλεμος αἴτιος τῶν παρόντων κακῶν μετὰ τῆς εἰρήνης δεῖ ἐπανορθώσασθαι*

εἴπερ γὰρ οὐδὲ τοῖς κακῶς δεδρακόσιν
ἀκουσίως δίκαιον εἰς ὀργὴν πεσεῖν,
οὐδ' ἂν ἀναγκασθείς τις εὖ δράσῃ τινὰ,
προσῆκόν ἐστι τῷδ' ὀφείλεσθαι χάριν.

Sequitur Eurip. fgm. 399. — Elmsl. ad Eur. Med. 87. not. correxit: *ἐπεὶ γὰρ οὐδὲ κτλ.* **et vs. 3.** *οὐδ' εἴ γ' ἀναγκασθείς τις εὖ δράσει τινά.* **In quibus** *ἐπεὶ* **vs. 1. probari potest, vs. 3. vero leniori mutatione sic restituerim:** *οὐδ', ἢν ἀναγκ. κτλ.* **vel** *οὐδ', ἂν ἀναγκ. κτλ.*

XVI.

Ibid. p. 1397, 18. Bk. *ὅθεν εἴρηται·*

καὶ σὸς μὲν οἰκτρὸς παῖδας ἀπολέσας πατήρ·
Οἰνεὺς δ' ἄρ' οὐχὶ [τὸν Ἑλλάδος] κλεινὸν ἀπολέσας γόνον;

Ad hunc locum adnotat Steph. schol. in Cram. An. Gr. Paris. I. p. 292, 21. *καὶ σὸς μὲν οἰκτρός· οἶμαι ταῦτα πρὸς τὴν Ἀλθαίαν λέγειν τὸν Οἰνέα, λυπουμένην δι' ἀδελφὸν αὐτῆς ἀναιρεθέντα παρὰ Μελεάγρου, καὶ διὰ τὸν πατέρα αὐτῆς λυπούμενον. φησὶ γοῦν, εἰ λυπεῖται ὁ πατήρ σου διὰ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, οὐ δεῖ κἀμὲ πάνυ λυπεῖσθαι, ὡς ἀπολέσαντα*

τὸν υἱόν σου Μελέαγρον; — Verba igitur ex nescio cuius (fortassis Antiphontis, ut Victorius et Welck. Trag. Gr. p. 1012. probabiliter coniecerant, nam sequuntur mox apud Aristotelem Antiphontis versus —) Meleagro ducta sunt. cf. Antiph. Fgm. 3. Schrader. dederat: τὸν Ἑλλάδος ἀπολέσας κλεινότατον γόνον. Bekker. autem scripturam e codd. correxit ac iure verba τὸν Ἑλλάδος, quae quidem in codd extant, uncinis inclusit.

XVII.

Ibid. II, 23. p. 1399, 21. Bk. ὅθεν καὶ τοῦτ' εἴρηται·

πολλοῖς ὁ δαίμων οὐ κατ' εὔνοιαν φέρων
μεγάλα δίδωσιν εὐτυχήματ', ἀλλ' ἵνα
τὰς συμφορὰς λάβωσιν ἐπιφανεστέρας.

Sequuntur Antiphontis (fragm. 3.) versus.

XVIII?

Ibid. III, 11. p. 1412, 24. Bk. δεῖ δ' ἀεὶ προσεῖναι ἢ τὸ πρὸς ὃν λέγεται ἢ τὸ ὀρθῶς λέγεσθαι εἰ τὸ λεγόμενον ἀληθὲς καὶ μὴ ἐπιπόλαιον. ἔστι γὰρ ταῦτα χωρὶς ἔχειν, οἷον „ἀποθνήσκειν δεῖ μηδὲν ἁμαρτάνοντα." ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον.

τὴν ἀξίαν [γὰρ] δεῖ γαμεῖν τὸν ἄξιον.

ἀλλ' οὐκ ἀστεῖον. Ad explendum versum inserui γάρ. — Prius exemplum pertinet ad Anaxandridis versum: καλόν γ' ἀποθανεῖν πρὶν θανάτου δρᾶν ἄξιον, quem Aristoteles paulo ante attulerat; quam ob rem Meinek. (Poet. com. III. p. 201. et IV. p. 603.) etiam alterum versum, in quo ἔδει pro δεῖ scribi iussit, eidem poetae vindicavit. At equidem nescio, an ea in re viro eruditissimo non assentiendum sit. Aristoteles enim tragicorum et comicorum versus promiscue attulit: quo accedit, quod versiculus ipse, qui longioris orationis exitus esse videtur, potius tragicum, quam comicum colorem prae se fert.

XIX.

Ibid. III, 14. p. 1415, 20. Bk. πάντες γὰρ ἢ διαβάλλουσιν ἢ φόβους ἀπολύονται ἐν τοῖς προοιμίοις.

Α. ἄναξ, ἐρῶ μὲν οὐχ ὅπως σπουδῆς ὕπο.
Β. τί φροιμιάζῃ;

Personarum vices indicavi. Ad vs. 2. cf. Aesch. Ag. 1327. Eur. Iph. Taur. 1162.

XX.

Arsen. Violet. p. 15 ed. Walz. Menandr. sentent. monostich. 11.

Ἄγει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλήθειαν χρόνος.

Simillimus est Sophoclis versus apud Stob. Ecl. I, 9, 1. p. 222. ed. Heer. πάντ' ἐκκαλύπτων ὁ χρόνος εἰς τὸ φῶς ἄγει. et Philemonis ibid. p. 234. (fragm. inc. XCVII. ed. Meinek.) χρόνος τὰ κρυπτὰ πάντα εἰς φάος ἄγει.

XXI.

Ibid. p. 37. W. Mich. Apost. II, 36.

Ἄκμων μέγιστος οὐ φοβεῖται τοὺς ψόφους,
καὶ νοῦς ἐχέφρων πᾶσαν ἕλκουσαν βίαν.

Aeschyli versus esse videntur.

XXII.

Ibid. p. 65. W. Mich. Apost. III, 78. Diogenian. III, 28.

Ἅπαντα τοῖς καλοῖσιν ἀνδράσιν πρέπει.

XXIII.

Ibid. p. 156. W. Mich. Apost. VI, 97.

Γαστὴρ παχεῖα λεπτὸν οὐ τίκτει νόον.

Versus e dramate satyrico petitus videtur. Νοῦς λεπτός habet etiam Eurip. Med. 529.

XXIV.

Ibid. p. 165. W. Menandr. sent. monost. 112.

Γνώμης γὰρ ἐσθλῆς ἔργα χρηστὰ γίγνεται.

Praecedit apud Arsenium Agathonis fgm. 24. Auctor versus imitatus esse videtur Aesch. Eum. 720. Well.

XXV. XXVI.

Ibid. p. 171. W. Mich. Apost. VI. 70.

Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος.

Mich. Apost. addit: ὁμοία τῇ·

γυναικὸς αὐδὴ θάνατος νεωτέροις.

Versus sintne tragici an comici poetae dubitari potest. Vs. 2. restitui facile potest, si aut 'στι post αὐδὴ aut ἦν ante νεωτέροις inseritur.

XXVII.

Ibid. p. 181. W. Mich. Apost. VII, 9. Zenob. III, 28. Proverb. e cod. Bodl. 347. ed. Gaisf. Suid. s. v. Δίκη

Δίκη δίκην ἔτικτε καὶ βλάβη βλάβην.

ἐπὶ τῶν φιλοδίκων καὶ συνειρόντων δίκας δίκαις. Hunc locum nescio quis apud Arsen. p. 455. W. et Mich. Apost. XIX, 79 in hunc modum imitatus est: ὕβρις ὕβριν ἔτικτε καὶ ψόγος ψόγον, unde facile particula γὰρ post ὕβρις inserta versus effici potest.

XXVIII.

Ibid. p. 217. W. Mich. Apost. VII, 49. Zenob. III, 43. Proverb. e cod. Bodl. 243. Gaisf. Suid. s. v. Aristaenet. Ep. II, 7.

Ἐγὼ δὲ καὶ σὺ ταὐτὸν ἕλκομεν ζυγόν.

Suid. addit: ἐπὶ τῶν ὅμοια καὶ παραπλήσια πασχόντων.

XXIX.

Ibid. p. 227. W.

Ἕλκος γὰρ πέλει τῆς ἀληθείας φθόνος.

Corrige: ἕλκος πέλει γὰρ κτλ.

XXX.

Ibid. p. 233. W. Mich. Apost. VIII, 53.

Ἐν νυκτὶ λαμπρὸς, ἐν φάει δ' ἀνωφελής.

Mich. Apost. addit: ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν ἐν οἷς οὐ χρή· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς νυκτερίδος.

XXXI.

Ibid. p. 249. W. Menandr. sent. monost. 164.

Ἐχθροῖς ἀπιστῶν οὔποτ' ἂν πάθοις βλάβην.

Pro πάθοις cod. Vindob. 4. in Men. s. m. male λάβης.

XXXII.

Ibid. p. 262. W. Menandr. sent. monost. 195.

Ζῆλος γυναικὸς πάντα πυρπολεῖ δόμον.

XXXIII.

Ibid. p. 287. W. Menandr. sent. monost. 247.

Θεῷ μάχεσθαι δεινόν ἐστι καὶ τύχῃ.

cf. Soph. ap. Stob. XCIX, 20. πῶς οὖν μάχωμαι θνητὸς ὢν θείᾳ τύχῃ, ὅπου τὸ δεινὸν ἐλπὶς οὐδὲν ὠφελεῖ; Eur. fragm. 718. — Pro καὶ τύχῃ malim κἀτυχής, h. e. *funestum.*

XXXIV.

Ibid. p. 288. W. Menand. sent. monost. 255.

Θεοῦ δ' ὄνειδος τοὺς κακοὺς εὐδαιμονεῖν.

. Eurip. fgm. 293. 575. 1013.

XXXV.

Ibid. 305. W. Menandr. sent. monost. 270.

Ἱκανῶς βιώσεις γηροβοσκῶν τοὺς γονεῖς.

abitans hunc locum recepi canoni Porsoniano adversantem. Vide men ad Inc. trag. fgm. XLV.

XXXVI.

Ibid. p. 314. W. Menand. sent. monost. 274.

Κακοῖς ὁμιλῶν αὐτὸς ἐκβήσῃ κακός.

millimum est Eurip. fgm. 962.

XXXVII.

Ibid. p. 317. W. Menandr. sent. monost. 273.

Καλὸν τὸ καίρου παντὸς εἰδέναι μέτρον.

rsenius male τι.

XXXVIII.

Ibid. p. 323. W. Menandr. sent. monost. 276.

Κρίνει φίλους ὁ καιρὸς, ὡς χρυσὸν τὸ πῦρ.

aripidis sententia esse mihi videtur.

XXXIX.

Ibid. p. 336. W. Menand. sent. monost. 310.

Λίαν φιλῶν σεαυτὸν οὐχ ἕξεις φίλον.

f. Incert. trag. fragm. CCLIV.

XL.

Ibid. p. 336. W. Menand. sentent. monost. 321.

Λιμῷ γὰρ οὐδέν ἐστιν ἀντειπεῖν ἔπος.

escio an hic vs. ad Achaei Aethonem referendus sit.

XLI.

Ibid. p. 337. W. Menand. sent monost. 313.

Λόγῳ μ' ἔπεισας φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

In Men. sent. mon. est: λόγῳ με πεῖσον, sed in Vindob. 3. λόγῳ μὴν πεῖσαι, unde Meinek. coniectura effinxit: λόγῳ μ' ἔπεισε. Tragici hunc locum veramque Arsenii scripturam esse docet Tertullian. Pall. V. p. 57., qui hanc addit interpretationem: *sermone me suasisti, medicamine sapientissimo.*

XLII.

Ibid. p. 337. W.

Λόγος μέν ἐστι φάρμακον λύπης μόνον.

Cf. Aesch. Prom. 386. Eur. fragm. 903. Aristoph. Vesp. 1254.

XLIII.

Ibid. p. 357. W. Zenob. III, 23.

Μισῶ τὸν ἄνδρα τὸν διπλοῦν πεφυκότα,
χρηστὸν λόγοισι, πολέμιον δὲ τοῖς τρόποις.

Cf. (Eurip.) Rhes. 395. 423. Eurip. Fragm. 56.

XLIV.

Ibid. 463. W. Menand. sent. monost. 528.

Φιλεῖ δ' ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδεὶς οὐδένα.

Cf. Eur. Med. 86.

XLV.

Ibid. p. 464. W. Mich. Apost. XX, 42.

Φύσει γὰρ ἐχθρὸν τὸ δοῦλον τοῖς δεσποταῖς.

Metrum restitue transpositis verbis: τὸ δοῦλον ἐχθρὸν γὰρ φύσει τοῖς δεσποταῖς, vel vitato in fine cretico: τὸ δοῦλον ἐχθρὸν τοῖσι δεσποταῖς φύσει. Sed posteriores tragici ac ne Euripides quidem (cf. Eurip. fgm. 595.) anxie legem istam atque normam, quam acute Porso detexit et constituit, curasse videntur. Equidem enim in Euripidis et reliquorum tragicorum fragmentis haec exempla repperi a parte codicum satis munita. Eurip. fgm. 50. 141. 193. 221. vs. 3. 231. 271. 285. vs. 6. 296. 351. 353. vs. 54. 362. 413. 424. 488. vs. 7. 492. vs. 4. 513. vs. 6. 592. 683. 710. vs. 2. 721. 764. vs. 2. et 4. 851. vs. 3. 880. vs. 5. 898. vs. 7. Phryn. fgm. 18. Aristarch. fgm. 1. vs. 3. Ion. fgm. 20. 28. vs. 2. Achaei fgm. 11. Agath. fgm. 9. Astydam. fgm. 3. vs. 4. fgm. 8. vs. 4. Theodect. fgm. 18. vs. 2.

n. 19. vs. 1. (Chaerem. fgm. 14. fgm. 30.) Chaerem. fgm. 36. ollonid. fgm. 1. vs. 3. Lycophr. fgm. I. Sosiphan. fgm. 1. Inc. ag. Fragm. V. XXI. XXXV. LVIII. LXXV. vs. 2. CXXVIII. vs. 2. LIX. CCXLV. vs. 7. An quis omnia haec exempla corrigenda e dicat?! — Ceterum ab huius versus auctore etiam compositum huic praemissum esse suspicor versum, qui inter Menand. sent. most. 116. legitur:

Δοῦλος πεφυκὼς εὐνοεῖ τῷ δεσπότῃ.

amvis eidem legi adversetur.

XLVI.

Ibid. p. 478. W. Mich. Apost. XX, 19.

Χρυσοῦ λαλοῦντος πᾶς ἀπρακτείτω λόγος,
πείθειν γὰρ οἶδε καὶ πέφυκε μὴ λέγειν.

XLVII.

Athen. IV. p. 156. F. εἶτα πάλιν φακοὶ προσηνέχθησαν ὄξει βεβρεγμένοι, καὶ ὁ Δυτρέφης δραξάμενος ἔφη „Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' αἴτιος φακῶν" καὶ ἄλλος ἑξῆς ἀνεβόησε „φακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι." Ut prior versus unius literae mutatione ex urip. Med. 333 ad risum detortus est, ita alterum ex hoc tragici iusdam ac fortasse ipsius Euripidis versu

κακός σε δαίμων καὶ κακὴ τύχη λάβοι.

iginem duxisse perquam probabiliter Leopard. Emendatt. VI, 12 Porso ad Med. l. c. statuunt.

XLVIII.

Id. IV. p. 187. A. (p. 404. ed. Dindf.) τοῦτο γὰρ (sc. Hesiodi p. 341. dictum) ὡς ἀληθῶς Βοιωτικῆς ἐστιν ἀναισθησίας συμπόσιον καὶ μισανθρωποτάτῃ τῶν παροιμιῶν ἁρμόττον

τῆλον φίλοι ναίοντες οὐκ εἰσὶν φίλοι.

d hunc locum respexit Muret. Epist. I, 44.

XLIX.

Id. VIII. p. 336. B. — καὶ ἄλλος δέ τις φησὶ τῷ Σαρδαναπάλλῳ ιραπλήσιος ὑποτιθέμενος καὶ οὗτος τοῖς μὴ σωφρονοῦσι τοιάδε·

Πᾶσιν δὲ θνητοῖς βούλομαι παραινέσαι
τοὐφήμερον ζῆν ἡδέως· ὁ γὰρ θανὼν
τὸ μηδέν ἐστι καὶ σκιὰ κατὰ χθονός.
μικροῦ δὲ βιότου ζῶντ' ἐπαυρέσθαι χρεών.

Euripidis versus esse coniecit Porso. — Casaub. maluit vs. 2. τοὶ ἡμέραν.

L.

Id. X. p. 433. E. καὶ τῶν τραγικῶν δέ τις ἔφη

ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου.

LI.

Bachm. Anecd. Gr. I. p. 389, 18. Τρανές· τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι. Cf. Suid. s. v. Ad Soph. Ai. 23. pertinere videtur.

LII.

Basil. Magn. Ep. 53. (Opp. Vol. III. p. 156. D. ed. Garn. 1730.) τὸν σοφὸν ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς, καὶ μήποτ' αὐτὸν ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον. Unde duos senarios elicuit Porso Adv. p. 277. hosce:

σοφὸν γὰρ ἄνδρα, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς
κἂν μήποτ' ὄσσοις προσίδω, κρίνω φίλον.

Ad eundem locum respexit Procop. Epist. XCVI. in Maii Class. Auct. IV. p. 267. σοφὸς ἦν ὄντως ὁ ταῦτα δήπου φθεγξάμενος, ὡς ἄρα τὸν σοφὸν, κἂν ἑκὰς ναίῃ χθονὸς κἂν μήποτ' ὄσσοις εἰσίδω, κρίνω φίλον. Pro προσίδω e Procopio εἰσίδω in vs. 2. recipiendum esse facile intelligitur.

LIII.

Bekk. An. Gr. p. 335, 10. Bachm. An. Gr. I, p. 20, 3. Ἀγανόν· τὸ κατεαγός. ἡ πρώτη ὀξεῖα. καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα.

LIV.

Ibid. p. 336, 10. Bachm. An. Gr. I, p. 21, 12. Ἀγαί. οἱ τραγικοὶ τὰς τρώσεις οὕτως ἐκάλουν καὶ τὰ τραύματα. καὶ γὰρ τὸ τραῦμα οἷον κάταγμα γίνεται.

LV.

Ibid. 346, 28. Bachm. An. Gr. I, p. 34, 1. ἀελλάδες ἵπποι. αἱ ταχεῖαι. καὶ τοῦτο τραγικόν. Manifesto pertinet ad Soph. OR. 463, cf. Hesych. Etym. Magn. s. v. et interprett. ad Soph. l.c.

LVI.

Ibid. p. 349, 3. Bachm. An. Gr. I, p. 36, 14. Ἀηδόνα· ἔστι μὲν ἡ ὄρνις, ἐκ μεταφορᾶς δὲ οἱ τραγικοὶ τὴν γλωσσίδα [adde διὰ] τῶν βοῶν

[adde ὁμοιότητα οὕτω καλοῦσιν] ἔστιν δ' ὅπου καὶ τὸν αὐλὸν [adde σημαίνει]. ἡ λέξις Διδύμου.

LVII.

Ibid. p. 1309, 6. (Choerobosc. ad Theodos.) τὸ Αἴσων κύριον ὂν διχῶς κλίνεται. καὶ γὰρ διὰ τοῦ ω, οἷον

Αἴσωνος υἱὸς Κρηθέως ἀφ' αἵματος.

Bekk. in indice p. 1447 versum Euripidi vindicavit, quem secuti sunt Euripidis fragmentorum editores. cf. Eurip. fgm. 599.

LVIII.

Cic. ad Att. IV, 11, 2. *Nos hic voramus literas cum homine mirifico — ita mehercule sentio — Dionysio, qui te omnesque vos salutat:* οὐδὲν γλυκύτερον ἢ πάντ' εἰδέναι. Facili negotio, ut in reliquis locis Ciceronis infra subiectis, tragici poetae senarium restitueris scribendo:

οὐδὲν γλυκύτερόν (vel *γλυκίον*) *ἐστιν ἢ πάντ' εἰδέναι.*

LIX.

Ibid. VI, 4, 3. *Illud praeterea* μυστικώτερον *ad te scribam: tu sagacius odorabere:* τῆς δάμαρτός μου ὁ ἀπελεύθερος (οἶσθα ὃν λέγω) ἔδοξέ μοι πρώην, ἐξ ὧν ἀλογευόμενος παρεφθέγγετο, πεφυρακέναι τὰς ψήφους ἐκ τῆς ὠνῆς τῶν ὑπαρχόντων τοῦ Κροτωνιάτου τυραννοκτόνου. δέδοικα δή, μή τι νοήσῃς· εἰς δῆπου τοῦτο δὴ περισκεψάμενος, τὰ λοιπὰ ἐξασφαλίσαι. *Non queo tantum, quantum vereor, scribere.* — Valck. Diatr. p. 194. ingeniose ac probabiliter in his verbis tragici poetae fragmentulum (et quidem Iocastae ex Euripidis Oedipo dictum) latere suspicatus est in hunc fere modum restituendum:

δέδοικα δή,
μή τοι νοήσῃς, Οἰδίπου.

collat. Plaut. Poen. I, 3, 34. *isti quidem hercle orationi Oedipo Opus est coniectore, qui Sphingi interpres fuit.* Ciceronis verba graeca usque ad *τυραννοκτόνου* fere integra etiam in sequenti epistola leguntur.

LX.

Ibid. VII, 3, 5. *Sed quoniam res eo deducta est, non quaeram, ut tu scribis*

ποῦ σκάφος
τὸ τῶν Ἀτρειδῶν;

mihi σκάφος *unum erit*, *quod a Pompeio gubernabitur.* — Valck. Diatr. p. 192. etiam haec verba Euripidi assignat.

LXI.

Ibid. XIV, 22. *Etsi illud iuvenes*

ἄλλοις ἐν ἐσθλοῖς τόνδ᾽ ἀπωθοῦνται ψόγον.

Valckenario Diatr. p. 192 Sophoclis esse videtur versus, mihi Euripidis ob rationem, quam ad Eurip. fgm. 924. exposui.

LXII.

Ibid. XV, 11, 3. *Hoc dempto munere amoris atque officio, sequebatur, ut mecum ipse*

ἡ δεῦρ᾽ ὁδός σοι τί δύναται νῦν θεοπρόπε;

Priorem versus partem Cicero etiam Epist. ad Att. XVI, 6, 2 affert. Sophoclis est indice Valck. l. c., comici poetae secundum Meinek. Poet. com. IV. p. 610, Euripidis mea sententia. Vide ad antecedens fgm.

LXIII.

Clem. Alex. Paedag. II, 1, 5. p. 166. P. Ἀλλ᾽ αἰσθάνομαι ὅθεν ἡ εὐπρόσωπος ἐρρύη τῶν δείπνων προσηγορία „ἀπὸ τῶν φαρύγων καὶ φοιτητῆς μανίας ἐπὶ δείπνων" κατὰ τὸν κωμικόν. ἔστι γὰρ ὡς ἀληθῶς

τὰ πολλὰ τοῖς πολλοῖσι τοῦ δείπνου χάριν.

Quum poetae comici versus praecedat, Meinek. Poet. com. IV. p. 610. etiam hunc vs. e comoedia fluxisse censet, sed equidem non video, quid obstat, quominus eum tragico assignemus quippe colorem tragicum prae se ferentem, praesertim cum saepissime Clemens cuiusvis generis poetarum versus promiscue attulerit.

LXIV.

Ibid. II, 12. § 118. p. 241. P. τοιοῦτοι ταῖς ἠλιθίαις οἱ λίθοι γυναιξὶ περιδούμενοι τοῖς ὅρμοις καὶ τοῖς περιδεραίοις ἐγκατακλειόμενοι ἀμέθυστοι καὶ κεραυνῖται καὶ ἰάσπιδες καὶ τοπάζιον, ἥτε

Μιλησία
σμάραγδος, ἐμπόλημα τιμηέστατον.

Versus sitne tragici an comici poetae dubitari potest.

LXV.

Clem. Alex. Strom. IV, 7, 49. p. 585. P.

Ἃ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρῄζεις φρενὸς,
οὔτ' ἂν καταίθων οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου
δεινοὺς καθιεὶς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας
πύθοι' ἄν, οὔτ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις.

ὑβρως ἀνδριζομένη παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ λέγει γυνή. — Vs. 2. πρίον' pro ίονας bene correxit Porso ad Med. 5.

LXVI.

Ibid. IV, 7, 51. p. 586. P.

Τοῦ σώματος γὰρ οὕνεχ' οἱ πολλοὶ πόνοι,
τοῦδ' εἵνεκ' οἶκον στεγανὸν ἐξευρήκαμεν,
λευκόν τ' ὀρύσσειν ἄργυρον σπείρειν τε γῆν,
τά τ' ἄλλ' ὅσ' ἡμεῖς ὀνόμασιν γιγνώσκομεν.

s. 2. corrige: τοῦδ' οὕνεκ'. — Vs. 3. noli haerere in locutione είρειν γῆν. cf. Eur. Hec. 9. Heracl. 840.

LXVII.

Ibid. IV, 7, 56. p. 588. P. — — κινδύνων ὑπερφρονῶ διὰ τὴν ὅς σε ἀγάπην

ὁθούνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη
οὐκ ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,
αὐτὴ δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.

uripidi locum tribuit Hemsterh. ad Luc. Tim. 4. T. I. p. 106, 51., phocli Valck. ad Hippol. 395. et Matthiae Eurip. T. IX. p. 448.

LXVIII.

Ibid. VII, 7, 34. p. 851. P.

Ἐπεὶ τίς ὧδε μωρὸς, κατὰ τὴν ποιητικὴν χάριν,
καὶ λίαν ἀνειμένος
εὔπιστος ἀνδρῶν, ὅστις ἐλπίζει θεοὺς
ὀστῶν ἀσάρκων καὶ χόλης πυρουμένης,
ἃ καὶ κυσὶν πεινῶσιν οὐχὶ βρώσιμα,
χαίρειν ἀπαρχῇ καὶ γέρας λαβεῖν τόδε;

l χάριν τούτων τοῖς δρῶσιν ἐκτίνειν, κἂν πειραταὶ κἂν λῃσταὶ κἂν τύραννοι τύχωσιν; Eundem locum exhibet Porphyr. de abstin. anim. II, . et ex Porphyrio, ut ipse dicit, Cyrill. c. Iul. IX. p. 306. E. tem L. H. Vossius (Epist. mythol. II, 40.) Menandro assignat, ıtak. ad Antonin. X, 8 vero tragico potius quam comico poetae buendum esse censet, quod mihi etiam probabilius videtur. Meik. (Poet. com. IV. p. 613.) rem in medio reliquit. — Vs. 1.

ἀνειμένος cod. Paris. (secundum Klotzium Vol. IV. p. 245.), vulgo *ἀνειμένως*. — Vs. 2. pro *εὔπιστος* Meinek. l. c. legi iubet *εὔπειστος* lectores ablegans ad Lobeckii adnot. ad Soph. Ai. 151. Cyrill. *ἐλπίζῃ*. — Vs. 5. vulgo *χαίρειν ἀπάτῃ*, cod. Paris. *ἅπαντα*, Porphyr. et Cyrill. *ἅπαντας*, quod correxit Grot. Exc. p. 923 scribendo *ἀπαρχῇ*. Similiter Pors. ad Eurip. Hec. 41. proposuit *ἀπαρχαῖς*, quod recepit Meinek. — Grot. l. c. etiam ex postremis Clementis verbis hunc vs. effinxit: *χάριν τε τούτων τοῖσι δρῶσιν ἐκτίνειν*, sed manifesto ibi Clemens ipse, non poeta loquitur.

LXIX.

Inc. auctor comparationis Menandr. et Philem. p. 357. ed. Rutgers.

Πρόσεστι δὲ τῷ πένητι ἀπιστία.
κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ κἂν λέγῃ τι συμφέρον
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς.
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος.
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν ἀσφαλές.

Dobr. ad Aristoph. Plut. 689 Euripidis esse hos versus suspicatur, fortassis recte, quum, ut bene Meinekius (Poet. com. IV. p. 39.) ostendit ac supra iam ad Chaeremonis fragmenta a nobis monitum est, plures tragicorum versus in hanc Menandri et Philemonis comparationem illati sint. Iam enim quomodo versui 1 medela adhiberi possit, difficile est ad dicendum; nam quod Bentl. voluit: *πρόσεστιν αἰεὶ τῷ πένητ' ἀπιστία* vel *ἀεὶ πρόσεστι τῷ πένητ' ἀπιστία*, non valde placet propter iota dativi elisione abreptum, quamvis hoc subsidii quid habeat in Eurip. fgm. 19 inque locis ibi a nobis collectis, nec magis arridet Meinekii l. c. correctio: *τῷ γὰρ πένητι μὲν πρόσεστ' ἀπιστία*, quippe quae nimis a codicum vestigiis recedat. Nescio igitur an scribere praestet: *πρόσεστι τῷ πένητί πως ἀπιστία*, *κτλ.*, nisi forte accipienda est sententia, quam paullo inferius proposui. — Vs. 2. Meinek. scribi iussit *καὶ λέγῃ*, recte, ut mihi videtur. — Versum 3 non sine probabilitatis specie Dobr. l. c. e vs. 6 originem duxisse monuit, Heinsius a quarto vel novum fragmentum incipi voluit, Meinekius denique utrumque eiiciendum esse coniecit. Equidem vero diffiteri nolo, etiam contrarium cogitari posse, nimirum versum 1, quum a metro alienissimus sit ac nihil aliud, quam adnotationem, qua nescio qui librarius in margine totius loci summam breviter expresserit, continere videatur, a margine in textum irrepsisse, versum 6 autem e vs. 3, cuius similis fortasse fuerit, librarii negligentia interpolatum ideoque severiore medicina emendandum esse. Quare vide, ne locus e continuitate sermonis ereptus ita se habuerit:

[ὁ γὰρ πένης]
κἂν σοφὸς ὑπάρχῃ καὶ λέγῃ τι συμφέρον,
δοκεῖ τι φράζειν τοῖς ἀκούουσιν κακῶς·
τῶν γὰρ πενήτων πίστιν οὐκ ἔχει λόγος.
ἀνὴρ δὲ πλουτῶν, κἂν ἄγαν ψευδηγορῇ,
δοκεῖ τι φράζειν κἀτ' ἀκούσεται σοφός.

l sententiam cf. Eur. fgm. 319. 989. — Vs. 6. Dobr. pro ἀσφαλὲς rexit σαφὲς, quod equidem pro frequenti vocum σαφὴς et σοφὸς rmutatione (de qua diximus ad Eurip. fragm. 615.) in σοφὸς mari; Meinek. κλύουσιν et ἀκούουσιν maluit.

LXX.

Ibid. p. 361. R.

Ὁ δεῖ παθεῖν σε μηδαμοῦ σκέψῃ φυγεῖν.
[οὐ γὰρ δυνήσῃ φεύγειν, ὅ σε δεῖ παθεῖν.]
τὸ πεπρωμένον γὰρ οὐ μόνον βροτοῖς
ἄφευκτόν ἐστι, ἀλλὰ καὶ τόν οὐρανόν

c locus aeque atque praecedens e tragoedia fluxisse videtur, sed n minus fere depravatus est. Praecipue in vs. 2 emendando viri oti certarunt, quamquam et numerorum dissolutio et sententiae nguor otiosaque eorundem verborum repetitio docere poterant, ne versum a poetae manu profectum non esse. Quare nos eum cinis inclusimus. — Vs. 3. Grot. versum explevit inserto πᾶν ante πεπρωμένον. – Vs. 4. correxit Grot. ἀλλὰ καὶ κατ' οὐρανόν, sed probabi- Meinek. (Poet. com. IV. p. 41.) καὶ τοῖς οὐρανὸν | ἔχουσι vel οἰκοῦσι.

LXXI.

Cram. Anecd. Gr. Oxon. I, p. 83, 30. Ἄντρον. — ἢ παρὰ το τομαι, τὸ ἱκετεύω (Apollon. Rhod. III, 77.) „ἄξετο δ' ἀντομένην μην," καὶ

ἀλλ' ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ὀλυμπίου.

ἄντροις γὰρ τοὺς θεοὺς ἱκέτευον, ἱερὰ τὰ σπήλαια ἡγούμενοι. cf. Etym. . p. 115, 1. Hesych. s. v. Schneidewin. Coni. crit. p. 102 haud probabiliter correxit:

ἀλλ' ἀντόμεσθα πρὸς Διὸς τοὐλυμπίου.

rsumque Sophocli assignavit. cf. Eur. Iph. Aul. 1247. Alc. 1101.

LXXII.

Ibid. I. p. 213, 32. τὸ δὲ ἴδρις ψιλοῦται διότι οὐχ ὑποτάσσεται τὸ μετὰ φυσικῆς μακρᾶς

γέρων γάρ εἰμι καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις.

cf. Etym. M. p. 466, 36. — Similiter Eur. Med. 285. σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις.

LXXIII.

Ibid. II. p. 337, 26.... καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ περῶ περαίω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν περαίνω

νέον περαίνεις τὸν φθαρέντα τῇ πλάνῃ.

LXXIV.

Ibid. II. p. 414, 5. Τονθάζω. σημαίνει τὸ ἐνπαίζω (sic) καὶ ἀπατῶ, ἐκ τοῦ θὼψ, ὃ σημαίνει τὸ κολυμα (sic codd. quo e κολάκευμα per compendium scripto exortum videtur)· τὸ θὼψ μέγα ἐκ τῆς χρήσεως

μισῶ παρ' ἐχθρῶν θῶπας εὐειδεῖς λόγῳ.

LXXV.

Ibid. IV. p. 235, 53.

φύλλων λαγῳοὺς ἐκφοβοῦσιν οἱ κτύποι·
ἄνδρας δ' ἀνάνδρους αἱ σκιαὶ τῶν πραγμάτων.

Hinc formam λαγῳὸς etiam a tragicis usurpatam esse liquet, nam versus e recentiore tragoedia fluxisse mihi persuasissimum est, quamvis Schneidewin. Coni. crit. p. 119. eos Menandro assignaverit, Meinekius (Poet. com. IV. praef. p. VIII.) vero vel ab Atticis propter formam λαγῳὸς prorsus abiudicaverit. Ceterum si quis nimis pertinaciter in ista forma haereat, corrigat λαγὼς μὲν (h. e. *lepores quidem* etc.) vel λαγὼς γοῦν (h. e. *lepores sane*) statuatque grammaticum (velut Plutarchum et alios. cf. fgm. CXIII CXVII.) formam usum esse suae aetatis propria.

LXXVI.

Dio Chrysost. XII, 4. p. 194. R. ἀλλ' οὐδὲ τὸν κύκνον ἀπεικάζειν διὰ τὴν μουσικὴν, οὐδὲ ὅταν ὑμνῇ τὴν ὑστάτην ᾠδὴν, ἅτε εὐγήρως (εὐγηρυς ὢν coni. Reisk.) ὑπὸ ἡδονῆς τε καὶ λήθης τῶν ἐν τῷ βίῳ χαλεπῶν, εὐφημῶν ἅμα καὶ προπέμπων ἀλύπως αὐτὸν, ὡς ἔοικε, πρὸς ἄλυπον τὸν ἀθάνατον οὐκοῦν οὐδὲ τότε ἀθροίζεται κηλούμενα τοῖς μέλεσι,

πρὸς ὄχθην ποταμοῦ τινος ἢ λειμῶνα πλατὺν
ἢ καθαρὰν ἠϊόνα λίμνης
ἤ τινα σμικρὰν εὐθαλῆ ποταμίαν νησίδα.

Poetae verba h. l. latere certum, sed utrum tragici an lyrici incertum.

LXXVII.

Ibid. LXXVIII. p. 662. R. *τῶν δὲ ὀκνούντων καὶ ἀποστρεφομένων, δορεῖν αὐτοὺς, ὡς μαλακούς τε καὶ ἀναξίους αὐτοῦ, καὶ τῇ μητρὶ μᾶλ- ν ἐοικότως, λέγοντας, ὥς ποιητής φησι·*

ποῖ μεταστρέφεσθ', ὦ κακοὶ
κἀνάξιοι τῆς ἐμῆς σπορᾶς
Αἰτωλίδος ἀγάλματα μητρός.

m Reiskius locum ad Herculem pertinere vidit, quare videndum, ex Hercule nescio cuius poetae Oetaeo ducti sint.

LXXVIII.

Diod. Sic. XVI. 92, 3. *ἐν γὰρ τῷ βασιλικῷ πότῳ Νεοπτόλεμος ὁ αγῳδὸς πρωτεύων τῇ μεγαλοφωνίᾳ καὶ τῇ δόξῃ, προστάξαντος αὐτῷ τοῦ λίππου προενέγκασθαι τῶν ἐπιτετευγμένων ποιημάτων καὶ μάλιστα τῶν ηκόντων πρὸς τὴν κατὰ τῶν Περσῶν στρατείαν, ὁ μὲν τεχνίτης κρίνας ιεῖον ὑποληφθήσεσθαι τὸ ποίημα τῇ διαβάσει τοῦ Φιλίππου, καὶ τὴν εὐ- ιμονίαν ἐπιπλῆξαι βουλόμενος τοῦ Περσῶν βασιλέως, καίπερ οὖσαν μεγά- ν καὶ περιβόητον, ὅπως μεταπέσοι ποτὲ εἰς τοὐναντίον ὑπὸ τῆς τύχης, ξατο λέγειν τόδε τὸ ποίημα·*

Φρονεῖτε νῦν αἰθέρος ὑψηλότερον
καὶ μεγάλων πεδίων ἀρούρας,
φρονεῖθ' ὑπερβαλλόμενοι
δόμων δόμους, ἀφροσύνᾳ
πρόσω βιοτὰν τεκμαιρόμενοι.
ὁ δ' ἀμφιβάλλει ταχύπους
κέλευθον ἔργῳ σκοτίαν,
ἄφνω δ' ἄφαντος προσέβα
μακρὰς ἀφαιρούμενος ἐλπίδας
θνατῶν πολύμοχθος Ἅιδας,

ἰ τὰ τούτων ἐφεξῆς συνεῖρε, πάντα πρὸς τὴν ὁμοίαν φερόμενα διάνοιαν. - Sic bene editor Parisinus locum exhibuit, quum vs. 6. in codd. set *ταχύπουν*, vs. 10. *θανάτων*, quod Wesseling. in *θανάτῳ* mutave- t. Nec dubium esse potest, quin versus ex nescio qua tragoedia stiti sint, in qua Neoptolemus agere solebat, ut facile locum, licet rtasse e chori carmine depromptum, memoria tenere posset.

LXXIX.

Diod. Sic. Exc. l. XXXII, 27. (in Ang. Maii Script. vett. nov. ll. T. II. p. 96. Diodor. ed. C. Mueller. Paris. 1844. T. II. p. 10.) *Ὅτι περὶ τῆς Κορίνθου καὶ οἱ ποιηταὶ προειρηκότες ἦσαν*

Κόρινθος ἄστρον οὐκ ἄσημον Ἑλλάδος.

Malim *Κόρινθον*. Eodem modo Corinthum *Graeciae astrum* appellavit Polystrat. in Anthol. Pal. VII, 297. (Iacobs. Delect. IX. 14. p. 334.). Propter sigmatismum Euripidi versum tribuerim.

LXXX.

Diod. Sic. Exc. l. XXXVII, 30. (in Ang. Maii Script. vett. nov. coll. T. II. p. 122. Diodor. ed. Mueller. Paris. 1844. T. II. p. 571.) *Τοσαύτην ὁ χρυσὸς ἔχει δύναμιν ἐπὶ κακῷ προτιμώμενος ἀφρόνως παρὰ ἀνθρώποις, οἵτινες διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς πρὸς τοῦτον ἐπιθυμίας καθ' ἕκαστα προφέρονται τούτους τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν* (sequuntur aliquot versus ex Eurip. fragm. 288.) — *καὶ τὰ διὰ τῶν μελῶν πεποιημένα*

Ὦ χρυσὲ, βλάστημα χθονὸς,
οἷον ἔρωτα βροτοῖσι φλέγεις,
πάντων κράτιστε, πάντων τύραννε,
πολεμεῖς δ' Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν.
πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ
θηρῶν ἀνόητα γένη,
σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος καὶ ὁ παμμήστωρ
Ἄρης.

Sic locum dedit editor Parisiensis vs. 6. fortasse secutus coniecturam Meinekii, qui primus, quod sciam, in Exercit. philol. in Athen. Berol. 1843. p. 19. vulgatam *μελῳδαῖς* vs. 6. (ab aliis contra metrum in *μελῳδίαις* mutatam) correxit locumque inde a vs. 4 sic constituit:

πολεμεῖς δ' Ἄρεος κρείσσον' ἔχων δύναμιν,
τῷ πάντα θέλγεις· ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μὲν ᾠδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.
τοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόντος .... καὶ ὁ παμ-
μήστωρ Ἄρης.

Post *πόντος* enim excidisse statuit anapaesticae mensurae verbum, quale sit *δέδεται*, collat. Pind. Pyth. III, 96. *ἀλλὰ κέρδει καὶ δέδεται σοφία.* i. e. *ἥττηται* ut schol. adnotat. Idem fere iam ante Meinekium senserat God. Hermannus (apud Matth. Eurip. T. IX. p. 447.) locum verbis *πάντων κράτιστε*, quae pro gloss. habet, electis sic exhibens:

οἷον ἔρωτα βροτοῖσιν φλέγεις, πάντων τύραννε,
καὶ πολεμεῖς Ἄρεος
κρείσσον' ἔχων δύναμιν, τῷ πάντα θέλγεις.
ἐπὶ γὰρ Ὀρφείαις μελῳδοῖς ἀοιδαῖς
εἵπετο δένδρεα καὶ θηρῶν ἀνόητα γένη.

σοὶ δὲ καὶ χθὼν πᾶσα καὶ πόν-
*τος * * καὶ ὁ παμμήστωρ Ἄρης.*

d equidem malim: ἐν πολέμοις vel κἀν πολέμοις. — Omnes e viri docti versus Euripidi tribuunt, sed alii eos ex Bellero-onte, alii e Danae petitos esse affirmant. Atqui caveant, ne › Iunone, ut fertur, nubem amplectantur: nam Diodorum complu-m poetarum versus attulisse ipse sat manifesto indicavit verbis: ιτῶνς τοὺς στίχους τῶν ποιητῶν, quamvis scribere eum propterea potuisse non negaverim, quia locum contraria sententia conspi-ım. (vide fragm. sequ.) et haud dubie ab alio poeta compositum ı verbis subiecerit.

LXXXI.

Pergit Diod. l. c. καίτοι γε πόσῳ κρεῖττόν ἐστιν ἐκφέρεσθαι τῶν ημάτων τὰ τὴν ἐναντίαν ἔχοντα τούτοις παράκλησιν

Πότνια σοφία, σύ μοι ἄνδανε.
*ὄλβου δ' ἐμοὶ μὴ * χρύσου*
φαεννὰν ἀκτῖνα δαίμων διδοίη
πάρος σοφίας ἢ τυραννίδα Διός.
** Ἀπωτάτω * κεῖται καλὸς θησαυρὸς ὅτῳ προσέβαλε.*

: Muellerus, quum codd. vs. 2. χρυσέον habeant et nullam lacunae num praebeant. God. Hermannus l. c. sic scripsit:

πότνι' ὦ σοφία, σύ μοι ἄνδαν', ὄλ-
βου δὲ μή μοι μηδὲ χρυσοῦ φαεννὰν
ἀκτῖνα πάρος σοφίας δαίμων διδοίη
ἢ Διὸς τυραννίδ'· ἀπώτατα κεῖ-
ται καλὸς θησαυρὸς, ὅτῳ προσέβα.

LXXXII.

Diog. Laert. IV, 25. καὶ ἐρωτηθέντα πρὸς αὐτοῦ, ποῦ βούλεται ταφῆναι, εἰπεῖν

ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν.

: Casaub. et Huebn. pro vulg. φίλοις.

LXXXIII.

Ibid. VI, 95. οὗτος τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα κατακαίων, ὥς φησι ἰτων ἐν πρώτῳ Χρειῶν, ἐπέλεγε

τάδ' ἔστ' ὀνείρων νερτέρων φαντάσματα

ν λῆρος.

LXXXIV.

Ibid. VII, 67. προστακτικὸν δέ ἐστι πρᾶγμα, ὃ λέγοντες προστάσσομεν, οἷον

σὺ μὲν βάδιζε τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς.

G. Hermannus versum e Sophoclis Inacho ductum censet. Sed cf. Eur. Suppl. 890.

LXXXV.

Doxopatr. Homil. in Aphthon. in Walz. Rhet. Gr. II. p. 291, 22. — τὸ θεῖον δ' ἐστὶ φύσει τοιοῦτον

τὸ τῆς ἀνάγκης [-⏑] ἰσχυρὸν ζυγόν.

καὶ τὸ (Eur. Hec. 864.) οὐκ ἔστι θνητῶν ὅστις ἔστ' ἐλεύθερος. — Lacunam in isto versu facile expleas inserto πᾶσιν vel ἐστίν.

LXXXVI.

Ibid. p. 299. Schol. Anon. ad Aphthon. in Walz. Rhet. II. p. 23, 2. — τὸ μὲν γὰρ διπλοῦν ἐκ δύο καταφατικῶν ὄν· οἷον

Δεινὸν πένεσθαι, χεῖρον εὐπορεῖν κακῶς.

Doxopater vitiose χεῖρον δ'. Hunc versum etiam Gregorius Nazianzenus, quem carminibus suis veteres tragoedias, maxime Euripidis, expilasse constat, inter sentent. monostich. iamb. praebet, sed male δεινὸν pro χεῖρον scripsit.

LXXXVII.

Draco Straton. p. 35, 21. τὰ δὲ δι' ἑαυτῶν (μακροπαραληκτοῦντα) τὰ τοιαῦτα, ψιλὸς, χιλὸς, χυλὸς, δαλός· οὕτως ὁ βαθμὸς καὶ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ καὶ ἐν τῇ κωμῳδίᾳ. Pro δαλὸς corrigendum videtur βηλὸς (dor. βαλός. Aesch. Cho. 564.)

LXXXVIII.

Etym. Magn. p. 346, 42. Ἐξάντης· ἐξεστηκὼς, μαινόμενος. ἢ ἀβλαβὴς ἢ ὑγιής· οἷον

Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῆσδέ μ' ἐξάντην νόσου.

Eundem locum sed paullo corruptiorem habet Suid. v. Ἐξάντη· ὑγιὴ καὶ ἔξω ἄτης. ὦ Ζεῦ γενέσθαι με τῆσδ' ἐξάντη νόσου. τὸ ν ἔγκειται δι' εὐστομίαν. Unde tamen recipiendum est ἐξάντη. — Versum in nescio cuius poetae Philocteta locum habuisse suspicor.

LXXXIX.

Euseb. Praep. Ev. XV, 62. p. 854. C. *μηδὲν γὰρ ἡμῖν ἔσεσθαι πλέον, ἀλλ' οὐδ' εἰ μετεωρύτεροι τοῦ Περσέως ἀρθέντες*

ὑπέρ τε πόντου χεῖμ' ὑπέρ τε Πλειάδα

αὐτοῖς τοῖς ὄμμασι κατίδοιμεν τὸν πάντα κόσμον, καὶ τῶν ὄντων φύσιν, ἥτις δή ποτέ ἐστιν. — Ex Eusebii verbis dubito an alium senarium expiscari totumque locum sic constituere liceat:

ὑπέρ τε πόντου χεῖμ' ὑπέρ τε Πλειάδα
ἀρθεὶς ἅπαντα κόσμον ὀφθαλμοῖς ὁρῶ.

Quem a Perseo ipso in Andromeda vel Dictye quadam pronuntiatum esse suspicor. Meinekius, qui (in Bergkii et Caesaris Diar. Ant. a. 1845. p. 1066.) pariter atque nos hunc locum poetae cuidam tragico assignaverat, nuper (in eodem Diario a. 1846. p. 1084.) eum cum Eurip. Fragm. 126 coniungi iussit. Atque Euripidi versum etiam Gaisfordus in Ind. Euseb. tribuit.

XC.

Eustath. p. 1093, 27. *ἐκ δὲ τοῦ ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω, ἔοικε ληφθῆναι καὶ τό·*

ἔγνωκα δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὕπο.

XCI.

Ibid. p. 1484, 50. *οὕτω δέ φασι καὶ ἄλλα ἐξ ἀρρενικῶν ἐπὶ θηλυκὰ μεταφέρονται, ὡς τὸ*

Κίλιξ δὲ χώρα καὶ Σηρῶν ἐπιστροφαί.

Pro *Σηρῶν* legendum esse *Σύρων* iam vidit Meinekius, qui primus hunc et antecedentem locum indicavit. Vox *ἐπιστροφαί* eadem, qua hoc loco usurpata est (*hospitii*) significatione occurrit etiam apud Aesch. Sept. 630. ubi vide Blomfield. Glossar. Eum. 518. Eur. Hel. 440. Aristoph. Ran. 1383. cf. Eustath. p. 1408, 18.

XCII.

Ibid. p. 1625, 24. *σηκὸς γοῦν, φασίν, ἡρῷον, οἷον·*

ὃς τόνδ' ἔχεις τὸν σηκόν, ἵλεως γενοῦ.

Nescio quis aliquem deum invocat, quemadmodum bubulcus in Eur. Iph. Taur. 271. *δέσποτα Παλαῖμον, ἵλεως ἡμῖν γενοῦ.* cf. Archil. ap. Plut. de aud. poet. 6. (fgm. 70. Bergk. *κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ ἵλαος γενεῦ, χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.* [illegible]

XCIII.

Galen. de dogm. Hippocr. et Plat. III. p. 265, 38. ed. Basil. (T. V. p. 293. Kuehn.)

Ὁ θυμὸς αὐτὸν τῶν φρενῶν ἔξῆρ' ἄνω.

Euripidis esse dicunt Barnes., Valck. ad Hippol. 332 et Wyttenb. ad Plut. de ser. num. vind. 29.

XCIV.

Ibid. l. c.

Πηδῶν δ' ὁ θυμὸς ἔνδοθεν μαντεύεται.

Euripideus est versus iudice Wyttenb. l. c.

XCV.

Herodian. qui dicitur περὶ σολοικισμοῦ in Boissonad. Anecd. Gr. III. p. 245. sq. Αἰτιατικὴν ἀντὶ δοτικῆς

χεῖρας δὲ Τρώων ὅπλ' ἔδωκαν Ἑλλάδος.

ἀντὶ τοῦ αἰτιατικῇ χρήσασθαι χερσὶν δὲ Τρώων κτλ. Ad. Schoell. (de Tetral. Trag. Att. I. p. 383.) versum Sophocli, Schneidewin. (Coni. crit. p. 111.) Euripidi assignat.

XCVI.

Idem l. c. pergit: καὶ πάλιν ἀντὶ αἰτιατικῆς γενικην.

Τιμᾶν Μακεδόνων εἵνεκ' εὐανδρησίας

ἀντὶ τοῦ αἰτιατικῇ χρήσασθαι· Μακεδόνας τιμᾶν. Schneidewin. l. c. versum ad Euripidis Archelaum refert. Ceterum pro εἵνεκ' corrige οὕνεκ'.

XCVII.

Id. ibid. p. 253. Ἔσθ' ὅτε δέ τινες, ἀντὶ τοῦ παρῳχημένῳ χρῆσθαι τῷ ἐνεστῶτι χρῶνται, οἷον

Γαμεῖ δ' ὁ μὲν δὴ Τυνδάρεω κόρην μίαν.

ἀντὶ τοῦ ἐγάμησε.

XCVIII.

Ibid. p. 255. Γίνεται σολοικισμὸς, ὅταν — — ἢ ἀντὶ προτακτικοῦ χρήσηταί τις τῷ ὑποτακτικῷ

Τοίων γὰρ ἀνδρῶν σπέρμ' ἔδωκεν Ἑλλάδος —

τῆς κατὰ Τροίαν.

XCIX.

Hesych. v. Βαθμοί· ἴχνη, πόδες· καὶ δίφροι παρὰ τραγικοῖς.

C. *

Hesych. v. Κυκλώπων ἕδος. ἐπειδὴ Κύκλωπες ἐτείχισαν τὰς Μυκήνας.

v. Τιρύνθιον πλίνθευμα. ἀντὶ τοῦ τεῖχος. ὑπὸ δὲ Κυκλώπων κατεσκευάσατο. Has glossas, si coniungas, egregium efficere natum

Τιρύνθιον πλίνθευμα, Κυκλώπων ἕδος

mque antiquae tragoediae poeta dignissimum praeclare monuit einek. Anal. Alex. p. 51. adnot.

CI.

Ioan. Sic. Schol. ad Hermog. in Walz. Rhet. Gr. VI. p. 338, . λέγεται δὲ ἡ ἐπανάληψις, ὅταν ἀμέσως ᾖ καὶ ἐπαναδίπλωσις — — ἄλλως

βαρὺς σύνοικος, ὦ φίλοι, βαρύς.

CII.

Lucian. pro lapsu inter salut. 2. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαῖα μὲν ιοσαγόρευσις, οὐ μὴν ἑωθινὴ μόνον οὐδὲ ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ πρῶτον μὲν ἰδόντες ἀλλήλους ἔλεγον αὐτό, ὡς τὸ

Χαῖρ', ὦ δύναστα τῆσδε γῆς Τιρυνθίας.

CIII.

Id. Scyth. 9. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθήσεσθαι τὴν γνώμην ἰδὼν πόν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον

ἀνθοῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν οἷς θάλλει πόλις.

CIV.

Id. Iupit. trag. 1.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν δεινὸν ὧδ' εἰπεῖν ἔπος,
οὐδὲ πάθος οὐδὲ ξυμφορὰ τραγῳδική,
ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.
ΑΘΗΝΗ. Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχει λόγου.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστα χθόνια γῆς παιδεύματα,
σύ τ', ὦ Προμηθεῦ, οἷά μ' εἴργασαι κακά.
ΑΘΗΝΗ. Τί δ' ἐστί; πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων λέγεις.

Tres primi versus ex Euripidis Oreste (init.), si vocem τραγῳδία, pro qua apud Euripidem est θεήλατος, exceperis, quartus ex Eurip. Herc. fur. 538. ad verbum descripti sunt, itaque veri est simillimum, etiam reliquos versus e tragoediis esse petitos.

CV.

Ibid. 2.

Οὐκ οἶσθ', ἐπεί τοι κἂν ἐκώκυες μέγα.

Euripidis est versus iudice Porsone ad Med. 675.

CVI.

Lycurg. c. Leocr. 21. fin. p. 159, 23. Steph. (§ 94. ed. Bekk.) καί μοι δοκοῦσι τῶν ἀρχαίων τινὲς ποιητῶν ὥσπερ χρησμοὺς γράψαντες τοῖς ἐπιγενομένοις τάδε τὰ ἰαμβεῖα καταλιπεῖν·

Ὅταν γὰρ ὀργὴ δαιμόνων βλάπτῃ τινὰ,
τοῦτ' αὐτὸ πρῶτον ἐξαφαιρεῖται φρενῶν
τὸν νοῦν τὸν ἐσθλὸν, εἰς δὲ τὴν χείρω τρέπει
γνώμην, ἵν' εἰδῇ μηδὲν ὧν ἁμαρτάνει.

Euripidi assignat locum Valck. ad Hippol. 322. Ad sententiam cf. Inc. Trag. Fragm. CLXXXVI.

CVII.

Mich. Apost. III, 46.

Ἢν οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδου.

ἐπὶ τῶν ἀγαθὰ μὲν αἰτούντων, κακὰ δὲ ἀντιλαμβανόντων· ἡ δὲ ἱστορία ἀπὸ τοῦ Κύκλωπος. Versus e dramate satyrico ductus videtur.

CVIII.

Id. XVI, 93.

Πτωχοῦ φίλοι δ' οὐδ' εἰσὶν οἱ γεννήτορες.

Sic dedi pro vulg. πτωχοῦ φίλοι οὐδ' οἱ γενήτορες.

CIX.

Id. XIX, 71.

Τὰ πολλὰ τολμᾶν πόλλ' ἁμαρτάνειν ποιεῖ.

CX.

Id. XX, 19.

Φιλεῖν ἀκαίρως ἴσον ἐστὶ τῷ μισεῖν.

n μισεῖν corrige στυγεῖν aut scribe: φ. α. ἐστὶ τῷ μισεῖν ἴσον. Ceterum hic vs. ab eo fere non differt, quem inter Euripidis fragmenta 37.) exhibuimus: ἄκαιρος εὖνοι' οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει, ut non dubitem, in huius versus auctor, (quem, nisi forte transponenda sunt verba, tate Alexandrina vixisse iota in ἴσον productum docet,) Euripidis num imitatus sit.

CXI.

Pseudo-Phalaris Epist. LXXXVII. (CXVI.)

Πολλῷ δὲ κρεῖσσόν ἐστι, μὴ δεδοικότα
παθεῖν τὸ μέλλον δεινὸν, ἢ δεδοικότα.

athonis versus esse suspicatur Porso ad Eurip. Med. 140. l.

CXII.

Id. Ep. CXXII. (V.) — ἐπεὶ δὲ ἀναπτύξας τὸ πλευρὸν ἐγύμνωσε

Πάσης μὲν ὠμότητος ἀνάπλεων φόνον,
παντὸς δὲ θανάτου δυσποτμώτερον μόρον.

e δὴ τῆς τέχνης αὐτὸν ἐπαινέσαντες, τῶν τρόπων ἐτιμωρούμεθα. Legetur ἀνάπλεω et δυσποτμότερος, quod correxit Porso l. c. tragico etae locum tribuens.

CXIII.

Plut. de aud. poet. 2. p. 16. E. ὁ δὲ μεμνημένος ἀεὶ κατέχων ἐργῶς τῆς ποιητικῆς τὴν περὶ τὸ ψεῦδος γοητείαν, καὶ δυνάμενος λέγειν ἑστοτε πρὸς αὐτὴν

ὦ μηχάνημα λυγκὸς αἰολώτερον.

γκὸς restitui pro λυγγὸς, quod Plut. ex more suae aetatis scripsit. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 91.

CXIV.

Ibid. 6. p. 23. D.

Ὦ Ζεῦ, τίς εἶναί φησι σοῦ σοφώτερος;

ιripidis esse suspicatur Wyttenb. ad h. l. p. 239 collat. Hel. 578.

CXV.

Ibid. 6. p. 23. E. Stob. Ecl. Phys. I. p. 106, 8. ed. Heer. orileg. V, 8.

Εἱμαρμένον δὲ τῶν κακῶν βουλευμάτων
κακὰς ἀμοιβάς ἐστι καρποῦσθαι βροτοῖς.

Vs. 1. apud Plut. pro *δὲ* legitur *γάρ*. Grot. Exc. p. 394 versus ad Euripidis Oedipum rettulit, quem secuti sunt Barnes. Musgr. alii. Ac sane eos Euripidis esse inde probabile fit, quod apud Apostolium praecedit Eurip. fragm. 849, sequitur fgm. 933.

CXVI.

Ibid. 6. p. 24. C.

Ζεὺς γὰρ τὰ μὲν τοιαῦτα φροντίζει βροτῶν,
τὰ μικρὰ δ' ἄλλοις δαίμοσιν παρεὶς ἐᾷ.

Euripidi post Gatak. ad Antonin. VII, 31. tribuit Valck. Diatr. p. 72.

CXVII.

Ibid. 9. p. 28. D.

Μικρὸν φρονεῖν χρὴ τὸν κακῶς πεπραγότα.

Plut. ex more suae aetatis *πεπραχότα*. Ad sententiam cf. Eurip. fragm. 80.

CXVIII.

Ibid. 12. p. 33. E. *τί δὴ κωλύει καὶ ἡμᾶς ταῖς τοιαύταις ὑποφωνήσεσι τοὺς νέους ὑποκαλεῖν πρὸς τὸ βέλτιον, οὕτω πως χρωμένους τοῖς λεγομένοις*

τόδ' ἔστι τὸ ζηλωτὸν ἀνθρώποις, ὅτῳ
τόξον μερίμνης, εἰς ὃ βούλεται, πέσῃ.

οὐκ· ἀλλ' „ὅτῳ τόξον μερίμνης, εἰς ὃ συμφέρει, πέσῃ." — Euripidis dictum Wyttenbachio p. 282 esse videtur.

CXIX.

Ibid. 12. p. 34. A. *οὐδὲν οὕτω φιλάνθρωπον οὔτε συγγενὲς ἐχούσης τῆς ἀρετῆς ὄργανον ὡς τὸν λόγον*

A. Πρὸς θῆλυ νεύει μᾶλλον ἢ 'πι τἄρσενα;
B. Ὅπου προσῇ τὸ κάλλος, ἀμφιδέξιος.

Ἦν δὲ βέλτιον εἰπεῖν· „ὅπου προσῇ τὸ σῶφρον ἀμφιδέξιος." — Eundem locum, qui ex tragoedia potius, quam ex comoedia, quod aliquis opinetur, fluxisse mihi videtur, iterum affert Plut. Amator. 21. p. 766. F. sq. *οὐ γὰρ μὲν ὁ φιλήδονος, ἐρωτηθεὶς εἰ „πρὸς θῆλυ κτλ." καὶ ἀποκρινάμενος „ὅπου προσῇ κτλ." ἔδοξεν οἰκείως ἀποκρίνασθαι τῆς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ φιλόκαλος καὶ γενναῖος οὐ πρὸς τὸ καλὸν οὐδὲ τὴν εὐφυΐαν, ἀλλὰ μορίων διαφορὰς ποιεῖται τοὺς ἔρωτας;* Plut. *τἄρρενα*, contra tragicorum usum.

CXX.

Ibid. Deinceps

Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν

καὶ μὴν οὐδαμῶς, ἀλλὰ „Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν." — — Τὸ μὲν οὖν τῆς ἐπανορθώσεως γένος τοιοῦτόν ἐστι. Eundem versum sine lemmate praebet Stob. Floril. V, 3., quem Valck. ad Eur. Phoen. 557. Sophocli, Gaisf. vero ad Stob. l. c. Euripidi tribuit. Apud Stob. vitiose legitur: φόβος δέ, deinde vero rectius σώφροσιν.

CXXI.

Ibid. 13. p. 34. E.

Τῆς δειλίας γὰρ αἰσχρὰ γίγνεται τέκνα.

Euripidis esse coniecit Wyttenb. p. 288 propter similem locum fragm. 916.

CXXII. a. b.

Ibid. 13. p. 35. E. Ἂν δὲ φαίνηταί τις ἐπιλήψιως δεόμενος, τῶν ἁμαρτημάτων καὶ τῶν παθῶν ἐπιλαμβάνου, ὥσπερ ὁ τραγικὸς Ἄδραστος, τοῦ Ἀλκμαίωνος εἰπόντος πρὸς αὐτὸν

Ἀνδροκτόνου γυναικὸς ὁμογενὴς ἔφυς,

ἀπεκρίνατο·

σὺ δ᾽ αὐτόχειρ γε μητρὸς, ἥ σ᾽ ἐγείνατο.

Eosdem versus iterum citat Plut. de inim. util. 5. p. 88. F. sq., quos Valck. Diatr. p. 150. C. ad Sophoclis Eriphylen rettulit. Sed res perquam dubia est: nam omnes fere poetae tragici Alcmaeonis historiam in scena repraesentarunt. Quare eos inter incert. trag. reliquias posuimus.

CXXIII.

Ibid. 14. p. 36. F.

Ἰὼ τυραννὶ βαρβάρων ἀνδρῶν φίλη.

Grot. Exc. p. 429. et Wyttenb. p. 297. Euripidi locum assignarunt non sine probabilitatis specie: nam omnes, qui apud Plut. praecedunt, versus Euripidis sunt.

CXXIV.

Ibid. 14. p. 37. A.

ἡ βροτῶν τ᾽ εὐπραξία
τῶν τἀλάχιστα γίγνεται λυπουμένων.

De his versibus idem atque de antecedentibus valet.

CXXV.

Plut. de audiendo 12. p. 43. E. De cohibend. ira. 7. p. 456. C. Animine an corp. affect. 2. p. 501. A. De garrul. 1. p. 502. D. Quaest. Conviv. III, 9, 1. p. 657. D.

κινοῦσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν.

Agathoni versum tribuerim.

CXXVI.

Id. de adul. et amic. 6. p. 51. E. *Ἀρχὴν φιλίας εἶναι — — ὁμοιοπαθῆ διάθεσίν τε καὶ φύσιν, ἐφ' οἷς καὶ ταῦτα εἴρηται·*

Γέρων γέροντι γλῶσσαν ἡδίστην ἔχει,
παῖς παιδὶ, καὶ γυναικὶ πρόσφορον γυνὴ,
νοσῶν τ' ἀνὴρ νοσοῦντι, καὶ δυσπραξίᾳ
ληφθεὶς ἐπῳδός ἐστι τῷ πειρωμένῳ.

Primus vs. legitur etiam apud Sext. Empir. adv. Math. I. 298. p. 282. Fabr. (p. 668. ed. Bekk), ubi Fabricius eum Menandro tribuit. Sed Valck. Diatr. p. 148 et Wyttenbach. p. 435. totum locum Euripidis esse suspicantur, quod mihi quoque probabilius videtur. Meinek. ad Menandr. p. 301. eum inter Menandrea, deinde vero (Poet. com. IV. p. 668.) inter Anonymorum Comicorum Fragmenta quamquam ipse dubitans rettulit. Ad vs. 2. cf. Eur. Hel. 830. *σὸν ἔργον, ὡς γυναικὶ πρόσφορον γυνή.*

CXXVII.

Ibid. 14. p. 58. B. *πρὸς μηδὲν γὰρ ἀντιλέγων, ἀλλὰ πᾶσι συνεπινεύων, καὶ δεχόμενος πάντα, καὶ βοῶν παρ' ἕκαστον ὡς εὖ καὶ ἱκανῶς, γίνεται καταφανὴς*

σύνθημ' ἐρωτῶν, ἄλλο μαστεύων χρέος,

ἐπαινέσαι καὶ συνεπιτυφῶσαι βουλόμενος.

CXXVIII.

Id. de profect. in virt. 2. p. 75. F. *Ἀλλ' ὀρθῶς μὲν εἴρηται τὸ*

Πρὸς στάθμη
πέτρον τίθεσθαι, μήτι πρὸς πέτρῳ στάθμην.

Hi versus, quamvis tragoediam non dedecuerint, tamen etiam originem e philosophi cuiusdam officina v. c. Aristonis Chii ducere potuerunt. Vide quae ad Aristonem tragicum disputavimus.

CXXIX.

Id de amic. mult. 3. p. 94. C. *σκεπτέον δὴ πρῶτον, εἰ ἀδύνατόν ἐστιν ἐν βραχεῖ χρόνῳ δοκιμάσαι χορευτὰς συγχορευσομένους — — μήτι*

γε φίλους πολλοὺς εἰς ἀγῶνα πάσης τύχης συναποδυομένους, ὧν ἕκαστος αὐτός τε

αὐτόν τε πράσσων εὖ, τίθησιν εἰς μέσον,
τοῦ δυστυχοῦς τε λαγχάνων οὐκ ἄχθεται.

Versus Euripidis esse videntur Wyttenbachio p. 647.

CXXX.

Id. de fort. init. p. 97. C.

τύχη τὰ θνητῶν πράγματ', οὐκ εὐβουλία.

CXXXI.

Ibid. 3. p. 98. D. μόνος δ' ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὸν Πλάτωνα, γυμνὸς καὶ ἄνοπλος, ἀνυπόδητος καὶ ἄστρωτος ὑπὸ τῆς φύσεως ἀπολείπεται.

Ἀλλ' ἓν διδοῦσα, πάντα μαλθάσσει τάδε.

τον λογισμὸν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν πρόνοιαν. — Versus est Euripidis secundum Wyttenb. p. 697.

CXXXII.

Id. Consol. ad Apollon. 4. fin. p. 103. B.

τό τοι χρεὼν οὐκ ἔστι μὴ χρεὼν ποιεῖν.

Euripidi vindicat Wyttenb. p. 709. cf. Herc. fur. 310.

CXXXIII.

Ibid. 6. p. 104. A. Ἀνθρώπων γὰρ ὄντως θνητὰ καὶ ἐφήμερα τὰ σώματα, θνηταὶ δὲ τύχαι καὶ πάθη, καὶ πάνθ' ἁπλῶς κατὰ τὸν βίον. ἅπερ

οὐκ ἔστι φυγεῖν βροτὸν οὐδ' ὑπαλύξαι

τοπαραπάν. E chori quodam carmine petita videntur.

CXXXIV.

Ibid. 10. p. 106. E.

Ἅιδην δ' ἔχων βοηθὸν οὐ τρέμω σκιάς.

Praecedit Eurip. fragm. 934.

CXXXV.

Ibid. 30. p. 117. A. διὸ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὀδύρονται, στένοντες, καὶ τὴν ἑαυτῶν ἀτυχίαν αἰτιώμενοι· πρὸς οὓς ὑποτυχὼν ἄν τις εἴποι

θεός δέ σοι πῆμ' οὐδὲν, ἀλλ' αὐτὸς σύ σοι

καὶ ἡ διὰ τὴν ἀπαιδευσίαν ἄνοια καὶ παραφροσύνη. — Euripidi versum tribuerim cum propter sigmatismum (de quo vid. adnot. ad Eur. fgm. 133. et Inc. Trag. Fragm. CCLIV.), tum propterea, quia omnes, qui apud Plut. praecedunt, versus Euripidis sunt.

CXXXVI.

Plut. de superstit. 1. p. 165. A. *Ἀλλ' αἵτινές εἰσι, τοιαῦται κρίσεις καὶ ὑπολήψεις*

Ὦ τλῆμον ἀρετή, λόγος ἄρ' ἦσθ', ἐγὼ δέ σε
ὡς ἔργον ἤσκουν —

ἀφεὶς τὴν πλουτοποιὸν ἀδικίαν καὶ τὴν γόνιμον ἁπάσης ἡδονῆς ἀκολασίαν. — Vs. 2. e Dio. Cass. XLVII, 49., qui eosdem versus affert, ita explendus est:

ὡς ἔργον ἤσκουν, σὺ δ' ἄρ' ἐδούλευες τύχῃ.

CXXXVII.

Ibid. 3. p. 166. A. *Εἶτ' ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν — ὅτι τῶν ταραξάντων οὐδὲν ἦν ἀληθινὸν, ἀλλὰ σκιὰν φεύγοντες — ἐξαπατῶσιν ἑαυτοὺς καὶ δαπανῶσι καὶ ταράττουσι εἰς ἀγύρτας καὶ γόητας ἀνθρώπους ἐμπεσόντες λέγοντας·*

ἀλλ' εἴτ' ἔνυπνον φάντασμα φοβῇ,
χθονίας θ' Ἑκάτης κῶμον ἐδέξω

τὴν περιμάκτριαν κάλει γραῦν κτλ. Porso ad Eur. Or. 401. locum Aeschylo tribuit.

CXXXVIII.

Ibid. 4. p. 166. E. *Εἶτα οὗτοι τὸ δουλεύειν ἀτύχημα ἡγοῦνται, καὶ λέγουσι*

Δεινή τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ
δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς
λαβεῖν.

Versus Euripidi assignandos esse dicit Valck. ad Phoen. 393. assentiente Wyttenb. p. 1011. et pro *δυστυχεῖς* scribi *δυσχερεῖς* acute iubet. Sed emendatione haud quaquam opus esse videtur, quamvis *δυστυχεῖς*, ut Matthiaeo visum est, non sint *ἄφρονες*, si quidem *δυστυχής*, velut Latinorum *infelix*, activa significatione adhibitum est, sicut apud Eur. Hel. 241. *ἐπὶ τὸ δυστυχὲς κάλλος.* Troad. 461. *δυστυχῆ τύχην.* etc.

CXXIX.

Ibid. 8. p. 169. B. — — *εὐχόμενος δὲ τὸν οἴακα προσάγει (ὁ κυβερνήτης) τὴν κεραίαν ὑφίησι*

φεύγει μέγα λαῖφος ὑποστολίσας
ἐρεβώδεος ἐκ θαλάσσης.

CXL. *

Id. Apophthegm. reg. p. 184. B. — ὁ δὲ Εὐμένης φιλοφρόνως ἀσπασάμενος αὐτὸν (sc. τὸν Ἄτταλον) καὶ πρὸς τὸ οὖς εἰπὼν

μὴ σπεῦδε γῆμαι, πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς —

Eundem versum e Plutarcho habent Mich. Apost. XII, 79. et Arsen. Viol. p. 355. c. additamento: ἐπὶ τῶν ἀκαίρως καὶ ῥαθύμως ποιούντων τι. — Mihi versus e tragoedia ductus et verbis τὸν πρόσθεν ἄνδρα vel similibus exceptus esse videtur, — similiter enim locutus est Dionys. fragm. 3. vs. 2. — quamvis aliquam probabilitatis speciem prae se ferat, quod coniicere quispiam possit, Eumenem παρῳδίᾳ expressisse Sophoclis ex Tereo versum (ap. Stob. CV, 21. Cic. ad Att. IV, 8. Schol. Hom. Il. θ'. 5.) μήπω μέγ' εἴπῃς πρὶν τελευτήσαντ' ἴδῃς.

CXLI.

Id. Apophthegm. reg. et imp. (Cic. 12.) p. 205. C.

Φοίβου ποτ' οὐκ ἐῶντος ἔσπειρεν τέκνα.

Idem vs. citatur a Mich. Apost. XX, 32. et Arsen. Viol. p. 464. cum adnotatione: ἐπὶ τῶν ἐχόντων θυγατέρας ἀμορφοτάτας. A Meinekio (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. 1843. p. 289.) ad Euripidis Oedipum refertur, sed eodem iure ad Danaen referri potest. Ac fortassis etiam erit, qui eum e nova comoedia fluxisse statuat.

CXLII.

Id. de virt. mor. 6. p. 446. B.

Ἕλκει [με] γὰρ ἤδη θυμὸς, οὐδ' ἔτ' ἀντέχει,
θινῶδες ὡς ἄγκιστρον ἀγκύρας σάλῳ.

θινῶδες ἄγκιστρον οὐ φαύλως λέγων τὸ μὴ κάτοχον τοῦ λογισμοῦ μηδὲ ἀραρὸς, ἀλλὰ μανότητι τῆς ψυχῆς καὶ μαλακίᾳ προϊέμενον τὴν κρίσιν. Locus iterum legitur apud Plut. ad princ. inerud. 6, 6. p. 782. D., ubi recte quidem με, quod sententiae caussa adiectum esse facile intelligitur, abest, male autem ἔχει pro ἕλκει, οὐκ pro οὐδ', σάλον pro σάλῳ reperitur. — Praecedit ap. Plut. Eurip. fragm. 830.

CXLIII.

Id. l. c. pergit: οὐ πόρρω δὲ τῆς εἰκόνος ταύτης κἀκεῖνα εἴρηται·

Ναῦς ὥς τις ἐκ μὲν γῆς ἀνήρτηται βρόχοις,
πνεῖ δ' οὖρος, ἡμῖν δ' οὐ κρατεῖ τὰ πείσματα.

πείσματα γὰρ λέγει τὰς ἀντεχούσας κρίσεις πρὸς τὸ αἰσχρὸν κτλ.

CXLIV.

Plut. de cohib. ira. 6. p. 456. D. καὶ γὰρ καὶ τὴν Ἀθηνᾶν λέγουσιν οἱ παίζοντες αὐλοῦσαν ὑπὸ τοῦ σατύρου νουθετεῖσθαι, καὶ μὴ προσέχειν·

οὔτοι πρέπει τὸ σχῆμα· τοὺς αὐλοὺς μέθες,
κᾆθ' ὅπλα λάζου, καὶ γνάθους εὐσχημόνει.

θεασαμένην δὲ τοῦ προσώπου τὴν ὄψιν ἐν ποταμῷ τινι δυσχερᾶναι καὶ προέσθαι τοὺς αὐλούς. καίτοι παραμυθίαν ἡ τέχνη τῆς ἀμορφίας ἔχει τὴν εὐτέλειαν. καὶ ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβειᾷ τινι καὶ περιστομίοις (βίᾳ) τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε καὶ τοῦ προσώπου κατεκόσμησε καὶ ἀπέκρυψε τὴν ἀνωμαλίαν. — Bene nuper monuit Meinek. Exerc. Philol. in Athen. spec. II. p. 34. hos versus e dramate satyrico ductos esse; nec improbabilis est, quam addidit, coniectura, eos ad illam Euripidis fabulam, ex qua de Marsya dictum attulerit Strabo XIII. p. 616. (Fragm. 922.) pertinere. — Ceterum de Minerva tibias aspernante extant etiam Telestae versus apud Athen. XIV. p. 616. F., de quibus vide quae disputavit Meinek. Poet. com. III. p. 637.

CXLV.

Ibid. 9. p. 457. C.

ἄνδρ' ἠδίκησας· ἄνδρ' ἀνεκτέον τόδε;

Malim ἀνδρὶ τοῦτ' ἀνεκτέον; quamvis iota dativi nonnunquam elisione abiectum sit (cf. Eurip. fragm. 19. vs. 5.). Nimis enim displicet ἄνδρ' extrema vocali elisa in eodem versu bis positum. Illud alterum vero ἄνδρ' accusativum esse, qui nonnunquam pro dativo cum adiectivis verbalibus coniunctum reperiatur, nemo opinor affirmabit, qui huius usus exempla, quae collegit Matth. Gr. Gr. § 447, 4., accuratius circumspexerit et cum hoc versu comparaverit. — Ἀνεκτέος habet etiam Soph. OC. 884.

CXLVI.

Id. de fratr. am. 6. p. 481. B. Ποῖος δ' ἂν ἦν ὁ Ἀτρεύς, εἰ τοιαῦτα δειπνίσας τὸν ἀδελφόν, ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας

Φίλων γε μέντοι χρῆσις ἡ πρὸς αἵματος
μόνη κακοῦ ῥέοντος ὠφελεῖν φιλεῖ.

Quum aliquot Euripidis versus e Phoenissis (514. sq. 534. sq.) petiti praecedant, facile aliquis etiam hos in Euripidis Cressis vel Thyesta locum habuisse coniiciat. Atqui ne fallatur caveat, quippe quum Pelopidarum historiam, quam Aristoteles vel tragoediae aptissimam

dicit, plurimi poetae tragici tractaverint, v. c. Sophocles, Agatho, Carcinus, alii.

CXLVII.

Id. de am. prol. 2. p. 495. A. *Θαυμάζεται γὰρ ἐν τοῖς θεάτροις ὁ εἰπὼν*

Μισθοῦ γὰρ ἀνθρώπων τις ἄνθρωπον φιλεῖ,

κατ' Ἐπίκουρον. — Versus igitur, nisi e philosophi fabrica, ex Alexandrinorum tragoedia fluxisse videtur, nam Epicurus natus est Ol. CIX, 4.

CXLVIII.

Id. de garrul. 10. p. 507. B. *οὔτε γὰρ πτηνὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀφέντα ῥᾴδιόν ἐστιν αὖθις κατασχεῖν, οὔτε λόγον ἐκ τοῦ στόματος προέμενον κρατῆσαι καὶ συλλαβεῖν δυνατὸν, ἀλλὰ φέρεται*

— *λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ*

δι' ἄλλων ἐπὶ ἄλλους σκιδνάμενος. — Eadem verba praebet Plut. Erot. 3, 4, p. 750. B.

CXLVIIII.

Id. de curios. 6. p. 518. A. *καὶ τὸ*

Οἴμοι, τὸ κακὸν τῆς εὐτυχίας
ὡς μᾶλλον ἐς οὓς φέρεται θνητῶν

ἐπὶ τῶν πολυπραγμόνων εἰρημένον ἐστὶν ἀληθῶς.

CL.

Ibid. 6. p. 518. C.

Ἀεὶ δ' ἀείδων μοῦνος ἐν στέγαις ἐμαῖς
κωκυτὸς ἐμπέπτωκεν.

αὕτη τοῖς πολυπράγμοσι μοῦσα καὶ σειρὴν μία, τοῦτο ἥδιστον ἀκουσμάτων αὐτοῖς. — Vs. 1. Corrigendum videtur *ἀοιδῶν.*

CLI.

Ibid. 10. p. 520. B. *ἆρ' οὐκ ἔστι τῆς τραγικῆς κατάρας ἄξιος*

ὄλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς.

Eundem versum praebet iterum Plut. de Herod. malign. 3. p. 855. D. et Lucian. Lexiphan. 17.

CLII.

Id. de vitios. pud. 10. p. 533. B. *Ὁ δ' ἀβελτερίᾳ καὶ μαλακίᾳ πρὸς τὸν αἰτοῦντα δυσωπούμενος εἰπεῖν*

οὐκ ἔστ᾽ ἐν ἄντροις λευκός, ὦ ξέν᾽, ἄργυρος.

Nisi e tragoedia, certe e dramate satyrico ductus est versus, quemadmodum qui mox sequitur vs. e Pirithoo aut Euripidis aut Critiae petitus est. cf. Eurip. fragm. 591.

CLIII.

Plut. de sera num. vind. 5 p. 550. F. — ἀλλ᾽ ἡμῶν τὸ περὶ τὰς τιμωρίας θηριῶδες καὶ λάβρον ἀφαιρῶν καὶ διδάσκων, μὴ σὺν ὀργῇ, μηδ᾽ ὅτε μάλιστα φλέγεται καὶ σφαδάζει

Πηδῶν ὁ θυμὸς τῶν φρενῶν ἀνωτέρω.

Wyttenb. p. 29 et Ruhnk. ad Longin. 10. p. 252 Euripidi versum tribuunt.

CLIIII.

Ibid. 10. p. 554. F. τὸ δὲ συνειδὸς ἐγκείμενον ἔχων (sc. ὁ ἀδικήσας) καὶ ἀποτίνον

Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διαστροβεῖ.

Eodem versu, quem Aeschylo tribuerim, iterum usus est Plut. vit. Lucull. c. 1., ubi vero dedit: διεστρόβει.

CLV.

Id. de exil. 8. p. 602. D. Ἄν γὰρ τούτων τις μνημονεύῃ φρένας ἔχων καὶ μὴ παντάπασι τετυφωμένος, αἱρήσεται καὶ νῆσον οἰκεῖν φυγὰς γενόμενος, Γυαρὸν ἢ Κίναρον

σκλῆραν, ἄκαρπον καὶ φυτεύεσθαι κακήν,

οὐκ ἀθυμῶν, οὐκ ὀδυρόμενος, ἀλλὰ λέγων κτλ.

CLVI.

Id. Quaest. Conviv. II, 7. c. 2, 2. p. 641. D, ὅμοιον ὡς εἴ τις οἴοιτο, τῇ ἀνθήσει τοῦ ἄγνου πεπαίνεσθαι τὸν τῆς ἀμπέλου κάρπον, ὅτι δή, τοῦτο τὸ λεγόμενον

ἢ ἄγνος ἀνθεῖ χὠ βότρυς πεπαίνεται.

Corrigendum est ἡ δ᾽ vel ὁ δ᾽ ἄγνος vel potius: ᾗ δ᾽ h. e. ubi. — Prorsus similiter locutus est Ion fragm. 53.

CLVII.

Ibid. III, 6. c. 4, 4. p. 655. A. — ἐν ᾧ καιρῷ φροῦδα τὰ τῆς ἡδονῆς

λήγει δὲ Κύπρις θαλίαι τε-νέων,
οὐδέ τι θύρσος φύλλα Βακχείου —

CLVIII.

Ibid. IX, 1. c. 2, 4. p. 736. F. καὶ ὁ παρὰ Δημητρίῳ τῷ βασιλεῖ ῥόθυμος ὢν ᾄδειν μετὰ τὸ δεῖπνον, ὥς τε προσέκεμψεν αὐτῷ τὸν υἱὸν παιδάριον ὄντα, τὸν Φίλιππον, ἐμβαλὼν εὐθὺς,

τὸν παῖδά μοι τόνδ' ἀξίως Ἡρακλέους
ἡμῶν τε θρέψαι —

ersus a Porsone ad Eur. Med. 675. Euripidi vindicatos probabili- r Welck. ad Augen rettulit, atqui eos hoc loco omittere noluimus, quis nos coniecturis nimium confisos esse dicat.

CLVIIII.

Id. Amator. 4, 7. p. 750. B. Ἀκούεις δέ τινος τραγικοῦ γαμέτου ροντος πρὸς τὴν γυναῖκα·

Μισεῖς; ἐγὼ δέ ῥᾳδίως μισήσομαι,
πρὸς κέρδος ἕλκων τὴν ἐμὴν ἀτιμίαν.

CLX.

Ibid. 5, 5. p. 751. E. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑπό τινος ἐρωτᾶται·

Βίᾳ δὲ πράξας χάριτας ἢ πείσας κόρην;

escio an corrigendum sit: βίᾳ δ' ἔπραξας χάριτας ἢ 'πεισας κόρην; eterum haud dubitari posse mihi videtur, quin locus e dramate tyrico ductus sit.

CLXI.

Ibid. 5, 11. p. 752. A. — καὶ σωφρονεῖ ἔξω διὰ τον νόμον. εἶτα ἰκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν

γλυκεῖ' ὄπωρα φύλακος ἐκλελοιπότος.

ersus in proverbium abiit. cf. Diogenian. III. 95. Proverb. e cod. odlei. 395. ed. Gaisf. Mich. Apost. VI, 35.

CLXII.

Ibid. 6, 11. p. 752. C.

Τόδ' ἐξοπλίζει τοὔπος Ἀργεῖον λεών.

CLXIII.

Plut. Amator. 15, 6. p. 758. B. ἔστι δέ τις ἐκεῖ κομιστὴρ ἐνθένδε καὶ ἀρωγὸς ἐν τέλει γενομένων κατευναστὴς καὶ ψυχοπομπὸς, ὥσπερ οὗτος (sc. ὁ Ἀπόλλων)

Οὐ γάρ με Νὺξ ἔτικτε δεσπότην λύρας
οὐ μάντιν οὐδ᾽ ἰατρὸν, ἀλλὰ * *
θνητῶν ἅμα ψυχαῖς.

Versum 2 expleverim: ἀλλ᾽ ἡγήτορα.

CLXIIII.

Ibid. 16, 10. p. 759. A.

Τίς καλλίκαρπον θύρσον ἀνασείει θεῶν;

Versus e dramate satyrico v. c. ex Achaei Hephaesto depromptus videtur.

CLXV.

Ibid. 16, 21. p. 759. F. καὶ ὅπως ἐνταῦθα μὴ Φρύνην ὀνομάζωμεν, ὦ ἑταίρα, ἢ Λαΐδα τιν᾽ ἢ Γναθαίνιον

Ἐφέσπερον δαίουσα λαμπτῆρος σέλας

ἐκδεχομένη καὶ καλοῦσα προοδεύεται πολλάκις. — cf. Soph. Ai. 285. Eur. Hel. 865.

CLXVI.

Ibid. 17, 2. p. 760. D. Ἀνὴρ γὰρ ὑποπλησθεὶς Ἔρωτος, οὐδὲν Ἄρεος δεῖται μαχόμενος πολεμίοις, ἀλλὰ τὸν αὐτοῦ θεὸν ἔχων συνόντα

Πῦρ καὶ θάλασσαν καὶ πνοὰς τὰς αἰθέρος
περᾶν ἕτοιμος.

ὑπὲρ τοῦ φίλου, οὗπερ ἂν κελεύῃ.

CLXVII.

Ibid. 23, 2. p. 768. E. Τὴν μὲν πρὸς ἄρρενα ἄρρενος ὁμιλίαν, μᾶλλον δὲ ἀκρασίαν καὶ ἐπιπήδησιν εἴποι τις ἂν ἐννοήσας

Ὕβρις τάδ᾽, οὐχὶ Κύπρις ἐξεργάζεται.

Cf. Soph. OC. 884. et Wunder. ad h. l. — Meinekius haec optime in eum convenire dicit (Poet. com. IV. p. 695.), qui oblatum virgini vitium amore excusaverit. Haud dissimiles sunt loci, quibus eiusmodi vitium vino excusatur, velut Eur. fragm. 266. Inc. Trag. Fragm. CCLVIII. —

CLXVIII. a. b.

Id. an seni ger. sit resp. 9. p. 789. A. Ὥσπερ γὰρ ὁ γαμεῖν παρασκευαζόμενον γέροντα, ἐστεφανωμένον καὶ μυριζόμενον ἀποτρέπων, καὶ λέγων τὰ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην

Τίς ἄν σε νύμφη, τίς δὲ παρθένος νέα
δέξαιτ' ἄν; εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας.

οὐκ ἄτοπός ἐστι. καὶ γὰρ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα παίζουσιν εἰς ἑαυτοὺς

Γαμῶ γέρων, εὖ οἶδα, καὶ τοῖς γείτοσιν.

Ad hunc locum respexit etiam Plut. in vit. Sol. c. 20. haec scribens: ἀλλὰ γέροντι νέαν ἀγομένῳ φαίη τις ἂν ἐμμελὴς ἄρχων ἢ νομοθέτης τὸ πρὸς τὸν Φιλοκτήτην „εὖ γοῦν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας." — Musgr. locum inter Philoctetae Euripideae fragmenta rettulit, sed Matth. (Eurip. T. IX. p. 289. sq.) eum legi ulla in tragoedia potuisse negavit. Nam intelligere se non posse dicit quomodo Philoctetes senex in tragoedia induci potuerit puellam in matrimonium ducturus, ideoque locum e Strattidis comici Philocteta petitum opinatur. At vero fugit Matthiaeum, Philoctetae historiam ab omnibus fere poetis tragicis et quidem a nonnullis vel in duabus fabulis esse repraesentatam, itaque necessarium fuisse, ut posteriores tragici aliquantulum in ea novarent, ut spectatorum animos propensos sibi redderent. In eadem fere sententia fuisse videtur Meinek. (Poet. com. IV. p. 673.) quum locum inter anonym. comic. fragmenta nisi dubitans non receperit. Ac fortasse rectius God. Hermannus (Praef. ad Soph. Phil. p. X.) eum ad Sophoclis *Philoctetam in Troia* rettulit, quam drama satyricum fuisse suspicatur.

CLXIX. a. b.

Ibid. 14, 4. p. 791. D. Ἐπὶ ταῦτα γὰρ ἡ φύσις ἄγει καὶ ταύτας ὑπαγορεύει τὰς φωνὰς τοῖς μὴ διεφθορόσι τελείως ὑπ' ἀργίας καὶ μαλακίας·

Πολλοῦ σε θνητοῖς ἄξιον τίκτει πατήρ.

καὶ

— μή τι πανσαίμεσθα δρῶντες εὖ βροτούς.

Utrumque versum iteravit Plut. non posse suav. vivi sec. Epic. 17, 4. p. 1098., in altero autem scripsit: μή ποτέ γε πανσώμεσθα κτλ. Duebner. ibi ποτὲ uncinis inclusit, unde vocem in aliquot codicibus abesse coniicias.

CLXX.

Id. praec. reip. gerend. 17, 6. p. 81?. F. Ἡ γὰρ ἔκπτωσις οὐ φέρει συριγμὸν οὐδὲ χλευασμόν, ἀλλὰ πολλοῖς μὲν ἐπέβη

δεινὸς κολαστὴς πέλεκυς αὐχένος τομεύς.

Versus manifesto e tragoedia depromptus est. cf. Eur. Or. 51.

CLXXI.

Ibid. 31, 7. p. 823. A. *Οὐ γὰρ αὐθάδης οὐδ' ἐπαχθὴς ὁ χρηστὸς, οὐδ' αὐθέκαστός ἐστιν ὁ σώφρων ἀνὴρ,* (καὶ)

στείχει πολίταις ὄμμ' ἔχων ἰδεῖν πικρόν.

CLXXII.

Id. de commun. notit. 20, 4. p. 1068. B. *Οὐδὲ διψῶσιν οὐδὲ πεινῶσιν ἄνθρωποι, πρὶν σοφοὶ γενέσθαι. διψῶντες οὖν ὕδατος οὐκ ἔχουσι χρείαν, οὐδ' ἄρτου πεινῶντες·*

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες
στέγης τε μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένῳ.

Dubitans hos versus recepi, qui fortasse e philosophi cuiusdam disciplina fluxerunt. Vide quae ad Aristonem disputavimus.

CLXXIII.

Id. non poss. suav. viv. sec. Epic. 17, 2. p. 1098. E. *τὸν δὲ πρὸς τὸ καλὸν ὁρμῶν καὶ τὴν ἐπὶ τῷ καλῷ τιμὴν καὶ χάριν*

Οὐκ ἔστιν αὐτῶν [ὁ] τοῦ βίου χρόνος.

Corrige: *οὐκ ἔστιν αὐτῶν* (vel quod malim *αὐτοῖς*) *τοῦ βίου μέτρον χρόνος.*

CLXXIV.

Id. vit. Aristid. c. 4. p. 320. D.

Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν.

Euripidis versum esse suspicatus est Valck. Diatr. p. 220. not.

CLXXV.

Id. apud Stob. Floril. XL, 3. *ὅθεν εὖ μὲν ὁ Ἡρακλῆς εἶπεν ἐρωτηθείς·*

Ἀργεῖος ἢ Θηβαῖος; οὐ γὰρ εὔχομαι
μιᾶς· ἅπας μοι πύργος Ἑλλήνων πατρίς.

CLXXVI.

Id. ibid. LXIV, 32. — — *ἀμέλει καὶ ἡ Σφὶγξ εἶχεν ἐπαγωγὸν τὸ ποίκιλμα τοῦ πτεροῦ, καὶ*

εἰ μὲν πρὸς αὐγὰς ἡλίου, χρυσωπὸν ἦν
νώτισμα θηρός· εἰ δὲ πρὸς νέφη βάλοι,
κυανωπὸν, ὥς τις Ἶρις ἀντηύγει σέλας.

Paris. A. habet ἥλιον superscripto τρέψεις, Paris. B. ἥλιον τρέψεις continuo ordine; sed verbum τρέψεις a nescio quo librario sententiae causa additum esse nemo non videt. Uterque vero codex recte νώτισμα pro vulg. νότισμα et ἀντηύγει pro vulg. ἀνταυγεῖ. — Quum his versibus varii bestiae cuiusdam colores describantur, Valck. Diatr. p. 194. de Sphinge agi ratus eos ad Euripidis Oedipum retulit. Quae coniectura licet admodum probabilis sit, tamen commovere nos non potuit, ut versus hoc loco omitteremus. Nam iidem etiam in Andromeda locum habere potuerunt.

CLXXVII.

Pollux. Onom. I, 6. οἱ μὲν γὰρ ἀκριβέστεροι σηκὸν τὸν τῶν ἡρώων λέγουσι, οἱ δὲ ποιηταὶ καὶ τὸν τῶν θεῶν, ὡς οἱ τραγῳδοὶ

ἁγνὸν εἰς σηκὸν θεοῦ.

CLXXVIII.

Ibid. II, 224. ἡ δὲ τραγῳδία τὴν ἀμίδα οὐράνην ἐκάλεσεν. cf. X. 44. — τῷ μὲν ἀνδρὶ καὶ λάσανα ἀναγκαῖα καὶ ἀμίς, ἣν Σοφοκλῆς ἐν Πανδώρᾳ ἐνουρήθραν καλεῖ καὶ Αἰσχύλος οὐράνην. Sed voce οὐράνη etiam Sophocles usus est ἐν Ἀχαιῶν συνδείπνῳ (ap. Athen. I. p. 17. D. Eustath. p. 1828, 28.): ἀλλ' ἀμφὶ θυμῷ τὴν κάκοσμον οὐράνην ἔρριψεν οὐδ' ἥμαρτε.

CLXXIX.

Ibid. III, 95. Ὁδοῦ δὲ ἡγεμὼν ἀγωγός. ὁ γὰρ ἀγωγεὺς εὐτελέστερον. ἐν μέντοι τῷ πλήθει καὶ ἀγωγοὶ καὶ ἀγωγεῖς ῥυτοί (l. ῥητέον.). ὑφηγητὴς ἐξηγητής, προηγεμὼν προηγητής, παρὰ δὲ Κέβητι καὶ καθηγητὴς καὶ παρὰ τοῖς τραγῳδοῖς.

CLXXX.

Ibid. X, 78. ἰστέον δὲ ὅτι τὴν λεκάνην πέλλιν οἱ τραγῳδοὶ λέγουσι.

CLXXXI.

Schol. Hom. (Lips. et in Cram. An. Gr. Paris. III. p. 279, 29) ad Il. β'. 269. ἡδὺ ἐγέλασαν ἐπὶ τῇ ὄψει τοῦ Θερσίτου

Ὡς αἰσχρόν ἐστι μὴ καλῶν ἀπ' ὀμμάτων
κλᾶον πρόσωπον καὶ δακρυρροοῦν ὁρᾶν.

Cod. Lips. καὶ pro μή, sed recte κλᾶον pro vulg. κλαίειν. — Bachmann. et Fritzsch. ad Aristoph. Thesm. 425. versus ad Euripidis Syleum referunt, sed eos potius ad fabulam pertinuisse, in qua Thersites egerit, manifestum est. Vide igitur, ne e *Chaeremonis Achille Thersitae Interfectore* petiti sint.

CLXXXII.

Id. (in Cram. An. Gr. Paris. III. p. 12, 27.) ad Il. κ'. 360. δοκεῖ δὲ Ἀττικοῖς φίλος εἶναι ὁ ἐν δυσὶ συλλαβαῖς λαγὼς, οὗ καὶ γενικὴ τοῦ λαγὼ, καθὰ δὴ ὁ γράψας τὸ

Λαγὼ βίον ζῇς ὁ πρὶν ἄτρομος λέων.

καὶ πληθυντικὴ εὐθεῖα οἱ λαγὼ, ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου λαγὼς καὶ „κρέα λαγῷα" παρὰ τῷ κωμικῷ. Versus sitne e comoedia an ex tragoedia ductus dubitari potest. Ceterum pro ὁ corrigendum videtur ὤν, quamquam etiam in aliis tragicorum locis vocalis ante πρ producitur. cf. Chaerem. Fragm. 1. vs. 2.

CLXXXIII.

Id. ad Il. γ'. 414. ed. Bekk.

Ὁ θεὸς ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται,
ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός.

Sic locum iam dederat Valck. ad Eur. Hippol. 120.

CLXXXIV.

Schol. ad Hes. Theog. 691. ἴκταρ ἅμα.) εὐθέως ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ὡς ἀπὸ τοῦ ἱκνοῦμαι, ἴκταρ, ἱκτικῶς, ταχέως. ἢ ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἐκ τοῦ παρεπομένου, ἐπειδὴ ὁ ἀφικνούμενος ἐγγὺς γίνεται. Χρῶνται δὲ καὶ οἱ τραγικοὶ ταύτῃ τῇ λέξει. Extat vox apud Aesch. Ag. 115. Eum. 952., sed ibi non ἴκταρ, sed ἴκταρ legitur, quam formam etiam Thom. Magist., Erotian. et Harpocr. s. v. agnoscunt, quamque Ruhnken. a verbo ἴκω derivandam esse docuit ad schol. Plat. p. 191.

CLXXXV.

Schol. Pind. Pyth. VIII, 73. ed. Boeckh. ὅτι δὲ Λυγκέως Ἄβας ἐξ ἐκείνου δῆλον·

Σφαγὰς δὲ Δαναοῦ παρθένων Λυγκεὺς φυγὼν
Ἄβαντα φύει διαδόχον τυραννίδος.

Boeckh. locum ex prologo tragoediae cuiusdam Euripideae v. c. Danaes aut Stheneboeae ductum esse dicit, quod in caussa nobis fuit, ut eum ad Euripidis Archelaum (cf. fgm. 227.) referremus.

CLXXXVI.

Schol. Soph. Antig. 620. — μετὰ σοφίας γὰρ ὑπό τινος ἀοίδιμον καὶ κλεινὸν ἔπος πέφανται, τὸ

ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ,
τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον, ᾧ βουλεύεται.

l sententiam simillimum est Inc. Trag. Fragm. CVI. Barnes. Ie-
pa Euripidi tribuit.

CLXXXVII.

Schol. Soph. Trach. 298. Ὅμως δ' ἔνεστι·) γνωμολογεῖ δ' ὁρῶσα
; αἰχμαλώτους

καὶ τοῦτο τοὐπός ἐστιν ἀνδρὸς εὔφρονος·
ὅταν καλῶς πράσσῃ τις, ἐλπίζειν κακά.

CLXXXVIII.

Sext. Empir. in Disputt. Antiscept. apud Fabric. Bibl. Gr. V.
p. 623.

Ὄψει διαθρῶν οὐδὲν ἂν πάντη καλὸν
οὐδ' αἰσχρόν· ἀλλὰ ταὔτ' ἐποίησεν λαβὼν
ὁ καιρὸς αἰσχρὰ, καὶ διαλλάξας καλά.

cum indicavit et correxit Meinek. ad Menandr. p. 201., quum
te legeretur vs. 1. διαιρῶν. vs. 2. ταῦτ'.

CLXXXIX.

Sext. Empir. adv. Math. VIII, 53. p. 3·2, 28. ed. Bekk. ἔστι δέ
α καὶ πλείονα ἢ ἀξιώματα, οἷον τὸ μὲν τοιοῦτο

— Πριαμίδῃσιν ἐμφερὴς ὁ βουκόλος.

ἀξίωμά ἐστιν· ἢ γὰρ ἀληθεύομεν λέγοντες αὐτὸ ἢ ψευδόμεθα. τὸ δὲ οὕ-
ς ἔχον

ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερὴς ὁ βουκόλος.

ἐον τι ἀξιώματός ἐστί καὶ οὐκ ἀξίωμα. — Eundem versum praebet
iog. Laert. VII, 47. Ceterum corrigendum est Πριαμίδαισιν (cf.
llendt. Lex. Soph. II. p. IX. sq.) neque, ut Meinekius (Poet. com.
. p. 617. 620.) voluit: Πριαμίδῃ 'στίν. Idem vir doctissimus in eo
iam falsus esse videtur, quod inter Anon. poet. comicorum frag-
enta locum rettulit, qui manifesto, si quid video, ex Euripidis vel
ius cuiusdam tragici Alexandro petitus est.

CXC.

Simplic. in Epictet. Enchir. 31. p. 223. Olympiod. comment.
ss. in Plat. Gorg. ad § 54. ed. Heindorf.

Τολμῶ κατειπεῖν, μήποτ' οὐκ εἰσὶν θεοί.
κακοὶ γὰρ εὐτυχοῦντες ἐκπλήσσουσί με.

lymp. τολμῶ γὰρ εἰπεῖν, sed rectius ἐκπλήττουσι pro ἐπιπλήττουσι Sim-
icii, in quod etiam Porso (Tracts and Miscell. crit. p. 176.) incidit.

Euripidi locum tribuit Barnes. contra disputante Porsone l. c. — Ad sententiam cf. Eur. fragm. 293.

CXCI.

Stob. Ecl. Phys. I, 3, 5. p. 26. ed. Heer.

Ὁ γὰρ θεὸς μέγιστος ἀνθρώποις νόμος.

CXCII. CXCIII.

Ibid. I, 3, 13. p. 34. ed. H. Versus monostichi.

1. *Θεοῦ θέλοντος μέτα πάντα γίγνεται.*

Syllabam, quae abest, Iacobs. revocari iussit scribendo ἔργματα vel μέτα in ἔργα mutando. Sed nescio an leniori ratione versum restitueris τὰ post μέτα inserto, quod facile propter praegressum τὰ excidere potuit.

2. *Τί δ' οὐ γένοιτ' ἂν θεοῦ γ' ἐφιέντος τύχην;*

Hiatum post θεοῦ, qui in libris erat, sustuli interiecto γέ. Praeterea Heerenii correctionem τύχην pro vulg. τύχη recepi.

CXCIV. CXCV.

Ibid. p. 36. Versus monostichi.

1. *Ζεύς ἐσθ' ὁ πέμπων τὴν ἐφήμερον τροφήν.*

2. *Ἄνευ θεοῦ γὰρ οὐδὲ εἷς ἀνὴρ στένει.*

CXCVI. CXCVII.

Ibid. p. 38. Versus monostichi.

1. *Θνητοῖσιν ἀνθρώποισι καταφυγὴ θεοί.*

2. *Καὶ τἀμπλακήματ' ἔρχεται θεοὺς ἔπι,*
ὅθεν λαβόντες οἱ κακῶς πεπραγότες
σωτηρίαν, ἀπῆλθον ἐκ δυσπραξίας.

Fgm. 2. vs. 1. θεοὺς ἔπι pro vulg. θεὸς ἐπὶ ex emendatione Iacobsii scripsi. Ad sententiam cf. Eur. fragm. 488.

CXCVIII.

Ibid. I, 4, 4. p. 106. ed. Heer.

Φθείρει γὰρ ἡ πρόνοια τὴν εὐβουλίαν.

CXCIX.

Ibid. I, 4, 9. p. 106. ed. Heer.

οὐχ εὕδει Διὸς
ὀφθαλμός· ἐγγὺς δ' ἐστὶ, καίπερ ὢν πρόσω.

Locum sic, ut edidimus, emendavit Huschk. Anal. crit. p. 265., quum ante legeretur: *καίπερ ὢν πόνῳ.* Nam longe inferior est Iacobsii (Animadv. ad Athen. p. 202.) correctio: *καὶ πόρρω ποτ' ὤν.*

CC.

Ibid. I, 4, 10. p. 108. ed. Heer.

Οὐ γάρ τις, οὔτε χρημάτων ὕπερ γεγὼς,
νόμον μιαίνων ἀσφαλῶς γηράσκεται,
ἀλλ' ἡμέρας ἢ νυκτὸς ἡ Δίκη ποτὲ
τῷ δυσσεβοῦντι, σῖγ' ἔχουσ', ἐνήλατο.

Vs. 1. corrigendum videtur: *οὐδὲ χρήμασιν ὑπερήφανος* vel *οὐδὲ χρημάτων ὑπεργέμων.* Voce *ὑπεργέμων* usus est Alexis ap. Athen. X. p. 419. B. *οὔθ' ὑπεργέμων* (sc. *μοχθηρίας*) *ἀπέρχομαι νῦν, οὔτε κενὸς, ἀλλ' ἡδέως ἔχων ἐμαυτοῦ.* — Vs. 4. cf. Soph. OR. 263. — Ad sententiam totius loci cf. Eurip. fgm. 837.

CCI.

Ibid. I, 4, 11. p. 108. H.

Τὸ μὴ δίκαιον ἔργον οὐ λήθει θεούς.

CCII.

Ibid. I, 4, 12. p. 108. H.

Δαίμων βροτοῖσι πόλλ' ἀνευρίσκει κακά.

Ἀνευρίσκειν κακὰ habet Eurip. fragm. 867.

CCIII. CCIV.

Ibid. I, 4, 16. p. 112. H.

1. *Ὀξὺς θεῶν ὀφθαλμὸς ἐς τὰ πάντ' ἰδεῖν.*
2. *Ἔσθ', ὡς ἔοικεν, ἔστιν, οὐχ ὁρώμενον*
τοῖς ζῶσιν ἡμῖν, οὐδὲ προσδοκώμενον
δαιμόνιον, ᾧ μέλει τὰ τοῦ θνητοῦ βίου.

In codd. nullum extat lemma, sed praecedunt et sequuntur Euripidis versus, quod haud dubie effecit, ut Canterus huic poetae locum assignaret eundemque Heerenius vel sub Euripidis nomine ederet; uterque praepropere. Hoc autem bene perspexit Heeren., a versu 2 novum exordiri fragmentum.

CCV.

Stob. Ecl. I, 4, 30. p. 122. H.

Ἐχθρὸς ἀνὴρ μέν, ἀλλὰ τὴν Δίκην σέβω.

Recte Heeren. ἀνὴρ μὲν pro μὲν ἀνὴρ scripsit et versum e medio dialogo ereptum esse monuit.

CCVI.

Ibid. I, 4, 39. p. 126. H.

Οὐδεὶς παρανομῶν πρὸς θεοὺς ἐχέγγυος.

CCVII.

Ibid. I, 4, 41. p. 128. H.

Μόνη 'στὶν ἀπαραίτητος ἀνθρώποις Δίκη.

Ἀνθρώποις ex H. Grotii emendatione pro vulg. θνητοῖς dedimus. Similis est harum vocum confusio in Eurip. fragm. 904.

CCVIII.

Ibid. I, 4, 42. p. 128. H.

Μήπου σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον.
πόρρω γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἔγγυθεν κλύει.

In codd. est: μὴ μουσοποίει πρὸς τὸν ἠπιώτερον, quod Grot. sic correxit: μηδὲν σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον, Heeren. vero ad literarum ductus propius accedens: μήπου σὺ κτλ. — A versu secundo diversus esse non videtur vs., quem Plut. adv. Colot. 30, 3. p. 1124. F. affert: πέλας (ἑκὰς Valck. Diatr. p. 32. C.) γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς ἔγγυθεν βλέπει, quemque Wyttenb. Euripidi vel Diphilo tribui voluit. Praecedit enim apud Plut. Diphili (vel Philemonis. cf. Menand. et Philem. reliqu. ed. Meinek. p. 433.) versus: ἔστιν Δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάνθ' ὁρᾷ. Praestantior vero est Stobaei scriptura πόρρω pro πέλας.

CCIX.

Ibid. I, 4, 43. p. 128. H.

Ὅστις λέγει κακὰ φρονῶν, σιγῇ στένει.

Corrigendum videtur: ὅστις λέγει δὲ κακοφρονῶν, σιγῇ στένει. cf. Aesch. Ag. 1147. Schol. Eur. Or. 822.

CCX.

Ibid. I, 4, 44. p. 128. H. Menand. sent. monost. 14.

Ἄγει τὸ θεῖον τοὺς κακοὺς πρὸς τὴν δίκην.

CCXI.

Ibid. I, 4, 45. p. 128. H.

Τὸ θεῶν δὲ κράτος μέγα κατ' ἀνθρώπους,
ἄφρονες δ' ὅποσοι τὸ δίκαιον ἄγουσιν
ὑπὸ τᾶς ἀδίκου βιοτᾶς, ἀφανὲς
μέγα καὶ ὄμμα δαιμόνων, οἷς
τίνουσ' ἀμοιβὰς κακῶν.

Dedimus locum, uti in codicibus extat, praeterquam quod a vs. 2 novum fragmentum incipere noluimus. In quo nec sententia satis perspicua est, nec metrum a vitiis liberum. De sententia autem, ut dicam, quod sentio, verba τὸ δίκαιον ἄγειν significare mihi videntur: *ius tenere* (δικάζειν); nam ἄγειν aut ita usurpatum est, ut in locutionibus: πόλιν, πολιτείαν, δήμους ἄγειν, aut ita, ut in locutionibus: εὐδαιμονίαν ἄγειν (= εὐδαιμονίζειν) in Eur. Hippol. 750., σχολὴν ἄγειν (= σχολάζειν) in Eur. Med. 1238., aliis. Ita haec sententia exoritur: *stulti sunt, qui ius tenent, dum ipsi iniuste vivunt.* In sequentibus autem aliquid excidisse videtur, imprimis negatio οὐ vel οὐδὲν, et particula causalis γὰρ vel ὅτι. Praeterea καὶ in κατ' et οἷς in οἷπερ (quod per compendium scriptum facile in οἷς abire potuit) mutandum videtur. Hanc enim extremis verbis sententiam infuisse suspicor: *nam nihil latet magnum oculum deorum, qui quidem malorum gratiam referunt.* De metro, quum ne de sententia quidem constet, certi quid statuere non ausim.

CCXII. CCXIII.

Ibid. I, 5, 2. p. 154. H. Versus monostichi.

1. *Ὁσία δ' Ἀνάγκη πολεμικωτάτη θεός.*

Pro ὁσία Grot. contra codd. auctoritatem scripsit: ὥς ἐστ' Ἀνάγκη κτλ.

2. *Οὐδεὶς Ἀνάγκης μεῖζον ἰσχύει νόμος.*

Simillimi sunt Euripidis loci Hel. 514. Fragm. 481.

CCXIV.

Ibid. I, 6, 8. p. 170. H.

Μόνη γὰρ ἐν θεοῖσιν οὐ δεσπόζεται
Μοῖρ' οὐδ' ἐν ἀνθρώποισιν, ἀλλ' αὐτῆς κρατεῖ.

Vs. 2. recte Grot. οὐδ' ἐν pro vulg. οὐδέν. De extrema vocali in *Μοῖρα* elisa vide ad Moschion. fragm. 2. vs. 2.

CCXV.

Stob. Ecl. Phys. I, 6, 9. p. 170. H.

Ὦ Μοῖρα, κεδνῶν καὶ κακῶν κυνηγέτι.

CCXVI.

Ibid. I, 6, 12. p. 172. H.

Κλωθὼ Λάχεσίς τ', εὐώλενοι κοῦραι
Νυκτὸς, εὐχομένων ἐπακούσατε,
Οὐράνιαι χθόνιαί τε δαίμονες.
ὦ πανδείμαντοι, πέμπετ' ἀμῖν
ῥοδόκολπον Εὐνομίαν,
λιπαροθρόνους ἀδελφὰς, Δικὰν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν,
πόλιν δὲ τάνδε βαρυφρόνων
ἐκλύθητε συντυχιᾶν.

Versus, ut ex postremis liquet, petiti sunt e chori carmine, quo cives urbis bellis sive intestinis sive externis turbatae Parcas invocabant, ut concordiam ac pacem urbi concederent. Idem factum esse videmus in Euripidis Cresphonte (fragm. 453.), in Aeschyli Septem c. Theb. (vs. 78. sq.), et aliis fabulis. Similiter atque h. l. in Euripidis Peleo (fragm. 614.) Parcae invocantur, quarum de numero iam antiquitus dissensio fuit: quare non mireris, quod hoc loco nisi duae non commemorantur. cf. Limburg. Brouwer. hist. de la civil. des Grecs. T. II. p. 450. sq. — Vs. 6. malim λιπαροθρόνους τ'. — Vs. 9. in codd. est λελάθοιτε, quod Grot. mutavit in ἐκλύθητε. Heeren. scribi λήγοιτε maluit, sed quum de metro non constaret, nobiscum Grotii correctionem recepit.

CCXVII.

Ibid. I, 7, 6. p. 196. H.

Ἡ τὰ θνητῶν καὶ τὰ θεῖα πάντ' ἐπισκοποῦσ' ἀεὶ
καὶ νέμουσ' ἡμῶν ἑκάστῳ τὴν κατ' ἀξίαν Τύχη
μερίδα.

Codd. A. E. F. praebent ἐπισκοπεῖ, V. ἐπισκοποῦσ'., et omnes dein alterum versum incipiunt. Heeren. igitur primum versum explevit scribendo ἐπισκοποῦσα μὲν, sed probabilius Iacobs. ἐπισκοποῦσ' ἀεί. Similis enim erat depravatio in versu quodam tragico a Clem. Alex. servato. cf. Inc. Trag. Fragm. III.

CCXVIII.

Ibid. I, 9, 9. p. 226. H.

Ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, ἔστι τοῖς σοφοῖς βροτῶν,
χρόνῳ σκοπεῖσθαι τῆς ἀληθείας πέρι.

In cod. V. est lemma τοῦ αὐτοῦ, praecedit autem Menandri locus. Rectissime vero Meinek. (ad Menandr. p. 245. et Poet. com. IV. Praef. p. XIII) hos versus non a comico, sed a tragico poeta originem duxisse monuit simulque coniecit, quum apud Stobaeum proxime Critiae versus (fgm. 4.), qui manifesto comici cuiusdam sit, sequatur, utriusque fragmenti lemmata esse transponenda. De qua lemmatum transpositione equidem dubito (vide ad Critiae l. c.); hoc autem certissimum mihi videtur, hos versus a tragico esse profectos. — Vs. 1. Grot. correxit: ὦ δέσποτ᾽ Αἴας, Heeren. ὦ δέσποτ᾽ ἄναξ, utroque autem multo probabilius Hartung (Eurip. Restit. I. p. 72.) ὦ δέσποτ᾽, αἶνός ἐστι κτλ. ex Euripidis Phoenice locum depromptum esse coniiciens. cf. Eurip. fragm. 38. 324. 342. 497.

CCXIX.

Ibid. I, 9, 11. p. 228. H.

Μετὰ τὴν σκιὰν τάχιστα γηράσκει χρόνος.

cf. Aesch. Prom. 983. Eum. 226. Eur. Herc. f. 1223.

CCXX.

Ibid. I, 9, 14. p. 230. H.

Σοφὸν λέγουσι τὸν χρόνον πεφυκέναι.

Ad sententiam cf. Sophocl. ap. Stob. l. c. χρόνος αὖ χρόνος ἅμα κραταιᾷ τερμοσύνᾳ βίου πόλλ᾽ ἀνευρίσκει σοφὰ μαιομένοις.

CCXXI.

Ibid. I, 9, 27. p. 236. H.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν χρόνος
δείξει· μόνος γάρ ἐστιν ἀνθρώπων κριτής.

Cf. Eurip. fgm. 64. Valck. ad Hippol. 428.

CCXXII.

Ibid. I, 9, 29. p. 238. H.

Χρόνῳ τὰ πάντα γίγνεται καὶ κρίνεται.

Cant. et Grot. hunc versum Chaeremoni tribuunt. Sed in codd. V. A. E. Chaeremonis nomen ad proximum versum pertinet.

CCXXIII.

Stob. Floril. III, 1.

Ἃ δεῖ παρὼν φρόντιζε, μὴ παρὼν ἀπῇς.

Coniunctus est hic locus cum hoc Aeschyli versu: ὁ χρήσιμ' εἰδὼς, οὐχ ὁ πόλλ' εἰδὼς σοφός, sed quia cum eo non cohaeret, probabiliter coniecit Dindorf. (ad Aesch. inc. fragm. 271.) lemma tantummodo ad alterum versum pertinere, priorem autem vs. ab alio poeta profectum esse.

CCXXIV.

Ibid. XVII, 5.

Ὅσοι δὲ φιλοσοφοῦντες ἐκμοχθοῦσί τι,
ἐνταῦθ' ὑπάρχει τῷ βίῳ γαστρὸς κρατεῖν.

Versus, nisi forte e comoedia fluxerunt, auctorem produnt novae comoediae tempore florentem. — Vs. 2. init. Grot. correxit: ἐν πάντ' ἀνάγκῃ, audacter et male iota dativi eliso. (cf. Inc. Trag. Fragm. CXLV.) Equidem malim: ἐν τῷνδ' ὑπάρχει κτλ.

CCXXV.

Ibid. XVII, 6.

Διδάσκαλος γὰρ ἡὐτέλεια τῶν σοφῶν
καὶ τῶν ἀρίστων γίγνεται βουλευμάτων.

Erat ἡ εὐτέλεια, quod correxi. Eadem crasis est in Eurip. fgm. 99.

CCXXVI.

Ibid. XX, 40.

Ἐν τοῖς κακοῖσι συγγένει' ὅταν παρῇ
τραχεῖα κὠξύθυμος, ἀμαθίαν ἔχει.

Barnes. hunc locum inter Euripidis fragmenta rettulit.

CCXXVII.

Ibid. XXII, 16.

Θνητοὶ γεγῶτες μὴ φρονεῖθ' ὑπὲρ θεούς.

In codd. quidem hic vs. cum lemmate *Demonactis* legitur, sed quum Demonax non poeta, sed philosophus fuerit, qui haud dubie ex philosophorum more poetarum versus aut integros aut leniter pro proposito suo immutatos in usum convertit, versum hoc loco recipere non dubitavimus, quum sententia in tragoedia satis trita sit.

CCXXVIII.

Ibid. XXVIII, 2. Mich. Apost. 5, 15. Diogenian. III, 37. Suid. v. Ἀφροδίσιος. Schol. Plat. p. 45. Ruhnk.

Ἀφροδίσιος γὰρ ὅρκος οὐκ ἐμποίνιμος.

Γὰρ, quod ab omnibus, qui hunc versum citant, omissum est, inseruit Grot. Ceterum pro ἐμποίνιμος cod. Paris. A. a manu prima habet ἐπώνυμος.

CCXXIX.

Ibid. XXIX, 27.

Ἅπανθ' ὁ τοῦ ζητοῦντος εὑρίσκει πόνος.

Πόνος primus Valck. pro vulg. πόθος correxit.

CCXXX.

Ibid. XXXII, 3.

Κακὴ γὰρ αἰδὼς ἔνθα τἀναιδὲς κρατεῖ.

Hunc versum recte iam Grot. a praecedente quodam Diphili versu, quocum vulgo coniunctus edebatur, secrevit et incerto poetae tribuit, qui Valck. (ad Eur. Hippol. 385.) iudice nullus alius quam Euripides fuit. Idem primus τἀναιδὲς pro vulg. γ' ἀναιδὲς scripsit.

CCXXXI.

Ibid. XXXVI, 14.

Οὔτ' ἐκ χερὸς μεθέντα καρτερὸν λίθον
ῥᾷον κατασχεῖν, οὔτ' ἀπὸ γλώσσης λόγον.

Versus in codd. Menandro assignantur, sed eos potius a tragico poeta compositos esse cum numerorum gravitatem tum formam χερὸς, quippe quae a comicis aliena sit, docere recte monuit Meinek. Poet. com. IV. Praef. p. XIII.

CCXXXII.

Ibid. XXXVIII, 4.

Ἀδικώτατον πρᾶγμ' ἐστὶ τῶν πάντων φθόνος.

CCXXXIII.

Ibid. XXXVIII, 16.

Οὐδεὶς ἂν εἴποι κεῖνον ἀνθρώπων κακῶς,
οὐδ' εἰ φθόνου γένοιτο δυσμενέστερος.

Hoc et sequens fragm. in optimo cod. Paris. A. cum versibus quibusdam Hippothoontis proxime antecedentibus male cohaerent. Cf. Hippoth. fgm. 2. — Pro ἀνθρώπων Grot. dedit ἄνθρωπον.

CCXXXIV.

Stob. Floril. XXXVIII, 17.

Χρὴ δ' ἢ λέγειν τι χρηστὸν, ἢ λέγουσιν εὖ
μὴ δυσμενάίνειν τῷ φθόνῳ νικώμενον.

Vs. 2. vulgo erat δυσμεναίνειν, Par. B. δυσμενέειν, sed recte δυσμεναίνειν Trinc. Grot. Gesn. ed. 3.

CCXXXV.

Ibid. XXXIX, 4.

Πολλοῦ γὰρ χρυσοῦ καὶ πλούτου
κρείσσων πάτρα σώφρονι ναίειν.
τὸ δὲ σύντροφον ἀδύ τι θνατοῖς
ἐν βίῳ χωρεῖ.

Locum dedimus, uti e codd. editus et a Grot. in versus redactus est, nisi quod propter praecedens ἀδὺ etiam θνατοῖς pro θνητοῖς scripsimus.

CCXXXVI.

Ibid. XL, 8. [XXXVIII. p. 233. ed. Gesn.] p. 75. ed. Gaisf.
Ἀλλὰ καὶ ὅτι μέτοικος, ὀνειδίζουσι δὲ πολλοὶ λέγοντες, μέτοικε

σὺ δ' εὐγενὴς ὤν, τήνδε δουλώσας ἔχεις.

Valck. locum Sophocli vindicans pro εὐγενὴς legendum esse ἐγγενὴς dicit, quum opponatur μέτοικος, sed multo ingeniosius probabiliusque Iacobs. (Lectt. Stob. p. 76.) sic correxit:

μέτοικε σὺ,
οὐδ' εὐγενὴς ὤν τήνδε δουλώσας ἔχεις.

CCXXXVII.

Ibid. XLV, 7.

Τῶν γὰρ δυναστῶν πλεῖστος ἐν πόλει λόγος.

Versus deest in Paris. A, in reliquis tanquam loci praecedentis (ex Eurip. Hecuba petiti) pars exhibetur.

CCXXXVIII.

Ibid. LIV, 1.

Γνῶμαι γὰρ ἔργων τῶν ἐν ἀνθρώποις τροφοί.

Sophocli locum tribuunt Trinc. et Gesn., incerto poetae Grot., ac sane in Paris. A lemma deest. Idem valet de sequ. fragm.

CCXXXIX.

Ibid. LIV, 2.

Βουλαὶ τάδ' ἐξέπραξαν, οὐ χερῶν σθένος.

Cf. antecedens fragm.

CCXL.

Ibid. LXXIII, 6.

Ἐχθροῖσιν εἴη πολεμίαν δάμαρτ' ἔχειν.

Barnes. locum inter Euripidis fragmenta rettulit, sed vide, ne ex comoedia fluxerit.

CCXLI.

Ibid. LXXIV, 27.

Ἐκπυνθάνεσθαι τἀρσένων δ' ἡμᾶς σέθεν.
τὸ μὲν μέγιστον οὔποτ' ἄνδρα χρὴ σοφὸν
λίαν φυλάσσειν ἄλοχον ἐν μυχοῖς δόμων.
ἐρᾷ γὰρ ὄψις τῆς θύραθεν ἡδονῆς,
ἐν δ' ἀφθόνοισι τοῖσδ' ἀναστρωφωμένη,
βλέπουσά τ' εἰς πᾶν καὶ παροῦσα πανταχοῦ,
τὴν ὄψιν ἐμπλήσασ' ἀπήλλακται κακῶν.
τό τ' ἄρσεν ἀεὶ τοῦ κεκρυμμένου λίχνον.
ὅστις δὲ μοχλοῖς καὶ διὰ σφραγισμάτων
σώζει δάμαρτα, δρᾶν τι δὴ δοκῶν σοφὸν,
μάταιός ἐστι καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖ.
ἥτις γὰρ ἡμῶν καρδίαν θύραζ' ἔχει,
θᾶσσον μὲν οἰστοῦ καὶ πτεροῦ χωρίζεται,
λάθοι δ' ἂν Ἄργου τὰς πυκνοφθάλμους κόρας.
καὶ πρὸς κακοῖσι τοῦτο δὴ μέγας γέλως,
ἀνήρ τ' ἀχρεῖος χἠ γυνὴ διοίχεται.

In Stobaei codd. et editt. versus continuo ordine his Menandri versibus:

ἢ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβῃς, φέρειν,
μύσαντα πολλὴν προῖκα καὶ γυναῖκα δεῖ

annexi leguntur, ut pariter Menandri esse videantur. Sed cum multi alii viri docti, quos nominat Meinek. ad Menandr. p. 186. sq., eos a comoedia abhorrere perspexerunt, tum imprimis Meinekius ipse

(l. c.) rationes exposuit, cur eos tragico poetae originem debere credendum esset. Mirum igitur est, quod idem vir eruditissimus, quamvis hoc bene intellexisset, tamen Buttmanni et Reisigii, qui se non intelligere dixerant, cui mulieri Euripides hos versus tribuere potuisset (— quasi versus Euripidis esse constaret —) auctoritate commotus in fine disputationis ad sententiam accessit, Menandrum consulto sublimiorem orationis formam affectasse. Opinionem istam Buttmanni Reisigiique bene redarguit Matthiaeus (Eurip. T. IX. p. 414.), id quod in causa fuisse videtur Meinekio, ut abiecta pristina sententia nuper (Poet. com. IV. p. 227. sq.) hos versus poetae tragico vindicare non dubitaret. Eandem sententiam amplexus est Fritzsch. ad Aristoph. Thesm. p. 538. ad Euripidis Danaen eos referendos esse dicens. — Vs. 2. Paris. A. ἄνδρα ἧ, reliqui ἄνδρα ἤ, quod correxerunt Grot. et Gesn. in marg. in ἄνδρα χρή, Stephan. Com. Gr. p. 140. in ἄνδρα δεῖ. — Vs. 7. legebatur: ἐμπλήσασά τ' ἀπήλλακται, quod emend. Bentl. — Vs. 8. Meinek. scribi mavult: τὸ δ' ἄρσεν. — Vs. 9. cf. Aristoph. Thesm. 420. sqq. et interprett. ad h. l. Eur. fragm. 323. 881. — Vs. 10. erat: δάμαρτα δ' ἀνδρὶ δὴ δ. σ., quod correxit Iacobs. — Vs. 11. cf. Eur. Bacch. 332. νῦν γὰρ πέτῃ τε καὶ φρονῶν οὐδὲν φρονεῖς.

CCXLII.

Stob. Floril. XCIII, 16.

Πολλῶν τὰ χρήματ' αἴτι' ἀνθρώποις κακῶν.

Hic versus auctoritate Valck. Diatr. p. 228., ut videtur, inter Euripidis fragmenta exhibebatur, quum praecederet ex Alcmena (fragm. 100.), sequerentur ex Plisthene (fragm. 621.) versus, sed in optimis codd. lemma deest.

CCXLIII.

Ibid. XCVI, 7.

Ἡ γὰρ σπάνις πρόχειρος εἰς τὸ δρᾶν κακά.

Grot. hunc locum cum Philemonis versu, qui praecedit: ὅστις πένης ὢν ζῆν παρ' ὃ ζῆν βούλεται, (quem sic emendavit Gesn. ζῆν παραζῆν βούλεται, Salmas. ζῆν παρ' ὃ ζῇ βούλεται. Bentl. πᾶς τις πένης ὢν ζῆν παρ' ὃ ζῇ βούλεται.) coniunxit eumque secutus est Meinek. ad Menandr. p. 419. et Poet. com. IV. p. 56. Sed idem vir doctissimus sibi non constitit, quum p. 692. eundem versum cum alio quodam incerti poetae singillatim exhibuerit et tragico poetae assignaverit, in qua re ego plane ad eius sententiam accedo. cf. Eur. El. 376.

CCXLIV.

Ibid. XCVII, 17.

Ἐγὼ γὰρ, εἰ νοῦν εἶχ' ἐμ' ὁ σπείρας πατὴρ,
ἠπιστάμην ἄν, μουσικὴν παρεὶς, πονεῖν,

ὡς εὐτυχήσων καὶ κακῶς πράξων ποτέ.
πρῶτον μὲν, ἐξ ὧν πάντα γίγνεται βροτοῖς,
εὔογκος εἶναι γαστρὶ μὴ πληρουμένῃ,
στέργειν θ' ὑδρηροῖς ὥστε θὴρ ἀεὶ ποτοῖς,
χειμῶνί τ' ἀσκεῖν σῶμα θερμά θ' ἡλίου
τοξεύματ' αἰνεῖν μὴ σκιατραφούμενος.
νῦν δ' οὐκ ἐθισθεὶς ταῦτ' ἐπίσταμαι μὲν οὔ,
φέρειν δ' ἀνάγκη· τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν
ἅπαν τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος,
οὐκ ἂν πίθοιμι γαστέρ', ἀλλὰ δεῖ βίου.

Male olim haec verba in Paris. A. et apud Trinc. cum Euripidis loco (fragm. 285.) ap. Stob. praecedente cohaerebant ideoque a Barnesio inter Bellerophontis Euripideae reliquias referebantur, inde vero recte a Matthiaeo remota sunt. At Euripidi ea tribuere etiam non dubitavit Valck. Diatr. p. 71. B., ac sane negari nequit, haud indigna esse optimo poeta tragico. — Vs. 1. vulg. *παρεισκονεῖν*, sed recte Paris. B. *παρεὶς κονεῖν*, in quod Heath. et Valck. l. c. iam coniectura inciderant. — Vs. 8. Paris. A. *σκιατροφούμενος*. — Vs. 9. Trinc. *μὲν οὖν*.

CCXLV.

Ibid. XCVIII, 46.

Ζώοι τις ἀνθρώπων τὸ κατ' ἦμαρ, ὅπως
ἥδιστα πορσύνων, τὸ δ' ἐς αὔριον ἀεὶ τυφλὸν ἕρπει.

Quo iure haec verba inter Sophoclis fragmenta (685. ed. Dindf. 569. ed. Ahrens.) recepta sint, nescire me fateor, nam in codd. lemma deest, et locus, qui apud Stob. praecedit, e Sophoclis Tereo ductus, cum his versibus nullo modo cohaeret.

CCXLVI.

Ibid. CV, 51. c. lem. *Τραγικὸν ἐπεισόδιον.*

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον,
καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ,
οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
ὃ περιέτρεψεν ἢ χρόνος τις ἢ φθόνος,
ἐπὴν ἐπ' ἄκρον τις τοῦ καλῶς πράσσειν δράμῃ.
ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα
τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης
μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
κἂν γὰρ πέσῃ τις ἐξ ἐλάσσονος μέτρου,
εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὴν δυσπραξίαν,

ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίγνεται μέγα.
πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
σφάλλει δ' ἐκείνους οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Pluribus locis hi versus, si re vera, ut lemma indicat, tragici sunt, laborant itaque a quibusdam vel poetae comico adiudicati sunt. Ac primum quidem vs. 4 offendit praepositionis *περὶ* ante vocalem usus (cf. Pors. ad Eurip. Med. 284.), vs. 5 anapaestus in secundo pede; vs. 7 denique violatum videmus canonem Porsonianum. Quae quum bene perspexisset Meinek. (Poet. com. IV. praef. p. XI. sq.) acute haec vitia sustulit, quum vs. 4., ubi praeterea cod. Paris. A. *περιέστρεψεν* praebet, *ὅπερ παρέστρεψ'* (vel *κατέστρεψ'*) *ἢ χρόνος κτλ.* scribi, vs. 5. anapaestum aut eiecto pronomine *τις* aut ante *ἐπ' ἄκρον* collocato removeri iuberet, vs. 7. vero canoni Porsoniano satisfaceret scribendo: *ἐν ταπεινῷ τῷ τύχης.* (cf. Pors. praef. ad Hecub. p. XXXI.) Sed versus 7 correctio vix necessaria est; vide enim, quae de isto canone ad Inc. Trag. Fragm. XLV. monuimus. Nec probari potest, quod Meinekius vs. 2 propter notam Porsonis ad Eur. Hec. 819 in usu particulae *πάνυ* haesit, nam eam a tragicis non alienam esse, quamvis Euripides ea abstinuerit, docent Aesch. Pers. 890. Well. Ag. 1431. Choeph. 848. Soph. Phil. 646. OC. 142. — Vs. 7. pro *τῷ μήτε* Paris. A. Voss. Arsen. habent *τό.* — Vs. 10. Paris. A. *εὐπραξίαν* et vs. 11. *ψυχῇ* pro *τύχῃ*, male.

CCXLVII.

Stob. Floril. CVIII, 23.

Πάντων ἄριστον μὴ βιάζεσθαι θεούς,
στέργειν δὲ μοῖραν· τῶν δ' ἀμηχάνων ἔρως
πολλοὺς ἔθηκε τοῦ παρόντος ἀμπλακεῖν.

Praecedit locus ex Euripidis Electra petitus, quam ob rem Trinc. Euripidi hos versus tribuit, Brunck. vero inter Sophoclea (Thyest. fragm. III.) recepit, Gesneri fortasse margine deceptus. Recte autem Dindorf. eos nec inter Sophoclis nec inter Euripidis reliquias rettulit, quamvis etiam Gaisf. ad h. l. Euripidem eorum auctorem esse existimaverit. De verbo *ἀμπλακεῖν* cf. Monk. ad Eur. Alc. 247.

CCXLVIII.

Ibid. CXVII, 1.

Ἐσθλοῦ γὰρ ἀνδρὸς γῆρας εὐπροσήγορον.

Tragico poetae versum tribuit Valck. ad Eurip. Hipp. 96, recte, ut equidem opinor.

CCXLIX.

Ibid. CXVIII, 12.

Ὅστις δὲ θνητῶν θάνατον ὀρρωδεῖ λίαν,

μωρὸς πέφυκε· τῇ τύχῃ μέλει τάδε.
ὅταν γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θανεῖν ἐλθὼν τύχῃ,
οὐδ' ἂν πρὸς αὐλὰς Ζηνὸς ἐκφύγοι μολών.

Vs. 3. anapaestum in secundo pede removeas scribendo: ὅταν δ' ὁ καιρὸς vel ὅταν γὰρ ὁ χρόνος κτλ. — Vs. 4. recte Halm. Lectt. Stob. p. 57. scripsit ἐκφύγοι pro vulg. ἐκφύγῃ.

CCL.

Ibid. CXXVI, 8.

Χρόνος δ' ἀμαυροῖ πάντα κεἰς λήθην ἄγει.

CCLI.

Sueton. Ner. 46. *Observatum etiam fuerat, novissimam fabulam cantasse eum* (sc. Neronem) *publice Oedipum exsulem, atque in hoc desisse versu:*

οἰκτρῶς θανεῖν μ' ἄνωγε σύγγαμος, πατήρ.

God. Hermannus suffragante Welckero Trag. Gr. p. 1328. not. versum ad Euripidis Oedipum referri voluit, sed equidem definire nihil ausim, quum plurimi poetae tragici Oedipum scripserint.

CCLII.

Suid. v. Ἀγριωπός. τουτέστιν ἡ ἀναιδὴς καὶ ἄγριος. [ἐκ τοῦ ὤψ, ὠπός, ὃ σημαίνει τὸν ὀφθαλμόν.]

Τὴν ἀγριωπὸν ἀκρατῶς γαυρουμένην.

λέγει δὲ τὴν ἁμαρτίαν. Sic locum Kust. restituit, sed nescio an rectius iudicaverit Bernhardy, qui verba ἐκ τοῦ — — ὀφθαλμόν eiici iussit.

CCLIII.

Id. s. v. μετὰ γὰρ νοσούντων μαίνεσθαι καλόν· ὅτι χρὴ συνεξομοιοῦσθαι τοῖς παροῦσι. ὅμοιον τῷ „ὁ μαινομένοις μὴ συμμαινόμενος, οὗτος μαίνεται.“ Eundem locum habent Proverb. Bodl. 656. Vat. II. 76., unde hic versus revocari potest:

μετὰ γὰρ νοσούντων καὶ τὸ μαίνεσθαι καλόν.

ad quem respexisse videtur Senec. de tranqu. anim. 15. *nam si graeco poetae credimus, aliquando et insanare iucundum est.* Cf. Valck. ad Eur. Phoen. 397.

CCLIV.

Id. s. v. Πολλοί σε μισ. κτλ.

Πολλοί σε μισήσουσιν, ἢν σαυτὸν φιλῇς.

τοῦτό φασι τὰς Νύμφας πρὸς τὸν Νάρκισσον εἰπεῖν, ἀποβλέποντα εἰς τὰς πηγὰς διὰ τὴν οἰκείαν μορφήν. Eundem versum, qui in proverbium abisse videtur, habent Mich. Apost. XVI, 44. Proverb. Bodl. 807. ed. Gaisf. Neque eum Euripidi cum propter sententiam tum propter sigmatismum (de quo vide ad Inc. Trag. Fragm. CXXXV.) tribuere dubito. Ad sententiam cf. Inc. Trag. Fragm. XXXIX.

CCLV.

Tatian. orat. ad Graec. c. 14. (p. 35. ed. Worth.) Λεγέτω μοι νῦν ὁ ἑκατηβόλος, πῶς Ὑάκινθον διεχρήσατο Ζέφυρος; Ζέφυρος αὐτὸν νενίκηκε· καὶ τοῦ τραγῳδοποιοῦ λέγοντος

αὔρα θεῶν ὄχημα τιμιώτατον.

ὑπὸ βραχείας αὔρας νικηθεὶς ἀπώλεσε το(ν) ἐρώμενον. — Barnes. versum inter Euripidea rettulit.

CCLVI.

Themist. or. XVI. p. 207. D. sq. post citatos Euripidis locos (fragm. 205. Phoen. 516. sq.) et Hom. Il. ψ'. 315. pergit: καὶ

πάνθ' ὁ σοφὸς νοῦς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει
καὶ πάντα κηλεῖ, κἂν ἀπώμοτός τις ᾖ.

Valck. ad Eurip. Phoen. 519. corrigit: πάνθ' ὅ γε σοφὸς κτλ., sed equidem malim: πάντα δ' ὁ σοφός κτλ.

CCLVII.

Trypho. de tropis. 5. in Mus. Crit. Cantabrig. I. p. 47. et in Walz. Rhet. Gr. VIII. p. 738, 14.

Τεῦκρος δὲ τόξου χρώμενος φειδωλίᾳ
ὑπὲρ τάφρου πηδῶντας ἔστησε Φρύγας.

εἴρηται γὰρ φειδωλίᾳ ἀντὶ τοῦ ἀκριβείᾳ. — Blomfield. in Mus. Crit. Cant. l. c. versus ad Sophoclis Teucrum rettulit propter Soph. Ai. 1292. sq. — Vs. 2. non opus est, ut scribatur ἔστησεν, quod aliquis affirmare possit; cf. enim Chaerem. fragm. 20.

CCLVIII.

Id. 6. in Mus. Crit. Cant. I. p. 48. et in Walz. Rhet. Gr. VIII. p. 739, 6.

Οἰνός μ' ἔπεισε δαιμόνων ὑπέρτατος.

Verba sunt nescio cuius delictum aliquod ebrietate excusantis. cf. Eurip. fragm. 266. Carcin. fragm. 5. — Quod poeta incertus de

vino, id Euripides (Fragm. 269) de Amore dixit: Ἔρωτα — δαιμόνων ὑπέρτατον. — Haud recte Meinek. hoc fragmentum inter anonymorum poetarum comicorum fragmenta (p. 694.) rettulisse mihi videtur.

CCLIX. CCLX.

Marc. Antonin. Comment. VII, 38—42.

38. *Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών.*
μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν.
39. *Ἀθανάτοις τε θεοῖς καὶ ἡμῖν χάρματα δοίης.*
40. *Βίον θερίζειν, ὥστε κάρπιμον στάχυν,*
καὶ τὸν μὲν εἶναι, τὸν δὲ μή.
41. *Εἰ δ' ἠμελήθην ἐκ θεῶν καὶ παῖδ' ἐμώ,*
ἔχει λόγον καὶ τοῦτο.
42. *Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ καὶ τὸ δίκαιον.*

Iam inde, quod §§ 38 et 40 Euripidis (fragm. 298. 752.) praebent, pariter atque ex tragico §§ 41 et 42 colore concluderemus, iis tragici cuiusdam (haud dubie Euripidis) poetae verba contineri, nisi etiam Antoninus ipse (XI, 6.), ubi iterum locos 41. 38. 40. attulit, scripsisset: καὶ λέγεται δέ τινα ὑπὸ τῶν τὰ δράματα ποιούντων χρησίμως. οἷόν ἐστι ἐκεῖνο μάλιστα „εἰ δ' ἠμελήθην κτλ." — *Εὖ* cum articulo coniunctum praecipue a tragicis usurpatum est. cf. Aesch. Ag. 210. 340. Choeph. 334. 811. Eur. Herc. f. 694. Soph. Phil. 1125 (1140.) ἀνδρός τοι τὸ μὲν εὖ δίκαιον εἰπεῖν.

CCLXI.

Id. VII, 51. post allatos Euripidis locos (Fragm. 833. et Suppl. 1110.) hos versus exhibet

θεόθεν δὲ πνέοντ' οὖρον ἀνάγκη
τλῆναι καμάτοις ἀνοδύρτοις.

quos Aeschylo haud indignos iudicaverim.

CCLXII.

Id. XI, 29.

Δοῦλος πέφυκας, οὐ μέτεστί σοι λόγου.

Hic versus sitne ex tragoedia an ex comoedia petitus dubitari potest.

CCLXIII.

Apollodor. Bibl. II, 1, 3. Ἄργου τε καὶ Ἰσμήνης τῆς Ἀσώπου παῖς Ἴασος, οὗ φασιν Ἰὼ γενέσθαι. Κάστωρ δὲ ὁ συγγράψας τὰ χρονικὰ καὶ

πολλοὶ τῶν τραγικῶν Ἰνάχου τὴν Ἰὼ λέγουσιν, Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρῆνος αὐτήν φασιν εἶναι.

CCLXIV.

Id. II, 1, fin. πρὶν δὲ τελευτῆσαι ἐγῆμεν (sc. ὁ Ναύπλιος), ὡς μὲν οἱ τραγικοὶ λέγουσι, Κλυμένην τοῦ Κατρέως, ὡς δὲ ὁ τοὺς νόστους γράψας Φιλύραν, ὡς δὲ Κέρκωψ Ἡσιόνην, καὶ ἐγέννησε Παλαμήδην, Οἴακα, Ναυσιμέδοντα.

CCLXV.

Id. II, 2, 1. ὁ δὲ (sc. Προῖτος) ἧκεν εἰς Λυκίαν πρὸς Ἰοβάτην, ὡς δέ τινές φασι πρὸς Ἀμφιάνακτα, καὶ γαμεῖ τὴν τούτου θυγατέρα, ὡς μὲν Ὅμηρος, Ἄντειαν, ὡς δὲ οἱ τραγικοὶ Σθενέβοιαν.

CCLXVI.

Athen. IV. p. 150. C. καὶ κελεύσαντος ἐπεὶ παρεσκευάσθη, ἧσθεὶς ὁ Ὦχος τῷ δείπνῳ, κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοί, ὅστις δεῖπνα τοιαῦτα καταλιπὼν ἐπεθύμησας θοίνης εὐτελεστέρας. **Latere in his verbis hunc tragici poetae, fortassis Euripidis, versum dicit Meinek. (Exerc. philol. in Athen. Spec. II. p. 7.)**

Κακὸν κακῶς σέ γ᾽ ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Quae coniectura perquam probabilis est, quum eadem fere verba in Demosth. orat. de coron. § 267. p. 315 legantur, ubi orator versus afferens, quos Aeschines pronunciando corruperit, haec scripsit: παρ᾽ ἃς παρανάγνωθι καὶ σύ μοι τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου. „ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας“ καὶ „κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με“ καὶ „κακὸν κακῶς σε — μάλιστα μὲν οἱ θεοί, ἔπειτα οὗτοι πάντες — ἀπολέσειαν, πονηρὸν ὄντα καὶ πολίτην καὶ τριταγωνίστην.

CCLXVII.

Athen. IV. p. 156. E. καὶ τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν

καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν (φακῆν) ἡ δ᾽ ἐπεισρέει.

Libri ἐπεισέρρει, **sed** ἐπεισρέει **Zenob. I, 75. et Lucian Hermotim. 61. qui locum sic exhibent:** ἄλλην μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρέει. **Tragici poetae versum esse monuit Dindorf. propter Arrian. Peripl. Pont. Euxin. I. p. 4. ed. Huds.** τοῦτο δὴ τὸ τραγικὸν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρέει. **Meinek. (Exerc. Philol. in Athen. II. p. 8.) vero Parmeniscum Athenaei non ipsis poetae verbis usum esse, sed ea pro consilio suo paullum mutata orationi immiscuisse, sicut Arrianum, dicit; poetam vero [haud dubie (?) Euripidem] scripsisse:**

καὶ τὴν μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἡ δ᾽ ἐπεισρέει.

Quod mihi, quum apud omnes, qui hunc versum citant, scriptores *ἐξηντλοῦμεν* legatur, haud probabile videtur.

CCLXVIII. CCLXIX.

Clem. Alex. Strom. V, 14, 122. p. 721. P. et hinc Euseb. P. E. XIII, 13. p. 684. C. *Συνᾴδει δὲ τούτοις* (praecedit Diphili locus) *καὶ ἡ τραγῳδία διὰ τῶνδε*

Ἔσται γὰρ, ἔσται κεῖνος αἰῶνος χρόνος,
ὅταν πυρὸς γέμοντα θησαυρὸν σχάσῃ
χρυσωπὸς αἰθήρ· ἡ δὲ βοσκηθεῖσα φλὸξ
ἅπαντα τἀπίγεια καὶ μετάρσια
φλέξει μανεῖσα.

καὶ μετ' ὀλίγα αὖτις ἐπιφέρει

ἐπὴν δ' ἄρ' ἐκλίπῃ τὸ πᾶν,
φροῦδος μὲν ἔσται κυμάτων ἅπας βυθὸς,
γῆ δ' ἑδράνων ἔρημος, οὐδὲ γάρ τ' ἔτι
πτερωτὰ φῦλα βλαστήσει πυρουμένη,
κἄπειτα σώσει πάνθ', ἃ πρόσθ' ἀπώλεσε.

In prioris fragm. vs. 2. plures Eusebii codd. *τέμοντα* praebent, in altero fragm. vs. 1. *ἐπὰν δὲ ἐκλίπῃ κτλ.*, vs. 3. *γῆ δὲ ἑράνων ἔρημος, οὐδὲ ἄρ' ἔτι*, vs. 5. *κἄπειτα τὰ πρόσθεν ἀπώλεσε.*

CCLXX.

Cram. An. Gr. Paris. I. p. 392, 5. *τοῦτο καὶ ποιητὴς καλῶς ἐτραγῴδησεν „ἥδ' ἡμέρα φάσκων θάνατον ἢ βίον φέρει." τῇ προσβολῇ δηλαδὴ τῶν κινδύνων ἐξαρτᾶσθαι τὰ ἀνθρωπινὰ δίκην τρυτάνης, ὡς εἰς τὸ μηδὲν κατ' αὐτὸν φρονήματος ἥκομεν στερέντες τῶν πρίν.*

CCLXXI.

Dio Cass. LVIII, 23. Senec. de clem. II, 2. Suet. Nero. c. 38. Proverb. e cod. Coisl. 181. ed. Gaisf. Gramm. in Cram. Anecd. Paris. I. p. 398, 28.

Ἐμοῦ θανόντος γαῖα μιχθήτω πυρί. *)
[*οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.*]

Barnes. hos vs. inter Euripidis fragmenta rettulit, fortassis recte.

---

*) Non debebam Crameri Anecdotis nimis obiter inspectis in editione Poet. trag. Graec. Parisiensi hunc versum inter Phrynichi fragmenta referre.

At vellem adlecisset, ex quo fonte eos hausit; nam locis, quos supra citavimus, tantummodo prior invenitur.

CCLXXII.

Epictet. Diss. II, 1, 13. *Οὐ γὰρ θάνατος ἢ πόνος φοβερὸν, ἀλλὰ τὸ φοβεῖσθαι πόνον ἢ θάνατον. Διὰ τοῦτο ἐπαινοῦμεν τὸν εἰπόντα, ὅτι*

Οὐ κατθανεῖν γὰρ δεινὸν, ἀλλ' αἰσχρῶς θανεῖν.

Barnes. locum inter Euripidea rettulit, fortassis recte. cf. Eur. Or. 782. *ἰτέον, ὡς ἄνανδρον ἀκλεῶς κατθανεῖν.*

CCLXXIII.

Euseb. P. Ev. XV. 4. p. 795. A. *Μιᾷ γὰρ ὁδῷ βαδίζοντα, ἥτις ἄγειν πέφυκεν ἐπί τι τῶν μικρῶν καὶ ταπεινῶν, οὐκ ἔστιν ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ μείζω καὶ ἐν ὕψει κείμενα.*

Ὁρᾷς, ἵν' ἐστ' ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος,
*τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος * **
ἐν τῷ κάθηται σὴν ἐλαφρίζων μάχην;

Sic Gaisf. locum exhibuit, de quo restituendo alii videant. Vs. 3. vulg. habet: *ὁ ἐνελαφρίζων ἑαυτὸν ὄρνις.* De litera a in *ἐλαφρίζων* producta cf. Chaerem. fragm. 20.

CCLXXIV.

Stob. LXVIII, 37. *Ἀντιφῶντος· Φέρε δὴ προσελθέτω ὁ βίος εἰς τὸ πρόσθεν καὶ γάμων καὶ γυναικὸς ἐπιθυμησάτω. Αὕτη ἡ ἡμέρα, αὕτη ἡ νὺξ καινοῦ δαίμονος ἄρχει, καινοῦ πότμου. Μέγας γὰρ ἄγων γάμος ἀνθρώπῳ. Εἰ γὰρ τύχοι μὴ ἐπιτήδεια γενομένη, τί χρὴ τῇ συμφορᾷ χρῆσθαι;* Probabile est, quod Gaisf. coniecit, verba *καινοῦ δαίμονος ἄρχει καινοῦ πότμου* alicuius poetae esse. Sed fortassis etiam sequentia *μέγας — — ἀνθρώπῳ* et praecedentia *αὕτη ἡ ἡμέρα, αὕτη ἡ νὺξ* eiusdem poetae sunt. Nescio igitur an totus locus ita se habuerit:

ἡ νὺξ καινοῦ
δαίμονος ἄρχει (vel *ἀρχὴ*), *καινοῦ πότμου..*
μέγας [ὁ] γὰρ ἄγων γάμος ἀνθρώπῳ.

Quos versus haud inepte Euripidis fragmento 503 praefigas.

CCLXXV.

Cosmas ad Gregor. Nazianz. carm. CXLVI. in Ang. Maii Spicileg. Rom. II. p. 299. allatis hisce Gregorii versibus:

Φυσῶντες ἡμῖν ἑσπέριόν τι καὶ τραχὺ,
τοῖς δ' ἀντεπῄει δῆμος ἰλιοφρόνων,
κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν
(ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας,)
λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν.

pergit: *Ὅμηρος ὁ ποιητὴς Αἴαντα τὸν Τελαμώνιον καὶ τὸν Πριαμίδην Ἕκτορα διαγωνιουμένους παρεισάγων, ἑκάστου τε αὐτῶν τὴν θρασύτητα παραστῆναι βουλόμενος, κάπροις μαινομένοις ἀπεικάζει. τοῦ μὲν γὰρ Ἕκτορος εἰς ἀγῶνα τοὺς Ἑλλήνων ἀριστέας προκαλουμένου, διά τινος θειοτέρας τὸ δοκεῖν ψῆφον τὸν Τελαμῶνος Αἴαντα συνδιαγωνιούμενον Ἕκτορι λόγος ἔχει. πρῶτα μὲν οὖν τοῖς ἀκοντίοις ἀλλήλους λέγοντα βαλεῖν, εἶτα λίθοις, μετέπειτα πάλιν τοῖς ξίφεσιν· ὡς οὖν ἔφαμεν λέουσιν ἢ κάπροις τῶν ἡρώων τὸ θράσος ἀπεικάζει διὰ ἐπῶν ὧδε λέγων·* (Il. *η'*. 255.)

τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω
σύν ῥ' ἔπεσον, λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν
ἢ συσὶ κάπροισιν —

Ἑσπέριον δὲ φυσῶντας τοὺς ἐκ τῆς δύσεώς φησιν παρόντας ἐπισκοπούς· ἰλιόφρονας δὲ λέγει κατὰ μίμησιν τῆς τραγῳδίας. ὑπὲρ τῆς Ἰλίου γὰρ Ἕκτωρ μέγα φυσῶν τοῖς Δαναοῖς συνεπλέκετο. **Gregorius, quem carmina sua e versibus poetarum tragicorum, imprimis Euripidis conglutinasse constat, h. l. (vs. 4. quem uncinis inclusimus,) ipse dicit, imitatum esse se tragoediam. Ac re vera vs. 3 in Eur. Phoenissis (1395) legitur; reliqui, unde ducti sint, incertum quidem est, sed praeter vs. 4 et 1 (nisi forte in hoc** *ἕσπερον* **pro** *ἑσπέριον* **scribendum est,) eos pariter e tragoedia delibatos esse cum orationis color tum Cosmas docent.**

CCLXXVI.

Gell. N. A. II, 22, 24. *Est etiam ventus nomine Caecias, quem Aristoteles ita flare dicit, ut nubes non procul propellat, sed ut ad sese vocet, ex quo versum istum proverbialem factum ait:*

— — κακὰ
ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκων, ὡς ὁ Καικίας νέφος.

Aristotelis locus, ad quem Gellius respexerit, hic esse videtur (Meteor. II, 6): *ὁ δὲ Καικίας οὐκ αἴθριος, ὅτι ἀνακάμπτει εἰς αὐτόν· ὅθεν καὶ λέγεται ἡ παροιμία·*

ἕλκων ἐφ' αὑτὸν, ὥστε Καικίας νέφος.

Eundem versum in usum suum convertit Plut. praec. ger. reip. 31, 9. p. 823. B. haec scribens: — *οὐ μικρὸν ἡμέρας μέρος ἐπὶ τοῦ βήματος ἢ τοῦ λογείου πολιτευόμενος, εἶτ' ἤδη παρὰ πάντα τὸν ἄλλον βίον*

ἕλκων ἐφ' ἑαυτὸν, ὥστε Καικίας νέφη,

τὰς χρείας καὶ τὰς οἰκονομίας πανταχόθεν. Item Appulei. de mundo. p. 396. — Locum e tragoedia manasse quominus statuamus, haud prohibebit, quod Aristoteles et Gellius eum proverbium fuisse dicunt — nam sexcenti tragicorum versus in proverbium abiere —: imo vox κακὰ apud Gellium, quam eiicere nonnulli temere voluerunt, unum vel plures senarios praecessisse docet.

RAGICORUM QUORUNDAM FRAGMENTA
AB
HUGONE GROTIO
SERMONE LATINO EXPRESSA.

THESPIS.

3.

Vides, ut alios Iupiter superet deos,
Mendacium illi et risus et fastus procul.
Unus deorum est, dulce quem non attigit.

ARISTARCHUS.

I.

De rebus istis par loqui vel non loqui.
Par ius et ignorantis et quaerentis est.
Nec qui putantur sapere, plus horum vident
Inerte vulgo. Si quis autem rectius
Loqui videtur, plus habet solum loqui.

2.

Qui nulla Amoris passus est incendia,
Necessitatis nescit invictae iugum,
Quae me subegit hoc iter capessere.
Namque ille robur addit infirmis deus,
Idemque monstrat inviis rebus viam.

3.

O mors, superbis sola quae frenum iniicis.

5.

Non haec ego ultro dico, sed me vindicans.

NEOPHRO.

2.

Quid adeo properas, anime? consulta antequam
Tam foeda peragis, capitaque haec carissima
Tibi sumis hostes. Misera quo tendas vide.
Saevi furoris reprime conatum impium.
Sed heu, quid ista pectori moesto queror,
Deserta et his contemta, praesidium mihi
Quos decuit esse? cordis ignavi est nimis
Flagitia tanta posse inultam perpeti.
Sed, anime, ne tu te quoque his prode in malis.
Proh constitutum est. Fugite conspectus meos,
Iam fugite pueri. Pectus implevit mihi
Cruenta rabies. O manus, ambae manus,
In quale facinus noster armatur furor?
Audacia o miseranda! Quam longos meos
Perdo labores ipsa momento brevi.

ION.

36.

Terrestria inter plures leoninos probo
Mores, echini misera quam molimina:
Qui simul ab aliis impeti se scit feris,
Denso sub orbe sentium corpus tegens,
Mordere et ultro tangere ignarus iacet.

51.

Te nosce dictum est haud longum quidem,
Operi deorum nemo par praeter Iovem.

52.

Veniens amicus taedio est, absens gravis.

58.

Lacaena verbis non superbit civitas,
Sed vis ut aliqua Martis incubuit recens,
Consilia praesunt, fortis exsequitur manus.

61.

Oculos laesus, saucius artus
Virtutis adhuc memor ille est,
Et deficiens mortem vocitat:
Mortem monstrat
Sibi servitio esse priorem.

ACHAEUS.

6.

Acerba Cypris esurientibus.

29.

Servis erat quam facilis et toti domo.

31.

Ab invalente saepe quantumvis celer
Repente capitur aquilaque a testudine.

35.

Auxilia tempus ferre, dux vobis ego.
Capulo properiter miles admoveat manum:
Tuba sonante signa quam primum canant:
Eleleu: res moram non ferunt.

37.

Quid enim est opus
Quae sana adhuc sunt, cogere in sensum mali?

AGATHO.

5.

Una haec potestas defit etiam ipsi deo,
Infecta facere, facta quae iam sunt prius.

6.

Ars atque fortuna invicem se diligunt.

7.

Victi malorum mole degeneres solent
Optare mortem.

8.

Quaedam potest ars facere, sed multa accidunt
Nobis ita, ut fors iussit aut necessitas.

9.

Bene forte dicas hoc fide dignissimum,
Accidere multa hominibus aliena a fide.

10.

Operose id agimus, agere, quod non est opus,
At in eo, quod non opus est, opera perfunctoria est.

11.

Si vera dicam, gaudio tibi non ero,
Si gaudio sum, vera non dicam tibi.

12.

Obtundis et tu me rogans et Neotropus
Sermonis auctor huius alieno in loco.

13.

Non si feminae corpus nigrum est,
Etiam intus animi pigra cogitatio est.

15.

Nunquam mihi illud placuit uti tempore.

16.

Fortuna est lapsa nobis, non prudentia.

17.

Itinere trito non it anima industria.

18.

Vultus amicos revereor male conscius.

19.

Bona possidenti qui invidet pereat male.

20.

Immunis hominum vita ab invidia foret,
Si nascerentur sorte mortales pari.

21.

Sapientiae ergo melius inviderier
Quam propter aurum.

23.

Iuvenilis animus flexiles motus habet.

24.

Valente dextra potior est prudentia.

25.

Quam dulce natos esse morigeros patri.

MELANTHIUS.

2.

Dira ac tristia
Facit ira mentem sede demutans sua.

ASTYDAMANTES.

4.

Salve, salutis si quid est apud inferos.
Reor esse. Nam quo nullus accedit dolor,
Ibi sat salutis est malorum oblivio.

5.

Qui sapit poeta, debet ille spectatoribus
Ceu dapes praebere lectas splendido in convivi
Ut bibat qui vult edatque quod bibens simul atque
Gaudeat nec apparatus adsit unus musicae.

6.

Vitemque hominibus
Moerori medicam vini genitricem dedit.

7.

Garrulitas linguae quasi deambulatio est.

8.

Laus tuta generis, si virum laudes simul,
Cui sancta morum norma, cui iuris pudor,
Mens casta, recte nobilem appellaveris:
Qualem vel unum longus aegre invenerit
In centum hominibus mille quaerentum labos.

IOPHO.

2.

Hoc quoque, tametsi mulierem, me non latet.
Quanto magis quis scire divinas velit
Res, cogniturum protinus tanto minus.

ARISTO.

1.

A. Animaequus esto: nam solet dignos deus
Iuvare, tales quidem, qualis tu es, maxime.

Quod decet agentes nisi quid eximium ferent
Oro, quid ultra pietatem colere attinet?
B. Utinam quidem id sit saepe, sed video nimis
Ad sanitatis regulam qui se exigunt
Premi miseriis: at quibus cordi est nihil
Privata nisi quod res et utilitas iubent,
Florere nobis melius.
A. In praesens ita
Fit nempe, sed prospicere nos longum decet,
Et opperiri, dum orbis in sese redit,
Haud namque vera est, quae tenet sententia
Plerosque prava, fortuitis lapsibus
Hanc fluere vitam: quod sibi viaticum
Corrupta turba sumit ad mores malos.
Sed et piorum facta mercedem ferent,
Et impiorum scelera supplicium manet.
Fit absque nutu coelesti nihil.

2.

Hos in quadriiuges
Metum, dolorem, cupiditatem, gaudia,
Meditatione maxima et pugna est opus.
Hi namque sunt, hi, nostra qui sub viscera
Intrant et imo corde qui fluctus cient.

CARCINUS.

2.

O di, quid opus est feminis male dicere?
Satis hoc vel unum est, feminam si dixeris.

3.

Virtus colenda est semper, oranda est deos
Fortuna: quisquis ista coniunxit duo,
Boni et beati nomen is merito feret.

4.

Narratur olim Cereris almam virginem
Raptasse Pluto consilis fallacibus,
Atramque mox subisse telluris specum,
Materque natae perditae cupidine
Obambulasse quidquid est circum soli:
Trinacriae autem subditae Aetnae iugis
Igne evagante flammeis sub fluctibus
Gemuisse campos, Liberae ut luctu gravi
Taberet expers frugis Romanorum genus:
Honos deabus unde in hunc manait diem.

5.

(Te Bacchus haud coëgerat:) namque insitis
Animo institutis stabile fundatam indolem
Ad prava agenda nulla trahet occasio.

6.

Clarum voluptas nemini peperit decus.

7.

Multis malorum remedium est silentium,
Egregia praebens signa moratae indolis.

8.

Cum te invidentem tueor, est quod gaudeam;
Nam multa livor inter habet hoc proprium:
Dolore dominum semper opulentat suum.

10.

Quanquam miseriis est ferax pecunia,
Tamen acre hominibus excitat studium sui.

11.

Res hominum horrenda haec quidem
Se iactitare adversus miseros mortuos.

CRITIAS.

1.

Fuit illud olim tempus, exlex quum fuit
Ferinaque hominum vita, vim dominam ferens;
Honor nec ullus tunc habebatur bonis,
Supplicia nec tunc ulla terrebant malos.
Post mihi videtur condita a mortalibus
Censura legum, nempe regina ut foret
Iustitia, famulam comprimens iniuriam.
Ex hinc secuta est poena delictum comes.
At posteaquam quae palam per vim meram
Fieri vetabat valida legum auctoritas,
Ea clam patrabant, tunc videtur quis mihi
Vir extitisse doctus idem et callidus,
Incutere qui quum quaereret mortalibus
Pravis pavorem, si quid auderent mali
Agere, profari, clam vel animo volvere.
Induxit ideo numinis reverentiam;
Florere vita nempe perpetua deum,
Natura cui sit potior, et cui mens vigil

Quaecunque fiunt curet atque intelligat,
Hominum profata qui repente exaudiat
Actusque cernat, nescius falli arbiter,
Silentio, aiens, si quod inceptes scelus,
Aut non latebit hoc deos, mens est quibus
Omnitua: tales saepe sermones serens
Gratissimae auctor extitit sententiae,
Verum sub umbra contegens mendacii.
Magisque ut animos credulos perculleret,
Habitare in illa sede memoravit deos,
Hominibus unde norat enasci metum
Aevique miseri semper aerumnas novas,
Motu ex superno, fulminum unde ictus ruunt
Gravesque sonitus horridorum tonitruum,
Conspersus astris fulget ubi coeli globus,
Quod tempus arte effinxit, egregius faber;
Unde et micantes saepius stellae cadunt,
Pluviusque terrae fertur in gremium liquor
Tantos hominibus ille terrores dedit,
Quos propter etiam talia adscriptis loca
Dis quae decerent, parque rationi ut fuit,
[Et absque lege statum abolevit legibus.] *)

2.

Hoc aliquis astu, sic reor, mortalibus
Persuasit, esse ut crederent primum deos.

3.

Est omnis irae tempus aptum pharmacum.

4.

Quicunque amicis gratiae tantum studens
Consuescit, ille gaudium praesens gravi
Compensat odio post futuri temporis.

5.

Res dura quum se sapere non sapiens putat.

6.

Sapiente paupertate divitias rudes
Habere satius contubernales domi.

---

*) Hunc versum a Grotio non expressum de meo adieci. (W.)

DIOGENES.

2.

Quoties amoris retibus capti sumus,
Benigniores tunc in alienos sumus,
Quam quos necessitudo iunxit sanguinis.

3.

Beatus ille, qui valens membris, veges
Natorum opifera robora acquirit sibi.

4.

Beatus ille, prole qui felix fuit,
Nullove certe indoluit insigni malo.

5.

Queis cor subegit molle deliciis suis
Effeminator luxus in tenebris latens,
Gravis his labor vel minimus.

ANTIPHO.

4.

Multum senectus ad consiliandum valet,
Quoniam res vidit atque didicit plurimas.

5.

Natura quorum superat, arte haec vincimus.

DIONYSIUS.

2.

Vacuam doloris si tibi vitam putas
Semper futuram, spe beata pasceris.
Sed ea deorum vita, non mortalium.

3.

Hominem beatum quemquam dixeris cave,
Nisi iam beato collocatum funere.
Laudare tantum mortuos tutum datur.

4.

Dominatio omnis mater est iniuriae.

5.

Iustitia vultus supera tranquillos habet:
Nil eius oculis est inaccessum tamen.

6.

Nec illud igitur cogitas certissimum,
His, qui nihil sunt, invidere neminem?
Invidia rebus semper egregiis comes.
Res invidenda est eminens sapientia.

7.

Ne ditiori pauper invideas cave,
Iam prodeunt quos pascit invidentia.

THEODECTES.

4.

Clara inter homines fertur haec sententia.
Res inter omnes femina infelicius
Nil repperiri.

5.

O qui micantes explicas flammis comas
Sol alme, generi dulce mortali iubar,
Quenquamne tanto traditum discrimini
Litique iniquae lumen adspexit tuum?
Me namque mulier iudice accusat viro:
Quodque innocentem maxime causam gravat
Dominos habere cogor adversarios.

7.

Scripturae initium nigrocellus circulus.
Post hunc sequuntur regulae aequales duae,
Quas una iungit media transversum iacens.
Crispi capilli tertium formam refert:
Tridens deinde, sed reclinis in latus.
Quintum superne regulae aequales duae,
Pars ima quarum sibi propinquantum coit.
Sextum capillus, ante qualem dixeram.

8.

Miser Thyesta, pectus obdura tuum,
Iraeque frenum fortiter morde, precor,
Et hoc tot aliis rebus appone! Omnia
Tandem obtenebrat sub iugum mittens deus.

10.

Sunt geminae, quarum gignit germana sororem,
Atque haec, quae genuit, rursum generatur ab illa.

14.

Cui tot propinquas admovens terrae rotas,
Fuliginosis hominum adurens corpora
Finxit figuris, atque contorsit comam,
Quam sese in altum erigere non sivit calor.

15.

Semper petendum est a deis primordium.

16.

Calumniari qui deos audes homo,
Quod prave facta protinus non vindicant,
Sed punienda differunt, causam accipe.
Si poena supera non daret culpae diem,
Pietate nulla, sed metu solo, deos
Pars magna colerent; poena nunc longe sita
Omnes suo permittet ingenio frui;
Sed deprehensi postea in piaculis,
Utcunque sero, quod sat est, poenas luunt.

17.

Mulfo est opus
Labore, laudum illustre quaerenti decus.
Ignavia autem gaudiis praesentibus
Emit dolores postfuturi temporis.

18.

Humana cuncta nata sunt senescere,
Ipsoque cursu temporis finem assequi,
Unam, ut videtur, praeter impudentiam.
Mortale quippe quo magis crescit genus,
Hoc illa se fit in dies adultior.

19.

Aetas senectae similis matrimonio est.
Desideramus hoc et illam consequi,
At consecuti cum sumus valde dolet.

20.

Quoties maritus duxit uxorem domum,
Non ille solam ducit uxorem, ut putat.
Cum nupta festum transsilit limen pede,
Fortuna pariter intrat aut bona aut mala.

21.

Natis salus consilia genitorum sequi.

22.

Indigna laude est illa nobilitas mihi,
Quae nacta non est vindices laudis suae.

23.

Olim celebris, o senex, per Graeciam
Ipsis probata rebus haec sententia est:
Incerta hominibus esse fortunae bona.

CHAEREMO.

1.

Egregia species candicantis corporis
Tanquam siderea luce radiabat nitens:
At virginalis pudor affusa molliter
Niveum colorem temperabat purpura:
Tum cericolores, tanquam simulacri, comae
Interpolatae crispulis cincinnulis
Luxuriabantur auris alludentibus.

2.

Fortuna res mortalium, haud prudentia.

3.

Principium non est a me, qui me vindico.

14.

Quis non amantes solos credat vivere,
Quos bellatores oportet esse maximos,
Contra labores corpore invictissimo,
Ad res cupitas incumbentes sedulo,
Audaces, irrequietos, promptos opiparos;
In rebus arctis ad vivendum acerrimos.

15.

Alia iacebat candidas papillulas
Ostendens lunae retroiecto pallio:
Aliae chorea laevum nudarat latus,
Nudum sideribus exhibens spectaculum,
Viventem effigiem; lacteus visu color
Contra certabat umbris nigricantibus.
Monstrabat ulnas alia et formosas manus,
Alia obtegebat tenera colli columina,

Alia disrupto tenuis interulae sinu
Femur ostendebat: arridente gratia
Mihi se imprimebat spem non adducens amor.
Et iam volvuntur lapsabundae per inulas,
Iam nigricolores violas populantes legunt
Crocique florem, qui purpureis supparis
Iniectus rutilum Solis imitatur iubar.
Tum vero Persa suave-virens amaracus
In molli prato collum protendit suum.

16.

Bibentibus haec a vino praeberi solent:
Risus, docilitas, consilium, sapientia.

17.

Vinum bibentis moribus se attemperat.

20.

Non criminaris, ut putas, prudentiam;
Quod optimum est, honore dignum est maximo:
Qui sapere didicit, cuncta complexus tenet.

21.

Qui nihil sciunt egregium, ne vivunt quidem.

22.

Despicere quam prospicere didicisti magis;
Ingenia concitata ne placeant sibi.
Male consuluisse putatur, quisquis fallitur.

23.

Inter bonos mendacio uti non decet.

24.

Ut omne malorum genus ex ira nascitur.

25.

In multa vecors ira nos cogit mala.

26.

Vis maior esse nos superbos non sinit.

27.

Cognosce causam, qui sapis tarde. Suum
Facit ipse crimen, qui properiter iudicat.

28.

Sepelire uxorem satius est quam ducere.

29.

Utinam tam felix sim patri ut reddam vicem.

30.

Amor ad parentes esto constantissimus.

31.

Non servat iram in filium clemens pater.

32.

Si comparetur eximiis honoribus
Pecuniae vis, lumen amittit suum,
Per se magnifica: quippe pollens gratia
Vitamque mulcens mutuo commercio.

33.

Ex re pusilla, qui sapit, nemo dolet.

34.

Ad temperandam non valent iram senes.

35.

Necessitati proximum est inopia.

36.

Fortuna vincit atque mutat omnia,
Vincit nemo at, fortuna nisi faverit.

37.

Fortuna cunctorum tyrannus est deum,
At reliqua frustra nuncupantur nomina.
Haec namque sola gaudet regere.

38.

Multas habet fortuna vicissitudines.

39.

Nam continetur rebus humanis nihil,
Quod non requirentes reperiant tempore.

40.

Nil non fit aut diiudicatur tempore.

41.

Lente ambulando cuncta tempus permeat.

42.

Emollit efficitque tempus omnia.

CRATES.

1.

Mihi patria non urbs una, non una est domus,
Verum quot urbes, quot domos tellus habet,
Totidem mihi sunt aequa ad hanc vitam loca.

MOSCHIO.

1.

Saepe per silvam brevi
Deiecta ferro brachia alnorum iacent:
Saepe agmen ingens parva concidit manus.

2.

O sola diis et imperans mortalibus,
Precibusque nostris Parca inexorabilis,
Necessitatis quae impetum cervicibus
Nostris reponis servitutis et iugum. *)

3.

Saevire in umbram vanus est animi furor.
Punire vivos fas est, exanimes nefas.

4.

Quod ius et aequum est, supparo silentii
Velabo nunquam: quippe civem Theseos
Urbe educatum Palladis ius pristinum
Retinere libertatis ingenuae decet.

5.

Iram repelle et verba tibi quae proferam
Pacatus audi. Quae benignum oratio
Nacta audientem est, non caret fructu suo.

---

*) Extremos versus sic ad Porsonis correctionem: πάντολμ' Ἀνάγκη κτλ. ›mmodaverim:

Audax necessitas, odiosum quae iugum
Nostris reponis serviti cervicibus.

6.

Generosus ortu, nobilis prudentia
Argum imperator, regiis penatibus
Eliminatus, supplicem ramum ferens
Defigit oculos in solo miserabiles,
Monstratque cunctis illa, quae claro micant
Fulgore quam non propria sint homini bona.
Ut quisque vidit civium, ex animo dolet,
Dataque dextra benevolisque affatibus
Solatur: oculos uberes lacrimae rigant
Sensu doloris. Pristina etiam dignitas
Afflicta cogit corda commiserescere.

7.

Celebre inter homines illud est dictum vetus:
Consilia nullus est labos aliis dare,
At ipse si laedaris, animose id pati
Onus profecto est omnium gravissimum.

8.

Quaenam voluptas mortuos incessere
Mutamque glebam voce probrosa insequi?
Namque ille tristis atque iucundi arbiter
Cum sensus hominem destitutum liquerit,
Exanime restat corpus, ut surdus lapis.

9.

Primum explicabo congruis sermonibus
Initia vitae publicae mortalium.
Fuit profecto tempus hoc, cum belluis
Homines diaetam ducerent haud dissonam,
Et rupium specus et astris invia
Antra incolentes; nondum enim conspicua erat
Nec tecta desuper domus, nec lapideis
Munita in urbem turribus vel urbs vel arx.
Proscissa nondum dente curvi vomeris
Frugem beatam gleba parturiverat.
Nec efficax ferrum Lyaeo debitae
Vitis virentes excolebat ordines.
Sed nulla quicquam terra sterilis proderat.
Epulaeque carnis mutuis de caedibus
Famen fugabant, debilisque lex erat,
Iovi sed ipsi dura vis adsederat.
Valentiori pabulum factus minor.
Sed quando tempus, cuncta generans atque alens,
Vitam refinxit pristinam mortalium,
Curamve ducens callidi Promethei,
Necessitatemve, aut frequentibus usibus

Ipsam docentem rite naturam citans,
Tunc et repertus mitis alimenti frutex
Cereris modestae est, et repertus Bacchicus
Dulcissimus fons, terraque inculta antea
Iam tum iugum trahente arabatur bove.
Atque ita turres extulere, et undique
Struxere contextas domus et asperam
Blanda diaeta rite vitam verterunt.
Tunc morte raptos imperatum legibus
Tegere sepulcris pulveremque inducere;
Nec insepulta proiicere cadavera,
Abominanda signa pastus pristini.

10.

Ille omnium hominum vere est felicissimus,
Cui vita fluxit aequabiliter perpetim.

CLEAENETUS.

1.

Honesta mors est pro parentibus mori.

2.

Cum dolor et ira pectoris sedem occupat
Unam, furores inde generari solent.

DICAEOGENES.

4.

Tu quem parentes educarunt sedulo
Nunc recte eisdem gratiam reddis parem.

5.

Numen parentes maximum sapientibus.

PATROCLES.

2.

En, nunc ut illa verba tot tam grandia
Fortuna in arctum tam repens compegerit.
Quid ergo saevo iurgii certamine
Minamur aliis magna mortales mala,
Manu exequenda cuncta dum confidimus
Prorsum tuentes? interim non cernimus
Quos calamitates casus a tergo ferat.

APOLLONIDES.

1.

Non solia regni, credite hoc, o feminae,
Non copia auri, non opum ostentatio,
Tantas hominibus totque delicias ferunt,
Quantas pudicae uxoris et fortis viri
Iusto atque honesto congruens sententia.

2.

Celebrare sexus omne feminei decus,
Labor disertam quaerit hic sapientiam.

HIPPOTHOO.

1.

Homo natus hominum vive fortunae memor.

2.

Invidia divum pessima ac gravissima est:
Gaudet dolendis atque gaudendis dolet.

3.

Unanimis uxor optimum munus viro.

4.

Senio leonis cepit hinnulei vigor.

5.

Haud liber ultra est, nuptiae quem vinciunt.

6.

Sapiens iuventam liberum adducte regat.

TIMOCLES.

1.

Quaenam Venus, vel quis Cupido, di boni
Huic opitulatur?

ECDORUS.

1.

Deformis ore, vultu inominabili,
Foedus videri, foedus aeque es moribus.

Natura mater ex malo gignit malum.
Ita vipera edit viperam partu suo.

SERAPIO.

1.

Non ista blanda verba tu fundis, meo
Animo obsecundans, sed tuo compendio.

SOSITHEUS.

1.

Ut una volucres aquila sexcentas fugat,
Ita una bene docta anima turbam ignobilem.

LYCOPHRO.

4.

Mortem remotam poscit ardenti prece,
Quemcunque dura clade fortuna opprimit.
At cum supremus volvitur fluctus, redit
Vitae cupido: non enim satias tenet.

PHILISCUS.

1.

O stolide, nam sic agitur, ut molli otio
Praemia laborum non laborantes ferant.

2.

Sola inter homines atque caelestes deos
Iustitia laudes semper aeternas habet.

SOSIPHANES.

2.

At nunc tibi ira purpuret vultum senex,
Quum ius et aequum poscit, irasci debet.

3.

O pauca felix, multa miserandum genus,
Homines, quid illa imperia vos reddunt feros,
Quae saepe donat una, saepe aufert dies?

Si faverit fortuna, cum sitis nihil,
Caelo levatis capita: nec de proximo
Respicitis Orcum, regna qui in reges habet.

INCERTORUM TRAGICORUM FRAGMENTA.

XX.

In lucis oras protrahit verum dies.

XXIV.

Proba sunt illius facta cui mens est proba.

XXXI.

Minus dolebis, quo hostibus credes minus.

XXXII.

Mulieris aemulatus incendit domum.

XXXIII.

Obsistere est difficile fortunae et deo.

XXXIV.

Crimen deorum est improbi felicitas.

XXXV.

Senes parentes qui fovet, vivet diu.

XXXVI.

Facient malorum te malum commercia.

XXXVII.

Occasionis nosse res pulchra est modum.

XXXVIII.

Aurum probatur igne, amicus tempore.

XXXIX.

Amans sui ipse nimis, amicu 'st nemini.

XL.

Famem adeo responsare nil contra datur.

XLI.

Oratione leni, medicina optima.

XLIV.

Haud ullus alii quam sibi est amicior.

XLV.

Ex mente sed mea quae vis resciscere,
Non audies, nec si cremes, serras graves,
Nec capite summo si ad pedes imos liges,
Nec si trecentis vincias me vinculis.

LXVI.

Multi labores gratia sunt corporis,
Hoc tecta propter et domos invenimus,
Effodere argentum, seminare vel solum
Aliaque, queis nos nomen imposuimus.

LXVII.

Nam sola virtus, rebus in mortalibus
Nunquam laboris praemium accipit foris,
Ut quae laboris ipsa praemium est sui.

LXVIII.

Quis gente in hominum tam supine est credulus
Aut stultus adeo est, qui deos existimet
Seu bilis ustae, sive crudorum ossium
Proiecta quae vix tangat esuriens canis,
Gaudere donis idque honori ducere
Facientibusque gratiam reponere.

LXIX.

Paupertas etiam hominibus deducit fidem:
Nam pauper, quamvis catus et quod negotium
Facto consuadens, gravis est auditoribus:
Quia cassa pondere inopis est oratio.
At dives plenus falsis testimoniis
Ita auscultatur quasi res compertas ferat.

LXX.

Quod est ferundum, fugere ne contenderis:
Nam nemo effugiet sibi ferundum quod manet.
Quod enim fatale est, id non modo mortalibus
Sed ipsis etiam superis insuperabile est.

CII.

Gaude, potens telluris o Tirynthiae.

CIII.

Bonis florentem, civitas quis possiet.

CIV.

Iup. Non est oratio ulla tam dictu gravis,
Non est aerumna aut calamitas tragoedica,
Cuius deum natura onus non sentiat.
Min. Apollo! quali-exorsus es prooemio!
Iup. O pessimae artes, tartareum in terra scelus,
Tuque, o Prometheu, quis me affecisti malis.
Min. Quid est? choro enim tu loquere domestico.

CV.

Non nosti: cuncta nam misceres fletibus.

CXIII.

O machinatrix lynce versicolor magis.

CXIV.

Quis sapere plus te speret, o rex Iupiter?!

CXV.

Fatale quippe est, et malas mortalium
Fructum malis redire consilium vices.

CXVI.

Mortalium res tales curat Iupiter,
Minuta divis missa ceteris facit.

CXVII.

Animo esse parvo calamitosis convenit.

CXVIII.

Hoc expetendum hominibus est, si cui incidit
Curae sagitta, quem volebat in locum.

CXIX.

A. In mulieresne quam mares propensior?
B. Ubi pulchritudo est, ambidexter est.

CXX.

Formidini sunt res deum sapientibus.

CXXI.

Ignavia sunt namque turpes filii.

CXXII.

A. Frater mulieri es, quae virum leto dedit.
B. Leto dedisti tu tua matrem manu.

CXXIII.

Io tyrannis, genti amica barbarae.

CXXIV.

Haec est enim mortalium felicitas,
Dolere, quam fieri queat, rarissime.

CXXV.

Nunquam movendas commovens mentis fides.

CXXVI.

Seni senilis lingua iucundissima est,
Puero puer, mulier mulieri congruit.
Aegrotus aegro: quemque dura sors gravat
Casibus eisdem exercito belle accinit.

CXXVII.

Rogare tesseram, aliud autem quaerere.

CXXVIII.

Exigendus est
Lapis ad amussim, non ad hunc amussis est.

CXXIX.

Se et res secundas in medium offerat libens,
Et nil gravetur, sortis adversae comes.

CXXX.

Vitam regit fortuna, non sapientia.

CXXXI.

Unum sed haec largita, emollit omnia.

CXXXII.

Quod oportet, haud efficies ut sit non opus.

CXXXIII.

(Quae) non possit homo quisquam fugere aut evitare.

CXXXIV.

Orco adiuvante non umbris ego terreor.

CXXXV.

Non tibi deus nocet, sed ipse tu tibi.

CXXXVI.

O misera virtus, verba tu quum sis, ego
Tanquam rei navavi operam tibi.

CXXXVII.

Si nocturni terror visi
Hecatesve tumultus te exagitat.

CXXXVIII.

Gravis viro, gravis est mulieri calamitas
Servire sub dominis parum felicibus.

CXXXIX.

Atque inflata Noto carbasa contrahens
Obducto tenebris effugit e mari.

CXL.

Ne duc uxorem, nisi defunctum videris —

CXLI.

Phoebo olim non sinente hic sevit liberos.

CXLII.

Impellit ira, nec porro resistere
Littoreus ut uncus ancorae quit fluctibus.

CXLIII.

Non te decet forma isthaec, pone fistulas,
Et arma capesse, componens recte genas.

XLIV.

Nam nostra navis a terra rudentibus
Suspensa perstat: spirat aura, sed tamen
Haeremus nostris firmiter retinaculis.

CXLV.

Virum laesisti: sunt toleranda istaec viro?

CXLVI.

Usus equidem cognato iunctis sanguine
In rebus adversis opem fert unicus.

CXLVII.

Mercedis ergo namque hominem homo diligit.

CXLVIII.

Volucres alas rotans.

CL.

Semperque solus curiosi in aedibus
Auditur eiulatus.

CLI.

Pereas male, hominum calamitates colligens.

CLII.

Non est in antris argentum, hospes, candidum.

CLIII.

Animus super rationem se saltu efferens.

CLIV.

Agitatur, ut mare thynni fluctuat impetu.

CLV.

— asperam, sterilem atque cultu difficilem.

CLVI.

Florente vitice maturescit uvula.

CLVII.

Cessat Cypris et iuvenum ludi,
Bacchi thyrsus requiescit.

CLVIII.

Hunc filium tu mihi, ceu dignum est Hercule
Nobisque cura educas.

CLIX.

Odisti? at facile invisum me patiar tibi,
Lucro meamque ducam contumeliam.

CLX.

Vi tu puellae an suasu fruitu 's gratiis?

CLXI.

Pomum remoto dulce custode eripit.

CLXII.

Haec verba Achivum populum ad arma iam vocant.

CLXIII.

Non nox enim me genuit principem lyrae
Vatemve aut medicum; sed mortalium simul
Animarum deductorem.

CLXIV.

Thyrsum florentem fructu quis deùm quatit?

CLXV.

— sub vesperam lucernae succendens iubar.

CLXVI.

Per ignes, per mare, per ventorum turbines
Transire promptus.

CLXVII.

Non Veneris haec sunt opera, sed libidinis.

CLXVIII. a.

Quae te puella, virgo quae iuvencula
Te recipiet? quas nuptias paras miser?

CLXVIII. b.

Uxorem duco, novi, vicinis quoque.

CLXIX. a.

Magni aestimandum te pater mortalibus
genuit.

CLXIX. b.

Nec desinamus facere bene mortalibus.

CLXX.

Vindex securis atrox cervicem amputans.

CLXXI.

Incedit ore invisus civibus suis.

CLXXII.

Estote similes hospitibus clementibus,
Ei qui praeter ignem et tectum nil petet.

CLXXIII.

Eis non est mensura vitae tempus.

CLXXIV.

Sapiens quidem vir, sed manum non temperans.

CLXXV.

Argivus an Thebanus? haud unam mihi
Adscribo: patria est Graia qua tellus patet.

CXCI.

Lex summa enim mortalibus solus deus.

CXCII.

Deo volente cuncta habebunt exitum.

CXCIII.

Quid non deo mittente sortem fit bonum?

CXCIV.

Victum diurnum Iuppiter praebet nobis.

CXCV.

Praeter deum qui quid valeat nemo est homo.

CXCVI.

Mortalibus solum in deo solamen est.

CXCVII.

Adest iratum numen ultum hominum nefas
Ut quos calamitates tenent captos male
Salutem nacti evadant ex suis malis.

CXCVIII.

Vis provida ausus discutit temerarios.

CXCIX.

Oculus Iovis
Non dormit, operi sed prope et praesens adest.

CC.

Nemo inquinatas, sit licet gaza ferox,
Impune leges ad senectutem feret:
Sed vel die vel nocte tactura impium
Iustitia tacito veniet haud dubium gradu.

CCI.

Inique facta non latent unquam deos.

CCII.

Mala multa in homines artifex reperit deus.

CCIII.

Acutus oculus est et omnituens deum.

CCIV.

Semperque nobis imminet de proximo;
Nil tale veritis, tale nil cernentibus,
Curare numen res solens mortalium.

CCV.

Inimicus ille, sed ego ius et fas colo.

CCVI.

Nemo in deos qui peccat, hoc tutum tulit.

CCVII.

Hominibus unum ius dei inevitabile.

CCVIII.

Attende facias ne quid amenter; deus,
Utcunque longe distat, exaudiet prope.

CCIX.

Qui menta prava loquitur, is tacitus gemit.

CCX.

Vindex iniquos ducit ad poenam deus.

CCXI.

Immanis in nos vis superum: sapit
Non recte, quisquis ius tenet improbo
Captum sub aevo; magna vis est
Irrequiesque oculus deorum,
Qui de profanis supplicium petet.

CCXII.

Necessitatis numen infestissimum.

CCXIII.

Haud ulla plus necessitate lex valet.

CCXIV.

Nam sola nec domatur in coelestibus
Parca, nec hominibus, ipsa sed paret sibi.

CCXV.

O Parca, venatrix boni simul et mali.

CCXVI.

Candida furvae soboles Noctis
Clotho et Lachesis; vos venerantum
Audite preces; pariter coeli
Et terrarum regna colentes.
Formidata a numine cunctis
Veniat nobis lex sancta, rosis
Alte cinctos impleta sinus:
Veniat celsa subnixa toro
Pax, Iustitiae iuncta sorori,
Laetis frontem vincta coronis:
Nimiumque diu tristia passam
Urbem gravibus solvite curis.

CCXVII.

Quae deorum res et hominum temperat nutu suo,
Dividens partem viritim singulis nostrum suam
Praepotens Fortuna.

CCXVIII.

Here maxime, omnis veritas sapientibus,
Cum spe datur scrutanda, si accedat dies.

CCXIX.

Vanescit umbrae tempus instar profugum.

CCXX.

Sapientiae tempus putatur particeps.

CCXXI.

Sed haec tempus quidem
Ostendet, unus arbiter mortalium.

CCXXII.

Fiuntque cuncta et iudicantur tempore.

CCXXIII.

Adesto rebus, quodque oportet hoc age.

CCXXIV.

Artis severae quisquis effectus amat,
Ventris domare debet immodestiam.

CCXXV.

Bonae magistra mentis est frugalitas,
Consilia semper saniora suggerens.

CCXXVI.

Miserum alloquendo si suis exasperat
Cognata dictis turba, facit improvide.

CCXXVIII.

Amantium impunita sunt periuria.

CCXXIX.

Inveniet avidus cuncta quaerentis labor.

CCXXX.

Damnosus pudor est in regno impudentia.

CCXXXI.

Nec saxum facile valida proiectum manu
Reprehendas nec sermonem, qui lingua fugit.

CCXXXII.

Invidia res est omnium iniustissima.

CCXXXIII.

Nemo male illi dixerit, ne si quidem
Malignitate vincat impudentiam.

CCXXXIV.

Utilia quisque promat, aut promentibus
Superatus a livore, ne succenseat.

CCXXXV.

Patriam dulce est habitare bonis,
Et congesto gratius auro.
Adeo est assuescere multum.

CCXXXVII.

Potentum in urbe ratio habetur maxima.

CCXXXVIII.

Praeclara facta ratio nutrix educat.

CCXXXIX.

Perfecit has res ratio, non robur manus.

CCXL.

Infesta coniux hostibus detur meis.

CCXLI.

Mas ecquis adeat, percontari desine.
Namque hoc sapienti vitandum apprime est viro,
Ne servet nimis uxorem in claustris aedium,
Externa namque visus oblectamina
Sibi expetiscit; quae si abunde suggeras,
Ubique praesens illa et spectans omnia,
Satiata obtutu, manet immunis criminum.
Viri quoque ipsi, quae latent, captant magis.
At qui serarum vectiumque obstaculis
Uxorem servat, sapere ut videatur sibi,
Reapse totus plenus insipientia est.
Nam si qua nostri sexus extra cor habet,
Et telo et penna citius avolaverit,
Neque illam asservet oculea Argi vigilia,
Ita id mala alia ludibrium est accessio:
Uxorque virque intereunt despicabiles.

CCXLII.

Mala multa hominibus parere divitiae solent.

CCXLIII.

— nam paupertas ad delinquendum incita est.

CCXLIIII.

Mihi, si pater sapuisset, ingenium foret
Ita temperatum musicis concentibus,
Laeta ut valeret duraque ex aequo pati.
Primum quod homines inter usus maximi est,
Essem expeditus, ventre non farto nimis:
Aquam iuvaret bibere, qui mos est feris,
Hiemem labore pellere; aestivos pati
Solis calores, corpore haud umbratico.
Nunc ista ferre insolitus, ignarus, tamen
En, ferre cogor. Thressa si vatis fides
Carmen sonaret et Novensiles Deae,
Non venter ista audiret; esca illi est opus.

CCXLV.

Hilaris, quae nunc lucet, agatur:
Crastina nobis est caeca dies.

CCXLVI.

Habent superba dona Fortunae metum.

Rebus negata fulgidis securitas,
Tutumque hominibus nil et excelsum simul,
Aut livor illud, aut edax sternit dies,
Summum ad gradum quum claritatis venerit.
Mediocritatis tutior possessio,
Per quam nec aliquis premitur afflictus solo,
Nec se invidenda tollit in fastigia.
Nam qui minore volvitur spatio cadens,
Multo facilius damna dissimulat sua,
Maiore moles vasta cum strepitu ruit.
Invidia claris semper est rebus comes,
Et quum favet Fortuna, captatum venit.

CCXLVII.

In coelites vim non parare est optimum,
Sed amare fatum. Vetita qui nimium cupit,
Saepe et paratis rebus excussus iacet.

CCXLVIII.

Bonis senectus comis accessu viri.

CCXLIX.

Mortalis amens, qui nimis mortem timet:
Fortuna totum hoc verset arbitrio suo:
Suprema nam quum venerit vitae dies,
Iovis ipsa templa si petas, nulla est fuga.

CCL.

Diesque celat omnia atque oblitterat.

CCLXVIII.

Erit ille quondam ac tristis dies,
Cum rutilus alto conditos ignes sinu
Effundet aether: cum rapax flamma hauriet
Ima atque summa, nec modum capiet furor.

CCLXIX.

Ast ubi superstes nihil,
Marium profundi gurgites nulli tum erunt,
Labefactum ab imis sedibus vacuo solum
Gremio iacebit, haud enim vastis procul
Flammis perustum, summa pennatos greges
Mittet sub astra: sed tamen quidquid prius
Fuerit ademptum, recipit ac proprium tenet.

ADDENDA

AD

VOLUMEN II.

1. ADDITAMENTA

AD

EURIPIDIS FRAGMENTA.

Pag. 9. omittere non debebam locum Epictet. Diss. I, 28, 32. *καὶ ποία τραγῳδία ἄλλην ἀρχὴν ἔχει; Ἀτρεὺς Εὐριπίδου τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Οἰδίπους Σοφοκλέους τί ἐστι; τὸ φαινόμενον. Φοῖνιξ; τὸ φαινόμενον. Ἱππόλυτος; τὸ φαινόμενον.* Ubi quae commemoratur tragoedia *Atreus* utrum a *Cressis* an a *Thyesta* non discrepuerit dubitari potest.

Fgm. 1. Probare debebam Elmsleii coniecturam *δευτέρα*: nam non de uxore alteri coniugi nupta, sed de altera nescio cuius (Medea Aegei?) uxore eademque liberorum e priori matrimonio superstitum noverca sermo esse videtur.

Fgm. 3. Meinek. (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1846. n. 136.) dochmios hic latere locumque sic restituendum esse dicit:

[ὄνομα] τί σε μάτηρ ἐν δεκάτᾳ τόκου
ὠνόμασεν;

Fgm. 6. Meinek. l. c. inter vs. 1 et 2 aliquid excidisse statuit ideoque vs. 2. codicum scripturam *οὐχ ἡ τύχη γε* revocari iussit; Hartungus (in eodem Diar. a. 1845. p. 1031.) vero *εἰ δ' ηὐτύχησε* proposuit. Madvigius (in Schneidewini Philologo I. p. 672.) denique correxit *οὐκ ἠτύχηκε*, hanc in loco inesse sententiam dicens: „non mala fortuna usus est (is, de quo agitur), etsi non eam fortunam, quam voluit, consecutus est; plures enim fortunae sunt formae.“

gm. 15. Aeoli verba esse Meinek. l. c. negat.

gm. 19. vs. 7. Hartung. l. c. improbat *τιμώμεθα* eiusque loco substituendum esse suspicatur *κεκάμεθα*.

Fgm. 26. Hartung. l. c. et Welck. defendunt εὐνάζειν: ille praeterea (in Eurip. Restit. I. p. 257.) locum sic constituit:

ἆρ' ἔτυμον φάτιν ἔγνων, ὡς
Αἴολος εὐνάζει τὰ τέκνα φίλτατα.

Ad haec chori verba Meinek. l. c. Aeolum iis respondisse dicit, quae paullo inferius (Fragm. 35.) legantur.

Fgm. 27. Hartung. Eur. Restit. I. p. 261. sic dedit:

ἢ βραχὺ σθένος ἀνέρος,
ἀλλὰ ποικιλίᾳ πραπίδων
δεινὰ μὲν πόντου χθονίων
τ' ἀερίων τε δάμναται
παιδεύματα φίλων.

Fgm. 56. Quod (in Addendis) scripseram:

μισῶ σοφὸν
τὸν ἐν λόγοισιν, ἐς δ' ὄνησιν οὐ σοφόν·

nam magis vitiosum est, (quamvis hoc Meinekius l. c. praepropere affirmaverit) quam quod ipse proposuit: μισῶ σοφὸν ὄντ' ἐν κτλ. Cf. exempla ab Ellendt. Lex. Soph. II. p. 241. congesta, quae facile augeri possunt. v. c. Aesch. Ag. 1555. καὶ καταθάψομεν οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων. Choeph. 471. θεῶν τῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Inc. Trag. Fragm. CCXXXVIII. etc.

Pag. 37. Ad versum ταμεῖον ἀρετῆς κτλ. respexit Clem. Alex. Paedag. III. § 67. p. 293. P. haec scribens: συλλήβδην γοῦν ταμιεῖον ἀρετῆς ἐστιν ἀνδρεία γυνή, ἥτις σῖτα ὀκνηρὰ οὐκ ἔφαγεν κτλ.

Fgm. 68. In Hesychii verbis (v. Ἀτενής) omittere non debebam vocem συντείνασα, quippe ex qua, ut Meinek. l. c. monuit, concludi posset, verba a choro e virginibus composito in parodo prolata esse. cf. Aesch. Prom. 135. Choeph. 22. Inde autem Meinekius, qui nescio qua ira obcaecatus iusto acerbius de libro meo *) iudicavit (vid. infra ad Fragm. 283.), colligere non debebat, Hesychium a me non inspectum esse, nam sat multi loci contrarium docere eum poterant. cf. v. c. fgm. 116, quod nec Matthiaeus nec Welckerus habent. Luculentius autem irae, ne dicam, malignitatis exemplum reliquis, quae adiecit, verbis suppeditavit: ex eo enim, quod ego fgm. 69 (iambicum) ex eadem Alcmaeonis narratione et conditionis descriptione vel q. i. e. ex eadem scena, ex qua verba

*) Longe aliter iudicarunt, qui eum examini subiecerunt, *Hartungus* in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1845. n. 129. sq. et *Cronius* in Ind. Doct. Acad. Lit. Monac. a. 1846. n. 190. sqq.

ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων — fluxerint, petitum videri dixi, Meinekius consequi ait, me verba ἥκω δ' ἀτενὴς ἀπ' οἴκων — pro initio trimetri iambici habuisse! Nae mira haec conclusio est! Quasi nunquam in unius hominis oratione metrum mutetur! cf. Aesch. Prom. 88. sq. e. a. l. Quid? si Alcmaeo fabulae initio animo concitato ideoque alacriori rhythmo usus cum aliquo collocutus sit, deinde vero paullulum tranquillatus oratione continua copiosius enarraverit, quae perpessus erat?! cf. Eur. Iph. Aul. init. Andromed. init. Soph. Ai. 330. sq. e. a. l.

n. 73. Meinek. l. c. scribi mavult:

> *Χαῖρ', ὦ γεραιέ, τὴν δὲ παῖδα δοὺς ἐμοὶ*
> *γαμβρὸς νομίζει καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.*

n. 96. Meinek. l. c. corrigit χρῆν.

n. 110. Meinek. l. c. et Hartung (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. l. c.) malunt γυναικεῖον γένος collat. fgm. 881; sed vide fgm. 513. vs. 5.

n. 116. Meinek. l. c. in compendio αλῆ non Ἀλόπῃ, sed, quasi esset αλκ̄, Ἀλκμαίωνι latere suspicatur.

n. 120. Hartung. Eur. Restit. II. p. 348. dedit:

> *ἀπόπαυσον, ἔασον, Ἀχοῖ,*
> *μὲ σὺν φίλοις γόον πόθον λαβέσθαι.*

. 60. I. 14. delendus est Homeri locus, quum ibi non ἀπόπαυε, sed ἀποπαύε' (i. e. ἀποπαύεο) legatur.

n. 123. Hartung. l. c. corrigit:

> *μέθηκεν Ἅιδᾳ πατρίδος ὑπερθανεῖν.*

n. 124 Meinek. l. c. sic constituit:

> *τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾷς,*
> *ὅπῃ ποτε μοίρας διεξέρχεται·*
> *στρέφει δ' ἄλλους (s. ἄλλον) ἄλλως εἰς ἡμέραν.*

Hartung. l. c. contra:

> *τὸ δαιμόνιον οὐχ ὁρᾶν ἔσθ' ὅπῃ μοίρας*
> *διεξέρχεται, στρέφει κτλ.*

n. 126 Meinek. l. c. uno versu ex Euseb. P. E. p. 854. E.

> *ὑπέρ τε πόντου χεῦμ' ὑπέρ τε Πλειάδα*

augendum esse dicit. Vide quae ad Inc. Trag. Fragm. LXXXIX monuimus.

n. 135. Meinek. (Exerc. Philol. in Athen. II. p. 26.) eorum probat sententiam, qui eosdem Euripidis versus ab Athenaeo et a Stobaeo citari statuunt, Stobaeum scriptorum

sententias saepius mutilatas attulisse dicens. Cuius rei etiam exemplum esse ait fgm. 530. et 540. (vide infra.) — Hartung. (Eur. Restit. I. p. 365.) θνητοῖς pro θεοῖς proposuit.

Fgm. 147 ab Hartungo (l. c. II. p. 427.) ad Antigonam refertur. In quo Meinek. (in Bergkii et Caesar. Diar. l. c.) corrigit: τοῦθ' ἡδονῆς.

Fgm. 148. Meinek. l. c. initio olim fuisse putat: δεσπότην | ἔρωτα δεινὸν ἔχομεν vel ἔρωτα δὲ | δεινὸν σοφιστὴν ἔχομεν, in fine autem codicum scriptura perpensa corrigit:

ἄπειστόν ἐστ' ἔρως
κἂν τῷ κρατίστῳ τῶν φρενῶν ἄρχειν φιλεῖ.

Propter ἄπειστον illud autem conferri iubet Euclid. ap. Stob. V, 65.

Fgm. 152. Meinek. l. c. Valckenari correctione improbata laudat, quod Pflugkius verba ἐκ κείνων τῶν ποτε λαμπρῶν cum antecedentibus coniunxit.

Fgm. 161. vs. 4. Hartung. l. c. I. p. 428. corrigit:

ἣν δ' αὖ προσάντης Κύπρις, ἥδιστον λαβεῖν.

Fgm. 171. Halm. Lectt. Stob. II. p. 52. scribendum esse censet:

οὔτ' εἰκὸς ἀρχὴν οὔτ' ἐχρῆν εἶναι νόμον·
τύραννον εἶναι μωρία· δίκῃ δ' ἐλᾷ κτλ.

ad vs. 2. collat. Demosth. Phil. III. § 54.

Fgm. 175. Hartung. l. c. I. p. 429 dedit:

μή νυν θέλε
λυπεῖν σεαυτὸν, δέσποτ', εἰδὼς πολλάκις,
ὡς καὶ τὸ λυποῦν ὕστερον χαρὰν ἄγει.

Pag. 92. Ad structuram Antiopes accuratius cognoscendam bene valet locus Schol. ad Eurip. Hipp. 67. a Cobetio (ad calcem Phoenissarum a Geelio nuper editae) primum publicatus: — ὡς καὶ ἐν Ἀντιόπῃ δύο χοροὺς εἰσάγει τόν Θηβαίων γερόντων καὶ τὸν μετὰ Δίρκης. Inde enim primum chorum e senibus Thebanis constitisse discimus; deinde scholiastae verbis confirmatur, quod ad fgm. 213 coniecimus, Dircen cum comitibus bacchantibus in scenam processisse.

Fgm. 182. Toupius ad Longin. l. c. non κομῶντα, sed κοσμοῦντα scripsit consentiente Hartungo.

Fgm. 197. vs. 4. Hartung. l. c. II. p. 419. scripsit:

τοιαῦτ' ἄειδ', ἀφ' ὧν δόξεις φρονεῖν.

Fgm. 201. Hartung. l. c. correxit: ἀλλά τοι τὰ πράγματα.

n. 205. vs. 3. extat etiam apud Polyb. I, 35, 4.

n. 215. Hartung. l. c. dedit: *ναίων.*

n. 216. Schwenck. (in Museo Rhenan. Philol. a. 1844. p. 301.) *τὸ δ' ἐκλαλοῦν οὐδ' κτλ.* scribi voluit.

n. 219. Meinek. l. c., quum scriptum non sit *σκείρεσθαι*, ferri *ἀνδρῶν* posse negat eiusque in locum substituit *ἀρχῶν* collat. Herc. fur. 1261.

n. 111. Antiopes fragmentis praeterea adiiciendum est fgm. 990. (vid. infra.)

n. 223. Cum hoc fragmento dignum est quod conferatur epigramma a Welckero in Mus. Rhen. Philol. a. 1844. p. 253. publicatum:

πάντα χθὼν φύει καὶ ἔμπαλιν ἀμφικαλύπτει.
τοὔνεκα μὴ στοναχοί τις ἀπὸ χθονὸς εἰς χθόνα δύνων.

n. 227. Hartung. l. c. II. p. 559. scripsit: *εὐκταίως ὕδωρ.* — Meinek. l. c. vs. 4. coniecit: *τέθριππ' ἔχοντος.*

n. 235. Hartung. l. c. *ὀρθώσειαν.*

n. 241. Typographi incuria ante *σὸν* excidit articulus. Lege igitur:

ἐγὼ δὲ τὸν σὸν κρᾶτ' ἀναστέψαι θέλω.

n. 247. vs. 3. Hartung. l. c. scribit:

φρονοῦσι δ' οὐδὲν, ὥς γε χρημάτων ὕπερ.

n. 256. Meinekius non, ut impressum est, sed in hunc modum versus correxit:

ἐκ τῶν δικαίων γὰρ νόμοι τ' αὐξήματα
μεγάλα φέρουσι πάντα τ' ἀνθρώπει' ἀεί. κτλ.

In sequentibus dele verba: „praeterquam quod vs. 2. pro *δ'* fortassis *τ'* scribendum erit." Ceterum Rankii sententia etiamnunc mihi probatur.

n. 265. Meinek. l. c. verba: *σὺν τῷ βαθείας καὶ πυκνὰς* in fine trimetri collocata fuisse negat, si quidem locus ab Euripide profectus sit: videndum igitur esse, ne potius ad Philyllii vel Eubuli Augen pertineat. In eadem sententia est Fritzsch. ad Aristoph. Ran. 349, qui simul *Σκυθῶν* pro *σὺν τῷ* scribi iubet. Fritzschii correctio probanda videtur (cf. Achaei fgm. 9.), sed contra Meinekium vide quae de canone Porsoniano ad Inc. Trag. Fragm. XLV. disputavimus.

n. 266. In *νῦν* non haerendum esse monuit Meinek. l. c. praecessisse dicens eiusmodi sententiam: „iusta essent convicia tua, si ultro te offendissem."

Fgm. 267. Σκῦλα et ἐρείκια idem esse negantes Meinek. et Hartung. Heathii correctionem ὁρῶσα καὶ receperunt, recte, ut nunc mihi videtur.

Fgm. 268. Meinek. l. c. in dialogo inter Augen eiusque nutricem de fuga Auges sermonem fuisse, itaque vs. 1. λήσω, vel, si nutrix versum 1 locuta sit, λήσεις legendum esse suspicatur. Ad eandem scenam pertinere dicit fgm. 273.

Fgm. 281. vs. 21. Quod ex optimorum Athenaei codd. auctoritate scripsi χερί, laudat Hartung. (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1845. p. 1036.), Meinek. l. c. vero sententiam praebere negat. Ipse igitur Lobeckium secutus scribi iubet: ἢ δίχ' ἀσπίδων ποσὶ θένοντες κτλ. collat. Theocr. Id. XXII, 66. πύγμαχος ἢ καὶ ποσσὶ θένων σκέλος, ὄμματ' ὀρθός. Simul autem θείνειν ποσὶ ad luctatorum artem pertinere idemque esse atque ὑποσκελίζειν dicit.

Fgm. 283. In versu, quem sub paginae finem proposui, admodum negligenter spondeum in pede secundo admisi, quod magnam Meinekii iram excitavit, quamquam considerare debebat, talia etiam viris me multo doctioribus (vid. v. c. Valck. Diatr. p. 75. Eur. Fgm. 195.) excidisse. Ceterum haud pauca in libro meo limassem, si eum, quum typis imprimeretur, corrigere mihi ipsi licuisset. cf. Praef. p. VIII.

Fgm. 285. vs. 6. Madvig. (in Schneidewini Philologo I. p. 672.) scribi iussit: παγκάλως δ' ἁβρύνεται. — Ad eiusdem fragmenti vs. 13 praetermittere non debebam, apud Stob. XCVI, 1. φρονῶν, non φρενῶν, legi. Quum praeterea in Paris. A. δ' post αἰδοῦς reperiatur, Meinek. l. c. locum sic constituit:

ἐν δ' ἀλγύνεται
φρονῶν, ὑπ' αἰδοῦς δ' ἔργ' ἀπωθεῖται χεροῖν.

Fgm. 291. vs. 1. Matth. χρεὼν pro χερῶν scribi vult.

Fgm. 293. vs. 2. sq. Quum neque loci sententia: „*Si quis tamen affirmat, deos esse, non antiqua fama stolide confidat*“ ad finem perducta sit — exspectetur enim tale quid, quale hoc sit: „*sed aliis utatur argumentis,*“ neque particula adversativa (εἰ δέ τις) adsit, Madvig. l. c. scribendum esse dicit:

εἴ τις ἀνθρώπων θέλει
μὴ τῷ παλαιῷ μωρὸς ὢν χρῆσθαι λόγῳ.

In sequentibus autem, quum homines non ipsam rem (αὐτά) considerare, sed ipsi considerare, non eius, qui haec loquatur, orationi credere iubeantur, correxit: σκέψασθε δ' αὐτοί.

295. Vs. 1 et 2 usque ad οὐδὲν habet etiam M. Antonin. Comment. VII, 37. et XI, 6, sed auctoris nomine omisso.

309. Quae de productione penultimae in ἐγξύσῃ dixi, non omni ex parte recte se habere ex iis intelligo, quae disputavit Wernick. ad Tryphiod. 516. Vix igitur correctione ἐγξέσῃ opus sit.

322. vs. 2. typothetae vitio impressum est: ὅστις αὐτός ἐστιν pro

ὅστις δ' οὗτός ἐστιν, οὐχ ὁρῶ.

336. Sicut caecum quendam de coloribus, ita me de hoc loco iudicasse Meinek. l. c. admodum urbane dicit, quia Pflugkii correctionem repudiavi.

347 Mich. Apost. X, 11 omisso τοὶ Moschioni tribuit. Vide Moschionis fgm. p. 163.

350 primus restituit ac recte explicuit Lobeck. Aglaoph. p. 216.

353. vs. 7. Meinek. l. c. corrigit λάβοιν. — Vs. 25. interrogationis signum deleri iubet. — Vs. 31. probat Matthiaei correctionem: ζῆν παῖδας εἶλοντ' ἢ παρήνεσαν κακά. — Vs. 44. ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἅπερ significare dicit: *contra animi mei voluntatem.* — Vs. 46. verba χρυσέας γοργόνος non ad Gorgonis caput aureum in Minervae statua conspicuum, sed, ut G. Hermann. Opusc. VII. p. 278. docuerit, ad inauratum Gorgonis caput, quod in Acropoleos muro australi fuerit (cf. Paus. I, 21, 3. Isocr. c. Callim. 22.) pertinere dicit. Praeterea proxime post Praxitheae orationem eius filiam immolatam esse suspicatur, ex qua scena petita sint fragm. 363 et 354.

354. Meinek. l. c. Euripidem non de Sellis, sed de vitae ratione Thracum, quos Eumolpus in aciem eduxerit, loqui eaque verba nuntio pacem conciliaturo tribuisse censet.

195. l. 15 a fin. lege *Syleum* pro *Lytiersam.*

202. *Thesei* fragmentis adde versum, quem memoriae prodidit schol. Eur. Hec. 285. ed. Cobet.

καίτοι φθόνου μὲν μῦθον ἄξιον φράσω.

400. Hartung. (in Bergkii et Caesaris Diar. l. c. p. 1038.) nunc

εὕδουσα δ' Ἰνὼ συμφορᾷ πολὺν χρόνον
νῦν ὄμμ' ἐγείρει,

scribi locumque, ut nos, ad prologum referri vult.

416. vs. 4. Hartung. l. c. et Eur. Restit. I. p. 459. οὖσ' pro ὢν scribit et utrumque versum retinet.

Fgm. 417. vs. 3. Hartung. l. c. defendit εἴπερ ἂν τροφὴ δόμοις πα-ρῆν, quamquam ἂν in optimis libris non legitur.

Fgm. 422. Meinek. l. c. inde a vs. 4 novum fragmentum exordiri dicit.

Pag. 217. *Inonis* fragmentis adde locum A. Gellii (N. A. XIII, 18, 3.): „*Sed etiam ille notissimus versus*

γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ.

et in tragoedia Sophoclis scriptus est, cui titulus est Φθιῶτις λοκτήτης et in Bacchis Euripidi. Id quoque animadvertimus, apud Aeschylum ἐν τῷ πυρφόρῳ Προμηθεῖ *et apud Euripidem in tragoedia, quae inscripta est Εἰνὼ* (*l.* Ἰνὼ) *eundem versum esse absque paucis syllabis.*"

Fgm. 427. vs. 2. Hartung. l. c. praebet κοὐδὲν φρονεῖ δίκαιον.

Fgm. 437. Adde proverb. e cod. Bodl. 80. p. 9. ed. Gaisf. ἄκαιρος εὔνοια οὐδὲν ἔχθρας διαφέρει. Ταύτην φασὶ Ἱππόλυτον πρὸς Φαίδραν φάσκουσαν φιλεῖν αὐτὸν καὶ στέργειν παρὰ πάντας ἀνθρώπους. cf. Inc. Trag. Fragm. CX.

Fgm. 444. Hartung. Eur. Restit. I. p. 50. scripsit: τί δ' ἦν φύσαι με κτλ.

Fgm. 452 et 453 Hartung. l. c. II. p. 53. e *Temenidis* petita esse statuit.

Fgm. 454. vs. 4. etiam a Senec. Apocoloc. p. 675 citari monuit Meinek. l. c.

Fgm. 470. vs. 4. Hartung. l. c. scripsit: τερείνῃ σαρκὶ χηνείᾳ δαίς, Meinek. Exerc. Philol. in Athen. II. p. 36. μόσχων τέρειναι σάρκες ἀρνεία τε δαίς.

Fgm. 474. In hoc fragmento explicando Meinek. (in Bergkii et Caesar. Diar. l. c.) ad fragm. 468 respiciendum esse censet, ἐκφλῆναι autem idem valere atque ἐκφλύσαι et ad λόγον pertinere dicit, ut Atrei sententia haec fuerit: *antequam rem effutiam omnesque eam comperiant* —.

Fgm. 476. Madvig. (in Schneidewini Philologo I. p. 673.) corrigi iubet:

Φοινικογενοῦς τέκνον Εὐρώπας
καὶ τοῦ μεγάλου Ζανὸς ἀνάσσων
Κρήτης ἑκατομπτολιέθρου.

Ad Φοινικογενοῦς enim adscriptum fuisse dicit Τυρίας, itaque reliqua ad numeros explendos accessisse. — Vs. 8 Hartung. Eur. Restit. I. p. 108. correxit τορνοδέτους verbaque κόλλῃ κραθεῖσ' omisit, vs. 12 autem βιοτῇ scripsit.

Pag. 253. dele verba uncinis inclusa: [*Αἴολον* addendum videtur], quae, unde irrepserint, nescio.

489. Meinek. (Exerc. Philol. in Athen. II. p. 24.) haec habet: — „Cum his, si ipsa Aristotelis verba, ad quae adnotavit ista scholiastes, coniungas: πολλάκις κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι δοκεῖ ἡ δικαιοσύνη, καὶ οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστὸς, quorum postrema manifesto Euripidis sunt, haud contemnenda emergit chorici carminis particula haec:

δικαιοσύνας τὸ χρύσεον πρόσωπον·
οὔθ' ἕσπερος οὔθ' ἑῷος οὕτω
θαυμαστός.

Nam τηλαυγὲς vehementer vereor, ne alter scholiastes ex notissimi loci Pind. Ol. VI, 4 memoria imprudens immiscuerit. Iam vero ex eodem Athenaei loco etiam aliud Euripideae poeseos fragmentum lucramur; pergit enim scriptor in hunc modum: καὶ πάλιν τὸ χρύσεον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας, quae iam apertum est non alii poetae assignari posse quam cuius superiora esse diximus."

495. Meinek. (in Bergk. et Caesaris Diar. l. c.) vs. 4. οἷς γὰρ θεὸς κτλ. scribendum, vs. 5 in optimi cod. Paris. A. scriptura τλεῖσθαι aliud quoddam latere dicit, quam ἐγκαλεῖσθαι, quippe quod et forma (Medii) et constructione (cum praepos. πρὸς) offendat.

512. lin. 3 a fin. Quod typothetae errore scriptum est Theophanes *Conf.* pro Theophanes *Cont.* (i. e. Continuatus) Meinek. l. c. satis maligne mihi probro vertit.

532. Corrige: καταβαλεῖν τὸν σῦν ἐμέ. Sic certe est apud Walzium l. c.

534. F. Hermann (in Mus. Rhenan. Philol. a. 1845. p. 318.) scribi iubet:

τό τοι κράτιστον, κἂν γε μὴ κράτιστον ᾖ.

539. Hartung. Eur. Restit. I. p. 151. dedit:

τερπνὸν τὸ φῶς μὲν, τὸ δ' ὑπὸ γῆν Ἅιδου σκότος
οὐδεὶς ἑκὼν ἂν εἵλετ' ἄνθρωπος μολεῖν.

nunc (in Bergk. et Caesar. Diar. l. c.) ex parte nostram emendationem secutus scripsit:

τερπνὸν τὸ φῶς μὲν, τὸ δ' ὑπὸ γῆν Ἅιδου σκότος
οὐδὲ δι' ὀνείρων οὔποτ' ἀνπρώποις μολεῖν.

Meinek. (Exerc. Philol. in Athen. II. p. 26.) vero fgm. 539 et 540 non differre ratus (vid. supra Add. ad fragm. 135.) correxit:

τὸ τερπνὸν ἐν φῷ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακὸν,
οὐδ' εἰς ὄνειρ' οὐδεὶς ἂν ἄνθρωπος μόλοι.

ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ᾽ ὅμως
ἀπέπτυσ᾽ αὐτὸ κοὔποτ᾽ εὔχομαι θανεῖν.

Madvig. (in Schneidewini Philologo I. p. 673.) denique scripsit:

τὸ δ᾽ ὑπὸ γῆν Ἅιδου σκότος
οὐδ᾽ εἰς ὄνειρον οἶδεν ἀνθρώποις μολεῖν.

h. e. ne per somnium quidem Orci tenebrae animo informari inque eum insinuari possunt; adeo sunt a nostro sensu alienae et remotae."

Fgm. 548. vs. 4. Madvig. l. c. acute correxit:

ὡς μόνης τῶν χρημάτων
τί κρεῖσσόν ἐστι τἀνδρὶ, σωφρόν᾽ ἂν λάβῃ;

corruptum esse *μόνης* dicens e proximis *τῶν χρημάτων*.

Fgm. 289. lin. 23. Versus *Φοίβου ποτ᾽ οὐκ ἐῶντος ἔσπειρεν τέκνα* extat etiam apud Mich. Apost XX, 32. et Arsen. Viol. p. 464. ed. Walz., ille vero addit: *ἐπὶ τῶν ἐχόντων θυγατέρας ἀμορφοτάτας.*

Fgm. 562. Madvig. l. c. scripsit:

σὺν τοῖς ἐφ᾽ ἥβης παισὶ τῶν ὀλωλότων.

Addit: *οἱ ἐφ᾽ ἥβης παῖδες* sunt filii iuvenili aetate constituti. cf. Aristoph. Equ. 524.

Fgm. 564. Hartungo (in Bergkii et Caesaris Diar. Antiqu. a. 1845. p. 1039.) Philostrati verba ex Euripide petita et sic versibus adstringenda videntur:

ἐκεῖνο δ᾽ εἰπέ μοι·
οἰκεῖα ταῦτα γαπονεῖς; ἢ δεσπότης
ἄλλος μὲν αὐτῶν, σὺ δὲ τρέφοντά νιν τρέφεις.

Fgm. 570. Hartung. Eur. Restit. I. p. 158. dedit:

τὰς βροτῶν
γνώμας ἐπισπῶν, ὥστε κτλ.

Fgm. 580. Meinek. (in Bergkii et Caesaris Diar. l. c.) pro *κωμῶν* scribi *κωμάζων* mavult.

Fgm. 582. Ad Harpocrationis verba adde Schol. Aristoph. Av. 842.

Fgm. 584. Hartung. Eur. Restit. II. p. 253. correxit *Λάρτιε*, Meinek. l. c. *ἄϊε, πάλαι κτλ.*

Fgm. 585. Hartungo (in Bergkii et Caesaris Diar. l. c.) scribendum videtur:

Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι πᾶσι χρήματα
μορφὴν ἔχουσι, συντρέχουσι δ᾽ αἱ τέχναι. κτλ.

Fgm. 593 et 594 Meinek. l. c. coniungenda esse dicit, simulque fgm. 594. vs. 1. sic corrigit: ἀκάμας τε πέριξ χρόνος ἀενάῳ.

Fgm. 598. Meinek. l. c. probat scripturam Trincavelli a Matthiaeo quoque commendatam: τρόπος δὲ χρηστὸς κτλ.

Fgm. 599. Hartung. Eur. Restit. I. p. 65. dedit: τί χρῆμα δρώσας κτλ.

Fgm. 600. Meinek. l. c. corrigit: οὐκ ἔστι τὰκ θεῶν κτλ.

Fgm. 613. Hartung. l. c. I. p. 292 locum corruptum esse dicens dedit: ἰὼ βοαῖσιν ἤπυσ' ἐντόνοις.

Fgm. 615. vs. 3. Hartung. l. c. similiter atque nos:

ὁ δυσγενὴς κρύψας ἂν εἴη μὴ σαφής.

Fgm. 618 pariter atque fgm. 616 Meinek. l. c. ex nuntii Astydamiae mortem referentis oratione petita esse dicit.

Fgm. 629. ad vs. 3. respexisse etiam Themist. or. XIII. p. 164. B. monuit Meinek.

Fgm. 630. vs. 3. Dindorf. correxit: κοὐκ εὐτυχές, quod omittere non debebam.

Fgm. 639. Meinek. l. c. scribi iubet: οὐ γάρ τι παρὰ κρατῆρα κτλ.

Fgm. 642. Meinek. l. c. corrigit:

τίς τοὐμὸν ὄνομα τοὐπονείδιστον βροτοῖς
οὐκ οἶδε Λαμίας τῆς Λιβυστικῆς γένος;

eaque verba a Lamia ipsa in prologo alicuius fabulae prolata esse statuit.

Fgm. 649 Meinek. l. c. iis explicat, quae tradit Hygin. fab. CIV. (vid. Eurip. fragm. p. 331.), eoque Laodamiae verba contineri dicit, quibus haec vetuerit, ne quis in eius cubiculum intraret.

Fgm. 651. Hartung. l. c. I. p. 275. extrema Dionis Chrysostomi verba sic in versus redegit:

ὦ λόγων ἐμῶν
σιγηλὸν ὡς εἴδωλον, οὐ φαίνῃ κλύειν.

Fgm. 660. vs. 1. Meinek. l. c. corrigit: ἵδρυται κράγος.

Fgm. 661. Meinek. l. c. purpurae piscatorum verba esse dicit.

Pag. 349. Sylei argumentum praebet etiam Io. Tzetzes in prolegg. ad schol. Aristoph., quae nuper H. Keil in Museo Rhen. 1847. VI. fasc. 1. p. 119 publici iuris fecit, ad verbum fere cum grammatico Paris. conspirans, nisi quod habet: τοῦ ἀγροῦ ψωμοὺς μεγάλους pro ἄρτους τε μεγάλους, post θύσας addit κατεθοινᾶτο, post πίθον inserit δὲ, pro δριμὺ ἐνορῶντι praebet δριμὺ ἐνορῶν, in fine denique post ἔκλαυ-

σιν adiicit: ὁ δοῦλος καὶ ὀρ[γιάζει coniicit Keil] ὁ τεχνικώτατος γεωργός.

Fgm. 708. Meinek. l. c. priorem tantum versus partem Euripidis esse dicit, nisi forte scribendum sit: τί χρέος εἴκατε.

Fgm. 710 Euripidis esse pariter negat Meinek. l. c., quum scribi ex Euripidis dicendi ratione non possit: ἡμὶν οὐκ ἔνι. Sed vide quae de canone Porsoniano ad Inc. Trag. Fragm. XLV, de forma ἡμὶν autem ad fgm. 418 monuimus, ubi Meinek. quidem legi mavult:

ἐν χερσὶν ἢ σπλάγχνοισιν ἢ παρ' ὄμματα;
οὐκ ἔστιν· ὡς ἦν κτλ.

Fgm. 747. Hartung. Eur. Restit. II. p. 438. legi voluit:

(Ἰδόντα . . . .)
πρὸς τάσδε χρήσει καὶ κτλ.

nuper autem (in Bergkii et Caesar. Diar. l. c.) commendavit Fixii coniecturam: πρὸς τὰς φύσεις χρὴ κτλ., quam repudiavit Meinek. l. c. κρίσεις requiri dicens.

Fgm. 752. vs. 5. 6. usque ad μὴ praebet etiam M. Antonin. Comment. VII, 37 et XI, 6. sq.

Fgm. 764. vs. 4. correxit C. Halm. (Lectt. Stobens. II. p. 56.): τὰς φρένας καὶ δυστυχεῖς, de δυστυχίᾳ φρενῶν lectores ablegans ad Demosth. Ol. III, 21. p. 34. Bergm. ad Isocr. Areop. c. 18. Apollod. com. ap. Stob. XVI, 2. Meinek. (Exerc. Philol. in Athen. I. p. 38. et Diar. Antiqu. l. c.) vero proposuit:

τί ποτε τούτου 'στ' αἴτιον;
ἆρ' ὄλβος αὐτοῖς, ὅτι τυφλὸς συνηρετεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τέχνης.

parum sollicitus de canone Porsoniano, quem aliis locis anxie curat. (cf. supra Add. ad fgm. 710.). Ad correctionem suam firmandam comparavit Aristot. Problem. XXIX, 8. διὰ τί ὁ πλοῦτος ἐπὶ τὸ πολὺ παρὰ τοῖς φαύλοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἐπιεικέσιν ἐστίν; ἢ διότι τυφλὸς ὢν τὴν διάνοιαν οὐ δύναται κρίνειν οὐδὲ αἱρεῖσθαι τὸ βέλτιστον. Anaxim. ap. Stob. XCVII, 22. Eurip. fgm. 629. Genitivum τέχνης pendere dicit a τυφλὸς, quemadmodum κωφὸς a Menandro cum genitivo coniunctum sit Aneps. I, 2; voce τέχνη ipsa autem divinandi artem significari censet.

Fgm. 766. vs. 2. Ravius (Epist. de Eur. Phaeth.) dedit: λέγ', εἴ τι χρῄζεις. collat. Med. 1320. El. 909.

Fgm. 775. Hartung. Eur. Restit. II. p. 204 scripsit vs. 1. ἐν νεκροῖς θερμὴν φλόγα. vs. 23. οἳ τὸν μέγαν κτλ. vs. 31. ὑμνῆσαι.

789. vs. 3. Hartung. l. c. I. p. 354. correxit: *τἀμὰ νῦν γνώσῃ κλύων.* Meinek. (in Bergkii et Caesar. Diar. l. c.) *τἀμὰ πάντ' εἴσῃ κλύων.* Vs. 4 probat idem Boissonadii correctionem.

791. vs. 1. Matth. coniecit: *τὸν τυχόντ' ἀεὶ κτλ.*, quod Meinek. l. c. probat; Madvig. (in Schneidewini Philologo I. p. 675.) contra correxit:

τὸν κρατοῦντ' ἀεὶ
μείζω τίθησι, δυστυχοῦντα δ' ἀσθενῆ.

795. Hartung. l. c. *αἱρεῖς νόον, δοξάζεις, ἡγῇ* scripsit.

797 recte a me ad Phoenicem relatum esse, id quod Hartungus (in Bergkii et Caesar. Diar. l. c.) negavit, luculenter apparet ex Philoponi *ἐξηγήσ. εἰς τὰς πέντε φωνὰς Πορφυρίου* (Schol. in Aristot. ed. Brandis ad I, 6. 34. p. 11.) haec scribens: *λέγεται γὰρ εἶδος καὶ ἡ μορφὴ, ὥσπερ καὶ ἐν Φοινίσσαις* (leg. *Φοίνικι* collat. fgm. 806. 808.) *Εὐριπίδης φησί· πρῶτον μὲν εἶδος ἄξιον τυραννίδος.* Item ex Prolegg. Porphyr. isagog. in Aristot. Categ. (Ibid. p. 21, l. sq.) *ἔστι διττὸν τὸ εἶδος· λέγεται γὰρ εἶδος καὶ ἡ μορφὴ, ὥσπερ καὶ ἐν Φοινίσσαις* (l. *Φοίνικι*) *ὁ Εὐριπίδης φησί· πρῶτον μὲν κτλ.*

798. Hartung. Eur. Restit. I. p. 70. emendavit:

μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ νέα,
ἡβῶσαν ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ.

Madvig. l. c. vero *τέκνα* dicit vocativi esse casum, in *δίδωσιν* latere substantivum, quod subiectum sit sententiae ac matrimonii notionem continere debeat; itaque scribendum esse:

μοχθηρόν ἐστιν ἀνδρὶ πρεσβύτῃ, τέκνα,
ζύγωσις, ὅστις οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖ.

Nam voce *ζύγωσις* Euripidem significasse censet matrimonii copulam, qua coniuges *ζυγοῦνται.* — Sed quod nos *τέκνα* h. l. de una filia dictum esse affirmavimus, id multis exemplis (etiam poetarum lyricorum. cf. Dissen. ad Pind. Ol. IX. 56. Schneidewin. Philol. I. p. 442) et aperto A. Gellii (N. A. II, 13) testimonio confirmatur. Quare etiamnunc in emendatione nostra:

μοχθηρὸν, εἴ τις ἀνδρὶ πρεσβύτῃ τέκνα
δίδωσιν, ὅσπερ οὐκέθ' ὡραῖος γαμεῖν.

subsistimus, praesertim quum *γαμεῖν* in optimis codd. sit.

803. Omittere non debebam, scripturam a Sauppio comprobatam *δίαιτάν θ' ἥντιν'* revera in Append. Flor. l. c. extare. Ex eadem recipienda erat scriptura *ἡμερεύεται* (cod. *ἱμερεύεται*, quod Gaisf. correxit) pro vulg. *ἐμπορεύεται.* Haec

recte monuit Meinek. l. c. Sed quod idem necessario statuendum esse dicit, post vs. 6 aliquot versus excidisse, id mihi, quamvis Meinekius sanam mentem a me abiudicet, non necessarium videtur.

Fgm. 832. Verba λαιψηρὰ κυκλώσας πτερὰ διαπόντιος πέταται Euripidis non esse monet Meinek. l. c. ablegans ad Schneidewini librum: Beiträge zur Kritik der griech. Lyr. p. 96.

Fgm. 838. Meinek. l. c. probat Valckenari sententiam quattuor priores versus pro interrogatione accipientis ideoque vs. 5 non τοί, sed τε scribendum esse dicit.

Fgm. 839. vs. 5. post τεκμήριον δὲ Meinek. l. c. comma posuit.

Fgm. 841. vs. 3. Meinek. probat εὐγενείας, quod mihi quoque recipiendum videbatur.

Fgm. 842. Meinek. καλῶν pro καλὸν scribi iubet.

Fgm. 844. Meinek. l. c. defendit δή, sed ex Paris. B. καθῆκε pro vulg. καθίστησι vel ἵστησι recipiendum, et πημονὰς pro ἡδονὰς scribendum esse dicit.

Fgm. 859 vs. 2. Meinek. λαμπρόν τε πλούτῳ legi iubet, vs. 4 autem vestigiis scripturae in Comp. Men. et Philem. insistens sic emendat: τούτου· τάχειαν νέμεσιν ἴξεσθαι δόκει. Simulque ad μεῖζον e verbo πέσῃ substantivum πέσημα vel πτῶμα referendum esse monuit, nisi forte tale quid in sequentibus locum habuerit.

Fgm. 861 Meinekio l. c. cum fragmento Menandri apud Stobaeum praecedente coniungendum videtur.

Fgm. 871. vs. 4. Stob. habet κακῶς πάσχειν ἀεί, quod omittere non debebam.

Fgm. 875. vs. 2. Halm. Lectt. Stob. II. p. 52. corrigit:

κόμη μόνον καὶ σάρκες, ἔργμα δ' οὐδαμοῦ.

Fgm. 885 Meinekio l. c. e duobus fragmentis conglutinatum videtur.

Fgm. 887. vs. 7. Meinek. l. c. non αὐχήσειε, sed

γυναικὸς αὐδήσειέ μ', ἀλλὰ τοῦ πατρός

scribendum esse dicit.

Fgm. 889 Meinekio comici poetae esse videtur.

Fgm. 904. Meinek. Poet. com. IV. Praef. p. X. corrigit:

λαβὼν δὲ πεῖραν, μεταμέλεια λαμβάνει

h. e. *poenitentia ingruit, adventat.* cf. fgm. 415. vs. 2. sq. Thuc. II, 68. Aristoph. ap. Polluc. VII, 67.

Fgm. 912. vs. 2. Meinek. in Bergkii et Caesar. Diar. l. c. corrigi iubet: ὅταν γὰρ εὖ τύχῃ διδῷ κτλ. — Bene monuit Cronius (in Ind. Doct. Acad. Monacens. a. 1846. p. 501.),

eandem sententiam iisdem fere verbis in Oreste vs. 654. sq. legi, ut timendum sit, ne Maximus locum hinc quidem petierit, sed negligenter vel potius memoriter citaverit. Vide tamen, quae ad fragm. 9 disputavimus.

Fgm. 919. Meinek. l. c. corrigit:

ἔργον δ' ἐκεῖνος, ἔργον ὃς παρέσχετο.

Fgm. 918 Meinek. l. c. nec Euripidis nec alius cuiusdam poetae tragici esse ait, id quod ex Aristotelis verbis appareat.

Fgm. 919. Meinekio τρυσίμοχθοι scribendum videtur.

Fgm. 924 omittere debebam, nam idem versus, ut Hartungus in Bergkii et Caesar. Diar. l. c. monuit, in Phoenissis (506) legitur.

Fgm. 928 Hartung l. c. ad partitionem Peloponnesi (fragm. 452) ideoque ad *Temenidas* referendum ac sic disponendum esse dicit:

ἔχει δὲ . . . . Λακωνικὴ
πολλοῖσι πολλήν, δὶς τοσοῖσδε πλείονα,
πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον.

Fgm. 935 Hartung. Eur. Restit. II. p. 241. sic dedit:

τιμᾶν δ' ἀντιτέτασθε, πλούτῳ δ
ἀρετὰν κατεργάσασθαι
*δοκεῖτ', ἐν ἐσθλοῖς δὲ καθήσεσθε
ἄνολβοι.

Fgm. 944 citat etiam Appian. de bell. civ. II, 153.

Fgm. 950. Hartung l. c. I. p. 471. scripsit vs. 5. εἰ δὴ κτλ., vs. 7. sq. τρέφει κάλλιστ' ἀεὶ χθονὸς δέλεαρ' ἔχοντες οὐ θηρεύομεν.

Fgm. 963. Madvig. (in Schneidewini Philologo I. p. 676.) ingeniose emendavit:

τεκοῦσα δ', ἢν μὲν ἄρρενας τέκω.

Fgm. 967. vs. 9. Hartung. l. c. I. p. 409. Grotii correctionem ψυχαῖς recepit.

Fgm. 975. Hartung. l. c. I. p. 161. correxit:

ἐγὼ δ' ἐν αὐτῷ καὶ κλίνειν ἐπίσταμαι.

Fgm. 987 ante oculos etiam habuit Sext. Empir. p. 579. ed. Bekk.

Fgm. 990 ad Antiopam referendum esse docet Probi locus, quem Duebner primus e cod. Cassel. (in Diar. Paris. Revue de philologie, de lit. et d'hist. ancienne 1845. p. 23.) publici iuris fecit. Ibi enim legitur: „*consentit in numero* (sc. elementorum) *Euripides, sed speciem discriminat,*

terram enim et aerem inducit principia rerum esse in Antiopa.“

Fgm. 993. Meinek. l. c. scribi mavult:

σμικραῖσιν αὑτοὺς ἐπιτρέπουσιν ἐλπίσιν.

Fgm. 1000. Meinek. corrigi iubet:

μὴ κτεῖνε· τὸν ἱκέτην γὰρ οὐ θέμις κτανεῖν.

Fgm. 1001. Hartung. l. c. II. p. 105. dedit:

οὐκ ἐγγυῶμαι· ζημία φιλέγγυον
σκοπεῖ· τὰ Πυθοῖ δ' οὐκ ἐᾷ γεγραμμένα.

Fgm. 1002. Adde Terent. Heaut. IV, 1, 21. ubi vetus interpres: „*Apollodorus* ἐγὼ γάρ εἰμι τῶν ἐμῶν ἐμὸς μόνος.“

Fgm. 1003. Hartung. l. c. II. p. 286 ταύτην pro τούτους dedit.

Fgm. 1008. Meinek. l. c. Euripidem etymologiam vocis ἐνιαυτὸς exhibiturum scripsisse dicit:

ὁθούνεκα
αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ πάντα συλλαβὼν ἔχει.

Fgm. 1012. Meinek. l. c. post οὐρανῷ excidisse κρατῶν censet.

Fgm. 1013. Meinek. haud necessarium esse ait, ut vs. 4 εἰ inseratur, modo verba in hunc modum coniungantur: εἴτε τύχα τις εἴτε δαίμων τὰ βρότεια κραίνει παρά τ' ἐλπίδα καὶ παρὰ δίκαν κτλ.

Fgm. 1041. Hartung. l. c. II. p. 145. locum sic constituit:

(στερρὰ μὲν) ἀνάγκη
πεινῆν διὰ βίου,
τὸ δ' ἀθλιώτερον
ἀπαλλάττειν.

Fgm. 1050. Hartung. l. c. II. p. 177. dedit:

ἡδονὴ γὰρ πανταχοῦ
ἔστιν, δι' ἡδονῆς δὲ πάντα γίγνεται.

Fgm. 1057. Quum Ἀθηνᾶ ad antiquiorem Atticismum pertineat et καὶ particula h. l. inepta sit, Meinek. l. c. correxit: σὺν Ἀθηναίᾳ χέρα κίνει.

Fgm. 1061. De hoc fragmento idem valere videtur, quod de fragm. 912 monuimus; nam locus simillimus, nisi idem est, extat in Eurip. Iphigen. Aul. 378 eumque citat Stob. XXXI, 2.

Fgm. 1080. Meinek. l. c. corrigit: χνοῦν τὸ λεπτὸν τοῦ ἀχύρου (pro ἀργύρου).

Fgm. 1081. Meinek. coniicit: ἔρρ' ἰών, εἰς φθοράν.

Incertarum fabularum reliquiis praeterea adiicias:

1085. Plut. Consol. ad Apoll. 15. fin. p. 110. D. *Τούτοις* (sc. fgm. 455.) *γὰρ οἰκείως ἄν τις ταῦτα συνάψειε·*

Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ, ποῦ δὲ Λυδίας
μέγας δυνάστης Κροῖσος, ἢ Ξέρξης βαρὺν
ζεύξας θαλάσσης αὐχέν' Ἑλλεσποντίας;

„ἅπαντες Ἀΐδαν ἦλθον καὶ Λάθας δόμους" τῶν χρημάτων ἅμα τοῖς σώμασι διαφθαρέντων. — Recte, ut videtur, Euripidi hunc locum vindicavit Meinek. ad Menandr. p. 578 propter Olympiod. in Plat. Alcib. I, 2. p. 46. *καὶ ὥς φησιν Εὐριπίδης, ὅτι θάλασσαν μὲν ἐπέζευξεν.* Idem primus verba *ἅπαντες — — δόμους*, quae vulgo cum antecedentibus versibus arcte coniuncti edebantur, quasi ab uno eodemque poeta essent profecti, non tragici, sed lyrici cuiusdam poetae esse monuit.

1085. Apollod. III, 9, 2. fin. *Ἡσίοδος δὲ καί τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ Ἰάσου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον, Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου, καὶ τὸν γήμαντα αὐτὴν οὐ Μειλανίωνα, ἀλλὰ Ἱππομένην.* Maenali filia Atalante etiam in Phoenissis (vs. 1178) dicitur.

1087. Polluc. Onom. IX. 61 — *καὶ ἡ παρὰ Ξενοφῶντι εὐποδία, καὶ ἡ παρ' Εὐριπίδῃ εὐπαιδευσία, καὶ ἡ παρὰ Κριτίᾳ εὐξυνεσία καὶ ἡ παρ' Ἀριστοφάνει εὐοδία.*

1088. Cosmas Hierosol. ad Greg. Nazianz. in A. Maii Spicileg. Rom. Vol. II. p. 162. *Εὐριπίδης δὲ ὁ τραγικὸς ὄρος ὑπερνέφελον ἔφησε τὸν Ἄτλαντα.*

2. EURIPIDIS FRAGMENTA
LATINE
AB HUGONE GROTIO REDDITA.

1.

Odit priores mulier affectus suos,
Postquam secundo foederi implicuit fidem.

4.

Nam quid paterno dulcius tandem solo?

5.

Morti debitus
Etiam laborum qui sedet liber domi.

6.

Spes, nate, volucres sequeris; at non te simul
Fortuna; vultus illa multiplicis dea est.

7.

Perferre regnum rege sub iusto iuvat.

8.

Linguam nisi tenebis, impendent mala.

10.

Viri paventis uxor audacissima est.

11.

Non nobilitas tanti est, quanti
Vivere recte.

12.

Est ut morte aliquis sua
Virtutem doceat cadens.

16.

Videam meorum liberum natos mares,
Quorum ora celsum praeferant regni decus.
Virtutis etenim magna commendatio est
Spondens honesta corporis pulchri fides.

17.

Belli domique principes nolim viros
In res minutas perdere ingenii decus,
Sed ubi necesse est, acre consilium dare.

18.

Illud viri sapientis, o pueri, est opus,
Multa efficace proloqui compendio.

19.

Possetne summa stare res locupletibus,
Si plebs remotis pauper habitaret solum?
Seiuncta nolunt a malis poni bona.
Quae temperatam publicam rem promovent.
Quod deest inopi, supplet hoc dives manus,
Quod non habemus divites, hoc pauperum
Labor ministrans nos honoratos facit.

20.

Ne decora gentis, per Deos, oro, pater,
Mihi usque iactes; omne id in numis situm est,
Quos turba versat; hic habet, deest alteri,
Promiscua est sors ista: sed cuius domo
Longissime haeret, nobilem hunc omnes vocant.

21.

Pecuniam ne fare, nil moror deam,
Quae pessimorum saepe fit possessio.

22.

Puella iuveni nupta non recte datur;
Nam masculus fert melius aetatem vigor,
Muliebre corpus citius in senium cadit.

23.

Aut dona Veneris abdicant ultro senes,
Aut senis amores ipsa fastidit Venus.

24.

Quid turpe, nisi quod turpe usus putat?

25.

Tacere satius est, vel in medium sua
Afferre placita. At ille nec amicus mihi
Nec sit sodalis, qui satis per se sapit,
Ducens amicos Marte captorum loco.

27.

Vis exigua est, quamcunque homini
Natura dedit, sed consiliis
Variis artes, quae nata maris
Et quae terra coeloque domant.

28.

Narrare tempus visa post natis solet.
Valde loquax est, nec tacet, dum interroges.

29.

Audere cogit saepe nos necessitas.

31.

Quicunque praeceps fertur, ira qua rapit,
Malos habebit exitus, fallax via est.

32.

Exercet homines diversa sorte Venus:
Est quando luctum portat, est quando iuvat;
Accedat ad me quum favens est maxime.

33.

Onerare probris feminas qui desinit,
Facit hoc miseria auctore, non sapientia.

34.

Me nulla vitae cura delectat meae.

36.

Principia finem non bonum exspectant mala.

37.

Eheu dolorem quis tantis malis neget?
Quis audiens tantum ista fletu temperet?

38.

O quam vetusta haec veridica sententia est:
Omnes senili aetate plebs tantum sumus
Umbraeque rerum somniumque imagines,
Quum nos putemus sapere, mens nobis abest.

39.

Si me ista miserum prima spectaret dies,
Pernavigassem multa nec pridem mala,
Esset gemendi causa, iuvenes equulei
Sicut recepto iam recens freno dolent:
At iam subactus miseriis occallui.

40.

Pati necesse est: at quod imittunt dii
Bene ferre quisque didicit, is vere sapit.

41.

Hoc viget et ardet, illud effluxit malum,
At quod futura sors vehit, cerni vetat.

44.

Mala flere vetera lacrimis noli novis.

45.

Scio: sed dolores tempore inflecti decet.
Decet; at monere levius est quam perpeti.

46.

Ut nemo felix undique est mortalium.

47.

Commune mori; sed rite malum
Commune pati sapientis opus.

48.

Qua parte te, rex, vincere ex usu fuit,
Non vincis; at ibi vincis, ubi non opus est.
Servis nihil non cedis, ingenuis nihil.

49.

Sapis tu quidem, Priame, tamen audi, precor,
Plus, quam necesse est sapere, qui servus sapit,
Onus est molestum; nec domi possessio est
Quae plus mali producat et frugis minus.

50.

Servos enim
Non utile est habere, qui praestent heris.

51.

Quicunque dominis exhibent servi fidem,
Crudele parium excitant odium sibi.

52.

Mali malarum se applicant connubio.

53.

Merito reprendi; pessimum servi genus;
Nil in futurum consulunt, ventres meri.

54.

Bonis adhaeret vera nobilitas, malos
A se relegat.

55.

O rex, malorum maximum calumnia est.
Nam saepe qui superatur eloquentia,
Utcunque iusta dixerit, causa cadit.

57.

Divitiae iniqua multa meditari solent.

58.

Consilia nunquam animosa suppeditant opes,
Nec auctor esse luxus audendi solet.
At contra egestas triste; sed prolem educat
Patientiae maioris atque audaciae.

59.

Pravi, quibus non servitus expenditur
Ratione, sed fortuna res diiudicat.

60.

Inane nomen nobilis fulgor domus,
Et stirpis excelsum decus.
Cum separavit alma mortales parens,
Os finxit aequalem in modum
Foecunda tellus: nil habemus proprium.
Sunt semen unum nobiles
Ignobilesque, lege sed discrimina
Reperta perfecit dies.

Mens cauta vere nobiles reddit, dei
Quae dote, non censu datur.

61.

Heu pereo mentis propter excellentiam;
Aliis saluti quae fuit mortalibus.

62.

Spes praeter, Hecuba, res agunt hominum dii,
Nunquamque eadem fata devolvunt via.

64.

Dies docebit; ille te ostendet mihi
Veriloquus index, sisne bonus an sis malus.

69.

At me incitavit maxime exhortans pater
Tum, quum ipse currum scanderet Thebas petens.

70.

Matrem interemi, nempe, brevis oratio;
Volens volentem vel nolentem non volens.

73.

Ego te, mihi si colloces natum, senex,
Socerum putabo, sospitatorem et patrem.

77.

Fili Creontis, quam vetus sententia
Est vera, fortes procreari fortibus,
Maloque ab ortu proseri sobolem malam.

78.

Spectate regem, qui senex, orbus fugit.
Spirare nimium magna mortalem nefas.

80.

Demissa fari cladibus pressos decet,
Non pristinae respicere fortunae decus.

81.

Heu magna magnis sunt malis obnoxia.

82.

Salubre non est, quidquid excessit modum,
Nec divum honores capere mortales decet.

83.

In servum herilis magna pars recidit mali.

84.

Quicunque servo praebet aures credulus,
Supplicia magna debet imprudentiae.

86.

Commissa quae sunt in parentes, haec deus
Persequitur ultor.

87.

Iam pergite, ergo, feminae, — nec cuipiam
Delinquat animus; ista cum cura omnia
Speculanda nobis artis hoc profitentibus.

88.

Nam quo parentes liberos optent sibi,
Si non feramus rebus afflictis opem?

89.

Quando nihil verere genitorem tuum.

92.

Nunquam -siissem Sthenelon ego partes sequi
Feliciores et tibi esse iniurium.

93.

Quoties periclum cernitur vitae, timor
Causae tuendae ductus in certamina
Os hominis ipsum cogit obstupescere,
Mentemque prohibet, quae loqui cuperet, loqui,
Ut quae periclum non subit par corpori.
Exhauriendus est mihi tamen hic labor,
Cui posita merces aut mea est mors aut salus.

94.

Res est optima veritas
Iusti in principis urbe.

95.

Desinere cesset, se quoque esse hominem memor,
Qui fretus opibus patriae insultat suae.

96.

Hominem beatum sapere praecipue decet.

97.

Domino placendum est: hoc enim servo expedit,
Quidquid laboris imperatur, hoc suae
Efficere fidei specimen atque industriae.

98.

Insevit homini maximos stimulos deus
In prolem amoris.

99.

Confendere opibus clara nobilitas nequit:
Namque infimos ad summa divitiae vehunt.

100.

Odiosa res est imperita opulentitas.

101.

Sed plurima
Dies et atra nox ferunt mortalibus.

102.

Generosa sunt tua forte, sed prudentia
Carent facinora: non placet laudabilis
Miseria: praestat quippe res rumoribus.

103.

Adversa recte ferre generosam decet.

104.

Fortem indue animum: saepe sunt a dis bona
Exorta hominibus unde non speraverant.

105.

Aliena cuncti rectius multo solent
Diiudicare quam sua ipsorum mala.

108.

Quod est in hac re maximum, incipiam loqui.
Primum illud esto: filios patribus suis
Parere ius est atque fas certissimum.

109.

Tu nos parentes veritus nil es tuos.

110.

Quo nuptiarum tanta consultatio,

Bene educatae quum magis foedent domos
Leviusque peccet vita quae neglectui est?

113.

Mulier mulieri ferre suppetias solet.

117.

O nox, sacra nox, quam tu longos
Agitas cursus super astrigerum
Vecta aetherii dorsum templi
Et per Olympi veneranda loca.

122.

Iunge dolorem: nam qui pariter
Lacrymant, miseros ex parte levant.

124.

Nam quae fata paret deus,
Nunc hunc nunc alium cito
Versans turbine, non valet
Humani vigor ingeni
Ullis viribus assequi.

132.

Malum futurum nulla non metuit dies,
Graviusque torquet ille venturus dolor.

134.

Ne spes inanes fletui opponas meo.
At multa nec sperata proveniunt tamen.

135.

O inter homines et deos dominans Amor,
Aut ne videri coge quae mala sunt bona,
Aut certe amantum, causa tu quorum malis,
Iuva labores usque ad optatum exitum.
Curabis hoc si facere, di te ipsi colent;
Sin hoc ob ipsum suasor ad amandum quod es,
Rapietur a te nunc honorum quod capis.

136.

Adeo usque felix nullus est mortalium,
Divina quum non proruat tandem manus.

140.

Ante omnia aurum laribus exoptem meis:
Fortuna dives addit et servis decus;

At libero inopi nulla vis aut gratia est.
Hoc te beatum crede, quod rem possides.

141.

Sum felix opum,
Sed, ut vides, sors saeva me miserum facit.

142.

Aliena nunquam nam mala irrisi, timens
Nequid mihi olim eveniat ipsi humanitus

143.

Suasit iuventa vi potens mente impotens.

144.

Dulcem relinquit memoriam exactus dolor.

145.

Non sine labore multo peperi gloriam.

146.

Me (non) piget parare progeniem notham.
Quae parte nulla sobole legitima minor,
Sed lege premitur; quod cavendum existimo.

147.

Amore quisquis captus est mortalium,
Si forte amores commodos invenerit,
Desiderabit gaudii nullum genus.

148.

A. Heu durum amorem patimur. B. E dictis tibi
Quod optimum sumatur, infidum est amor,
Animique partem pessimam habitandam eligit.

149.

Iustitia perhibetur proles esse Iovis,
Quam proxime hominum poena comitari solet.

150.

Ah quam premente numine afflictae tibi
Res sunt, at alti spiritus oratio.

152.

Fuit hic felix, sed vertit opes
Deus et clari nominis olim

Fortuna labat, vitaque venti
Diffluit instar.

153.

Pars maxima divitiarum
Generosa uxore potiri.

158.

Exanime terra quod tui positum colunt,
Res vana, nam qui vivit, est felix, Creon.

159.

Felix initiis Oedipus, felix fuit,
Qui postea hominum factus est miserrimus.

160.

Mors iurgiorum finis est mortalibus;
Nam maius aliud quid potest leto dari?
Molem quis autem saxeam hasta verberans
Cieat dolorem, mortuumve iniuriis
Frustra lacessens nulla sensurum mala?

161.

Iuvenem calentem Veneris indomita face
Arcere vigiles non valent custodiae;
Amor ipse quamvis rudibus ingenium facit.
Dulce et salubre quae modum novit Venus.

163.

Haud liber ultra est, quem nuptiae vinciunt.
Sed adest bonum istud, a malis quod actibus
Affinitatis abstrahit reverentia.

164.

Natura par est, nomen invisum notho.

165.

Opulens amicus, cui deest sapientia,
Virtus nisi adsit, usui nulli est bono.

166.

Paternus illi morbus insipientia est:
Quippe ex malis plerumque generantur mali.

167.

Prolem parentum quod ferunt mores sequi
Falsum revincit saepe natorum indoles.

169.

Sermo est, nec aliud, Suada quo templo utitur,
Et eius ara est ipsa mens mortalium.

170.

Amabam: hominibus maximus furor est amor.

171.

Utinam nec ulla imperia nec leges forent.
Regnare velle maxima imprudentia est:
Nam cur habebit unus imperium in pares?

172.

Regi placere plurimis tutissimum.

173.

Domestica odia civibus nasci solent,
Quum factiones civitatem distrahunt.

174.

Redacti sumus ad ipsas incitas.

175.

Laxare habenas parce tristitiae, memor
Saepe ex dolore gaudium mortalibus
Et ex malorum segete progigni bona.

176.

Quicunque casus atque fortunae vices
Ratione tolerat, hic multo minus est miser.

177.

Nate o Diones, magnus o quam tu deus,
Lyaee, quem nec ferre mortales queant.

184.

Permulta hominibus, hospites, veniunt mala.

187.

Rerum satietas omnium est. Turpes toros
Vidi sequentem, pulchra cui coniux domi:
Et plenus epulis aliquis e vili cibo
Novitate commendante cepit gaudia.

188.

Eheu, ut omne ubique servorum genus
In sequiora cuncta transcripsit deus.

189.

Cernis servitus quid sit mali?

190.

Intelligo quae patiar; haud levis is dolor:
Aliqua est voluptas abstrahi a sensu mali
Interque damna quaestui ignorantia est.

191.

Affinitates qui sapit quaeret pares.

192.

Ego censor haud sum, mulier, at rectum interim est
Vitare nimia nec dare invidiae locum.

193.

Vera illa vulgi dictio: illum prospere
Agere necesse est, rursus hunc improspere.

194.

Si bene animata est, perplacet; sin, quae mihi
Formosa vultum, pectore intestabili.

195. a.

Animi sicne generosam indolem
In morem et habitum feminarum emasculas?

195. b.

Nec quicquam idonei frater, aut recti in foro
Dices bonive consules; sed nec manu
Clypeo vibrata rem iuvabis publicam:
Non alta capias moenia, aut pro innoxii
Salute calida capere consilia audeas.

196.

Quicunque magna copia florens opum
Domus regendae deserit custodiam
Soloque cantu gaudet et fidium sono,
Non civitati, non domo prodest suae,
Non ille amicis; ipsa natura excidit,
Ubi quis subactus dat voluptati manus.

197.

Audi me igitur: hos cantus leves
Omitte, teque ad Martis exerce sonum.
Ut iudiceris sapere, quae dico, cane:

Fodias aresque, pecora fac pascas tua;
Oblectet alios iste nugarum labor,
Per quas inani tibi sit habitandum domo.

199.

Tractare servum studia liberalia
Minime decorum est otiove insuescere.

200.

Sententiae quid in arte, quae recta accipit
Ingenia, sed peiora discendo facit?

204.

Tu corpus in me molle et infirmum secus
Non iure culpas; si mihi sapientia
Concessa, plus hoc quam lacertorum tori.

205.

Sapiente cura civitas feliciter
Domusque regitur; eadem ad bellum valet.
Sententia una vincit innumeras manus;
Multi imperiti plena res discriminis.

206.

Hi qui saginae manciparunt corpora,
Periculosum civitatibus genus,
Pecunia fugiente: ventri obnoxio
Manendum iisdem rebus optandum foret.

207.

Quicunque largis opibus et gaza affluens
Monumenta sortis nulla molitur suae,
Non hic beatus iure nuncupabitur,
Custos sed auri fortuito munere.

208.

Plena est laborum vita data mortalibus:
Non semper est infesta, non semper favens
Fortuna, nunc res laeta, nunc improspera.
Quando ergo nostra tam vaga est felicitas,
Quin absque curis discimus vita frui.

210.

Cantare promptum, dicere est promptum mihi,
Quod iuvet et urbis neutiquam incendat mala.

211.

Vitam otiosam qui potest traducere
Negotium si quaerit, recte sapit.

212.

Amans quietis animus et amicis bonus
Et civitati: qui volet, famam sibi
Quaerat periclis; ego nec audaces nimis
Nautas, nec urbis praesides laudaverim.

213.

Fandi peritus si qua se caussa offerat,
Pro parte utravis facile dissertaverit.

214.

Eheu malorum quot vices mortalibus
Formaeque! nemo nuncuparit terminum.

216.

Silentium corona cordati viri est:
Caret cupito gaudio loquacitas,
Suspecta amicis, civitatibus gravis.

217.

Iustitia proles nuncupatur Temporis,
Quae delitentes monstrat in nobis malos.

219.

Moneo nunc omnes semel
Ut ex honesto genere progeniem serant.
[Non illa quippe semper infelix erit.]

220.

Ius sero veniat licet,
Ius est; attamen impio
Poenas, quas decet, irrogans
Tanquam ex insidiis latet.

221.

Tria iusta, fili, te peraequum est dicere,
Deos vereri, deinde genitores tuos,
Tum sancta Graiis iura. Quod si feceris,
Stat pulchra tibi corona rumoris boni.

222.

Commune multis hoc malum mortalibus,

Ut mente sapiant, obsequantur nec tamen
Animo, cupitis gaudiis obnoxii.

227.

Quinque ille decies virginum Danaus pater,
Nili relinquens optimam in terris aquam,
Qui discolore de solo Aethiopum sua
Auget fluenta, quum liquefecit nives
Titan quadrigis aethera incendens citis,
Ut venit Argos, condit Inachias domos,
Et queis Pelasgum nomen hucusque haeserat,
Danaos vocari Graeciae morem facit.

229.

Nondum nobis vada vasta datur
Superare; manet fera paupertas,
Immite malum; sors laeta fugit.

230.

Pars magna belli est inclitis maioribus
Satus imperator, fama quem celebrat bona.

231.

Virtus parentum sequitur heredes suos:
Plus dote magna nobilis coniunx valet.

232.

Effari nostri si quid auxilii indiges:
Nam signa praebes genere prognati bono.
Nec illi spiritus celsos patris
Rapuit calamitas.

233.

Audere semper fortiter iuvenes decet,
Nam gloriae exsors semper est ignavia,
Celebritatem sanguis et sudor ferunt.

234.

Nemo otiosam molliter vitam trahens
Famam paravit, quae datur sudoribus.

235.

At vita mollis et pavens ignavia
Non civitatem non domum recte regunt.

236.

Labores inter multa pulchra se exserunt.

237.

Hoc es monendus nate, fortunam labor
Venatur; hinc est quod coli patrem vides.

238.

Me laborem sumere
An est iniquum? quem pigrum fama accipit?
Quis concupivit magna inerti pectore?

239.

Modica sed fortis manus
Multo imperanti melior immenso agmine.

240.

Imbelle vulgus anteëunt pauci et boni.

242.

Natos necesse est patris imperium sequi.

243.

Una res est quam monebo, servitutem ne tibi
Vivus accersas, perire dum licebit libero.

244.

Aetate iuvenis qui est, in re paupere,
Si sapiat animo, maximum miraculum est.

245.

Regnum tenenti defit ad vitam deum
Immunitate mortis excepta nihil.

246.

Quis non bonum se praestet in re prospera?

247.

Inopia templum non habet, turpis dea;
Nam valde ego illos sperno, qui sapiunt quidem,
Sed sola sapiunt ad lucra, ulterius nihil.

248.

Reddas caveto divitem: morem gerit
Melius egestas; spiritus faciunt opes,
Quas qui est adeptus nobilem se existimat.

249.

Non alere servum, sed nec ingenuum, domi
Homini modesto praestat et tutissimum est.

250.

Multorum opes evertit imperitia
Et ira, gemina pestis obsequentibus.

251.

Est et lacrymis iuncta voluptas,
Cum quis amici casus animo
Miserante gemit.

252.

Ubique finem reperit assiduus labor.

254.

Vitam dedi ut famula esset; aequum scilicet
Ut sequiora serviant potioribus.
Es dives? at iners res et ignava est opes.

257.

Persaepe, fili, di solent nos fallere
Facile est, quod urges, nempe causari deos.

258.

Breviter moneri vis? tace, grande est malum,
Sua nocere sibimet eloquentia.

259.

Flagitia secum multa fert ira impotens.
[Plus quisque semper positus extra iram sapit
Ira imperita mater est magnis malis.]

260.

Violentiae si iuncta mollities fere
Accedat, aufert id quod excedit modum.

263.

Pridem ipse mecum specto rem mortalium,
Quam sit caduca et fluxa; prostratus solo
Surgit, beatus alter eversus cadit.

264.

Male si quidquam facimus, poenae
Merito facientibus adsunt.

266.

Vino coactus nempe feci iniuriam;
Fateor: sed illud crimen haud spontis meae est.

267.

Lacera mortuorum corpora,
Spolia et cruenta dulce spectare est tibi.
Nullum hic piaclum est; at ego si peperi, nefas
Tibi videtur.

268.

Ubi? qui latebis? certa quae nobis fides?
Quaeramus: homini saepe credulitas nocet,
Falluntque conantem exitus contrarii.

269.

Qui non amoris numen admirabile
Supraque cunctos coelites positum putat,
Aut stupidus ille aut orbus experientia
Ignorat homini maximus quis sit deus.

270.

Fortuna nobis non negat solis fidem,
Omnes levis fefellit aut sero aut cito;
Felicitatem nemo perpetuam tulit.

271.

Lenit miserias aequitas mentis probae.

272.

Quem non tuentem lusus infantum iuvat.

273.

Sumus mulieres; saepe nos vincit pavor,
Est quando superet nemo nos audacia.

274.

Miserari oportet iura, non homines malos.

276.

Pereat profecto, quisquis aut regnum appetit,
Aut civitatem tradit in paucas manus.
At dulce nomen alma libertas mihi:
Nam quisque minimum quod habet, magni facit.

281.

Cum multa mala sint Graeciae, nulla est tamen
Gens peior his, qui ludicras pugnas cient.
Primum quod est, vitam agere nec discunt bene,

Nec utique possunt: quomodo vir serviens
Malis et ipse ventris appendix sui,
Opes lucretur, unde sit patriae utilis?
Nec pauper aevum ferre, nec se casibus
Aptare norunt; moribus sueti malis
Sed res inopes cum gravi sensu cadunt.
Pulchri, iuventa dum viret, spectaculum
Sunt urbis; at cum venerit senii dies
Restant velut lacerna cui villus perit.
At hoc nec illum Graeciae morem probo,
Coetus in horum quod celebrant gratiam,
Quorum usus haud est ullus, illecti dape
Qui namque lucta pollet aut celeri pede,
Discumve recte tollit aut os verberat,
Quid patriam, ob hanc rem si coronetur, iuvat?
An forte, cum res praelii est, discum manu
Tenebit, aut per scuta cursantes pede
Infesta pellet fine de patrio agmina?
Nemo ista inepta cogitat, ferrum prope
Cum stat. Sed alios fronde sapientes probos
Ornare decuit, publicum si quis bonum
Curat modestus, iuris ac recti tenax,
Male facta verbis si quis avertens suis
Dissidia pugnasque arcet: haec etenim urbibus
Claros honores Graeciaeque omni ferunt.

285.

Ego ex vetusta nobili sententia
Mortalibus primum esse non nasci puto.
At fortium cui de tribus victoriam
Addico? nam sunt divites, sunt pauperes,
Sunt genere clari; triplicem hic classem vides.
Vir dives, ortu sequiori prosatus
Dolet profecto, dolet, sed pulchre dolet,
Opum recludens dulce conditorium.
Verum inde provolutus irato deo
Tanto ruina tristiore affligitur.
At quisquis ortum stirpe generosa trahens
Re vivit arcta, quo satu est felicior,
Hoc gravius illum dura paupertas premit,
Victum parare dum manu prohibet pudor.
At ultimae qui sortis assidue est miser,
Hoc vincit alios, se quod orbatum bonis
Non sentit, usque assuetus infortunio.
Meliora nunquam scisse tanto est tutius.
Nam semper illud haeret; ah, qualis fui,
Quantusque fatis usus olim prosperis!

286.

Astus latentes atque fallentes doli
Solertioris sunt reperta ignaviae.

287.

Innata quaedam pravitas mortalibus:
At prava si quis emtus ingenti patrat
Mercede, frustra speret indulgentiam,
Pretium sed ingens sceleris ingentis ferens
Convitiantum verba non magni facit.

289.

Quod se minores iudicant, ideo invident;
Illustriora livor infestus petit.

290.

Iam saepe vidi vindices iuris bonos
Vinci veneno tristis invidentiae.

291.

Cruenta gaudet vulnera obvolvi dolis
Victoria, almum numen; exspes atque iners
Via veritatis; Mars amat mendacia.

292.

Magis timendus qui tener magnum sapit,
Quam roboris qui plenus ingenio vacat.

293.

Et aliquis esse credit in coelo deos?
Non sunt profecto: si quis esse existimat
Ne se vetustae fabulae obtentu tegat.
Stolidus, negantem credulus nec me audiat,
Res spectet ipsas. Nonne vis regum insolens
Evertit illos opibus, hos tradit neci
Et peierata diruit portas fide?
Quique ista faciunt, multo agunt felicius
Quam qui deos pacemque perpetuo colunt.
Urbes minores video, sint quamvis piae,
Maioribus parere, compulsas iugum
Tolerare valido Marte numerosi agminis.
Vestrum quoque aliquis si deos pertenderet
Orare, victum nec sibi pareret manu,
Documentum ab ipsis rebus acciperet brevi,
Coelestis an vis calamitates arceat.

294.

Fidens honore spiritus tumidos geris.
Ah moriar; almum cernere haud tanti est iubar,
Ut honore plenos tuear indigno malos.

295.

Adversa contra magna vis constantiae est.

296.

Infirma cuncta, si ingruat Necessitas.

297.

Spem praeter omnem mille sunt rerum vices:
Multos remisit sospites mare naufragum;
Multi minores hostico in certamine
In res secundas rursus enisos vides.

298.

Nam neutiquam hominum rebus irasci decet:
Nil quippe curant; vertere at in usus suos
Quod casus offert, optimum ac tutissimum est.

299.

Mali necesse est noscat ingenium, malo
Qui vult mederi, more nec medicamina
Adhibenda, sed quae tempus et res exigunt.

300.

Sunt plurima homines sponte quae accersunt sua:
Sunt alia rursus missa de coelo mala,
Queis ars medetur. Ceterum hoc dictum volo,
Faciunt dei si prava, iam non sunt dei.

305.

Heu! sed quid heu! quod patimur, humanum est malum.

306.

Eros, tibi esse dum datum, in superos pius
Et hospitalis proque amicis impiger.

307.

Utcunque malis commodat aures
Fortuna suas, utcunque ferox
Partas subito quum spectat opes
Raptor, spreto iure superbit.
Nihil hic stabile est tutumque nihil:

Negat heredem res apta sequi.
Tempus nullo genitore satum
Aequat normis omnia rectis,
Tandemque malas detegit artes.

308.

Quid in humana certum vita est?
Cursum ratibus venti celeres
Per maris alti vada vasta regunt,
At fortunas sublime sitas
Hominum in praeceps agit ipsa dies
Pressasque levat.

309.

O feminarum pessima; hoc in nomine
Nam continetur quidquid est opprobrii.

310.

Nec vulnus ullum verberans inflixeris
Iunco palustri, nec malae matris genus
Librabit hastae pondus intrepida manu.

311.

Nate, efficaces hinc quidem iuvenum manus,
Sed plus senes prudente consilio valent;
Rerum magistra quippe multarum dies.

315.

Servo profari quamlibet verum nefas,
Usus heriles ferre si verum negant.

318.

Res otiosa et operis est fugiens amor,
Cui specula curae tinctaque in flavum coma.
Odit labores; hoc tibi signum cape,
Quod nemo amavit quaeritans victum stipe.
Regnum ille molles inter opulentos tenet.

319.

Plerique plenum iudicant sapientia
Quidquid profantur divites; si quid loqui
Vir pauper audet gente proletaria,
Rident; ego autem pauperes locupletibus
Plerumque sapere rectius re comperi,
Illisque salsa qui deos placant mola
Minus pios hos esse qui mactant bovem.

320.

At nonne cernis inclita stirpe editos,
Si pauperescunt, claritatem amittere,
At ante viles, rebus augescentibus,
Opulentitate comparare gloriam
Per liberum coniugia et innexas domos?
Deinde cuncti non probis, sed ditibus
Donare malunt, quam probis et egentibus.
Dites beati, pauperum infelix genus.

321.

Quicunque plenam laetus adspectet domum,
Et corpori ipse subtrahit succum suo,
Hic mihi videtur sacra rapturus deum,
Natusque amicos impio ut bello petat.

322.

Pecuniam qui spernat, haud quisquam est homo,
Aut si quis est, hunc qui sit ignoro tamen.

324.

Ita fama perhibet, foeminas astu magis
Pollere, ferri laude potiores viros.
Nam si daretur fraudibus victoria,
Virile nostras in leges iret genus.

325.

Forte aut lacertis pectori aut ludens meo
Assiliet atque innocua libans oscula
Mulcebit animum; namque blanditiae hae, pater,
In nostra magnam corda habent pellaciam.

326.

Tecum fatebor, nil nisi spolium sumus
Miserae mulieres, ni virum virtus iuvet.

327.

Mulier, amicum solis hoc magni iubar,
Dulce est tueri maria quum venti silent,
Dulce est et amnis largus et vernans humus.
Sunt alia pulchra multa, quae possum addere.
Sed crede, nullum gratius spectaculum est,
Quam post querelas orbitatis tetricae
Conspicere florem liberum orientem domi.

328.

Ah quam bonorum sanguinem semper decent
Impressa celsi spiritus vestigia.

329.

Ego esse valde paria fortunam arbitror
Et quem vocamus, quisquis est tandem, aethera.
Aether serenae aestatis accendit iubar
Hiememque denso nubium stipat globo;
Florere dat negatque; dat vitam et mori.
Humana sic gens saepe blandientibus
Fovetur auris, saepe inhorret nubilo:
Hi difficilius, illi agunt felicius,
Sed hos et illos exedunt ipsae vices.

330.

Mulier paternis exiens penatibus
Non iam parentum est propria, cum ducta est viro.
At stirps virilis in domo semper manet
Et ius sepulchrum servat et avitos deos.

331.

Audite, iuvenes; omnibus dictum volo,
Differre thalamos ad senectae terminum
Nolite: prolem serite, dum tempus sinit.
Res est molesta feminae coniunx senex;
Properate, iuvat hoc educandis liberis,
Pulchrumque iuveni natus alludens patri.

332.

Iuvenis, sed animo ad laborem exercito.

334.

Orcumne credis fletibus flecti tuis
Et redditurum, si gemas, natum tibi?
Iam parce, quaeso; quod tuum est, melius feres
Aliena spectans ad mala et tecum putans,
Quot sint acerba quos coërcent vincula,
Qui consenescunt liberum exsorti domo,
Qui devoluti regio de culmine
Nil sunt; iuvabit ista te animadvertere.

335.

Communis haec lex stirpis est mortalium,
Trahens et ipsos in sui assensum deos
Ferasque, amare quidquid est ex se natum;
In rebus aliis iure non uno utimur.

336.

Carissimum esse liberos patri puto,
Natis parentem; nec societas firmior
Datur inveniri nec fides antiquior.

337.

Nihil remittit, multa si moneas, Venus;
Quod si pares vim, tendit hoc contra magis,
Deinde bellum parit, in excidia urbium
Et vastitates haec solent prorumpere.

338.

Amasse ego illum fateor; ille autem fuit
Non stulta suadens, Veneris aut illex amor.
Nam datus et alius amor mortalibus
Iusti piique sobriique pectoris.
Utinamque lex haec gentis humanae foret,
Ut amare sanctis moribus spectabiles
Fas esset, omnis sed fugaretur Venus.

339.

Quum sit tibi stirps, quum genus vivat tuum,
Nova paras augere progenie domum,
Hospitalitatem mutuam proli seris.

340.

Morem remota gerere contumacia
Amore capto filio debet pater,
Natus parenti: non enim est hominum in manu
Amor, nec illud spontis est nostrae malum.
Audacia est insana, velle avertere
Necessitates numine immissas deum.

341.

Praeconia a me haud magna utilitas feret;
Nam bonus et aequus nobilis me iudice est;
Contemtor aequi, quamlibet claro satu
Ipsum Tonantem superet, est ignobilis.

342.

Quam vera vetus est, proh dolor, sententia,
Malo parente non seri sobolem bonam.

343.

Nunquam malus sim victus a pecunia;
Sed nec malorum me illigem commercio.

344.

Semper loqui discupere nimis est regium.

345.

Noli tyrannis, o senex, contendere.
Antiqua lex est ista, rectores cole.

346.

Iam saepe vidi, saepe et indigne tuli
Bonos sequentes moris exemplum mali,
Sermone cum certamen irato strepit.
At illud ingens visu et auditu nefas,
Aliquem tacentem probra peiorum pati.

347.

Confide; robur grande iustitia obtinet.

348.

Ni pravus esses, patriae nunquam tuae
Contemtor haec externa laudares sola.

349.

Nam me quidem censore non recte sapit,
Qui patriam collaudat alienam suae
Contemtor, inque non suos mores abit.

351.

Mihi illi morte qui pulchra iacent,
Quam vita quorum turpis est, vivunt magis.

352.

Araneae circa meam decurrat orsus hastam,
Tranquilla dum canis mihi pingat caput senecta,
Et candicantem vinciam comam virente serto.
Dum Thressa pelta pendeat de lectuli columnis,
Doctisque ego in chartis legam famae probatae verba.

353.

Quum quid fit aliis corde generoso bene,
Dulcissimum hoc hominibus: at qui differunt
Procrastinantque merita, generosi minus.
En ego meam ipsam filiam in mortem dabo
Animo revolvens multa: primum urbem mea
Reperire quae sit melior haud usquam licet;
Cui non coactus populus alieno ex solo,
Indigena, sed gens; ceterae, scrupi velut,
Urbes loco mutantur, ut iactus tulit,
Aliaeque ab aliis sede pelluntur sua.
At quisquis alio migrat et patriam fugit,
Tanquam quod operi iungitur tignum malum,
Verbo quidem ille est civis, at re non item.
Deinde in hanc rem parere nos prolem iuvat,
Ut protegamus patriam atque aras deum.
Tum civitatis nomen unum, in legibus

Res posita multis: perdere has an fas mihi,
Quum possit una vita pro multis dari?
Si namque numeros, quidque sit plus aut minus,
Percipimus animo, non malo unius domus
Commune vinci, sed nec aequari potest.
Quod si mihi pro stirpe foeminea mares
Essent, et urbem Martis impeteret furor,
Cunctarer illos mittere in pugnam, metu
Abstenta mortis? talis at stirps sit mihi,
Quae cernat armis, quae inter emineat viros,
Non qui se inane praebeant spectaculum.
Lamenta matrum prosequentum liberos
Effeminarunt saepe pugnacem impetum.
Odi sed illas, ante quae pulchro ferunt
Vitam suorum, quae male hortantur suos.
Quos pugna rapuit, hos solent communia
Monumenta multis lausque ut ex cumulo sequi;
Mea nata vero proprium accipiet decus,
Quod se una tota pro urbe lustralem dabit,
Matremque pariter atque germanas duas
Servabit? Hic quid ergo non optabile?
Dabo immolandam filiam non iam meam
Solo nisi ortu: namque si patriam capit
Hostis, quid ad me pertinet proles mea?
Nunc nostra habebunt se bene; hanc urbem regant
Alii: salutem dum suam mihi debeat.
Res, unde tantum publice orietur bonum,
Animo nisi volente non fiet meo,
Sic vetera nemo iura maiorum eruat,
Sacram tridentem Gorgonis nec aureae
Stat urbis ipsa quae super fundamina,
Eumolpus et Threïcia disiiciet manus,
Attollet hostis nec coronatum caput.
Cives, fruimini vos puerperio meo
Et vincite et superestе: populum quominus
Hunc anima redimat una, non possum pati:
O patria, si te quotquot hoc habitant solum
Pariter amarent, ut ego, nos feliciter
Ageremus et tu nulla patereris mala.

358.

Quaerenda navis magna prae tenui scapha.

359.

Imbellium agmen sperno pro paucis bonis.

360.

Volentibus dis arma sapientem decet
Movere, non coeleste si imperium vetet.

361.

Sine iure bellans non redit sospes domum.

362.

Decora res est, arte quae laudabili
Non vi paratur: non habent solidum diu
Male parta sedem.

364.

Difficile de pudore iudicium mihi est:
Saepe eius opus est, est et ubi magnum malum.

367.

Odi creatum patriae et bello ducem
Qui ferre nescit casibus solatia.

368.

Crescunt labore cuncta bona mortalium;
At vita mollis atque iners ignavia
Vitam nec hominum nec domos quidquam iuvant.

370.

Nil est pareute carius natis sua.
Amate matrem, liberi: nam dulcior
Nullus suorum quam suos erga est amor.

371.

Stirpi insitivae nulla vis; praestantius
Satu datum quam lege mentitum genus.

372.

Quum iusta poscas, nate, quod poscis dabo.
Nam tibi dat aetas sapere, nec me mortuo
Sententiarum vis paternarum excidet.
Dabo igitur gemmas, quae iuventutem iuvent,
Sermone quamvis multa complectens brevi.
Benignus esto semper ac tractabilis;
Nec diviti largire plus quam pauperi,
Da te fruendum pariter ex aequo omnibus.
Negotiorum de duobus quae imminent,
Statim alteri animum adverte, ne procrastina.
Fundare si vis solia mansurae domus,
Opes iniquas sperne; nam quae per nefas
Trans limen intrant stare non possunt diu.
Fac aliquid habeas: inde nobilitas venit
Et nuptiarum copia optimatium.
At pauper adsit quamlibet sapientia,

Expers honoris nomen habet inglorium.
Tales amicos quaere, qui verum loqui
Constanter ausint; obde ferratas fores
His, qui infideles gratiae se mancipant.
Adsuesce senibus; utile est commercium.
Brevis voluptas saepe tristitiam parit.
Ad dignitatis alta vectus culmina
Ne civium corporibus illudas, cave.
In sese et enses acuit et laqueum vocat
Quicunque honesti pauperis spurcat domum.
Mandare noli non probis rempublicam:
Namque impiorum natio gazam sibi
Vel imperi vim nacta desultat ferox
Crevisse cernens spem supra subito lares.
Et iam manum da, nate, tangendam patri,
Valeque; nam te prohibet amplecti pudor:
Cor quippe non muliebre sapientem decet.

376.

Fidum qui ministerium exhibet,
Res ille heriles celet et praestet fidem.

377.

Vanum est, quod adeo serere progeniem notham
Plerique metuunt; si quis est recta indole
Non mutat huius vocis ingenium sonus.

378.

Nunc qui domum habitat divite instructam penu,
Summis adaequat hunc malorum factio.
Habemus omnes facta post pecunias.

379.

Non video qua sint lance res mortalium
Examinandae, ut quid sit e re appareat.

380.

Quae Daedaleum fecit ingenium, senex,
Miratus opera, haec ire et obtutu frui
Ne crede: non ars eius in tantum valet.

384.

Ego mente retinens monita sapientis viri
Animo futuras cogitabam miserias,
Mortes acerbas, tristis exsilii fugam,
Et alia quae sunt ipse mihi fingens mala,

286.

Astus latentes atque fallentes doli
Solertioris sunt reperta ignaviae.

287.

Innata quaedam pravitas mortalibus:
At prava si quis emtus ingenti patrat
Mercede, frustra speret indulgentiam,
Pretium sed ingens sceleris ingentis ferens
Convitiantum verba non magni facit.

289.

Quod se minores iudicant, ideo invident;
Illustriora livor infestus petit.

290.

Iam saepe vidi vindices iuris bonos
Vinci veneno tristis invidentiae.

291.

Cruenta gaudet vulnera obvolvi dolis
Victoria, almum numen; exspes atque iners
Via veritatis; Mars amat mendacia.

292.

Magis timendus qui tener magnum sapit,
Quam roboris qui plenus ingenio vacat.

293.

Et aliquis esse credit in coelo deos?
Non sunt profecto: si quis esse existimat
Ne se vetustae fabulae obtentu tegat.
Stolidus, negantem credulus nec me audiat,
Res spectet ipsas. Nonne vis regum insolens
Evertit illos opibus, hos tradit neci
Et peierata diruit portas fide?
Quique ista faciunt, multo agunt felicius
Quam qui deos pacemque perpetuo colunt.
Urbes minores video, sint quamvis piae,
Maioribus parere, compulsas iugum
Tolerare valido Marte numerosi agminis.
Vestrum quoque aliquis si deos pertenderet
Orare, victum nec sibi pareret manu,
Documentum ab ipsis rebus acciperet brevi,
Coelestis an vis calamitates arceat.

294.

Fidens honore spiritus tumidos geris.
Ah moriar; almum cernere haud tanti est iubar,
Ut honore plenos tuear indigno malos.

295.

Adversa contra magna vis constantiae est.

296.

Infirma cuncta, si ingruat Necessitas.

297.

Spem praeter omnem mille sunt rerum vices:
Multos remisit sospites mare naufragum;
Multi minores hostico in certamine
In res secundas rursus enisos vides.

298.

Nam neutiquam hominum rebus irasci decet:
Nil quippe curant; vertere at in usus suos
Quod casus offert, optimum ac tutissimum est.

299.

Mali necesse est noscat ingenium, malo
Qui vult mederi, more nec medicamina
Adhibenda, sed quae tempus et res exigunt.

300.

Sunt plurima homines sponte quae accersunt sua:
Sunt alia rursus missa de coelo mala,
Queis ars medetur. Ceterum hoc dictum volo,
Faciunt dei si prava, iam non sunt dei.

305.

Heu! sed quid heu! quod patimur, humanum est malum.

306.

Eros, tibi esse dum datum, in superos pias
Et hospitalis proque amicis impiger.

307.

Utcunque malis commodat aures
Fortuna suas, utcunque ferox
Partas subito quum spectat opes
Raptor, spreto iure superbit.
Nihil hic stabile est tutumque nihil:

Negat heredem res apta sequi.
Tempus nullo genitore satum
Aequat normis omnia rectis,
Tandemque malas detegit artes.

308.

Quid in humana certum vita est?
Cursum ratibus venti celeres
Per maris alti vada vasta regunt,
At fortunas sublime sitas
Hominum in praeceps agit ipsa dies,
Pressasque levat.

309.

O feminarum pessima; hoc in nomine
Nam continetur quidquid est opprobrii.

310.

Nec vulnus ullum verberans inflixeris
Iunco palustri, nec malae matris genus
Librabit hastae pondus intrepida manu.

311.

Nate, efficaces hinc quidem iuvenum manus,
Sed plus senes prudente consilio valent;
Rerum magistra quippe multarum dies.

315.

Servo profari quamlibet verum nefas,
Usus heriles ferre si verum negant.

318.

Res otiosa et operis est fugiens amor,
Cui specula curae tinctaque in flavum coma.
Odit labores; hoc tibi signum cape,
Quod nemo amavit quaeritans victum stipe.
Regnum ille molles inter opulentos tenet.

319.

Plerique plenum iudicant sapientia
Quidquid profantur divites; si quid loqui
Vir pauper audet gente proletaria,
Rident; ego autem pauperes locupletibus
Plerumque sapere rectius re comperi,
Illisque salsa qui deos placant mola
Minus pios hos esse qui mactant bovem.

320.

At nonne cernis inclita stirpe editos,
Si pauperescunt, claritatem amittere,
At ante viles, rebus augescentibus,
Opulentitate comparare gloriam
Per liberum coniugia et innexas domos?
Deinde cuncti non probis, sed ditibus
Donare malunt, quam probis et egentibus.
Dites beati, pauperum infelix genus.

321.

Quicunque plenam laetus adspectet domum,
Et corpori ipse subtrahit succum suo,
Hic mihi videtur sacra rapturus deum,
Natusque amicos impio ut bello petat.

322.

Pecuniam qui spernat, haud quisquam est homo,
Aut si quis est, hunc qui sit ignoro tamen.

324.

Ita fama perhibet, foeminas astu magis
Pollere, ferri laude potiores viros.
Nam si daretur fraudibus victoria,
Virile nostras in leges iret genus.

325.

Forte aut lacertis pectori aut ludens meo
Assiliet atque innocua libans oscula
Mulcebit animum; namque blanditiae hae, patet,
In nostra magnam corda habent pellaciam.

326.

Tecum fatebor, nil nisi spolium sumus
Miserae mulieres, ni virum virtus iuvet.

327.

Mulier, amicum solis hoc magni iubar,
Dulce est tueri maria quum venti silent,
Dulce est et amnis largus et vernans humus;
Sunt alia pulchra multa, quae possum addere.
Sed crede, nullum gratius spectaculum est,
Quam post querelas orbitatis tetricae
Conspicere florem liberum orientem domi.

328.

Ah quam bonorum sanguinem semper decent
Impressa celsi spiritus vestigia.

329.

Ego esse valde paria fortunam arbitror
Et quem vocamus, quisquis est tandem, aethera.
Aether serenae aestatis accendit iubar
Hiememque denso nubium stipat globo;
Florere dat negatque; dat vitam et mori.
Humana sic gens saepe blandientibus
Fovetur auris, saepe inhorret nubilo.
Hi difficilius, illi agunt felicius,
Sed hos et illos exedunt ipsae vices.

330.

Mulier paternis exiens penatibus
Non iam parentum est propria, cum ducta est viro.
At stirps virilis in domo semper manet
Et ius sepulchrum servat et avitos deos.

331.

Audite, iuvenes; omnibus dictum volo,
Differre thalamos ad senectae terminum
Nolite: prolem serite, dum tempus sinit.
Res est molesta feminae coniunx senex;
Properate, iuvat hoc educandis liberis,
Pulchrumque iuveni natus alludens patri.

332.

Iuvenis, sed animo ad laborem exercito.

334.

Orcumne credis fletibus flecti tuis
Et redditurum, si gemas, natum tibi?
Iam parce, quaeso; quod tuum est, melius feres
Aliena spectans ad mala et tecum putans,
Quot sint acerba quos coërcent vincula,
Qui consenescunt liberum exsorti domo,
Qui devoluti regio de culmine
Nil sunt; iuvabit ista te animadvertere.

335.

Communis haec lex stirpis est mortalium,
Trahens et ipsos in sui assensum deos
Ferasque, amare quidquid est ex se natum;
In rebus aliis iure non uno utimur.

336.

Carissimum esse liberos patri puto,
Natis parentem; nec societas firmior
Datur inveniri nec fides antiquior.

337.

Nihil remittit, multa si moneas, Venus;
Quod si pares vim, tendit hoc contra magis,
Deinde bellum parit, in excidia urbium
Et vastitates haec solent prorumpere.

338.

Amasse ego illum fateor; ille autem fuit
Non stulta suadens, Veneris aut illex amor.
Nam datus et alius amor mortalibus
Iusti piique sobriique pectoris.
Utinamque lex haec gentis humanae foret,
Ut amare sanctis moribus spectabiles
Fas esset, omnis sed fugaretur Venus.

339.

Quum sit tibi stirps, quum genus vivat tuum,
Nova paras augere progenie domum,
Hospitalitatem mutuam proli seris.

340.

Morem remota gerere contumacia
Amore capto filio debet pater,
Natus parenti: non enim est hominum in manu
Amor, nec illud spontis est nostrae malum.
Audacia est insana, velle avertere
Necessitates numine immissas deum.

341.

Praeconia a me haud magna utilitas feret;
Nam bonus et aequus nobilis me iudice est;
Contemtor aequi, quamlibet claro satu
Ipsum Tonantem superet, est ignobilis.

342.

Quam vera vetus est, proh dolor, sententia,
Malo parente non seri sobolem bonam.

343.

Nunquam malus sim victus a pecunia;
Sed nec malorum me illigem commercio.

344.

Semper loqui discupere nimis est regium.

345.

Noli tyrannis, o senex, contendere.
Antiqua lex est ista, rectores cole.

346.

Iam saepe vidi, saepe et indigne tuli
Bonos sequentes moris exemplum mali,
Sermone cum certamen irato strepit.
At illud ingens visu et auditu nefas,
Aliquem tacentem probra peiorum pati.

347.

Confide; robur grande iustitia obtinet.

348.

Ni pravus esses, patriae nunquam tuae
Contemtor haec externa laudares sola.

349.

Nam me quidem censore non recte sapit,
Qui patriam collaudat alienam suae
Contemtor, inque non suos mores abit.

351.

Mihi illi morte qui pulchra iacent,
Quam vita quorum turpis est, vivunt magis.

352.

Araneae circa meam decurrat orsus hastam,
Tranquilla dum canis mihi pingat caput senecta,
Et candicantem vinciam comam virente serto.
Dum Thressa pelta pendeat de lectuli columnis,
Doctisque ego in chartis legam famae probatae verba.

353.

Quum quid fit aliis corde generoso bene,
Dulcissimum hoc hominibus: at qui differunt
Procrastinantque merita, generosi minus.
En ego meam ipsam filiam in mortem dabo
Animo revolvens multa: primum urbem mea
Reperire quae sit melior haud usquam licet;
Cui non coactus populus alieno ex solo,
Indigena, sed gens; ceterae, scrupi velut,
Urbes loco mutantur, ut iactus tulit,
Aliaeque ab aliis sede pelluntur sua.
At quisquis alio migrat et patriam fugit,
Tanquam quod operi iungitur tignum malum,
Verbo quidem ille est civis, at re non item.
Deinde in hanc rem parere nos prolem iuvat,
Ut protegamus patriam atque aras deum.
Tum civitatis nomen unum, in legibus

Res posita multis: perdere has an fas mihi,
Quum possit una vita pro multis dari?
Si namque numeros, quidque sit plus aut minus,
Percipimus animo, non malo unius domus
Commune vinci, sed nec aequari potest.
Quod si mihi pro stirpe foeminea mares
Essent, et urbem Martis impeteret furor,
Cunctarer illos mittere in pugnam, metu
Abstenta mortis? talis at stirps sit mihi,
Quae cernat armis, quae inter emineat viros,
Non qui se inane praebeant spectaculum.
Lamenta matrum prosequentum liberos
Effeminarunt saepe pugnacem impetum.
Odi sed illas, ante quae pulchro ferunt
Vitam suorum, quae male hortantur suos.
Quos pugna rapuit, hos solent communia
Monumenta multis lausque ut ex cumulo sequi;
Mea nata vero proprium accipiet decus,
Quod se una tota pro urbe lustralem dabit,
Matremque pariter atque germanas duas
Servabit? Hic quid ergo non optabile?
Dabo immolandam filiam non iam meam
Solo nisi ortu: namque si patriam capit
Hostis, quid ad me pertinet proles mea?
Nunc nostra habebunt se bene; hanc urbem regant
Alii: salutem dum suam mihi debeat.
Res, unde tantum publice orietur bonum,
Animo nisi volente non fiet meo,
Sic vetera nemo iura maiorum eruat,
Sacram tridentem Gorgonis nec aureae
Stat urbis ipsa quae super fundamina,
Eumolpus et Threïcia disiiciet manus,
Attollet hostis nec coronatum caput.
Cives, fruimini vos puerperio meo
Et vincite et supereste: populum quominus
Hunc anima redimat una, non possum pati:
O patria, si te quotquot hoc habitant solum
Pariter amarent, ut ego, nos feliciter
Ageremus et tu nulla patereris mala.

358.

Quaerenda navis magna prae tenui scapha.

359.

Imbellium agmen sperno pro paucis bonis.

360.

Volentibus dis arma sapientem decet
Movere, non coeleste si imperium vetet.

361.

Sine iure bellans non redit sospes domum.

362.

Decora res est, arte quae laudabili
Non vi paratur: non habent solidum diu
Male parta sedem.

364.

Difficile de pudore iudicium mihi est:
Saepe eius opus est, est et ubi magnum malum.

367.

Odi creatum patriae et bello ducem
Qui ferre nescit casibus solatia.

368.

Crescunt labore cuncta bona mortalium;
At vita mollis atque iners ignavia
Vitam nec hominum nec domos quidquam iuvant.

370.

Nil est pareute carius natis sua.
Amate matrem, liberi: nam dulcior
Nullus suorum quam suos erga est amor.

371.

Stirpi insitivae nulla vis; praestantius
Satu datum quam lege mentitum genus.

372.

Quum iusta poscas, nate, quod poscis dabo.
Nam tibi dat aetas sapere, nec me mortuo
Sententiarum vis paternarum excidet.
Dabo igitur gemmas, quae iuventutem iuvent,
Sermone quamvis multa complectens brevi.
Benignus esto semper ac tractabilis;
Nec diviti largire plus quam pauperi,
Da te fruendum pariter ex aequo omnibus.
Negotiorum de duobus quae imminent,
Statim alteri animum adverte, ne procrastina.
Fundare si vis solia mansurae domus,
Opes iniquas sperne; nam quae per nefas
Trans limen intrant stare non possunt diu.
Fac aliquid habeas: inde nobilitas venit
Et nuptiarum copia optimatium.
At pauper adsit quamlibet sapientia,

Expers honoris nomen habet inglorium.
Tales amicos quaere, qui verum loqui
Constanter ausint; obde ferratas fores
His, qui infideles gratiae se mancipant.
Adsuesce senibus; utile est commercium.
Brevis voluptas saepe tristitiam parit.
Ad dignitatis alta vectus culmina
Ne civium corporibus illudas, cave.
In sese et enses acuit et laqueum vocat
Quicunque honesti pauperis spurcat domum.
Mandare noli non probis rempublicam:
Namque impiorum natio gazam sibi
Vel imperi vim nacta desultat ferox
Crevisse cernens spem supra subito lares.
Et iam manum da, nate, tangendam patri,
Valeque; nam te prohibet amplecti pudor:
Cor quippe non muliebre sapientem decet.

376.

Fidum qui ministerium exhibet,
Res ille heriles celet et praestet fidem.

377.

Vanum est, quod adeo serere progeniem notham
Plerique metuunt; si quis est recta indole
Non mutat huius vocis ingenium sonus.

378.

Nunc qui domum habitat divite instructam penu,
Summis adaequat hunc malorum factio.
Habemus omnes facta post pecunias.

379.

Non video qua sint lance res mortalium
Examinandae, ut quid sit e re appareat.

380.

Quae Daedaleum fecit ingenium, senex,
Miratus opera, haec ire et obtutu frui
Ne crede: non ars eius in tantum valet.

384.

Ego mente retinens monita sapientis viri
Animo futuras cogitabam miserias,
Mortes acerbas, tristis exsilii fugam,
Et alia quae sunt ipse mihi fingens mala,

Ut si quid evenisset ex illis, recens
Ne me imparatum cura cruciaret magis.

385.

Mihi literarum nulla notitia obtigit,
Certis figuras sed notis edisseram.
Velut arte torni ductus aequali ambitu
In parte media circulus signum gerit.
Loco secundo lineae apparent duae
Quas limite una media dispescit suo.
Crispi capilli tertium effigiem gerit.
At quarta regio lineam rectam tenet,
Quae tres ab una parte transversas habet
At quinta non est facilis explicitu nota:
Quae namque superam lineae findunt duae
Coëunt, ut una restet in parte infera.
Quod claudit agmen, tertio distat nihil.

389.

Natura mixta, monstrum abominabile,
Species biformis mixta de tauro et viro.

391.

Praestantis auri copia praestantior
Ducenda consuetudo iustorum virum.

392.

Quicunque pauper aere, violenta manu
Nimium videt se posse, non se continet,
Quin impotenter raptet alienas opes.

393.

Haud facile pauper nuptias invenerit,
Nam celsa gentis decora qui laudant, tamen
Opulentiores potius affines legunt.

394.

Desipis, quum sis homo,
Si sine labore te usque victurum putas.

398. a.

In multa dum spes studia nos homines trahit
Frustra laborem ferimus, ignari omnium.

401.

Spem fore ut regni sola
Olim capessant alta nobilitas facit.

402.

Proli creandae coniuges multi parant
Forma invenusta, nobili propagine,
Clarosque honores ante divitias habent.

405.

Quanto virili sexus infelicior
Est feminarum! quippe quantum linquimur
Virtute, tantum scelere superamus viros.

406.

Spe semper aliqua, qui sapit, vitam fovet.

407.

Nec tibi remittat fortunae favor
Adversa nec spem pectori excutiant tuo.

408.

Talis profecto famula matronam decet,
Quae ius, et aequum non tegat silentio,
Quodcunque foedum est lumine infesto intuens.

409.

Detur mihi, sit ille mendicus licet,
Aut si quid infra est, qui mihi recte volens
Quod dictat animus promat amoto metu.

410.

Sicco miserias ore despicere est ferum;
Sed turpe et illud, opibus et magnis mala
Tenacitate demereri neminem.

411.

Infelicibus
Ne durus esto, te quoque esse hominem memor.

412.

Sine labe parti fac probe custodias
Parceque rem tuteris: id iustos decet.
At nauta cupidus, antea felix satis,
Dum plura quaerit, quod tenebat, perdidit.

413.

Multi feroces spiritu indomabili
Sua obtenebrant damna vel clades tegunt.

414.

Regina, multos opprimunt hominum mala;
Ab his recedunt; rursus illis imminent.
Eunt in orbem, terra quas fruges parit
Hominumque soboles; quippe pars surgens viret,
Pars iam petenda exspectat exitii diem.

415.

Tacenda quae sunt nemo per se intelligat.
Fax parva facile montis Idaei nemus
Totum cremavit; dixeris uni, cito
Rumor per urbem fiet arcanum tuum.

416.

Quae scire par est nobilem, didici omnia,
Quum res iubet tacere, quum tutum est, loqui,
Quae fas, videre, nec videre, quae nefas;
Ventri imperare; quamlibet pressum malis
Cor disciplinas liberales imbibit.

417.

Haud scripta recte iura sunt connubiis.
Decuit beatum pluribus se uxoribus
Sociare, quantas alere sufficeret domus,
Ut inaudientem pelleret penatibus,
Bonam volenti corde servaret sibi.
Nunc una sola accipitur immenso nimis
Vitae periclo: nam priusquam intrat domum
Nova nupta, nulla moris exploratio est.

418.

Quae mater aut quis genitor infelix malum
Inauspicatam sevit invidentiam?
Ubi, quas adepta corporis partes sedet?
Tenetne media viscera, an geminas manus,
An luminum orbes? quanta laus medicis foret
Ferro vel herba vel salubri populo
Auferre generi pessimam humano luem.

419.

Quae sors sit hominum, disce, nec nimium dole.
Mihi crede, non tu sola conflictas malis.

420.

Ite improbi; tenete vi partum decus,
Et undecunque trahite congestas opes

Per fas nefas, profana miscentes sacris;
Manet metenda magna damnorum seges.

Nunc ite, honorum decora captate improbi,
Venaticoque more rem conquirite,
Fas aestimantes et nefas promiscue,
Ut vos metenda cladium exspectet seges

422.

Vides tyrannos longa quos fovit dies
Ut saepe res exigua momento brevi
Deturbet, alios rursum in celsum levet.
Pennata res fortuna; iam multos ego
Vidi supinos spe procul volvi sua.

423.

Parcamus artis inclita ex propagine,
Et exsecremur, ut merentur, improbos.

425.

Iusti capesse nomen, at facta occupa
Quidvis agentis; parta sic tibi res erit.

426.

Consilia cuncta ducit ad victoriam
Intrepida virtus; sine laborum impendio
Nec regna fiunt magna, nec crescunt domus.

427.

Habere quisquis parte plus quaerit sua,
Nil ille iusti cogitat, nil expetit,
Urbi atque amicis pariter insociabilis.

430.

Proque igni novus
Successit ignis atque inexpugnabile
Malum mulieres.

431.

Mihi nil timentis auctor est audaciae
Qui solus arcti invenit rebus viam,
Amor, potestas omnium invictissima.

432.

Iam saepe vidi praeviam mortalium
Felicitatem dedecus magnum sequi.

433.

Quoties periclum est, ex mea sententia
Necessitati debet et lex cedere.

434.

Mortalium fortuna fas nescit sequi,
Sed vi manuque cernimus quaeri et rapi,
Quodcunque rerum est, occupandum audacia.

436.

Qui dona Veneris spernit animi contumax,
Nimium sequente non magis culpa iacet.

438.

Utinam teneres, sancte, tu mentes, Pudor,
Ut impudicum quidquid est evelleres.

439.

O lucide aether, Solis o purum iubar,
O quam beatos vester adspectus iuvat
Hominesque miseros pariter, inter quos ego.

440.

Aut parcitas aut fastus est opibus comes.

441.

Ut sapere pergas, moneo, Theseu: foeminae
Quamvis loquenti vera, nil credas velim.

442.

Eheu quod ipsis non datum est rebus loqui,
Ut nihil valeret erudita oratio:
Nam nunc diserti callide verum clepunt
Et sequiori mancipant caussae fidem.

443.

Labentia ferunt veritatem tempora.

447.

Quos tu et quantas,
Hippolyte heros, nactus honores
Casto vitae tramite! namque haec
Virtus homines prima coronat:
Cito vel sero sequitur semper
Pietatem debita merces.

451.

Si namque inhabitat mersa sub terram loca,
Ut mortui, esse desiit, nec quid potest.

453.

Pulcherrima diva dearum,
Pax, circumfusa beato
Sequitur quam copia cornu,
Nimium nimiumque morantem
Te te, dea, cernere flagro,
Metuens ne plena laborum
Senio mea vita fatiscat,
Tua nectare plena priusquam
Detur semel ora tueri
Et carmina iuncta choreis
Epulasque et florea serta.
Ades huic venerabilis urbi,
Longeque penatibus arce
Dirae mala seditionis;
Fugiat discordia, ferro
Quae ludere gaudet acuto.

454.

Nam nos decebet celebre cum coetu modo
Lugere genitum, tanta qui intraret mala,
At qui labores morte finisset graves,
Hunc laude amicos atque laetitia exsequi.

455.

Orbata natis mortuis, spolior viro
Non sola ego hominum: mille sunt aliae, quibus
Toleranda fuit haec vita, quae nunc est mihi.

458.

O nate, in oculis nascitur castus pudor.

460.

Si te, ut ais, interficere vir voluit tuus (corr. meus)
Sat erat tibi quoque velle quum tempus foret.

461.

Mihi hoc quod aliis evenit mortalibus,
Minimum inter omnes quos amo noceo mihi.

462.

Ea semper homines lucra sectari decet,
Nullos dolores pone quae secum trahant.

463.

Non est viri prudentis, uxori nimis
Laxare fraena et imperi vim cedere.
Nil in muliere stabile; quod si cui bona
Contigerit uxor, prosperum infortunium est.

464.

Grave est miseris atque dedecore opprimi:
At ferre si sors iubeat obducto mala
Clependa velo, fama ne in vulgum exeat
Turbaeque pariat hosticae ludibrium.

465.

Beatus esse non laborando nequis.
Negotiorum turpis est iuveni fuga.

467.

Experior equidem quam sit hoc verum nimis:
Omnes amicos esse nunc locupletibus.

468.

Iam ducite, inquam, ducite uxores domum,
Nempe est veneno liceat aut fraude emori.

472.

Reliquias mos habet canibus dari.

476.

Tyriae magno Phoenice satae
Genus Europae summique Iovis,
O qui Cretae
Centena per oppida regnas,
Sacra advenio templa relinquens,
Quas prisca domus dedit indigena
Quercus chalyba secta bipenni,
Taurique sibi glutine iungens
De vera tigna cupressu,
Puram vitam ducimus, ex quo
Factus magni sum mysta Iovis,
Et noctivagi vitam Zagreos
Et crudivoras claudens epulas,
Iacto mater tibi magna mater faces
Et Curetum dici incipio
Sacratus rite sacerdos,
Niveosque gerens habitus fugio
Partus hominum, quaeque sepultos

Monumenta teneat, nullaque utor
Dape quae venit ex animante.

477.

Faci vacuum magnasque bonum
Ad res, cui non garrula solis
Constat sapientia factis.

478.

Ut fama perhibet, gloriae pater est labor.

481.

Necessitatis onus inenarrabile.

483.

Quicunque tandem est Iuppiter: nam nil scio
Nisi fama quod narravit.

486.

Non hic meus, sed matris est sermo meae,
Figura ut una fuerit et coeli et soli;
Secreta quae mox ut receperunt statum,
Cuncta ediderunt haec in oras luminis,
Feras, volucres, arbores, ponti gregem,
Homines quoque ipsos.

488.

Volare pennis scelera ad aetherias domos
Putatis, illic in Iovis tabularia
Scripto referri, tum Iovem lectis super
Sententiam proferre? sed mortalium
Facinora coeli quantaquanta est regia
Nequeat tenere, nec legendis Iuppiter
Et puniendis par sit. Est tamen ultio;
Sed si intuemur, illa nos habitat prope.

490.

Si quo ergo sua
Corrupta virgo pignora exposuit, patrem
Reverita, tunc caede maculabis manum?

492.

Afficite poena hanc: inde enim labem trahunt
Mores mulierum, quod malis parcunt viri
Aut proximorum aut pignorum reverentia.
Contagiosa sceleris est impunitas,
Lateque serpit omne securum nefas:
Ita alma virtus fracta atque afflicta occidit.

495.

Amens et excors, prole qui propria carens
Aliena domui pignora asciscit suae,
Arbitria fati more pervertens malo.
Cui stirps negata numine est coelestium,
Tolerare debet, non deos incessere.

496.

Habenda quo sit alta nobilitas loco
Nequeo videre: nam quibus mens est pia
Animusque fortis, sint licet servis sati
Vincunt tumentes nominis vani sono.

497.

Antiqua fatur dictio, iuvenum quidem
Plus opera, sed consilia plus pollent senum.

498.

Vir otiosus civis est idem malus.

499.

Cuicunque pater est durus, inclemens domi
Gravi atque grandi premitur adolescens malo.

500.

Vox est senex et umbra, praeterea nihil.

501.

Quam dira res est iuvenis eximie malus.

502.

Securitatem sceleribus non est dare;
Dies acutum cernit et nil non videt.

503.

Sors coniugii
Media et parvo contenta domus
Mortalibus optima res est.

505.

Quid interemtos interemtos esse non sinis?
Quid tibi repetitur iam sat effusus dolor?

506.

Obstare servo nomen haud aequum est probo.
Est quando virtus famula superat liberos.

507.

Genitrice demta mulierum omne odi genus.

508.

Odio esse postquam coepit, heu miserum genus
Muliebre, culpa sontium insontes gravat,
Malaeque castas in probri partem trahunt,
Et ad ista, quae sors exigit connubii,
Cuntas mariti sapere nos credunt nihil.

509.

Est excitandis risibus natum genus
Conviciosa Venere; sed tales ego
Lepidos perodi; quippe sapientes solent
Ore impudenti laedere, in rebus virum
Nullius usus, gratiosi in risibus;
Bene interim habitant, atque corrosas opes
Intra coërcent limen.

511.

Nil invenitur femina peius mala;
Bona nil reperitur excellentius.
Tam varia sexus unus ingenia obtinet.

513.

Sublimiori genere qui natas petunt,
Opibusve opimas coniuges, optant male.
Ubi namque potior res domi est uxoria,
Vir mancipatus iura non retinet sui.
Dotalis iste census infelix viro est,
Qui difficilius efficit divortium.

514.

Non destinatum sorte si quaeris torum,
Frustra laboras; quae manet fato virum,
Sponte in penates veniet et sine ambitu.

515.

O nate, multis convenit mortalibus
Moderata rerum copia; at moles nocet.

517.

Quicunque didicit dura mortalis pati,
Hic iure sapiens et gravis censebitur.

522.

O mater, ingenis hoc et eximium est bonum,
Aequare nullis quod sit auri copiis,
Habere pulchra prole fundatam domum.
Thesaurus ille insignis et clarum decus
Vitae parentum, flosque perpetuus laris.

523.

Si sequiori iunxeris fortem toro,
Sperare non sit inclitam propaginem.
Bono ex utroque semine et proles bona est.

524.

Duo sunt parari merce quae nulla queunt,
Probitas et animus fortis; ignavo quoque
Ex semine oritur saepe generosus puer.

526.

Amica tenebris est Venus; namque ipsa lux
Necessitatem castimoniae facit.

527.

Lare contineri feminae officium probae est;
Foris vagantes nullius pretii puta.

528.

Telae laborem si viri sumant sibi,
Contra capessat arma femineus furor,
Nobis et illis arte deiectis sua
Non usus esset, non honos ullus super.

529.

Mihi si, quod omen magnus avertat deus,
Ducenda coniunx, sit meae proli parens,
Quam durus habuit usque labor exercitam.
Stirps illa quippe egregia, cui geminus parens
Vixere legis sub severa regula.

530.

Omnes mulieres exsecror, te maxime,
Quae prava facta voce blandiloqua tegis.

533.

Quam dulce servo facilis ac clemens herus,
Heroque servus qui praestat domo fidem.

535.

Numerare timidos parce, quum pugna imminet,
Sed hos, ut adsint, maxime absentes puta.

537.

Viventibus te impende: nam qui est mortuus,
Humus est et umbra; nil quod erat in nil abit.

539.

Mihi vita dulcis: inferum nigra domus,
Cui nemo semel inclusus in lucem redit.
Ego, nata quamvis nobili imprimis domo
Orcum reformido et velim nunquam mori.

541.

Ut mitigaris iam meos casus, vides.

542.

Divitum res heu secundas quam cito evertit deus.

543.

Tydea voluptas effera humanae dapis
Tentabit, ut edat ore Melanippi caput.

546.

Vulgare casus asperos vecordiae,
At quod ferendum est, ferre clam sapientiae est.

547.

Ius sed, ut video, dei
In lucis oras cuncta fert mortalium.

548.

Vir sua uxor et domus regni sat est:
Nam par calamitas, iudico si quid bene,
Amissa proles, patria et patrimonium,
Et casta coniunx: nam viro pretiosior
Opibus opimis uxor est industria.

549.

Spectanda mens est; nil decus formae iuvat,
Si pulcher absit animus et recta indoles.

550.

Amore ab uno multiplex est gaudium:
Nam pars cupiscit pulchra, pars deformia.

Sed amor modestas qui docet recti vias
Facit beatos; inter hos poni velim.

551.

Casta se matrona totam mancipat servam viro;
Quae mala est, speruit feroce coniugem vecordia.

552.

Plerumque nec sperata delectant magis
Quam quae sibi antecepit exspectatio.

553.

Pestifera multis mentibus mortalium
Invidia pariter meque et illum perdidit.

554.

Mutavit aevum saepe iam nobis deus,
Variasque tribuit sortis alternae vices.

555.

Mutationes una fert multas dies.

556.

Uter vir utri praestat? an prudens simul
Timidusque, an audax, et carens prudentia?
Haec est ferina vita sed vindex mali,
Placidior illa; neutra sed vitio caret.

557.

Minor est uxor vili, quamvis
Clarissima nupta marito.

558.

Res inter omnes mulier insuperabile est.

559.

Non solus ille est quem dat argenti nitor
Aurique nummus, sed genus potissimum
Nummi ipsa virtus usuique aptissimum.

561.

O patria salve terra, pergratum solum
Calydonis, unde sanguinem amicum luens,
Tydeus, meus qui genitor, Oeneo satus
Habitavit Argos, filiam Adrasti toro
Iungens.

562.

Ultus mei sum patris animose necem
Cum mortuorum filiis, qui adoleverant.

565.

Fortuna, amici, quum malos nimium fovet,
Illi insolentes; liberi poenae metu,
Quidquid lubido dictat, audacter patrant.

566.

Adeone sociis orba res periit tua?
Partim fuerunt, quique superant, sunt mali.

567.

Non tempus usque est; attamen miseros iuvat
Iterare luctus saepe narrando suos.

568.

Sed alius aliis moribus capitur magis.

569.

Ut nulla certa est liberos extra fides!
Cognationem studia corrumpunt sua.

570.

Sententias
Speculatus hominum, sic trahit mentem, ut lapis
Herculeus, et mox rursus aliorsum rapit.

573.

Ambiguus animi cernere haud valeo satis,
An sit propago liberum mortalibus,
An sterilis aevi vita fortunatior.
Conspicio miseros nulla queis proles domi est.
Sed nec parentum maior est felicitas:
Nam dira pestis moribus proles malis;
Quod si bonos sors dederit, hoc certe malum est,
Quod his parentes ne quid eveniat timent.

574.

Peccare quisque plus solet, quo plus agit.

576.

Ego illud ante cuncta discendum puto:
Ferre haud gravate si quid evenit mali.
Hoc qui scit ipse est melior, et mordent minus

Eum dolores; nos sed isthaec dicere
Callemus omnes, facere positum in arduo est.

577.

Inominatam qui senectutem assequi
Mortalis optat, non sibi bene consulit.
Nam longa vita mille moestitias parit.

578.

Etiam voluptas rebus afflictis sua est,
Genae madentes atque lamentatio.
Namque ista minuunt cordis anxietudines
Aestuque nimis pectus obsessum levant.

579.

Quae non patent, colligimus ex his quae patent.

581.

Ego ille mutas coniungans vocalibus
Monstravi hominibus literarum foedera,
Oblivionis tenebricosae remedium,
Ut qui vagatur alta trans ponti vaga
Conspiciant inde quod suae geritur domi;
Ut morte functus liberis dictet pater
Hereditatis dividendae regulas;
Sed et nocentis litium discordias
Sequestra dirimit tabula, mentiri vetans.

585.

Quodcunque fortunae aliud, Agamemnon, datur,
Habet querelam; sed in opes solas coit
Genus omne laudum; tum quibus Musae placent,
Tum cura quibus est alia, nummo omnes student.
Quo plus habet quis, hoc habetur doctior.

586.

Duces reperias mille; at unum atque alterum
Qui corde sapiat longa vix dederit dies.

588.

Vir iustus unus millia immensa improbum
Superat favente fretus et iure et deo.

591.

Non aere vinctus sed pudoris vinculo.

592.

Indecore vita satius est non vivere.

593.

Te voco, te non aliunde satum,
Qui naturam turbine versas
Totam aetherio, quem lux circum
Noxque atricolor semper et ingens
Circumsultat chorus astrorum.

597.

Pectus subactum gessit experientia,
Qui primus iustam protulit sententiam;
Sociam dat et fortuna se prudentibus.

598.

Securiores lege sunt mores boni:
His namque fraudem nullus orator facit,
Illam repertis saepe qui coloribus
Sursum deorsum vertit atque adulterat.

600.

Iniusta non sunt quae placent superis: sua
Aegros sed homines dant mala in vertiginem.

601.

Stimulis potentum ne recalcitres cave.

602.

Exlex potestas ista, quam vulgo stupent,
Nil aliud est quam splendida infelicitas.
Nam qui suorum est ipse praedo et carnifex,
Molitiones semper aliorum timet.

603.

Laudo: sed hoc te, filia, admonitam volo:
Donec puella es, quod puellarum est, sape,
Et virginum una virginis mores tene.
Quod si subieris coniugis clari togam,
(Contenta curae parte mandata tibi,)
Permitte rerum quidquid est ultra viris.

604.

Donare nemo iam solet nisi diviti.

614.

Audite, Parcae, quae solio Iovis
Magni sedetis proxima numina.

615.

Nulla inter homines tanta vis caliginis
Specuumve nigror, quo suum ingenium clepat
Vir pravus ortu, sapiat immensum licet.

616.

Opulentitatem nullius pretii puto,
Quam facile fingit, facilius delet deus.

617.

Plus, nate, senium corde iuvenili valet
Maturitate mentis et vi consili,
Inscitiamque vincit experientia.

620.

Nec tota vulgo fraena committe imperi
Tribuens nec opibus plus satis, plebem preme.
Plebis tuentem iura nec pelle exsulem,
Nec honore nimium tolle, ne popularibus
Suffultus auris vindicet regnum sibi.
Hunc qui secures raptat indignus, cave:
Gravissima urbi noxa felices mali.

621.

O copia auri, facile onus gestantibus;
Sed cura te comitatur et durus labor.
Adeo a dolore nulla pars vitae vacat.

Mala multa hominibus parere divitiae solent.

627.

Heu, quam senectus multa fert secum mala.
Nec est, ut aevi spatia producat senex.
Nam longa multis vita proiecta est malis.

628.

Quisquis suae ipse fraena naturae tenet,
Consulere recte commodis novit suis.

629.

Es dives; at scio praeter hoc unum nihil.
Id adesse vitium quippe divitiis solet:
Magis malo coacta paupertas sapit.

630.

Vitam hominis partes praegravant, non sublevant.
Nam sustinere crimen imperitiae
Censore quovis sortis est durae nimis.

631.

Nam si volasset a solo salsa ad vada
Maris habitatrix ales, indicium daret,
Natum inter undas humida exstinctum nece.

632.

Fastus mali hominis res est intolerabilis.
Habere quisquis parte plus quaerit sua,
Nil ille iusti cogitat, nil expetit.

633.

Quoties secundis rebus exsultat nocens,
Victae bonorum languidae mentes iacent,
Specimen tuentes improbae licentiae.

638.

Stulta mens mortalium
Non sentientes sumtibus Manes colit.

639.

Non tantum opum vis ad voluptatem valet
Dulcesque ad epulas Liberique ad pocula,
Sed calamitati grande subsidium ferunt.

643.

O nati, quanti animo estis humano illices.

646.

Tulit ille, quod te pariter atque omnes manet.

647.

Spes vana multis saepe, quos lactat, nocet.

648.

Miserum esse narras qui sit homo; res non nova est.

649.

Nefas profano limen est attingere.

650.

Certantibus duobus, irato altero,
Certare qui desistit, est sapientior.

652.

Quicunque passim feminas uno ordine
Vituperat omnes, errat et pravum sapit.
In classe tanta nempe reperire est malas;
Sunt rursus aliae, ut ista, generosa indole.

654.

Vitam hanc amores alius aliorsum trahunt.
Est qui vocari nobilis magnum putat;
Hoc spernit alius, et pater dici domus
Florentis emtum quamlibet magno velit.
Sunt queis libido est, prava quum dicant, tamen
Trahere audientes pestilente audacia.
Multos honesto cernimus praevertere
Lucrum: omnis ita vita plena erroribus.
Me nulla tentat id genus cupidinum,
Sed nomen optem ferre rumoris boni.

656.

Felix ab omni parte nusquam est homo:
Aut gente clarus vivit in re paupere,
Aut vilis ortu divites campos arat.

657.

Multos superbos opibus, ortu nobiles
Dedecore vecors femina affecit domi.

658.

Desertus a favente fortuna labor
Non defatigat, ut vetus fert dictio.

661.

Non mensis nitet
Vaga vita pelagi, hospitia litoreae casae.
At mater humens, pedibus haud praebens iter
Salacia; hanc aramus, hinc altricia
Laqueo atque vinclis spolia pertrahimus domum.

662.

Abripite, famuli, hanc; quisquis est mortalium,
Cui sapere cordi est, feminae credat nihil.

663.

Sed amor modestas qui docet recti vias
Facit beatos; inter hos poni velim.

664.

Artem carminum
Docet Cupido carminum ignaros prius.

665.

Tanto aestuat furore, si reprimis, amor.

673.

Res pulcherrima est
Punire sontes.

675.

Lyc. Non sine periclo filia aegrotat mea.
B. Quae causa? An latus vexat frigus e bile excitum.

676.

Meminere damna tegere, qui sapiunt, sua.

677.

Quam sors iniqua contigit mortalibus.
His ridet, illos cladibus diris premit
Fortuna, quamvis rite venerentur deos,
Castumque ab omni pectus arcentes probro
Sectentur aequi itinera sollicito pede.

679.

Nihil est in illo vile, sed vultus gravis
Habitusque pariter, sordidum, ut servis, nihil,
Aut mole tardum, splendida aspectu nitet
Ubique vestis, corpus ad agendum veget.

680.

Nemo profecto est, qui sibi pretio suo
Dominos parare cupiat; at te qui videt
Pavet omnis: oculos namque flammantes geris
*Taurus leonis ut se ad incursum parans.

Culpo, quod ita praefracte siles,
Quasi non herilem sub potestatem datus,
Ipse imperare, non regi imperio velis.

681.

Ad haec vel ensem mi, vel ignem admove.
Ure haec cremaque membra, et impletor mei
Potans rubentem sanguinem; in terram prius
Descendet aether, terra se in coelum feret,
Quam blanda de me veniat ad te oratio.

682.

Accumbe, compotemus; extemplo mei
Hinc fac periclum sisne me praestantior.

683.

Iustis amicus et bonis, contra malis,
Ubique quot sunt, hostis infestissimus.

686.

Aetate in ista quam nihil recti est super.

690.

Hodie necesse est quippe mendicus puter,
Et sim quidem, qui sum ipse, non credar tamen.

691.

Opus est laboret, esse qui felix cupit.

694.

Quo libet, ito: non mihi tanti est
Helena, ut peream.

695.

Spartam, tibi quae contigit, orna,
Nobis fuerint cura Mycenae.

697.

Ne, Graeciae, flos, vertite hoc vitio mihi,
Quod optimatum in classe mendicus loquor.

699.

(Quid non valentem maximae iuvant opes)
Tenui paratu vivere equidem mavelim,
Quam possidere divitem aegrimoniam.

702.

Aude aliquid, quamvis dent tibi dura dei.

705.

Sit malus oportet, quod ministro te utitur.

706.

Non, si minante iam securigera manu
Cervix sub ictu staret, Agamemnon, mea,
Munitus aequo liberam vocem premam.

713.

Solius haud Ulyssis eloquentia est;
Hebetes disertos efficit necessitas.

716.

Ergone Graeci serviemus barbaris.

717.

Consilia ut irae praeferas tempus iubet.

718.

Necessitati cede; ne pugna diis.
Iam respice ad me, deque magno spiritu
Aliquid remitte; saepe res magnas deus
Minuit repente, celsaque in planum tulit.

720.

Pulcherrimum est certamen armis vincere.

721.

Mutat favorem saepe bellorum alea;
Florem iuventae Mars superbus pignerat,
Oditque segnes: civitati nascitur
Hinc luctus ingens, mortuis ingens decus.

722.

Virtus, ubi quis interit, non interit,
Sed vivit et post corpus; at si quis malis
Intereat, eius cuncta sub terram cadunt.

723.

Ars imperantis prima nosse hostem suum,
Et scire qua sit arte concessus capi.

724.

Sic imperabis ergo. Dux autem bonus
Aequo necesse est iure regat exercitum.

725.

Egregie res est vera constanter loqui.

726.

Plus semper ira mos verecundus iuvat.

727.

Omnes amantes patriae pro publica
Salute verbis reque conniti decet.

728.

Egregia saepe sese exserere indoles
Duro malorum pressa dominatu nequit.

729.

Audere decet; tempestivi
Namque labores hominum generi
Finem peperere beatum.

732.

Alios ad usus alia tellus aptior.

733.

Vecordiae res plena, deiectum metu,
Fortuna si quid afflet, animos tollere.

734.

Proh! quanta res est, quam valens ad gratiam
Claro parente ducere excelsum genus.
Nam qui bonis est natus, in re paupere,
Retinet honorem, et decoris antiqui memor
Sese ipse contra tela fortunae erigit.

735.

Saepe imperiti robur in damnum patet.

736.

Quos nutrit homines terra, mors omnes manet:
Communis est natura: patiendum quod est
Commune: fato quod caret, fato est minus.

746.

In prato residens puer
Nunc hunc, nunc alium cupit
Florem carpere; gaudio
Mens perfunditur; innocens
Expleri studium nequit.

748.

Apud malos utilia plus iustis valent.

750.

Plus quisque semper positus extra iram sapit.

755.

Nil est supra spem, cuncta sperari data.

762.

Quae prima tellus, quadriiugos cum Sol agit
Currus renascens, auream sentit facem:
Haec a propinquis regio nigricoloribus
Oriens vocari Solis et statio solet.

763.

Cum liber esset, factus est servus thori,
Pretioque dotis ipse sese vendidit.

764.

Res misera, verum propria divitibus tamen,
Bona carere mente; quid causae rear?
An caeca quoniam diva largitrix opum
Caecas alumnis efficit mentes suis?

765.

Ubicunque recte vixeris patriam puta.

767.

Animi ille vecors est mea sententia,
Quicunque natis mente non pollentibus
Popularibusve frena tradit imperi.

768.

Haud tuta navis una quam tenet anchora,
Ut quae tribus se credit; haud recte regat
Vir unus urbem, satius adiungi alterum.

769.

Flammata scandens fax dei terram super
Remota adurit, posita quae propius sinit
Bene temperata.

770.

Ah, parce habenas tangere ignara manu,
Currusque, fili, scandere agitandi rudis.

771. a.

Agitare parte Libyca qua coeli plaga est:
Expers madoris quippe destituet rotas,
Infraque mittet — —

771. b.

Septem per astra Pleiadum cursum tene.

Haec cum audisset frena transsumsit puer,
Et latera fodiens illico alipedes equos
Dimisit. Illi spatia per coeli volant.
Funalis at equi terga Sol genitor premens
Adest, monetque filium; heus isthac age,
Huc flecte currum.

778.

Quid? egone sapiam, cui procul laboribus
Licuit, ut uni plebe de tanta, assequi
Cum quamlibet sapiente fortunam parem?
(Nil tam superbum quam viri ferocia).
Sed inquietos quique plus aliis agunt,
Miramur; hi sunt quos viros populus putat.

779.

Me gratia abeat antefactorum timens
Subeo labores, quotquot occurrunt, novos.

783.

Satis est; iam desine vita
Ante meas nova quam
Sors populetur opes
Aut morbo membra fatiscant.

784.

Videte, ut ipsis sunt opes pulchrum diis.
Suspicitur is, qui plurimum templis habet
Auri; quid ergo te quoque oblatum vetat
Accipere lucrum, similis ut fias diis?

788.

Quid vos, sedentes otiosis sedibus
Iactatis omnes nosse res coelestium,
Temerarii rumoris audaces fabri?
Divina qui se scire profitetur, nihil
Scit ille plus quam credulis persuaserit.

789.

Dicam, ille quamquam fuerit in me iniurius,
Destruere dum sic verba praeoperat mea.
Verum ego te ut a me res meas discas rogo;
Ipse inde quis sit fatibus prodat suis.

790.

Mortale quando corpus est homini datum,
Nec odia gerere debet immortalia,
Quisquis magistra sapere natura valet.

791.

Fortuna laeta patriae levat altius
Stantes, iacentes durius contra premit.

792.

Beatus ille, qui domi felix manet,
Solidoque merces locat et a ponto abstinet.

798.

Res senibus importuna matrimonium.
Et triste natos tollere aetate in mala:
Seni marito quippe matrona imperat.

799.

Senex maritus feminae ingratissimus.

800.

Quantum es mali, senecta, te gestantibus!

802.

Inaspicuum quod est,
Per signa credibilia venari decet.

803.

Ego saepe iudex lectus ad caussas fui;
Et saepe dictis testium contraria
Arbitria feci, teste mihi vita rei.
Ego namque certis scire dum quaero notis,
Probus an sit aliquis, speculor ingenium viri,
Et quod sequatur usque vivendi genus.
Si quis malorum pascitur consortio,
Inquirere ultro parco, compertum hoc habens,
Talem esse quemque, quali amicitia utitur.

805.

Invicta res natura, nec quisquam malum
Bene educando vertet in mores bonos.

806.

Invidiam haud probo:
Sed invideri res bonas propter velim.

807.

Mulier malorum est omnium immanissimum.

808.

Ego si quis antehac captus oculorum orbibus
Pedes per urbem regeret aliena manu,
Non desinebam arguere socordem metum,
Quod abstineret morte tantam miseriam.
Nunc quo volutus in meas sententias
En ipse pecco. Misera gens mortalium
Quam cupida vitae! posteram semper lubet
Lucem tueri, mille quae vectat mala.
Tantos amores vita hominibus suscitat.
Nam vita quid sit scimus; at mortis rudes
Ideo timemus linquere hoc solis iubar.

809.

Salve meorum terra maiorum parens.
Eheu, ut homini quamlibet presso malis
Altrice nulla dulcior tellus humo.

814.

Male velle semper ante genitis liberis
Fama est novercas; hoc ego effugio opprobrium.

815.

Quoties maritus in malo aut morbo iacet,
Dulcissimum, uxor si domum recte regat.
Iram illa lenit, illa mentem liberat
Moerore, dulcis ipsa frons amantium.

816.

Recte locuta est; namque id uxorem decet,
Socialiter tolerare fortunam viri.

818.

Vir vis vocari; sed virum maxime decet
Trepidantis animi mollis aegrimonia.

819.

Spei per auram vive, eadem pascere.

820.

Non solitudo, sed viri sunt civitas.

821.

Quis scit, morine vivere atque hoc vivere,
Quod nos vocamus, sit mori? hoc certe liquet:
Morbis laborat vita; qui summum diem
Obiit, miseriis pariter et morbo vacat.

823.

Infame servis nomen est, mens interim
Quum liberis sit saepe liberalior.

824.

Si ius sequentem cum profano atque impio
Sors aequa sequitur, quomodo bene res eant,
Si nulla iuris optimo cura est Iovi?

825.

Mortalium nunc si quis admittit scelus
Latere posse credit ultores deos,
Sperat profana, speque captatur sua,
Ubi coeperit vacare divina ultio
Supplicia pendens iusta factorum male.
Advertite, esse qui deum non creditis,
Pravaque mente duplicatis crimina.
Est, est profecto; qui mala admittit malus,
Hic temporis sibi ducat usuram lucro:
Nam post futura aetate supplicium dabit.

826.

Cor hominibus natura tam tenerum dedit,
Ut iure quis sit caecus, haud minus hoc suos
Sibi quisque ademptos prosequi lacrymis amat.

827.

Res modica melior, testis innocentiae,
Quam culmen altum per nefas auctae domus.

829.

Ego esse vera et recta quae memoras scio,
Sed improbata cogit ingenium sequi.

830.

Eheu! malum illud evenit divinitus,
Quum quis videt meliora, nec sequitur tamen.

831.

Qui mente pollet, valeat et promptu manu.
Turpem esse praestat ore, quam pulchrum et malum.

833.

Maxima Tellus et Iovis Aether,
Hic idem hominum divumque sator.
Pluvios latices illa receptans
Pariter generant genus humanum

Hominumque dapes brutumque pecus.
. . . .
Retroque meant, quae terra dedit,
Iterum in terram, quod ab aetherio
Venerat ortu, coelestis poli
Repetit templum; quae sunt horum
Nil emoritur, sed secretum
Illud ab isto
Propria sub imagine paret.

834.

Here, nemo novit sorte mortali satus,
Mensura quae sit prosperi atque improsperi.

836.

Sublime fusum cernis immensum aethera,
Cuius tenetur uvidis amplexibus
Terra; hoc putato numen, hunc perhibe Iovem.

837.

Scelus ob patratum non tibi, non alteri
Iustitia supera pectus adversum petet;
Sed lenta gressu neutiquam obversabili
Tergis nocentum temper adfiget pedem.

839.

Quam magna vis sit Veneris, an nondum vides?
Haud lingua fari valeat, haud mens assequi,
Quanta illa, quoque numen extendat suum.
Alit illa teque meque et omne hominum genus.
Nec habere nudis te volo verbis fidem.
Orationis ipsa res sponsor meae est.
Cerne ut amet imbrem terra, quum sterili solum
Squallore lugens poscit humectas opes.
Rursum amat et aether ipse, Venerisque impetu
Foetos madoris explet in terram sinus;
Quae foederata mutuis amplexibus
Quod ubique rerum est proserunt ac nutriunt.
Hinc vita visque saeculis mortalibus.

840.

Ultro sibi homines pleraque accersunt mala.

841.

Virtute nulla carior possessio est,
Quae nescit auro se servam dare,
Vitaeve amori vel Quiritum plausibus,

Virtute quo quis utitur magis ac magis,
Hoc illa crescens se fit excellentior.

842.

Humana virtus omnia antistat bona.

843.

Nec nosse nec videre quae peccaveris
Est incitamen grande confidentiae.

844.

Vis illa subita et ingeni praeceps vigor
Immensa saepe damna dant mortalibus.

845.

Utcunque verba docta non docto ingeram,
Implere nunquam potero pectus perfluum.

846.

Pecunia qui floret et fautoribus,
Si maius aliud quaerit, pol quaerit malum.

817.

Hoc disce, si non ante didicisti tamen,
Pravum esse magna portio imperitiae est.

848.

Nil antiquius arbitror
Frenatrice modestia,
Quae semper comes est bonis.

849.

Homini quid est necesse praeterquam duo,
Cereale germen atque limpharum latex,
Quae sunt parata semper et vitae satis?
Sed non sat illud sat placet; quippe inciti
Luxu ciborum inventa sectamur nova.

851.

Ius praevalere semper est immensum bonum,
Iniuria ut quis superet, immensum malum.
Quis cor protervum et pectus invidia aestuans
Optet, nisi corruptus inflata indole?

852.

Miser ille, qui falsa ornare quum didicerit,
Non vera potius optat ornate eloqui.

853.

Rigidine veri, mollis an mendacii
Malis loquelas, ede: nam datur optio.

854.

Quae iusta sunt reticere nunquam decet.

855.

Ira imperita mater est magnis malis.

856.

Saepe ex miseriis ira concitur gravis,
Et pectus error nubilo circumsidet.

857.

Periculosum messis iracundia est.

858.

Miserum alloquendo si suis exasperat
Cognata dictis turba, facit improvide.

859.

Sublime si quem ferri conspicias malum,
Superbe qui divitiis utatur suis,
Superciliumque supra fortunam erigat,
Exspecta quam mox illi poena impendeat;
Namque altius levatur, ut gravius ruat.

860.

Hominumne sese quispiam magnum putet,
Occasio quem minima facile everterit?

861.

Superbiam utero nimia fert felicitas.

862.

Alios quidem culpare sapientes sumus:
At nostra nos delicta non agnoscimus.

863.

Nil quod necesse est ferre, mortali probro est.

864.

Silentio ni melius quid portas, tace.

865.

Patriam ut recuperes ne labor tibi sit gravis.

867.

Status urbis aeger ad mala ingenio valet.

868.

Nil geritur aequi rebus in mortalium.
Oportuit nil esse Fortunae vagae
Arbitria, sed conspicua florere omnia,
Ut qui vigore roboris primus foret,
Seu tendere arcum, seu vibrare hastam manu,
Suo imperaret iure deterioribus.

869.

Quod ipse deliqui, alteri non suaserim,
Ut solia regni liberi tradat suis,
Oculos priusquam sentiat tenebris premi,
Ne sobolis ipse debeat legem pati.

870.

Aequum est malos
Melioribus parere et imperium pati.

871.

Hunc qui facinorum conscius, nec legibus
Fidens ad aras volvitur supplex deum,
Trahere ad tribunal nulla religio mihi;
Mala semper aequum ferre, qui fecit male.

872.

Virum potentem non decet, me iudice,
Minimeque regem, vilibus contendere:
Namque hos minores gloriae ducunt sibi.

873.

Multos amantes et petitores sui
Habet potestas; quo tenenda est acrius.

874.

Adolescit hominum rebus ex duris decus.

875.

Florens iuventa proelium quisquis fugit,
Sine re coma est caroque, praeterea nihil.
Iucunda quam sit vita mensarum vides,

Haec cum audisset frena transsumsit puer,
Et latera fodiens illico alipedes equos
Dimisit. Illi spatia per coeli volant.
Funalis at equi terga Sol genitor premens
Adest, monetque filium; heus isthac age,
Huc flecte currum.

778.

Quid? egone sapiam, cui procul laboribus
Licuit, ut uni plebe de tanta, assequi
Cum quamlibet sapiente fortunam parem?
(Nil tam superbum quam viri ferocia).
Sed inquietos quique plus aliis agunt,
Miramur; hi sunt quos viros populus putat.

779.

Me gratia abeat antefactorum timens
Subeo labores, quotquot occurrunt, novos.

783.

Satis est; iam desine vita
Ante meas nova quam
Sors populetur opes
Aut morbo membra fatiscant.

784.

Videte, ut ipsis sunt opes pulchrum diis.
Suspicitur is, qui plurimum templis habet
Auri; quid ergo te quoque oblatum vetat
Accipere lucrum, similis ut fias diis?

788.

Quid vos, sedentes otiosis sedibus
Iactatis omnes nosse res coelestium,
Temerarii rumoris audaces labri?
Divina qui se scire profitetur, nihil
Scit ille plus quam credulis persuaserit.

789.

Dicam, ille quamquam fuerit in me iniurius,
Destruere dum sic verba praeoperat mea.
Verum ego te ut a me res meas discas rogo;
Ipse inde quis sit fatibus prodat suis.

790.

Mortale quando corpus est homini datum,
Nec odia gerere debet immortalia,
Quisquis magistra sapere natura valet.

791.

Fortuna laeta patriae levat altius
Stantes, iacentes durius contra premit.

792.

Beatus ille, qui domi felix manet,
Solidoque merces locat et a ponto abstinet.

798.

Res senibus importuna matrimonium.
Et triste natos tollere aetate in mala:
Seni marito quippe matrona imperat.

799.

Senex maritus feminae ingratissimus.

800.

Quantum es mali, senecta, te gestantibus!

802.

Inaspicuum quod est,
Per signa credibilia venari decet.

803.

Ego saepe iudex lectus ad caussas fui;
Et saepe dictis testium contraria
Arbitria feci, teste mihi vita rei.
Ego namque certis scire dum quaero notis,
Probus an sit aliquis, speculor ingenium viri,
Et quod sequatur usque vivendi genus.
Si quis malorum pascitur consortio,
Inquirere ultro parco, compertum hoc habens,
Talem esse quemque, quali amicitia utitur.

805.

Invicta res natura, nec quisquam malum
Bene educando vertet in mores bonos.

806.

Invidiam haud probo:
Sed invideri res bonas propter velim.

807.

Mulier malorum est omnium immanissimum.

808.

Ego si quis antehac captus oculorum orbibus
Pedes per urbem regeret aliena manu,
Non desinebam arguere socordem metum,
Quod abstineret morte tantam miseriam.
Nunc quo volutus in meas sententias
En ipse pecco. Misera gens mortalium
Quam cupida vitae! posteram semper lubet
Lucem tueri, mille quae vectat mala.
Tantos amores vita hominibus suscitat.
Nam vita quid sit scimus; at mortis rudes.
Ideo timemus linquere hoc solis iubar.

809.

Salve meorum terra maiorum parens.
Eheu, ut homini quamlibet presso malis
Altrice nulla dulcior tellus humo.

814.

Male velle semper ante genitis liberis
Fama est novercas; hoc ego effugio opprobrium.

815.

Quoties maritus in malo aut morbo iacet,
Dulcissimum, uxor si domum recte regat.
Iram illa lenit, illa mentem liberat
Moerore, dulcis ipsa frons amantium.

816.

Recte locuta est; namque id uxorem decet,
Socialiter tolerare fortunam viri.

818.

Vir vis vocari; sed virum minime decet
Trepidantis animi mollis aegrimonia.

819.

Spei per auram vive, eadem pascere.

820.

Non solitudo, sed viri sunt civitas.

821.

Quis scit, morine vivere atque hoc vivere,
Quod nos vocamus, sit mori? hoc certe liquet:
Morbis laborat vita; qui summum diem
Obiit, miseriis pariter et morbo vacat.

823.

Infame servis nomen est, mens interim
Quum liberis sit saepe liberalior.

824.

Si ius sequentem cum profano atque impio
Sors aequa sequitur, quomodo bene res eant,
Si nulla iuris optimo cura est Iovi?

825.

Mortalium nunc si quis admittit scelus
Latere posse credit ultores deos,
Sperat profana, speque captatur sua,
Ubi coeperit vacare divina ultio
Supplicia pendens iusta factorum male.
Advertite, esse qui deum non creditis,
Pravaque mente duplicatis crimina.
Est, est profecto; qui mala admittit malus,
Hic temporis sibi ducat usuram lucro:
Nam post futura aetate supplicium dabit.

826.

Cor hominibus natura tam tenerum dedit,
Ut iure quis sit caecus, haud minus hoc suos
Sibi quisque ademptos prosequi lacrymis amat.

827.

Res modica melior, testis innocentiae,
Quam culmen altum per nefas auctae domus.

829.

Ego esse vera et recta quae memoras scio,
Sed improbata cogit ingenium sequi.

830.

Eheu! malum illud evenit divinitus,
Quum quis videt meliora, nec sequitur tamen.

831.

Qui mente pollet, valeat et promptu manu.
Turpem esse praestat ore, quam pulchrum et malum.

833.

Maxima Tellus et Iovis Aether,
Hic idem hominum divumque sator.
Pluvios latices illa receptans
Pariter generant genus humanum

Hominumque dapes brutumque pecus.
. . . .
Retroque meant, quae terra dedit,
Iterum in terram, quod ab aetherio
Venerat ortu, coelestis poli
Repetit templum; quae sunt horum
Nil emoritur, sed secretum
Illud ab isto
Propria sub imagine paret.

834.

Here, nemo novit sorte mortali satus,
Mensura quae sit prosperi atque improsperi.

836.

Sublime fusum cernis immensum aethera,
Cuius tenetur uvidis amplexibus
Terra; hoc putato numen, hunc perhibe Iovem.

837.

Scelus ob patratum non tibi, non alteri
Iustitia supera pectus adversum petet;
Sed lenta gressu neutiquam obversabili
Tergis nocentum temper adfiget pedem.

839.

Quam magna vis sit Veneris, an nondum vides?
Haud lingua fari valeat, haud mens assequi,
Quanta illa, quoque numen extendat suum.
Alit illa teque meque et omne hominum genus.
Nec habere nudis te volo verbis fidem.
Orationis ipsa res sponsor meae est.
Cerne ut amet imbrem terra, quum sterili solum
Squallore lugens poscit humectas opes.
Rursum amat et aether ipse, Venerisque impetu
Foetos madoris explet in terram sinus;
Quae foederata mutuis amplexibus
Quod ubique rerum est proserunt ac nutriunt.
Hinc vita visque saeculis mortalibus.

840.

Ultro sibi homines pleraque accersunt mala.

841.

Virtute nulla carior possessio est,
Quae nescit auro se servam dare,
Vitaeve amori vel Quiritum plausibus,

Virtute quo quis utitur magis ac magis,
Hoc illa crescens se fit excellentior.

842.

Humana virtus omnia antistat bona.

843.

Nec nosse nec videre quae peccaveris
Est incitamen grande confidentiae.

844.

Vis illa subita et ingeni praeceps vigor
Immensa saepe damna dant mortalibus.

845.

Utcunque verba docta non docto ingeram,
Implere nunquam potero pectus perfluum.

846.

Pecunia qui floret et fautoribus,
Si maius aliud quaerit, pol quaerit malum.

847.

Hoc disce, si non ante didicisti tamen,
Pravum esse magna portio imperitiae est.

848.

Nil antiquius arbitror
Frenatrice modestia,
Quae semper comes est bonis.

849.

Homini quid est necesse praeterquam duo,
Cereale germen atque limpharum latex,
Quae sunt parata semper et vitae satis?
Sed non sat illud sat placet; quippe inciti
Luxu ciborum inventa sectamur nova.

851.

Ius praevalere semper est immensum bonum,
Iniuria ut quis superet, immensum malum.
Quis cor protervum et pectus invidia aestuans
Optet, nisi corruptus inflata indole?

852.

Miser ille, qui falsa ornare quum didicerit,
Non vera potius optat ornate eloqui.

853.

Rigidine veri, mollis an mendacii
Malis loquelas, ede: nam datur optio.

854.

Quae iusta sunt reticere nunquam decet.

855.

Ira imperita mater est magnis malis.

856.

Saepe ex miseriis ira concitur gravis,
Et pectus error nubilo circumsidet.

857.

Periculosum messis iracundia est.

858.

Miserum alloquendo si suis exasperat
Cognata dictis turba, facit improvide.

859.

Sublime si quem ferri conspicias malum,
Superbe qui divitiis utatur suis,
Superciliumque supra fortunam erigat,
Exspecta quam mox illi poena impendeat;
Namque altius levatur, ut gravius ruat.

860.

Hominumne sese quispiam magnum putet,
Occasio quem minima facile everterit?

861.

Superbiam utero nimia fert felicitas.

862.

Alios quidem culpare sapientes sumus:
At nostra nos delicta non agnoscimus.

863.

Nil quod necesse est ferre, mortali probro est.

864.

Silentio ni melius quid portas, tace.

865.

Patriam ut recuperes ne labor tibi sit gravis.

867.

Status urbis aeger ad mala ingenio valet.

868.

Nil geritur aequi rebus in mortalium.
Oportuit nil esse Fortunae vagae
Arbitria, sed conspicua florere omnia,
Ut qui vigore roboris primus foret,
Seu tendere arcum, seu vibrare hastam manu,
Suo imperaret iure deterioribus.

869.

Quod ipse deliqui, alteri non suaserim,
Ut solia regni liberi tradat suis,
Oculos priusquam sentiat tenebris premi,
Ne sobolis ipse debeat legem pati.

870.

Aequum est malos
Melioribus parere et imperium pati.

871.

Hunc qui facinorum conscius, nec legibus
Fidens ad aras volvitur supplex deum,
Trahere ad tribunal nulla religio mihi;
Mala semper aequum ferre, qui fecit male.

872.

Virum potentem non decet, me iudice,
Minimeque regem, vilibus contendere:
Namque hos minores gloriae ducunt sibi.

873.

Multos amantes et petitores sui
Habet potestas; quo tenenda est acrius.

874.

Adolescit hominum rebus ex duris decus.

875.

Florens iuventa proelium quisquis fugit,
Sine re coma est caroque, praeterea nihil.
Iucunda quam sit vita mensarum vides,

Circumstrepentis quale fortunae iubar;
Sed abest superbae clara laus adoreae,
Nisi periclum provocans adsit vigor.
Duri labores Martium pariunt decus;
Graium per orbem foeda res ignavia est,
Nil expetiscens praeter unum vivere.

876.

Nam fida coniux, ne vir evertat larem,
Sociata prohibet, sospitatrix familiae.

877.

Nec vita coniugalis infausta omnibus,
Nec fausta rursus: nam mala uxor maxima est
Miseria; felix ille, qui reperit bonam.

878.

Felix profecto, cui bona uxor contigit;
Felix et ille, vita cui caelebs placet.

879.

Nam quod iugale contigit foedus mihi,
Hoc me tenere fas ad aetatem ultimam.

880.

Vis saeva fluctuum, ira quos ponti ciet;
Saeva est et ignis anima et amnis vortices;
Res saeva egestas; saeva sunt mille altera,
Tamen muliere saevius nullum est malum.
Non ullus istam pingat aerumnam color,
Non ulla signent verba. Quod si quis deus
Hanc reperit, idem quisquis est summi mali
Se sciat opificem hominibus infestissimum.

881.

Vana atque inanis foeminae custodia est.
Servare namque velle, servandae sibi
Quae non sit ipsa, decipi est operosius.

882.

Magnae mulieri sunt opes coniux amans.

883.

Mater tenerius liberos adamat patre,
Quia mater esse scit suos, pater autumat.

884.

Saepe educasse quam dedisse exordium
Plus vincit, illecebrasque maiores habet.

885.

Quisquis parentes mente veneratur pia,
Hic vivus atque mortuus superis placet.

887.

Lex, crede, quaeso, mater, intercedere
Nunquam ulla poterit, quominus studeam tibi.
Id quippe ius exposcit et partus tui.
Verum ante cuncta si meum crevi patrem
Amare, non est id quod irate feras.
Me sevit ille, et quidquid usquam est gentium
Nomen patris decusque, non matris, ferunt.

888.

Permulta veterum dicta vim veri exprimunt:
Alloquia hominibus blanda medicamen metus.

889.

Quem conglutinat
Natura, nullum tempus alienum facit.

890.

Sua est hominibus indoles pro patria.

891.

Avita quamvis nos reliquerunt bona,
At celsus animus et decus gentis manent.

892.

Novi parentem qui optimarum partium
Pietate prisca, moribus sanctis fuit.
Qui possit isto filius nasci malus
Genitore? nemo est, qui mihi hoc persuaserit.

893.

Nunquam id valebit educandi industria,
Ut qui malis est genitus, evadat bonus.

894.

Non haec, sed auri trahere vis te debuit.
Turpe esse ditem, scire praeterea nihil.

895.

Quicunque luctum tam gravem pestem autumat,
Ut debeat de montis aut saxi iugo
Se iacere quisquam, non sapit; merito tamen
Tanto vacare semper exoptes malo.

896.

Tristitia morbos parturit mortalibus.

897.

Periculoso qui malo ducit diem
Melius iuvabit saepe quam qui artus secat.

898.

Non debet usus prosperis successibus
Spondere sortem semper addictam sibi.
Dea illa, dici si tamen fas est deam,
Fastidiosa est, nec fovet quemquam diu.
Mortalium res fluxa; qui spe turgidi
Futura metiuntur e praesentibus,
Documenta veri cladibus capient suis.

899.

Firma et perennis nemini est felicitas.

900.

Mortalis id fer omne quod mortalium est.
Homo ne poscas coelitum vitam tibi.

901.

Evenit illud, quod solet multis, tibi:
Qui plus cupiscunt, parta non custodiunt,
Sua hos aviditas saepe in exitium trahit.

902.

Sapientium hoc est atque cordatum virum,
Nunquam malis in rebus irasci diis.

903.

Medicina nulla luctibus saevis datur
Praeter boni et faventis colloquium viri.
At quisquis illo solus aegrotans malo
Cor ipse concit atque demulcet suum,
Si nunc levatur onere cras duplum gemit.

904.

Quanta, senectus, spe boni homines allicis?

Ad te venire nemo non avide cupit,
Sed vota damnat sua, periclum qui facit.
Quam nil deterius extat aetate gravi.

905.

Praestat sepulcris nemo amicitiae fidem.

906.

Quam durus hic est moribusque inhospitis,
Queisque usus ante est nunc amicorum immemor.

907.

Rara in sepultos, rara et in superstites
Fides amica, namque plus pollent opes
Pietate, et illa quondam in oculis gratia
Simul interit quum funus effertur domo.

914.

Novique casus subito quum tibi se ingerent,
Talem virum tibi adesse magno emtum voles.

918.

Res cuius ergo extiterat haec, finem hunc habet.

919.

Duri ad labores, hasta quibus est inquies.

925.

Ne subtiles
Tange loquelas, anime; at quid enim
Vana labores, nisi forte inter
Vis te iactare sodales?

926.

Servare quum quem vult deus, multas solet
Occasiones tum salutiferas dare.

927.

Mala fer, quondam laetus agendo.
Ubicunque prensum iura laedi hostem sinunt.
Hosti nocere iudico officium viri.

929.

Vincere vivereque optima res est.
Si moriendum est, ita dulce mori
Vitam ut virtus sorbeat in se.

933.

Praestigiarum mille nos fallunt modis
Superi, ut quibus mens visque sit praestantior.

934.

An servus is sit, qui nihil metuit mori?

935.

Utcunque honore lumine fulgidi
Speratis auri subdere copia
Vos posse virtutem, bonorum
Iudicium miseros vocabit.

937.

Aliisque praesens alia medicina est malis;
Moestis amica benevolentium oratio,
At verba castigantia oblitis modi.

938.

Non ulla tanti sit tibi felicitas,
Ut plus, quam oportet, spiritus tollat suos,
Nec triste si quid accidit, te deiice,
Sed praesta eundem semper; ingeni tui
Serva tenorem velut in igne aurum solet.

939.

Necessitate qui minorem se gerit,
Sapit ille nobis, ac sciens coelestium est.

940.

Vita haec vocatur vita, re vera est labor.

943.

Ille ante florens artubus, coelo cadens
Ut stella. periit: spiritus rediit solo,
Corpus deum licet instar, exanimum iacet.

955.

Res enim summas deus
Tractat, minores ire, qua Fors fert, sinit.

946.

Petulans et insociale de servis sati.

947.

Sapiens saepe respondet tacens.

948.

Emenda fandi si esset homini copia,
Laudes amaret prosequi nemo suas;
Nunc, ex profundo quia facultas aethere est
Accipere gratis, gestiunt omnes loqui
Vera atque falsa; res enim damno caret.

954.

Opibus superbis, femina, hoc homines solent.

956.

Res non fabriles quippe tractasti faber.

958.

Aestati et hiemi quattuor menses dedit,
Veri duos attribuit, autumno duos.

959.

Est, sint licet qui videant, est Iupiter
Superique, casus qui vident mortalium.

962.

Colloquia mores prava corrumpunt bonos.

963.

Hominibus ipsis melius haud nasci fuit.
Ego deinde acerbis liberos cruciatibus
Pario; sinistra partubus si mens meis,
Frustra angor animi, quum super video malos,
Bonos perire. Fac tamen, vivant boni,
Edent perennes corda sollicitudines.
Quid hic sit ergo dulce? non unam satis
Curare vitam proque ea aerumnas pati?
b. Mea ista pridem est et manet sententia,
Proserere prolem liberum non debuit
Quisquam videns in quanta nascantur mala.
c. Homo nempe natus inde duxisti tuae
Vitae miserias, unde nos cunctos alit
Aether, qui inhalat spiritum viventibus.
Mortalis aegre ne feras mortalia.

964.

3. Dulce, quum fortuna saevit, condolere coniugem
Coniugi, partemque ferre de bonis et tristibus.
Ego tuas simul aegra tecum patiar aegrimonias,
Pariter aerumnas subibo; nil erit pro te grave,
Nil acerbum: nam quid aliud est amare mutuo?

Dixerit quidvis maritus, bene putandus dicere est.
Ipsa sit sollicita, si quid dicit, ut placeat viro.

964. b

Feminarum apud maritos forma nulli profuit,
Plurimis virtus: bona omnis namque, quae iuncta est vir
Femina intra disciplinam se tenet modestiae.
Prima pars haec est: maritus sit licet deformior,
Debet is pulcher videri mentem habenti coniugi.

965.

Felix animo quisquis doctas
Imbibit artes; non ille malum
Quaerit populo, sed nec ad actus
Fertur iniquos. Senii ignarum,
Natura, tuum speculatur opus,
Ubi constiterit, qui quoque modo.
Factu quidquid turpe est, animis
Id nunquam talibus haeret.

966.

Aurea me dorsi compagine
Penna vehet, pedibusque volucria
Sirenum nectam talaria.
Sic altum penetrabo per aethera,
Colloquioque fruar magni Iovis.

967.

Tibi cunctorum domine vinum
Salsamque molam fero, seu Ditis
Tu sive Iovis nomine gaudes.
Cunctis larga defusa manu
De frugibus accipe dona.
Tu namque deos superos inter
Sceptrum tractas sublime Iovis,
Idem regnum terrestre tenes.
Tu lucem animis infunde virum,
Qui scire volunt, quo sata mentis
Lucta sit ortu, quae causa mali,
Cui coeliculum rite litando
Requiem sit habere laborum.

968.

Quis posset aedes structa fabrili manu
Tenere vim parietibus inclusam dei?

969.

Miser ille, potest
Haec qui spectans nescire deum,
Sed celsa loquens velut implicitos
Diiicit astus, qualia inanis
Lingua effutit, cum certa habeat
Nil despectare negatis.

970.

Male iuniori feminam iungas viro:
Namque ille lecti gaudia alterius petit,
Laesa illa sese ad prava consilia applicat.

971.

Me dira egestas subigit et miserabilis
Venter, malorum causa quae ferme omnium.

972.

O vita hominum plena laboris,
Quam stas dubio male fulta gradu,
Et modo crescis, modo decrescis,
Nullamque datur cernere metam,
In qua cursum requiescat homo,
Nisi quum leti frigida venit
Superis mittentibus hora.

973.

Quotquot rite medicari volunt,
Spectare debent ipsa terrarum sola,
Populique victum, ferre sic morbis opem.

975.

Ego, ut tulit res, et mihi didici obsequi,
Et imperare, cuncta virtutis modo
Dimensus.

977.

Boni viri index fama vel sub humum siti.

978.

Scitum comperior illud placitum Euripidis,
Vere beatus quisquis est, coenat foris.

981.

Mihi temperata vita Satis et modesta mensa;
Nimium quod est modoque Caret, ipse non concupiscam

982.

In saturitate, non in esurie est Venus.

984.

Ad virtutem sapere egregius
Dat doctor Amor; generi humano
Ad convictum
Non est divum suavior alter;
Nam sine luctu gaudia praebens
Excitat ad spem, procul a me sint
Haec qui fugiunt sacra profani.
Fera vita meos nil ad mores
Iuvenes moneo, ne istas studeant
Vitare faces,
Recte sed amoribus uti.

985.

Eximia, ut reor,
Ultraque mediam forma non tuta est satis.

987.

Ut iura nil moretur, ingenium aspidi est.

993.

Creduntque sese quam levi mirum spei.

997.

Tellusque mater, quae situ, medio aetheris
Librata Vestae nomen a doctis habes.

1013.

Perplexa mentem sors agitat meam,
Fortuna nostras res regat, an deus
Spem saepe praeter, praeter aequum
Hos evolutos de paternis
Egere cogens triste penatibus
Felicia illis tempora dividens.
Haec conspicantes quomodo ultra legibus
Utamur, aut cur esse credamus deos?

1033.

Est liberorum vita servorum labor.

1034.

Quicunque felix sapere eundem credimus.

1035.

Mortalium cuique sua mens est deus.

1056.

Ulceribus ipse, medicus aliorum scates.

1058.

Albi lapilli spiritus tollunt suis.

Vratislaviae, typis Grassii, Barthii et Socii.

CORRIGENDA.

Pag. 27. lin. 4 a fine lege: videndum pro vivendum.
- 36. l. 1 a fin. lege: ἀλέκτωρ pro ἀλέπτωρ.
- 40. l. 7 a fin. lege: ⏑, –⏑⏑–⏑⏑–– pro ⏑, –⏑⏑⏑⏑––.
- 41. l. 17. lege: initium pro initio.
- 52. l. 23. lege: nos pro non.
- 66. l. 19 inter est et divinandum insere ad.
- 67. l. 5. lege: perturbationem pro perturbanem.
- 112. l. 12. lege: ἡδοναῖσιν pro ἡδοναῖσιν.
- 127. l. 3. lege: φησί pro πησί.
- 144. l. 6. lege: probabilis pro probalis.
- 144. l. 19. lege: praebere pro praebare.
- 160. l. 8 a fin. lege: ἁπάντων pro ἀπάντων.
- 171. l. 19. lege: interpretationem pro interpretionem.
- 177. l. 18. lege: ἐλεγείοις pro ἐλεγείος.
- 191. l. 8. lege: εὐνόει pro εὐνοεῖ.
- 215. l. 18. lege: οὗς pro οὖς.
- 225. l. 8 a fin. post ἐσθ adde apostrophum.
- 288. l. 14. lege: **Pag.** 289. lin. 23. pro **Fgm.** 289. lin. 23.

Leviora v. c. omissos accentus spiritusve benevolus lector ipse corriget.